

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Playing with Fire

A LOVE STORY CARVED IN SECRETS,
INKED WITH PAIN AND SEALED WITH A LIE.

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Playing with Fire

L.J. SHEN

Telif Hakkı© 2020 by L.J. Shen

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişi ve nesnelerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Table of Contents

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Ateşle Oynamak
İthaf Epigraf
Çalma Listesi
Önsözü
Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Üçüncü
Dördüncü Beşinci
Altıncı Yedinci
Sekizinci
Dokuzuncu Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm
Bölüm Onbeşinci
Bölüm Onuncu
Onbirinci Oniki
Onüçüncü
Ondördüncü

[On Altı Bölüm On Yedi](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Üç Bölüm Bölüm On](#)

[Sekiz On Dokuz Yirmi](#)

[Yirmi Bir Yirmi İki](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Altı Dört Beş](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Bana ulaşın](#)

[L.J. Shen Yazarının Diğer](#)

[Kitapları Sinners of Saint](#)

Playing with Fire

*Yıkıma giden yolda kırık bir çocuk.
Yönü olmayan yaralı bir kız.
Sırlarla oyulmuş, acıyla mürekkeplenmiş ve bir yalanla mühürlenmiş bir aşk
hikâyesi.*

Grace Shaw ve West St. Claire kutup zıtlarıdır.

Yemek kamyonundaki garip kız.

O, bir gün Teksas'ın uykulu üniversite kasabasına motosikletiyle dalan ve o zamandan beri ortalığı kasıp kavuran gizemli yeraltı savaşçısıdır.

O dünya için görünmezdir.

Adam kasabanın sevilen kötü

çocuğu. Kız ise reddedilmiş.

O bir bela.

West, Grace'in sakin hayatına girdiğinde, Grace onun sonsuza dek mutlu mu yoksa trajik bir son mu olduğunu çalışır.

Ama kadın onu ne kadar iterse, adam da onu o kadar kabuğundan çekip çıkarır.

Grace kasabasının sınırlarının ötesi hakkında pek bir şey bilmiyor ama şunu biliyor:

Sheridan U'daki en ateşli adama aşık oluyor.

Ve ateşle oynadığınızda yanmanız gerekir.

Chele ve Lulu'ya.

"Olmuş olabileceğiniz şey olmak için asla çok geç değildir"-George Eliot

Playlist

My Chemical Romance-"Helena" Bikini

Kill-"Rebel Girl"

Blondie-"Atomic"

Sufjan Stevens-"Mystery of Love"

Rag'n'Bone Man-"Human"

Healy-"Reckless"

Powfu-"Death Bed"

Prologue

Grace

Yangından sonra tamamen lekelenmeden kalan tek şey rahmetli annemin alev yüzüğüydü.

Ucuz görünümlü bir yüzüktü. Plastik bir yumurta içinde aldığınız türden. alışveriş merkezindeki makineye bir dolar atardım. Büyükanne Savvy, annemin hep bunu almamı istediğini söyledi.

Ateşin güzelliği, öfkeyi ve yeniden doğuşu simgelediğini açıkladı. Ne yazık ki benim durumumda, ölümünden başka bir şeyi sembolize etmiyordu.

Büyükannem bana yatmadan önce kendi küllerinden doğan anka kuşlarıyla ilgili hikayeler anlatırdı. Annemin kendisi için istediği şeyin de bu olduğunu söylerdi; içinde bulunduğu koşulların üstesinden gelmek ve galip gelmek.

Annem ölmek ve her şeye yeniden başlamak istedi. İkisinden sadece birini alabildi.

Ama ben? Bende ikisi de var.

*17 Kasım 2015 On altı
yaşında.*

Bir hastane yatağında ilk kez uyandığımda, hemşireden yüzüğü parmağıma geri takmama yardım etmesini istemiştim. Yüzüğü dudaklarıma götürdüm ve büyükannemin bana öğrettiği gibi bir dilek diledim.

Sigorta parasının hemen devreye girmesini ya da dünyadaki yoksulluğun sona ermesini dilemedim.

Güzelliğimi geri istedim.

Kısa bir süre sonra, varlığımdan dolayı bitkin düşmüş bir halde sızdım. , ziyaretçiler odama doluşurken konuşmaların izlerini yakaladım.

"Sheridan'daki en güzel kız. Zarif küçük burun. Tatlı dudaklar. Sarışın, mavi gözlü. Utanç verici, Heather."

"Bir model de olabilirdi."

"Zavallı şey uyandığını bilmiyor." "O artık Kansas'ta değil."

İndüklenmiş komadan yavaşça çıktım, diğer tarafta beni neyin beklediğinden emin değildim. Kırılmış cama karşı yüzüyormuşum gibi hissediyordum. En ufak bir hareket bile acı veriyordu. Ziyaretçiler -sınıf arkadaşlarım, en iyi arkadaşım Karlie ve erkek arkadaşım Tucker- gelip gidiyor, gözlerim kapalıyken okşuyor, mırıldanıyor ve soluk soluğa kalıyordum.

Bilincimin farkında olmadan, onların ağladıklarını, çığlık attıklarını, kekelediklerini duydum.

Eski hayatım -okul oyunları, amigo antrenmanları ve Tucker'la tribünlerin altında aceleyle öpüşmek- bana dokunulmaz, gerçek dışı geliyordu. Buharlaştıran tatlı ve acımasız bir büyüünün etkisi altındaydım.

Gerçekle yüzleşmek istemedim, bu yüzden gözlerimi açabilsem bile açmadım.

Son dakikaya kadar.

Ta ki Tucker hastane odama girip çarşafın üzerinde duran gevşek parmaklarımin arasına bir mektup sıkıştırana kadar.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Onu ilk kez yıpranmış ve güvensiz duyuyordum. "Bunu daha fazla yapamam ve ne zaman bilmiyorum."

Bu benim için adil değil. Bunun için çok gencim..." Sesi kesildi ve ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtündü. "Sadece zgnm, tamam mı?"

Ona durmasını söylemek
istedim. Uyanık olduğumu
itiraf etmek için.

Yaşıyo

r.

Pekala.

Sayılır.

Zaman kazanıyordum, çünkü yeni benle uğraşmak istemiyordum.

Sonunda gözlerimi kapattım ve gittiğini duydum.

Kapı kapandıktan dakikalar sonra gözlerimi açtım ve kendimi

Ağla.

Tucker'ın bir mektupla benden ayrılmasından bir gün sonra, müzikle yüzleşmeye karar verdim.

Bir hemşire odama bir fare gibi süzülerek girdi, hareketleri aceleci ve etkiliydi. Korkuluklara zincirlenmiş bir canavarmışım gibi bana ihtiyat ve merak karışımı bir bakışla baktı. Ortaya çıkışındaki abukluktan, gözlerimi açmamı beklediklerini anladım.

"Günaydın Grace. Biz de seni bekliyorduk. İyi uyudun mu?"

Başımı sallamaya çalıştım ama bu hırslı hareketimden hemen pişman oldum. Başım dönüyordu. şişmiş ve ateşi çıkmış gibiydi. Yüzüm tamamen sarılmış ve bandajlanmıştı, ilk geldiğimde fark ettiğim bir şeydi bu. Bandajlarda burun deliklerim, gözlerim ve ağzım için küçük boşluklar vardı. Muhtemelen bir mummyya benziyordum.

"Bu küçük baş sallamayı evet olarak kabul ediyorum! Acık mış olma ihtimaliniz var mı? Tüpü çıkarıp sizi beslemek isteriz. Size gerçek yemek getirmesi için birini gönderebilirim. Sanırım pirinçli dana köftesi ve muzlu kek servis ediyoruz. İster misin tatlım?"

Kendi kllerimden doğmaya kararlı bir şekilde, sahip olduğum tüm fiziksel ve zihinsel gcu toplayarak, "Bu çok iyi olurdu, hanımefendi," diye cevap verdim.

"Hemen burada olacak. Ve sana daha iyi haberlerim var. Bugün o gün. Doktor Sheffield sonunda bandajları çıkaracak!" Sözlerine sahte bir coşku katmaya çalıştı.

Dalgınca başparmağımdaki yüzüğü çevirdim. Yeni beni görmeye hazır değildim. Yine de zamanı gelmişti. Bilincim yerindeydi, aklım başımdaydı ve müzikle yüzleşmem gerekiyordu.

Hemşire çizelgesini doldurdu ve dışarı fırladı. Bir saat sonra Dr. Sheffield ve Grams geldi. Büyükanne berbat görünüyordu. Pazar elbisesi içinde bile zayıf, buruşuk ve uykusuzdu. Yangından beri bir otelde yaşadığını ve sigorta şirketimizle tam bir savaş içinde olduğunu biliyordum. Bunu tek başına yapmasından nefret ediyordum. Normalde, işlerimizi halletmemiz gerektiğinde konuşmayı ben yapardım.

Büyükannem elimi tuttu ve göğsüne bastırdı. Kalbi göğüs kafesine doğru çılginca atıyordu.

"Ne olursa olsun" -gözyaşlarını kösele gibi titreyen parmaklarıyla sildi
-"Senin için buradayım. Duydun mu Gracie-Mae?"

Parmakları yüzüğümde dondu kaldı.

"Onu koy." Kızın ağzı açık kaldı.

Başımı salladım. Ağzımı açarsam ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum. "Neden?"

"Yeniden doğuş," diye cevap verdim basitçe. Annem gibi ölmemiştim ama kendi küllerimden doğmam gerekiyordu.

Dr. Sheffield boğazını temizledi ve durdu. "Hazır mısınız?" Bana özür dileyen bir gülümseme fırlattı.

Ona bir başparmak işareti yaptım.

İşte hayatımın geri kalanının başlangıcı..

Bandajları yavaşça çıkardı. Metodik olarak. Nefesi yüzümde geziniyor, kahve, pastırma, nane ve plastik eldivenler ile dezenfektanların o klinik, hastane kokusunu yayıyordu. Yüz ifadesi duygularına ihanet etmiyordu, gerçi duyguları olduğundan da şüpheliydim. Ona göre ben sadece başka bir hastaydım.

Uzun, krem rengi kurdelenin gözlerimin önünde dönerek uzamasını izlerken beni cesaretlendirecek herhangi bir söz söylemedi. Dr. Sheffield kumaşla birlikte umutlarımı ve hayallerimi de aldı. Elinin her kıvrılışında nefesimin kesildiğini hissettim.

Boğazıma düğümlenen gözyaşlarını yutmaya çalıştım, gözlerim büyükanneye kayarak teselli aradı. Yanımdaydı, elimi tutuyordu.

sırtı dimdik, çenesi yukarıda.

Yüz ifadesindeki ipuçlarını aradım.

Bandajlar yerde bir yığın halinde kıvrılırken, yüzü korku, acı ve acıma ile çarpıldı. Yüzümün bazı kısımları ortaya çıktığında, kendi içine büzülüp yok olmak ister gibi görünüyordu. Ben de aynısını yapmak istedim. Gözlerim yaşardı. İçgüdüsel olarak onlarla savaştım ve kendime bunun önemli olmadığını söyledim. Güzellik mevsimlik bir arkadaştı; her zaman eninde sonunda sizden uzaklaşırdı ve gerçekten ihtiyacınız olduğunda asla geri dönmezdi.

"Bir şey söyle." Sesim kalın, alçak ve dayanılmaz derecede çığdı. "Lütfen, Büyükanne. Söyle bana."

Doğduğumdan beri görünüşümün avantajlarından yararlanmışım. Sheridan Lisesi tamamen Grace Shaw'la ilgiliydi. Austin'i ziyaret ettiğimizde manken avcıları büyükannele beni durdururdu. Okul oyunlarının en göze çarpan oyuncusuydum ve amigo takımının bir üyesiydim. Görünüşümün ihtişamının benim için bir yol açacağı beklenmese de belliydi. Toskana güneşi kadar parlak ve altın sarısı saçlarım, dolgun burnum ve tatlı dudaklarımla, görünüşümün bu kasabadan çıkış biletim olduğunu biliyordum.

Bir keresinde Bayan Phillips'in Bayan Contreras'a, *"Annesi beş para etmezdi ama neyse ki Grace onun güzelliğini miras almış,"* dediğini duymuştum. *"Umalım da o küçük şıfırtıdan daha iyi olsun."*

Grams başka tarafa baktı. Gerçekten o kadar kötü müydü? Bandajlar artık tamamen çıkmıştı. Dr. Sheffield başını geriye doğru eğerek yüzümü inceledi.

"Çok şanslı bir kız olduğunuzu söyleyerek sözlerime başlamak istiyorum,
Bayan

Shaw. İki hafta önce yaşadıklarınız... pek çok insan ölmüş olurdu. Aslında, hala bizimle olmana şaşıyorum."

İki hafta mı? On dört gündür bu yatakta mıydım?

Neye baktığını bilmeden boş ona baktım.

"Enfekte olan bölgeler hala ham. Cildiniz iyileştikçe daha az tedirgin olacağını ve plastik cerrahi açısından ileride keşfedebileceğimiz bir dizi olasılık olduğunu unutmayın, bu yüzden lütfen cesaretiniz kırılmasın. Şimdi yüzünüze bakmak ister misiniz?"

Ona yarım bir baş selamı verdim. Bunu atlatmam gerekiyordu. Neyle uğraştığımı görmeliydim.

Ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına doğru yürüdü, dolaptan küçük bir ayna aldı, bu sırada büyükanne göğsümün üstüne yığıldı, omuzları cılız vücudunu parçalayan bir hıçkırıkla titriyordu. Nemli elleri benimkileri bir mengene gibi kavramıştı.

"Ne yapacağım Gracie-Mae? Aman Tanrım."

Doğduğumdan beri ilk kez içimi bir öfke dalgası kapladı. Bu benim trajedim, benim hayatımdı. Benim *yüzümdü*. Teselli edilmeye ihtiyacım vardı. Onun değil.

Dr. Sheffield'in attığı her adımda kalbim biraz daha dibe batıyordu. Yatağıma ulaştığında kalbim ayaklarımın dibinde bir yerdeydi ve deli gibi çarpıyordu.

Bana aynayı uzattı.

Yüzüme tuttum, gözlerimi kapattım, üçe kadar saydım, sonra göz kapaklarımın açılmasına izin verdim.

Nefesim

kesilmedi.

Ağlamadım.

Aslında, hiç ses çıkarmadım.

Karşımdaki kişiye -tanımadığım ve açıkçası muhtemelen asla arkadaş olamayacağım bir yabancıya- baktım ve kaderin yüzüme gülmesini izledim.

İşte çirkin, rahatsız edici gerçek: annem ben üç yaşındayken aşırı dozdan öldü.

Özlemine çektiği yeniden doğuşu yaşayamadı. Kendi küllerinden asla doğamadı.

Ve yeni yüzüme baktığımda, benim de öyle olmayacağımı kesin olarak biliyordum.

Batı

*17 Kasım 2015. On yedi
yaşında.*

Kendimi öldürmek için en iyi fırsat o karanlık yolda karşıma çıktı.

Hava zifiri karanlıktı. İnce bir buz tabakası yolu kaplamıştı. Yeşil bir baston şeker emerek Carrie Teyzemin evinden dönüyordum. Carrie Teyze hafta aileme yiyecek, erzak ve dua gönderiyordu. Bok gibi hissediyordum.

İtiraf etmek gerekirse, annem de babam da onun dini duaları olsun ya da olmasın kendilerini yataktan kaldıramazlardı.

Çiftliğimize giden dolambaçlı yolda çam ağaçları sıralanıyor, dik bir tepenin üzerinden geçerken motor inliyordu.

Mükemmel bir kaza gibi görüneceğini biliyordum. Kimse farklı bir şey düşünmezdi.

St. Claire ailesini vuran diğer trajediye bu kadar yakın olması korkunç bir tesadüftü.

Yarın sabah yerel gazetede atılacak manşeti hayal edebiliyorum.

17 yaşındaki çocuk Willow Pass yolunda geyiğe çarptı. Hemen ölür.

Ben artan bir hızla yaklaşırken geyik orada, yolun ortasında durmuş, boş gözlerle aracıma bakıyordu.

Farlarımı yakmadım. Frene basmadım.

Ben gaza bastıkça geyik bakmaya devam etti, direksiyonu sıktıkça parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Araba buzda o kadar hızlı ilerliyordu ki hızdan titreyerek ileri doğru savruldu. Artık kontrol edemiyordum. Tekerlekler lastiklerle senkronize değildi.

Hadi, hadi, hadi.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve dişlerim birbirine çarparak bunun olmasına izin verdim.

Ayağımı gaz pedalına daha sert basmama rağmen araba yavaşlayarak öksürmeye başladı. Gözlerimi açtım.

Hayır.

Araba yavaşlıyordu, yediği her santim bir öncekinden daha yavaştı.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Kamyonet geyikten üç adım ötede durarak öldü.

Aptal hayvan sonunda kırıştırmaya ve toynaklarını buza hafif *tıkırtılarla* vurarak yoldan uzaklaşmaya karar verdi.

Aptal geyik. Aptal

lanet araba.

Aptal ben, hâlâ şansım varken kendimi lanet olası kamyonetten uçurumdan aşağı atmadığım için.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Boğazımdan bir çığlık kopmadan önce sadece ben, merhum pikap ve atan kalbim.

"Siktirkkkkk!"

Direksiyonu yumrukladım. Bir, iki... parmak eklemlerim kanamaya başlamadan önce üç kez. Ayağımı konsolun üzerine koydum ve direksiyonu kamyonetten sökerek yolcu koltuğuna attım ve parmaklarımı yüzümde gezdirdim.

Kamyonetin içindeki her şeyi parçaladığımda ciğerlerim yandı ve kanım koltukların üzerine damladı. Radyoyu göbeğinden söküp camdan dışarı fırlattım. Ayağımla ön camı parçaladım. Torpido gözünü kırdım. Kamyoneti geyiklerin yapamayacağı şekilde mahvettim.

Yine de hâlâ hayattaydım.

Kalbim hala atıyordu.

Telefonum çaldı, neşeli melodisi benimle alay ediyordu. Tekrar, tekrar ve tekrar çaldı.

Cebimden çıkardım ve kim olduğunu kontrol ettim. Bir mucize mi? İlahi bir müdahale mi? Gerçekten umurunda olan beklenmedik bir kurtarıcı mı? Kim olabilirdi ki?

Muhtemelen Dolandırıcılık

Tabii ki.

Kimsenin umurunda değildi, umurlarında olduğunu söyleseler bile. Cep telefonumu ormana fırlattıktan sonra araçtan indim ve ailemin çiftliğine doğru on millik yürüyüşüme başladım.

Gerçekten bir ayıya çarpıp lanet olası işi bitirmesine izin vermeyi umuyordum.

Chapter One

Burada.

Grace

"Doksanların en iyi icadı: perde perçemine karşı tokat bileziği. Karar vermek için beş saniyeniz var. *Beş.*"

Karlie margarita içeceğini emiyor, gözlerini telefonundan ayırmıyordu.
Nemli

Sıcak bulutlar yemek kamyonunun tavanında süzülüyordu. Ter pembe kapüşonlumu ıslatmıştı. Yaza birkaç ay kalmasına rağmen Teksas sıcak hava dalgasının ortasındaydık.

Ağır makyajım FILA ayakkabılarımdan turuncu damlalar halinde damlıyordu. Neyse ki beş dakika önce kapattık. Yüzümde iki kattan daha az fondöten varken evin dışında takılmaktan nefret ediyordum.

Soğuk bir duş, sıcak yemek ve klimayı sonuna kadar açmayı planlıyordum.

"*Dört,*" diye saydı Karlie ben bir ilan karalarken arka planda. Gece geç saatlerde müşteriler gelebilir diye vücudumu pencereye doğru eğmiştim.

Karlie resmi olarak vardiyalarını azaltıyordu, bu da annesi ve yemek kamyonunun sahibi Bayan Contreras'ın pek hoşuna gitmiyordu. Açıkçası, ben

artık onunla eskisi kadar sık çalışamayacağım için üzgündüm. Karlie, ikimiz de birbirimizin arka bahçelerinde bebek bezleriyle sallanıp durduğumuzdan beri en iyi arkadaşımdı. Hatta bir yerlerde -muhtemelen Bayan Contreras'ın oturma odasında- aynı mor saksılara oturmuş, çırılçıplak, evrenin büyük sırlarını çözmüşüz gibi kameraya sırtıttığımız bir fotoğrafımız bile vardı.

Karlie'nin -benim için Karl'ın- yerine geçecek kişinin benim alaycı doğamı ve hayata somurtkan yaklaşımımı takdir etmeyeceğinden endişeleniyordum. Ama neden azaltması gerektiğini de tamamen anlıyordum. Karl'ın ders yükü çok fazlaydı. Üstelik CV'sini gazetecilik alanındaki iş deneyimiyle süslemek için aldığı ekstra stajlar da cabasıydı.

"Üç. Sadece *bir* doğru cevap var ve arkadaşlığımız tehlikede, Shaw."

Sharpie'yi dişlerimle kapattım ve pencereden dışarı eğilerek tabelayı açık pencerenin kenarına yapıştırdım.

Bu Taco Kamyonu İşe Alınıyor!

Yardıma ihtiyacımız var.

Haftada dört kez.

Hafta sonları da

dahil.

Saat başı 16 dolar artı bahşiş.

İlgileniyorsanız lütfen müdürle görüşün.

Karlie'ye cevap vermek için ağzımı açtım, aynı zamanda bakışlarımı kaldırdım.

Vücudum dondu, her santimi korku ve tetikte olmanın karışımıyla ele geçirildi.

Saçmalık.

Sheridan Üniversitesi VIP'lerinden oluşan bir sürü kamyonu doğru ilerledi. Toplamda sekiz kişiydiler. Berbat olan benim üniversiteme gitmiş olmaları değildi. Hayır, akranlarıma hizmet etmeye alışmıştım.

Beni kurdeşen dökmeye iten Sheridan Üniversitesi'nde *kim* olduklarıydı.

Bu adamlar son sınıf öğrencileriydi. Popülerlik mahsulünün kreması.

Sheridan Üniversitesi'nin cehennemden daha ateşli oyun kurucusu Easton Braun, kepek önleyici şampuan reklamlarındaki gibi parmaklarını buğday rengi saçlarında ağır çekimde gezdiriyordu. Mide bulandırıcı derecede mükemmel görünüyordu. Pinterest Land'de yaşayan ve kol damarları sosisli sandviç kadar kalın olan yontulmuş adamlar gibi.

Reign De La Salle, yumuşak, katran bukleli ve somurtkan dudaklı defans oyuncusu. Nabızı atan herkesle yattığı söylenen bir Sig Ep üyesi (ve yeterince sarhoş olduğu sürece bu bile zorunlu değildi).

Sonra Braun ve De La Salle'den tamamen farklı bir tür olan West St. Claire vardı. Sher U'da bir efsane. Kendi ligindeydi.

Bir atlet değildi ama üçü arasında en kötü şöhretli olanıydı. En çok, yerel yeraltı dövüş ringlerini rakipsiz bir şekilde domine eden asabi bir kabadayı olarak bilinirdi. Kaba, hoyrat ve kendi yakın çevresinde olmayan insanlara karşı tepkisizdi.

Kasaba dedikodularına artık pek hakim olmayan ben bile biliyordum ki *Kimse* St. Claire'e bulaşmadı.

Akranları değil.

Kasaba halkı değil.

Ne profesörleri ne de arkadaşları.

West St. Claire'in listedeki tüm seks tanrısı klişelerini işaretlemiş olması da yardımcı olmadı.

Siyah saçları her zaman dağınıktı ve zümrüt gözleri, motosikletine bindikten sonra hayatınızın asla eskisi gibi olmayacağını vaat eden o tehlikeli ısıltıya sahipti. Altın rengi teni ve gergin kaslarıyla 1.80 boyundaydı. Geniş, atletik ve kalın, dramatik kaşları, çoğu yıldızın uğruna cinayet işleyeceği kirpikleri ve sert, zorlu bir çizgiye bastırılmış dar dudaklarıyla haksız bir şekilde muhteşemdi. Kirli Diesel kot pantolonlar, ters giyilmiş soluk gömlekler, tozlu Blundstone botlar giyerdi ve ağzının köşesinde her zaman sigara gibi yeşil bir elma şekeri çubuğu olurdu.

Sher U'nun en büyük avı olarak biliniyordu, ancak kimse onu yakalayamamıştı ve bu denemediği için değildi.

Yanlarındaki kızlar da tanıdıktı. Hatta içlerinden biri benim yarı arkadaşımı - kuzguni saçlı, yılan fiçisinden daha kıvrımlı bir güzel olan Tess. O da benim gibi tiyatro ve sanat okumuştı.

"İki! Şimdi bir cevap istiyorum, Shaw." Karlie hayali bir mikrofonu yüzüme doğru salladı ama sesimi bulamadım, garip bir transa girmiştim.

"Bir. Doğru cevap perde patlamasıydı Grace. *Perde. Kahkül.* Yani, merhaba, Kate Moss 1998 civarı. Moda ikonu."

Hepsi de caddenin karşısındaki terk edilmiş alışveriş merkezi Sheridan Plaza'dan yemek kamyonuna doğru gidiyordu. Sözde alışveriş merkezi, bir grup kodaman tarafından beş yıl önce inşa edilmeye başlanmış çıplak bir beton iskeletti.

hiç para kazanamayacaklardı. Herkes internetten alışveriş yapıyordu, özellikle de öğrenciler. Yakınlarda açılması beklenen iki rafineri Asya'ya taşınmaya karar vermişti, bu yüzden Sheridan'a bekledikleri kitlesel göç gerçekleşmemiştir.

Şimdi şehrin ortasında boş duran devasa bir yapımız vardı. Sadece teknik olarak boş değildi. Üniversite öğrencileri orayı eğlence için kullanıyordu, bir yeraltı dövüş arenası, ve kirasız takılma yerleri.

Bu insanlar muhtemelen bir kavgadan dönüyorlardı.

Tess güldü, saçlarını bir omzuna attı ve Reign'in sırtına atlayarak kollarını omuzlarına doladı.

"Sakızlı ayılar mı? Slushie'nin içinde mi? Bu muz gibi bir şey."

"Bu *orgazm* gibi şey," diye karşılık verdi Easton, avucunu bir sarışının Daisy Dukes'ının arka cebine sokarak. "Buraya daha önce hiç gelmediğime inanamıyorum."

"Yerel halk buraya yemin ediyor. Tam bir taco püristi olan Bradley bile buraya gidiyor," diye ekledi başka bir kız. Çenemi eğdim, başparmağımdaki halkayı dudaklarıma götürüp dua ettim.

İnsanların doğrudan yüzüme bakmasından nefret ederdim. Özellikle de benim yaşımdakilerin.

Özellikle Easton Braun, Reign De La Salle ve West St.

Claire.

Özellikle de iki olası tepki vereceklerini bildiğim halde: makyajımın altındaki kanlı yara izinden iğrenecekler ya da daha kötüsü... bana acıyacaktı.

Gerçi muhtemelen ikisinin bir karışımı olacaktı.

Kasketimi aşağıya doğru çektim. Sesleri daha da yükseldi. Hava paslı kahkahalar ve tül gibi kadın çılgınlıklarıyla çınlıyordu. Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu.

Reign hıçkırarak hıçkırarak, "Oh, kahretsin," dedi ve hiç terlemeden Tess'i sırtına aldı. "Unutmadan söyleyeyim. Kamyonete gittiğimizde siparişini alan hatuna bir bak. Gail ya da Gill ya da her neyse. Yüzünün sol tarafı tamamen deforme olmuş. Üzüm gibi mor. Güzel bir Rice Krispy ten rengi de var. Çok makyaj yaptığı için tamamını göremiyorsunuz ama orada. Görünüşe göre buradaki insanlar ona Toastie diyor."

Reign bunu duymamı istememiştir. Belli ki mahvolmuştu. Bunun bir önemi yoktu. Boğazımdan yukarıya doğru bir safra yükseldi. Ekşi bir tat ağzımı doldurdu. Başka bir bandajları çıkarma anıyla karşı karşıyaydım ve hazır değildim.

Tess onun başının arkasına bir tokat attı. "Onun adı Grace, seni moron ve o çok iyi biri."

Easton Reign'e ters ters baktı. "Ciddi misin? Neyin var senin, ahmak?"

"Yine de haklı." Tess sesini alçalttı, yankıyı unutarak

Etrafımızdaki hiçliğin yarattığı enginlik. "Aynı bölümü okuyoruz, bu yüzden onu her zaman görüyorum. Bu üzücü, çünkü diğer türlü *çok* güzel. Neredeyse her şeye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal edin. Pratik tiyatro şeylerinin hiçbirini yapamıyor bile, yüzünden o kadar utanıyor ki."

Tess, birinci sınıftayken bir seçmeye girdiğim ve benden repliklerimi yapmamı istediğinde yönetmenin önünde yıkıldığım zamandan bahsediyordu. Bu çok aleni, çok utanç verici bir durumdu ve o dönem şehirde çok konuşulmuştu.

Easton'ın yanındaki sarışın elini kalbine götürerek, "Ah," dedi. "Bu çok üzücü, Tessy. Tüylerimi diken diken ediyorsun."

"Ona ne olduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı başka bir kız.

"Yer kontrolden Binbaşı Shaw'a? Benimle misin?" Karlie beni tuzdan bir heykele çeviren şeyin ne olduğunu görmek için başını omzumun arkasından çıkardı.

Önümüzde durdular. Yüzümü sakın ve sıkılmış görünmeye alıştırdım ama kalbim göğsümün içinde öyle şiddetli çarpıyordu ki, kemiklerimin arasından fırlayıp kafesini ikiye böleceğini sandım.

Karlie'nin bileğini pencerenin altından çimdikleyerek, *çok geç kaldıklarını* işaret ettim ve onları göndermeme izin vermesi için dua ettim.

Karlie sanki tüm Kardashian klanı uğramış gibi eliyle ağzını kapattı.

"Kardeşim, onlara servis yapıyoruz. Elimizde bir sürü malzeme kaldı. Contreras Anne'nin yemek artıkları konusunda oyun oynamadığını biliyorsun. Ayrıca" -beni çimdikledi- "bunlar *onlar*!"

Herkesin herkesi tanıdığı, D1 futbol takımımıza bir din gibi tapıldığı, maç günlerinin kilise, Easton Braun ve Reign De La Salle'in kutsal azizler ve West St. Claire'in Tanrı olduğu küçük bir üniversite kasabasında yaşıyorduk. Sabahın üçünde gelseler ve insan saçıyla ödeme yapsalar bile onları reddedemezdik.

"Merhaba Grace!" Tess kendini Reign'den indirdi, pencerenin altındaki menüyü tararken neon-teal kamyonu davulla çaldı.

"Selam, Tess. İyi bir gece geçiriyor musunuz?"

"Harika, teşekkürler. Reign, sakızlı margarita slushie'leriniz olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

İçinde tekila olmadığı halde onlara margarita dememiz pek çok müşteriye hayal kırıklığına uğrattı. "Elbette. Bakire ama."

Reign yine hıçkırarak, "Senden başka bir şey beklemezdim," dedi. Kızlar kahkahalara boğuldu. İşimi ve kışımı hapisten kurtarmak uğruna onun iğnelemesini görmezden geldim.

Tess onun kolunu yumrukladı. "Ona aldırmayın. On tane alabilir miyiz? Ve yirmi taco, lütfen." Parlak saçlarını bir kez daha savurdu. "Merhaba Charlie."

Karlie arkamdan Tess'e el salladı, onu düzeltme zahmetine girmedi. Ön camda çalışan kişi olmaktan nefret ediyordum ama Bayan Contreras ve Karlie bu konuda ısrar ediyorlardı. Kabuğumdan çıkmamı, dünyayla yüzleşmemi falan istiyorlardı.

"Yumuşak mı yoksa çıtır kabuklu mu?" Ben sordum. "Yarı yarıya."
"Hemen."

İşe koyuldum, bir çift siyah elastik eldiveni koparıp patlattım. Önce çıtır kabuklarla başladım. Onlarla çalışmak daha zordu. Sürekli kırılıyorlardı, bu yüzden onları yoldan çekmeyi seviyordum. Büyükanнем her zaman insanların taco gibi olduğunu söylerdi; ne kadar sert olurlarsa o kadar kolay kırılırlardı. Yumuşak olmak daha uyumlu, daha esnek olmak demekti.

"Yumuşak olduğunuzda, daha çok şey barındırabilirsiniz. Ve eğer daha fazlasını barındırırsanız, dünya sizi kıramaz."

Rendelenmiş marul, krem peynir ve Bayan Contreras'ın ev yapımı guac'ını tacuların minik ağızlarına tıktırırken herkesin gözlerinin yüzümde olduğunu hissettim. Karlie heyecanla ayak tabanlarının üzerinde zıplayarak ızgarada balık çeviriyordu.

Çevremde, Reign'in dirseğini bir kızın yanına soktuğunu ve başını bana doğru salladığını görebiliyordum.

"Psst. Aile içi şiddet?"

"Kundaklama," dedi kız, yara izinin nasıl oluştuğunu anlamaya çalışarak.

"Kötü estetik ameliyat," diye öksürdü üçüncüsü yumruğunun içine. Hepsi kıs kıs güldü. Isı ensemden yukarı doğru yükseldi.

Beş dakika sonra işiniz bitecek. Fizyoterapi, ameliyatlara ve rehabilitasyondan geçtiniz. Bu aptallardan kurtulabilirsiniz.

Tam işler daha da kötüye gidemez diye düşünürken, West St. Claire sonunda tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmeye karar verdi. Kamyona bir adım daha yaklaştı. Gözleri yüzümün sol tarafına odaklandı ve aynı üniversitede okuduğumuz iki yıl boyunca ilk kez varlığımı fark etti,

Üç sınıfı paylaşmamıza rağmen. Boğazımdaki beyzbol topu büyüklüğündeki kusmuğu bastırmaya çalışarak yutkundum.

Çıtır tacoları bitirdim ve yumuşak olanlara başladım. West bir adım daha attı, yara izime olan açık hayranlığını gizleme zahmetine girmedi. Bakışları altında kendimi çıplak ve çiğ hissettim ve gözleri yanağımdan ayrılıp aranıyor tabelasına kaydığında neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Ona hızlı bir bakış attım. Bu gece kavga edip etmediğini anlayamadım. Rahat ve sessiz görünüyordu. Sakin, neredeyse.

"İş mi arıyorsun?" Reign kıs kıs güldü.

"Cidden Reign, kes sesini," diye bağırdı Easton, muhtemelen üçü arasında en kibar olanıydı.

West kamyondan kâğıdı aldı, avucunun içinde topladı ve kot pantolonunun arka cebine soktu.

"Vahşi," diye homurdandı Reign, yüzü gökyüzüne doğru eğilmiş bir halde kıkırdayarak geriye doğru ilerlerken.

"Çok sert, West." Tess'in sesinde Reign için ayırdığı o cezalandırıcı ısırik yoktu. "Bunu neden yaptın?"

West ikisini de görmezden gelerek başını çevirip doğrudan bana baktı. Elindeki şeker çubuğunu bir kürdan gibi ağzında yuvarladı ve bana içinde yüklü bir soru barındıran bir bakış attı.

Bu konuda ne yapacaksın, Toastie?

Reign, Easton ve diğer kızlar yemeklerini yemek için otoparkın kenarına doğru koşuştururken ben margarita içeceklerini rekor bir sürede doldurdum ve Tess'in hesabını hesapladım. West Tess'in yanında kaldı, gözleri hâlâ yarama takılmıştı.

Kendimi bir hakarete karşı hazırladım, kabuğum bir taco gibi sertleşti.

"Sormak istediğim bir şey var," diye mırıldandı Tess, adamın bileğini tutup avuç içini yukarı çevirerek iç pazısının tam olarak görünmesini sağladı.

"Dövmen ne anlama geliyor? A ne anlama geliyor?"

Gözlerim bana ihanet etti ve neden bahsettiğine hızlıca bir göz attım. A harfinden oluşan basit bir dövme idi. Özel bir yazı tipi ya da tasarım yoktu. Times New Roman'da sadece bir harf.

"Muhtemelen *pislik*," diye mırıldandım nefesimin altında. İkisinin de bakışları bana çevrildi.

Tanrım. Yüksek sesle söyledim. Yakında ölecek bir salak. Ne düşünüyordum ki?

Onun bir pislik olduğunu düşünüyordun. Çünkü öyle.

"Grace." Tess onun ağzını tokatladı. "Utanç için."

West şekeri yere tükürdü, çekik, vahşi gözleri üzerimdeydi. Kafamın içine dolan kan yüzünden patlamasına ramak . Uzun bir sessizlikten sonra nihayet

Tess'in açık avucuna iki Benjamin sıkıştırdı, arkasını döndü ve herkesin yiyecek ve içeceklerinin parasını ödeyerek kedi gibi bir zarafetle uzaklaştı. Tess gözlerini devirerek parayı bana uzattı. "İlan için üzgünüm. West'in biraz acımasız bir çizgisi var. O benim

devam eden bir
çalışma." "Bu
senin hatan değil."

Plastik eldivenleri çıkardım ve para üstünü Tess'e uzattım. Elimi tuttu ve nefesi kesildi. Beklenmedik ten tene teması beni ürpertti. Dokunulmaya alışık değildim.

"Güzel yüzük! Nereden aldın bunu?"

"Annemindi. İşte paranın üstü." "Sende kalsın."

Şüpheli bir kaş kaldırdım. Bu müthiş bir bahşıştı. "Emin misin?"

Başını salladı.

"Böyle için canı cehenneme. West gerçekten kötü bir şöhrete sahip, ama dürüst olmak gerekirse, o büyük bir yumuşaklık. İsteddiği zaman çok tatlı olabiliyor."

West'in öfkeli bir psikopattan başka bir şey olduğuna inanmıyordum ama bu, sürdürmeye hevesli olduğum bir konuşma değildi. Buradan gitmek, bu geceyi hafıza bankamdan silmek ve insanlığa olan inancım yeterince tazelenene kadar *Friends*'in tekrarlarını izlemek istiyordum.

"Pekâlâ," dedim robot gibi. "Uğradığınız ve Taco Kamyonu'ndan alışveriş yaptığınız için teşekkürler."

Tess bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı ve arkasını dönerek arkadaşlarına doğru koşmaya başladı.

Gözlerimle onu takip ettim. Otoparkı çevreleyen altın kum tepelerinin arasından geçerek doğruca popüler arkadaşlarının yanına gitti. İçkilerini tokuşturuyor, gülüyor, konuşuyor ve yemek yiyorlardı. İçim burkuldu.

Tess olabiliyordum.

Düzelteyorum: Ben

Tess'tim.

Sanırım hayatımın en nefret ettiğim kısmı buydu. Bir zamanlar Tess gibiydim. Minik cut-off'larla bacaklarımı sergilerdim. West, Easton ve Reign gibilerle takılırdım. Kasabanın kenarındaki su kulesinin yanındaki eski toprak yolda tekerler üzerinde giderken motosikletlerinin arkasında otururdum.

West St. Claire'in zihninin ve ruhunun nasıl çalıştığını alçak ölümlülere açıklamak, onlara egzotik bir sır vermek.

Yemek kamyonunun camını indirdim. Arkamı döndüğümde Karlie heyecanını zorlukla bastırarak ciyakladı. Bana beşlik çaktı. En iyi arkadaşımın boyu iyi bir günde iki metreye ulaşıyordu. Bronz tenli ve kıvrımlı, yanaktan yanağa uzanan çillerden oluşan bir takımyıldızıyla süslü yuvarlak, muhteşem yüzü vardı. Bir zamanlar, okulumuzun Kraliçe Arısı olarak tayin edildiğimde, onu havalı çocukların arasına almıştım. Ama bu dört yıl önceydi. Artık ona bu avantajı sunamazdım.

"Easton Braun ve Reign De La Salle, dostum. Onların çörekleri arasında pastırma olmak isterdim." Kendini yelpazeledi. "Ama West St. Claire taco'nun üzerindeki kaşar gibiydi. Sanırım bugün dövuştü."

"Bana çok hırpalanmış gibi görünmedi." Izgarayı kapattım ve buzdolabının yanındaki dolaptan temizlik malzemelerini çıkardım.

"Çünkü bu adamlarla başa baş gidiyor. Yine de bazen sırf insanlar başka birine bahis oynasın diye bir iki yumruk atmalarına izin verdiğini duydum. Tanrı yardımcım olsun, *gözleri*." Karlie içeceğinin kalanını emdi ve sonra çöpe attı. "Radyoaktif yeşil gibiler. Elmacık kemikleriyle metal dövebilirsin. Cidden, hayatımı mahvedebilirdi ve ben de tam anlamıyla teşekkür ederdim."

Homurdandım ve izgaranın üzerine su döktüm. Yüzüme dumanlar tükürdü. "Hadi. Çayı bana ver. Izgaranın sesi duyamayacağım kadar yüksekti.

Herhangi bir şey. İlginç bir şey söylediler mi? Herhangi bir dedikodu?" Beni dürttü.

Ucube olduğumu söylediler.

"Oldukça sarhoşlardı, bu yüzden pek tutarlı bir konuşma . Ama margarita slushie'lere bayıldılar." Izgarayı temizledim.

"Vay canına. Tamamen sürükleyici." Gözlerini devirdi. "Sence Tess ve West takılıyor mudur?"

"Muhtemelen. Yine de klişe bir çift olacaklar. İsimleri kafiyeli, Tanrı aşkına."

"Çift" mi? Tess hayal kurmaya devam edebilir. West sadece tek gecelik ilişkiler yaşar. Bu bilinen bir gerçek."

Omuz silktilim. Karlie beni bıkkın bir şekilde itti.

"Tanrım, sen gelmiş geçmiş en kötü dedikoducusun. Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Son soru: terapötik açıdan Michael Jackson'ın 'Black or White' klbindeki tüm insanları internette takip edip bugün kaç yaşında oldukları konusunda çıldırmayı mı yoksa Barbie'ye Joe Exotic kefali yapmayı mı tercih edersin?"

"İkincisi," dedim yorgun bir gülümsemeyle, vardiyalarının çoğunu alacak yeni bir çalışan bulduğunda onu ne kadar özleyeceğimi fark ederek. "Barbie'ye bir kefal verirdim, sonra onu bir kovboy kız gibi giydirirdim, Glam Convertible'ına koyardım ve 'Bratz Dolls Ate My Pet' şarkısını söylediği bir video TikTok yapardım."

Karlie başını geriye attı ve güldü. Pencere kenarında duran cep aynasına baktım ve makyajımı kontrol ettim.

Yara izi çoğunlukla
gizlenmişti. Rahatlamış bir iç
çektim.

Çıtır taco bir gün daha hayatta kalır. Çatlamış ama .

Eve saat 11'de geldim. Büyükanmem yırtık pırtık patiska elbisesiyle mutfak masasında oturuyor, yanındaki radyoda Willie Nelson son ses çalıyordu.

Büyükanne Savvy her zaman eksantrik bir kadın olmuştu. O, her Cadılar Bayramı'nda "şeker mi şaka mı?" diye soranları karşılamak için kostümleriyle çıldıran bir kadındı. Ön bahçesindeki saksılara komik -genellikle de uygunsuz- figürler çizen, düğünlerde kimse izlemiyormuş gibi dans eden ve Super Bowl reklamlarını izlerken ağlayan bir kadındı.

Büyükanne her zaman tuhaf biriydi ama son zamanlarda onun da kafası karışmıştı.

Bakıcısı Marla'nın eve gitmesiyle benim garaja girmem arasında geçen on dakikadan daha uzun süre yalnız bırakılamayacak kadar kafası karıştı.

Annem Courtney Shaw aşırı dozdan öldüğünde üç yaşındaydım. Sheridan şehir merkezinde bir bankta yatıyordu. Bir okul çocuğu onu bulmuş. Onu bir dalla dürtmeye çalıştı. Annem uyanmayınca çılgına döndü ve kanlı cinayet çığlıkları atarak kasabamızdaki okul çocuklarının yarısını ve birkaç ebeveynini etkiledi.

Haber yayıldı, fotoğraflar çekildi ve Shaw'lar resmen Sheridan'ın yüz karası oldular. O zamana kadar, büyükanmem tanıdığım tek anneydi.

Courtney bir dizi tinerici erkek arkadaşıyla döner kapılar oyunu oynadı. İçlerinden birinin babam olduğunu sanıyordum ama onunla hiç tanışmamıştım.

Büyükannem babamın kim olduğunu hiç sormadı. Muhtemelen bu konuyu açmaktan ve kim bilir kiminle bir velayet savaşına girmekten çekiniyordu. Babamın saygıdeğer bir işçi ya da Pazar ayinine katılan biri olma ihtimali pek yüksek değildi.

Büyükannem beni kendi kızı gibi büyüttü. Artık tamamen bağımsız olmadığına göre, yanında kalıp ona bakmam adil olurdu. Ayrıca, Hollywood'dan iş teklifleri yağmıyordu ve ben de büyük bir kariyeri kaçırmıyordum.

Reign De La Salle acımasızdı ama haksız da sayılmazdı. Benimki gibi bir yüzle, kapabileceğim tek rol bir canavardı.

Mutfağa girdim ve büyükannemin beyaz, şeker gibi saçlarına bir öpücük bıraktım. Kolumdan tuttu ve sarılmak için beni aşağı çekti. Minnettar bir iç geçirdim.

"Selam, büyükanne."

"Gracie-Mae. Biraz turta yaptım."

Masayı destekledi ve bir iniltiyle kendini yukarı çekti. Büyükannem adımı hatırladı. Her zaman iyiye işaretler ve muhtemelen Marla'nın ben gelmeden önce burada tek başına kalmasına izin vermesinin nedenidir.

Evimiz yetmişli yılların mezarlığıydı, o dönemde bulabileceğiniz tüm iç tasarım vahşetlerinden oluşuyordu: yeşil fayans tezgahlar, ahşap paneller, her şey rattan ve hala bir aile arabasıyla aynı ağırlıkta olan elektronik cihazlar.

Yangından sonra çiftlik tarzındaki evimizin büyük bir bölümünü yeniden yaptıktan sonra bile, büyükannem Kurtuluş Ordusu'nun ikinci el mağazasına gidip bulabildiği en eski, en uyumsuz mobilyaları satın aldı. Sanki zevke alerjisi varmış gibiydi, ama tüm tuhafliklarda olduğu gibi, sevdiğiniz birine ait olduklarında, içlerindeki güzelliği nasıl bulacağınızı öğrenirdiniz.

"Gerçekten aç değilim," diye yalan söyledim.

"Bu yeni bir tarif. Dişçinin dergilerden birinde buldum. Marla'nın bir şey geldi, sağ olsun. Lanet şeyin tadını bile alamadı. Denemeyi o kadar çok istedi ki."

İçinde bir dilim vişneli turta ve bir çatal bulunan tabağı bana doğru uzatırken itaatkâr bir şekilde masaya oturdum. Elimin tersiyle masaya vurdu.

"Utangaç olma Courtney. Annenin yanında olmaz. Ye."

Courtney.

Bu uzun sürmedi. Büyükanmem beni sık sık Courtney'den aradı. Bu olaydan sonraki ilk birkaç seferde, unutkanlığının nedenini öğrenmek için onu bazı testler yaptırmaya götürdüm. Doktor Alzheimer olmadığını ama işler kötüye giderse gelecek yıl tekrar gelmemi söyledi.

Bu iki yıl önceydi. O zamandan beri geri dönmeyi kabul etmemişti.

Vişneli turtadan bir parça kürekle ağzıma attım. Turta boğazımın arkasına ulaşır ulaşmaz tıkanı ve beynime bir mesaj gönderdi:

Görev iptal.

Yine yapmıştı.

Tuzla şekeri karıştırdım. Kiraz yerine kuru erik. Ve -kim bilir?- belki de un yerine fare zehri.

"Kremalı sos kadar güzel, ha?" Öne eğildi, çenesini parmak eklemlerine dayadı. Başımı salladım, tabağımın yanındaki su bardağına uzandım ve bir dikişte içtim. Masanın üzerindeki telefonuma baktım. Bir mesajla yanıp sönüyordu.

Adil uyarı: Büyükannenin turtası bugün özellikle kötü.

Gözlerim yaşardı.

"Seveceğini biliyordum. Vişneli turta senin favorin."

O değildi. Courtney'indi, ama onu düzeltecek cesareti kendimde bulamadım.

Tadına bakmadan her lokmayı yuttum, son kırıntısına kadar, rahatsızlığımı bastırarak. Sonra onunla bir masa oyunu oynadım, Courtney'nin kimlerle ilişkisi olduğunu bilmediğim kişilerle ilgili soruları yanıtladım, büyükanmemi yatağına yatırdım ve ona iyi geceler öpücüğü verdim. Ayrılmak için ayağa kalkmadan önce bileğimi tuttu, gözleri karanlıkta dans eden ateş böcekleri gibiydi.

"Courtney. Seni tatlı ."

Beni seven tek kişi benim başka biri olduğumu düşünüyordu.

Chapter Two

Grace

Ertesi sabah, açılış saatinden önce hazırlık yapmak için yiyecek kamyonuna erken vardım. Sheridan'ın Çiftçi Pazarı Cumartesi günleri açıktı, bu da daha fazla rekabet, daha fazla yiyecek kamyonu, daha fazla insan etkileşimi ve bunun yan ürünü olan daha fazla savaş boyası anlamına geliyordu. Cumartesi günleri yüzüme o kadar çok makyaj yapıyorum ki, parti palyaçolarına taş çıkartıyorum.

İyi tarafı: Rodeo günü değildi. Rodeo vardiyasına gitmeyi reddettim. Bir müşteri yüzümü bir ata benzettiğinden ve güzellik bölümünde aygırın kazanacağını söylediğinden beri.

Karlie geç kalmıştı, ki bu sıra dışı bir şey değildi. Tanıdığım en odaklanmış, en çalışkan insanlardan biri olmasına rağmen, Dünya Savaşı da dahil olmak üzere her şeyde uyuyabilirdi. Muhtemelen yapmam gerektiği kadar tembellik etmesine aldırımıyordum. Contrerases bana iyi para ödüyordu, esnek vardiyalar sağlıyordu ve Karlie son dört yılda harika bir arkadaş olduğunu kanıtlamıştı.

Balıkları yıkadım ve kestim, sebzeleri dilimledim, dondurulmuş margaritaları hazırladım ve arıyor tabelasını yeniden yazıp kamyona astım. En iyi arkadaşım

dokuza çeyrek kala içeri girdi. Büyük pembe kulaklıklar ve üzerinde Bart Simpson yazan bir atlet giymişti.

"Hola. Her şey yolunda mı?" Yüzüme karpuzlu sakızını patlattı ve kulaklıklarını çıkardı. Müzik uygulamasını kapatmadan önce kulaklıktan Bikini Kill'in "Rebel Girl" şarkısı çalıyordu. Maşayı eline tutuşturdum.

"Bugün kötü bir şeyler olacağını hissederek uyandım."

Bu yalan değildi. Bugün uyandığımda, başparmağımdaki alev halkasının nihayet yaşlılığa yenik düştüğünü ve alevin yarısının kırıldığını, geriye sadece çember ve alevin bir kısmının kaldığını fark ettim.

Dışarısı yüz on iki dereceydi - betonun üzerinde yumurta kızartılabilecek kadar sıcaktı - ve muhtemelen kamyonun içi de on derece daha sıcaktı. Bugünle ilgili bir şey farklı hissettiriyordu. Bir şekilde anıtsaldı. Sanki geleceğim başımın üzerinde asılı duruyordu ve gök gürültüsüyle üzerime düşmekle tehdit ediyordu.

"Bugün her şey yolunda gidecek." Sırt çantasını yere bıraktı ve maşayı yüzüme vurdu. "İyi ama meşgul. Dışarıda şimdiden bir kuyruk var. Kıçını kaldırıp pencereye gitsen iyi olur Juliet."

"Romeo sabahın dokuzunda balık taco yiyorsa, bekâr kalmayı tercih ederim." Güldüm, kendimi yeniden biraz daha kendim gibi hissettim ve West St. Claire'in dün gece bana hissettirdiği zavallı kız gibi hissetmedim.

Bayan Contreras sadece kendi özel tarifi olan balık tacolarını servis etmekte ısrar etti. Bu yemek kamyonunda Tex Mex yok. Sadece bir çeşit taco yapardık ama en iyisi bizdik.

"Ah, Shakespeare'in üzerinde durmadığı nokta da bu. Romeo, Juliet'in balık taco nefesinden öldü, zehirden değil."

"Ya Juliet'in hançeri?" Karlie'ye eğlenen bir bakış fırlattım. Maşayı bir kılıçmış gibi karnına sokar gibi yaptı ve sahte bir şekilde boynunu tuttu.

"Maşa da ölümcül olabilir."

Kamyonetin camını gülümseyerek açtım, dün geceyi zihnimden uzaklaştırmaya kararlıyım.

"Günaydın ve Taco Kamyonu'na hoş geldiniz! Nasıl yardımcı olabilirim?"

Yüzünü gördüğümde son kelime boğazımda düğümlendi. Arkasında bir sıra insan vardı.

West St. Claire.

Gülümsemem dağıldı.

Neden geri döndü?

"Bu Tess'in dün bıraktığı bahşişle mi ilgili? Çünkü alabilirsin. Belki biraz terbiye alırsın." İçim sıkıştı, ağzım beynimden daha hızlıydı.

Neden sosyal olarak öldürülmekte ısrar ettim? Bilinçaltımda intihara meyilli miydim? Her iki durumda da söylediklerimden pişman değildim. West'in taco ya da medeni bir sohbet istediğinden şüpheliydim. Onun gibi bir adamla karşı karşıya gelmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama dün soğuk ve kaba davranmıştı ve ben de ona bunu söylemeden edemedim.

West bütün gece uyumamış gibi görünüyordu. Hâlâ aynı kot pantolon ve soluk gömlek kombinasyonunu giyyordu, kararlı ve sıkılmış bakışları kendimi pislik gibi hissetmeme neden oluyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

West sözünü sakınmadan bana bir top kağıt uzattı. Hemen tanıdım. Açarken yüzüm bulutlandı. Dün kamyondan söktüğü bu.

"Zaten yeni bir tane yaptım," diye kestim, kağıdı ayaklarımın altındaki çöp tenekesine daldırdım. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Müdürü çağırın," diye kestirip attı.

Bu beni çok şaşırttı. Her şeyden önce konuşması. Onu daha önce hiç konuşurken duymamıştım. Sesi görünüşüne uyuyordu. Alçak, dumanlı ve ahlaksız. İkincisi, *benimle* konuşması beni şok etmişti. Ama en önemlisi, bana patronluk taslama cüretini göstermesine şaşırmıştım.

"Pardon?" Bir kaşımı kaldırdım. Sağ kaşımı. Sol kaşım artık yoktu. Gerçi onu kalemle çizmişim ve her zaman gri kasketimi taktığım için insanlar bunu pek anlayamıyordu. Arkasındaki müşterilerin sabrı tükenmişti, kafalarını sallıyorlar, ayaklarının üzerinde zıplıyorlardı. Tabii ki kimse West St. Claire'e bir şey *söylemedi*. Tanrı korusun, biri ona saçmaladığını söyleyebilirdi.

"Müdür. Bu kamyondan sorumlu kişi olarak da bilinir. Yavaş mısın?"

"Hayır, tiksindim."

"O zaman acele et ve beni elinden kurtar. Amirinizi arayın."

Gözleri benimkilerin üzerindeydi. Yakından bakınca tam olarak yeşil sayılmazlardı. Adaçayı ve mavinin vahşi bir karışımıydılar, koyu yeşim taşıyla çevrelenmişlerdi.

O ve arkadaşları dün gece yüzüme ne olduğunu tahmin ederken çok eğlenmişlerdi. West beni bir sirk ucubesiymişim gibi incelemişti. Kendimi kafese kapatılmış üç başlı bir hayvan gibi hissetmişim. Parmaklıkları bükmek, ileri atılmak ve sivri pençelerimle onları parçalamak için çaresizdim.

Gerçeğe döndüğümde, sos çubuğundaki guac'ı kapatan yapışkan naylon sargıyı düzelttim.

"Açık sözlü olduğum için kusura bakmayın ama bu yemek kamyonunda çalışmak istemenizin ihtimali benim Bolşoy'a katılma ihtimalimle aynı. Şimdi ya siparişinizi verin ya da yolunuza devam edin. Bekleyen müşterilerim var."

"*Müdürüm. Şimdi,*" diye tekrarladı, sözlerimi duymazdan gelerek. Burun deliklerimin hayal kırıklığıyla alevlendiğini hissettim. Onun gergin olduğunu duymuştum ama bunu ilk elden deneyimlemek, sanki biri kalbimi bir karıştırıcıya koymuş ve beni püre haline getirilmesini izlemeye zorlamış gibi hissettirdi.

Arkamdan Karlie'nin yüzü belirdi. Onu görünce şaşkınlıkla bağırdı. "Aman Tanrım. Yani, merhaba. West, değil mi?"

Pürüzsüz. Onu Sheridan Üniversitesi'nin yengeç maskotu kostümünden tanıyabilirdi.

Adam kimliğini doğrulama zahmetine girmeden ona baktı. Karlie elini pencereden dışarı uzattı. Adam fark etmemiş gibi davrandı.

Kıs kıs gülerек onu tekrar yanına çekti.

"Ben Karlie. Sher U'ya beraber gidiyoruz. Ben buranın müdürüyüm. En azından onun kızıyım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İş için buradayım." "Ciddi misin?"

"Kalp krizi gibi."

Ve bir o kadar da ölümcül. Geri çevir onu Karl.

"Harika. İşe alındın," diye cıvıladı, tek bir kalp atışını bile kaçırmadan. İçimden istemsizce histerik, tiz bir kahkaha patladı. Karlie ve West delirmişim gibi bana döndüler. Bekle... ciddi miydiler? Aralarına baktım, omurgamda bir ürperti dolaşıyordu. West'in arkasındaki yaşlı bir kadın boğazını temizledi ve sanki bu olaydan ben sorumluymuşum gibi bana el salladı.

Gecikme.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Karlie'ye döndüm. Yüzünü buruşturdu.

"Yani, başka bir çalışana ihtiyacımız var..."

West çenesini arkama doğru salladı ve şimdi en iyi arkadaşşıma odaklandı. "Hadi bunu özel bir yerde halledelim."

"Kapıdan içeri atla."

Sonraki birkaç dakika boyunca zaman yanlara doğru aktı. Karlie ve West kamyonun arkasına koşuştururken ben camın önünde kalıp

Müşteriler. On dakika sonra Karlie kamyonundan çıktı, ilanının üstünü soydu ve tekrar içeri girdi.

"Tebrikler! Yeni bir iş arkadaşın oldu," diye şarkı söyleyerek ızgaraya geri döndü ve on dakika önce kızarmış bir balık parçasını çevirdi.

Onu görmezden geldim, elimden geldiğince hızlı bir şekilde taco hazırladım ve içimden hayatımın sona ermediğine ve West St. Claire'in ayrıntılı bir bahsin parçası olarak beni öldürmeyeceğine kendimi ikna ettim.

"Shaw, beni duydun mu?" Karlie'nin çevirdiği beyaz balık küçük, lapa gibi parçalara ayrılmaya devam ediyordu. Sıcak, terli, ıslak bir tavuktan daha kızgın ve karanlık, acı bir çamurla doluydum. Rendelenmiş peynir torbasını delmek için elimde tuttuğum bıçakla kendimi kesip açsam, göreceğim şeyin bu olacağından emindim. Damarlarımdan süzülen siyah yapışkan madde.

"Açık ve net. Yerine geçecek kişiyle ben çalışacağım için bu konuda benim de görüş bildirmeme izin verirsin diye düşünmüştüm."

"Beni dinleyin. Sheridan'ın en meşhur üniversiteli yakışıklısı. Kamyona bir sürü müşteri getirebilir. Hayır diyemezdim ve senin de buna sıcak biliyordum."

"Doğru." Öne doğru eğildim ve bir müşteriye sahte bir gülümsemeyle yanmış balık taco'sunu uzattım. Liseyi bitirdiğimde üniversiteye gitme konusunda kararsızdım. İçgüdülerim bana dünyadan saklanmamı, gölgelere çekilmemi ve yalnızlık içinde yaşamamı söylüyordu. Ama kısa sürede fazla seçeneğim olmadığını öğrendim. Dışarı çıkmalı ve para kazanmalıydım. Zaten insanlara yüzümü gösterme zahmetine katlandığım için, üniversitenin iyi bir iş bulmak için acımasız da olsa pratik bir çözüm olduğunu düşündüm.

"İş istiyor, değil mi?" Hızımı alamamıştım. "Eminim paraya çok ihtiyacı vardır, Plaza'da para kazanamadığına göre."

West St. Claire'in bu dövüşlerden para kazandığını biliyordum. Söylentilere göre geçen yıl Plaza'da bilet satarak, bahis oynayarak ve sulandırılmış bira için bir servet talep ederek seksen bin dolar kazanmıştı.

"Ona bunu sordum. Gelirini desteklemesi gerektiğini söyledi." "Görgü kurallarını tamamlaması gerekiyor," diye karşılık verdim.

"Neden? Sana kötü mü davrandı?" Karlie'nin kaşları birbirine çarptı.

Dün geceyi düşünmek bile beni çileden çıkarıyordu. Konuyu değiştirerek başka tarafa baktım.

"Her neyse, ne demek istiyorsun, bu konuda kuşkulu olacağımı biliyor muydun?"

"Hadi ama." Sanki ikimiz de bu sorunun cevabını biliyormuşuz gibi kollarını havaya kaldırdı.

"Hadi ama, *ne*?"

"Ciddi misin? Tamam. Devam edeceğim ve söyleyeceğim. Ama kızmayacağına söz ver."

"Kızmayacağım."

Çoktan sinirlenmiştim.

"Gerçek şu ki, insanlar tarafından korkutulmaya meyillisin Shaw. Sonra da gidip onlar hakkındaki fikirlerini, nasıl olduklarını *düşündüğün* şeylere dayandırırıyorsun."

"Değilim!"

"Sen de yap. Şu haline bak. Hiç tanımadığın birini sırf ünü var diye işe aldığım için öfkeden kuduruyorsun. Bil bakalım ne oldu? Hepimizin bir ünü var. Üzgünüm Grace, ama bu doğru. Ben doksanlar takıntısı olan zeki, her şeyi bilen biriyim; sen yara izi olan emo kızsın. Hepimiz kategorize edildik. Kusurlarımız ve zayıflıklarımızla kalıplaşmışız. Hayata hoş geldiniz. Tam bir sürüktür ve sonra ölürsün."

Pişman olacağım bir şey söylemekten korktuğum için çenemi kapalı tuttum. Karlie ölü balıkları fırlatmayı bıraktı, döndü ve omuzlarımdan kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. Pembe kapüşonlu tişörtümün üzerinden kasıklarına masaj yaptı.

"Bana bak Shaw. Beni dinliyor musun?"

Ona homurdanmasını önerdim.

"Belki de iyi biridir."

"Muhtemelen kötü biri."

Güvensizliğimin beni ele geçirmesine izin verdiğimi biliyordum ama görünüşüne, itibarına ve sosyal statüsüne bakılırsa West St. Claire hayatımı mahvetmek için mükemmel bir adaydı.

"Eğer ilk vardiyadan sonra kötülük yaparsa, bana haber verin ve onu kovayım. Soru sormak yok. Bir tane bile." Karlie beni el sıkışmaya zorlayarak benimle tek taraflı bir anlaşma yaptı. "Sana söz veriyorum. Yıldızlara vurulduğumu düşündüğünü biliyorum ama benim için o sadece fazladan para kazanmaya çalışan bir öğrenci. Okul ödevleri içinde boğuluyorum ve bu yılı bitirdiğimizde stajlarım ön plana çıkacak. Buna ihtiyacım var. Şimdi somurtmayı keser misin?"

Ne yazık ki, Karlie mantıklıydı. West teknik olarak bana haksızlık etmemişti. Aksine, bana iyi bir bahşış vermişti ve geri istememişti bile.

"Tamam."

Sırtarak beni yemek sırası bekleyen insanlara geri çevirdi.

"İşte benim kızım. Çabuk, onu otoparkta görüp görmediğini söyle. Bugün başlayıp beni ızgarada çalışırken izleyip izleyemeyeceğini sordum ama planları olduğunu söyledi. Hâlâ buralarda mı?"

Boynumu büktüm, isteksizce onu eğlendirdim. İnsanlığın geri kalanından bir kafa daha uzun olmasının yan etkisiyle onu fark ettim. Kırmızı 2016 Ducati M900 Monster'ına yaslanmıştı, Wayfarer güneş gözlükleri sapasağlamdı.

Yanındaki kızı arkadan bile olsa tanıdım. Kuzguni saçlar, uçsuz bucaksız bronzlaşmış bacaklar ve bir kalemi bile örtmeyen aynı küçük şort. Tess. Onunla hararetli bir şekilde konuşuyor, saçlarını savuruyor ve kıkırdıyordu. Muhtemelen geceyi birlikte geçirmişlerdi. West onun söylediklerine cevap vermedi. Arkasını döndü, sert bir hareketle kaskı kafasına geçirdi, çenesinin etrafına bağladı ve motosiklete atladı. Kadın onun arkasına geçti ve kollarını gövdesine doladı.

Kadının ellerinden birini tuttu ve kasıklarının üzerine koydu.

"Evet. Tess Davis'le gün batımına ya da en yakın STI kliniğine doğru yol almak üzereyim." Onlar park yerinden hızla geçerken kazara çıtır bir taco kabuğunu ezdim, toz bulutları figürlerini perdeliyordu.

Karlie yüzünü buruşturdu. "Her zaman en iyi boğayı o çizer. Acaba sırada kim var?"

Umarım onun elidir. Gezegenimizde mini Batılar istemiyoruz.

Sonraki beş saatimi Karlie'yi dinleyerek, West'in kadın zevki üzerine kafa yorarak, insanlara hizmet ederek ve hayatımın aldığı felaket yönü takıntı haline getirerek geçirdim.

Ayrılmak için kamyonun kapılarını açtığımda, merdivende bir çift bale ayakkabısı duruyordu. Kaşlarımı çatarak onları aldım. Yaklaşık benim numaramdaydılar, yepyenyidiler ama ayakkabı kutusundan çıkmışlardı. Üzerlerine tembelce karalanmış bir not yapıştırılmıştı.

Çalışmaya başlasan iyi olur.

"Bu da ne...?"

Bu sabahki sözlerim kafamın içinde zıpladı.

"Bu yemek kamyonunda çalışmak isteme ihtimalin, benim Bolşoy'a katılma ihtimalimle aynı."

West St. Claire'de şakalar vardı.

Ne yazık ki, en sevdiği kişi olmak üzereymişim gibi bir his vardı içimde.

Chapter Three

Batı

Bzzzz.

Bzzzzzz.

Bzzzzzzzzzzzz.

Telefonum komodininin üzerinde dans etti, yere düştü ve sırtında bir böcek gibi sarsıntılı bir daire oluşturdu.

Eğilip elime aldım ve alarmımı kapatmak için ekranı kaydırdım. Boğuk bir çığlık kulak zarımı deldi.

"Tatlım? Sen misin? Larry! Buraya gel! Cevap verdi."

Siktir. Benim. Hayatım.

On saattir baygındım, bu yüzden alarmımın monoton, uyandırıcı sesinin aynı zamanda zil sesim olduğunu fark etmemiştim.

Bir an telefonu kapatma fikriyle oynadım, sonra dün East'in önceden hazırlanmış sporcu yemeklerinin hepsini yiyerek bu haftaki göt kotamı doldurduğumu düşündüm. Kendi yumruğumu ısırarak kan akıttım ve telefonumu kulağıma dayadım.

İşte Hiçbir Şey ve onun pislik kuzeni Calamity.

"Anne."

"Merhaba! Merhaba!" Annem umutsuzca haykırdı. "Westie, cevap verdiğine inanamıyorum."

Siktiğimin kulübüne katıl.

"Nasıl gidiyor?" Yatağımın kenarına oturarak şiltenin üzerinde yana doğru yuvarlandım. Komodinin üzerindeki saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Ayrıca yine uyuyakalmış tam bir moron olduğumu da gösteriyordu. Mezuniyetim yaklaşıyordu ve Sheridan Üniversitesi'nden işe yaramaz diplomamla çıkacağımı biliyordum ama en azından umurumdaymış gibi davranmak iyi olurdu.

"Hiçbir şey, tatlım! Yani, her şey yolunda. Gayet iyi. Seni kontrol etmek istedik. Nasıl olduğunu görmek istedik. Easton bize bilgi veriyor ama senin sesini duymayı seviyoruz."

"Bu o mu?" Babam arka planda burnunu çekti. Karıştırma sesleri duydum. Masadan bir şeyler düştü. Heyecandan kudurmuş gibiydiler. Suçluluk duygusu devreye girdi, onu sadık dostu Pişmanlık izledi. "Onunla konuşmama izin ver. Westie? Orada mısın?"

"Baba. Selam."

"Sesini duymak güzel evlat."

Ayaklarımı yatağımın altındaki Blundstone'lara soktum ve kışımı sürükleyerek banyoya gittim. Babam, arazisini gübrelemesine yardım edeceğine söz veren adamın Wyoming'den hâlâ dönmediğini ve bu bir sözleşmeyi daha kaybettiğini anlatmaya başladığında işedim ve dişlerimi fırçaladım. Alt metni anladım: Elektrikleri kesilmeden önce onlara daha fazla para göndermem gerekiyordu.

Bir saniye önce yaşadığım keskin suçluluk duygusu yerini uyuşukluğa bıraktı. "Sanırım bankacılar sizin en büyük hayranlarınız değil." Nane tükürdüm dış macunu ve suyu lavaboya döküp yüzüme su sıçrattım. Aynaya bakmadım. Yıllardır kendimle yüzleşmemiştim, neden şimdi başlayayım ki?

"Oh, şey, yani.. işler pek görünmüyor, sanırım. Ama-" Bitirmesine izin vermedim.

"Gün sonuna kadar biraz para göndereceğim. Yakında konuşuruz. Görüşürüz."

Tam bir şeyler söylemeye başlamıştı ki telefonu yüzüne kapattım. Anahtarlarımı aldım, Ducati'ye atladım ve kışımı kaldırıp okula gittim. Sekiz dakika sonra, saat iki buçuktaki spor yönetimi dersime gitmek üzere Lawrence Hall'a girdim.

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde yine geç kaldı.

Neyse ki Profesör Addams (erkek memelerine uygun olarak çift D ile yazılıyor) iPad denen bu sihirli şeyi çalıştırmaya çalışmakla meşguldü. Yağlı parmaklarıyla ekrana saldırırken başı eğikti ve slayt gösterisinin arkasındaki beyaz ekranda görünmesini sağlamaya çalışıyordu. Ben de odanın arka tarafına, Reign ve East'in arasındaki bir yere kaydım. Addams'ın slayt gösterisi sonunda görüntüde belirdi ve rahatlama bir kahkaha attı.

"Sup." Reign bana yumruk attı. Rastgele biriyle öpüşüyordu. Adamın eli eteğinin içindeyken kız adamın boynuna sarılıyordu.

Doğu başımın arkasına fiske vurdu. "Yine geç kaldın. Bu arada, tüm yemeğimi yediğin için teşekkürler."

"Benim için zevkti."

Gerçekten de

öyleydi.

"Tekrar yapman için sana meydan okuyorum."

"Meydan okumaları asla geri çevirmediğimi biliyorsun."

Herkesin dizüstü bilgisayarları ve notebookları vardı. Benim yoktu. Sırt çantası getirmedim. Bir dönemden kalma tehdidi gerçek gibi görüldüğünde rastgele ortaya çıktım. Profesör Addams'ın sesi amfinin derinliklerinden yükseldi.

"Bay St. Claire, sonunda varlığınızla bizi onurlandırmaya karar verdiğinizizi görüyorum."

Ona soğukkanlılıkla baktım, ona bir kemik atmayı reddettim.

Reign'in yanındaki kız, tüm gözler bize çevrilmişken Reign'in elini eteğinin altından çekecek kadar sağduyulu davrandı.

Addams kalın belini masasına yasladı, gözlüklerini burnuna doğru iterken gözlerini kırıştırdı.

"Söyleyin bana Bay St. Claire, yüksek öğrenim görmekle azıcık da olsa ilgileniyor musunuz?"

Doğrusu, değildim. Ama bu cehennem çukuru Maine'den yeterince uzaktaydı ve ailemin iflas etmesini önlemek için yapmam gerekeni yaptım.

"Kelimelerini kullan," diye kibirli bir şekilde talimat verdi. "Nasıl konuşulacağını biliyorsun, değil mi?"

Sırıttım. Kolay kolay telaşlanmazdım. Tümüyle hissiz olmanın getirdiği bir şeydi bu. İnsanlar isteseler de bana dokunamazlardı.

Ve denediler.

Sık sık.

"Bir diploma peşinde koşmak, yaşadığım çöplükten ayrılmak için harika bir bahane gibi görünüyordu ve Sher U eyalet dışı bir üniversite için oldukça uygun fiyatlı. Jüri hala kararını vermedi

Yine de eğitim kadrosunda." Kollarımı göğüs kaslarımın üzerinde kavuşturarak arkama yaslandım.

"Yan!" Birisi kıkırdadı.

"Vay anasını," diye bağırdı başka bir öğrenci. "St. Claire hem ringde hem de ring dışında kışlarına tekmeyi basıyor."

Odanın her köşesinden kahkahalar yükseldi. Profesör Addams'ın ağzı gevşedi ve yanakları flamingo pembesine döndü. Kendine gelmesi tam bir dakika sürdü.

"Az önce bana söylediklerinin yanına kâr kalmasına izin vermem için bana tek bir neden söyle."

"Çünkü hiç kimsenin araştırmak istemediği gizemli koşullar altında bir Ivy League üniversitesinden buraya transfer edildiniz. Tahmin et ne oldu?" Kollarımı teatral bir şekilde açtım. "Dünya kadar zamanım var. Bu sizin için nasıl bir cümle Profesör Addams?"

"Pfft." Reign kolunu havaya kaldırdı ve avucunu açarak mikrofon bırakır gibi yaptı.

"Ölümüne vahşi." Doğu kıkırdadı.

"Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi West St. Claire?" Addams ofladı pufladı.

"Beni terbiye et ya da . Uzatıyorsun." Esnedim. Başını sallayarak slayt gösterisine geri döndü. *Aptal.*

Yarım saat sonra sınıftan çıktım. Reign kolunu isimsiz kızın üzerine , East ise telefonunda geziniyor, muhtemelen bu gece hangi kızla çıkmak istediğini tartışıyordu. Bombayı patlatmaya karar verdim. Şu an çok kötü bir zamandı.

"Yarın Taco Kamyonu'nda çalışmaya başlıyorum."

Teknik olarak bugün başlıyordum. Karlie denen hatunun öğleden sonra bana ızgara yapmayı öğretmesi gerekiyordu.

İlk başta hiçbir tepki vermedi. Ben konuyu açmayınca, çünkü konu gayet açıktı, Reign kıs kıs gülmeye başladı.

"Umm, neden?"

"Paraya sıkıştım."

"Dövüşmekten yeterince enerji alamıyor musun?" Burnunu kıvırdı. Reign'in hiç maddi kaygısı yoktu. Top oynamadığı zamanlarda kuyruk kovalıyordu. Onun için üniversite, dramatik bir rahatlama için araya sıkıştırılmış ilişki ve hamilelik korkularıyla bir dizi parti ve oyundu. Ben ,

ailemin borçlarını ödemekle, kendi eğitimimi finanse etmekle meşguldüm ve Bu yıl mezun olduğumda eve dönmek zorunda kalmamak için .

İsimsiz Civeiv'in nefesi kesildi. "Bu hiç mantıklı değil. Herkes senin dolu olduğunu söylüyor." Cevap vermedim. Düşmanlarımdan biri tarafından sikilmek onu yeminli muhasebeci yapmazdı.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, dostum. Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber ver." East spor çantasını omzuna atarak konuyu kapattı.

"Belki de Toastie'den hoşlanıyordur," diye düşündü Reign. "Ve bir boşluk arıyordur. Demek istediğim, o surata bir torba geçirdiğinizde kız duman altı oluyor."

"Yanık kurbanı mı?" İsimsiz Civeiv bir elini göğsünün üzerinde düzleştirdi. "Trajik değil mi? Kız kardeşlerimden biri onu liseden tanıyor. Bu yola sapmadan önce amigo ve tiyatrodan oynadığını duymuştum. Gerçekten de çok güzelmiş."

Hayatımın bir noktasında Reign'in ağzındaki her dişi kıracağımdan hiç şüphem yoktu. Kötü kalpli bir piçti ve sürekli insanlarla uğraşırdı. Aptal arkadaşlarını güldürmek için her şeyi yapardı. Belli ki kadın arkadaş seçimi de bir o kadar kötüydü.

Reign kıkırdadı.

"Cidden dostum, kapa ." Easton onu yakaladı vücudunu duvara çarpmasına bir santim kalacak şekilde salladı.

Girişteki çift kapıya ulaştık ve ayrıldık. Reign ve East'in antrenmanı vardı ve Random Chick de muhtemelen rastgele bir şeyler yapmak için dışarıdaydı. Tam dışarı çıkmak üzereydim ki çıkış kapısının aralığından gelen bağırışları duydum.

"Ateş! Ateş!"

Ses, kampüs arazisinde yepyeni bir tiyatro inşa edilirken tiyatro ve sanat provalarının yapıldığı derme çatma oditoryumdan geliyordu.

Kapıdan içeri daldım. Prova

yapıyorlardı. *Vay be.*

Kapı aralıktı, adeta bir göz atmam için beni davet ediyordu. Yapacak daha iyi bir şeyim yok gibiydi. Karlie'yle yemek kamyonunda buluşmadan önce yarım saatim vardı.

Bir omzumu kapının pervazına dayayıp kollarımı kavuşturdum. Tess sahnede idi, protez hamile karnının üzerine bir gecelik giymiş, saçlarını toplamış, sahnenin diğer köşesine doğru koşuyor ve bir balınayı sağır edebilecek bir feryat sesi çıkarıyordu.

Tiyatrodan bir sikik çocuk onu kovalıyordu, üzerinde bir eş kazağı vardı, kısıtırılmış ağzının köşesinden bir sigara sarkıyordu. Güneyli gibi konuşmaya çalışıyordu ama sanki dilinde benim taşaklarım büyüklüğünde kabarcıklar varmış gibi konuşuyordu. Tiyatro hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama yüzüme kürekle vurulduğunda boktan oyunculuğu tanıyabilirdim. Tess'e lafım yok, gayet iyi bir kadındı ama oyunculuklarına inanmadan önce Hitler'in hâlâ hayatta olduğu ve 2PAC ile birlikte yaşadığı komplosuna -mantık ve matematik bir yana- inanırdım.

Gözlerim salonda gezindi. Yemek kamyonundaki sarışın kız . Greer ya da Gail ya da her neyse. *Toastie*. Kafasının arkasını gördüm. Arka sıralardan birinde oturuyordu. Beyaz FILA'larını önündeki koltuğun arkasına . Uzun bacaklarına solmuş dar bir kot giymişti. Üzerinde kamyonda gördüğüm pembe kapüşonlu tişört ve gri şapka vardı. Uzun, altın sarısı saçları sırtına ve omuzlarına dökülmüş, onu Gotik bir melek gibi gösteriyordu.

Reign'in sezgileri bir kutu Spam kadar kuvvetliydi ama yanılmıyordu. Greer-Gail hataya müsait biriydi. Ona dokunmak üzere olduğumdan değil. Bunun yüzüyle bir ilgisi yoktu. Yara dokusu beni asla rahatsız etmezdi, kalbim %100 o boktan yapılmıştı. Ama Mississippi büyüklüğünde bir tavı vardı ve benim katı bir orospu-domuzlama politikam vardı.

Ona bale ayakkabılarını küçük bir 'siktir git' olarak bırakmıştım. Dürüst olmak gerekirse, ayakkabılarla ne anlatmaya çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayakkabıları aldığımda kendimi aptal gibi hissetmişim ve onları yemek kamyonunun merdivenine bıraktıktan sonra daha da kötü hissettim. Her neyse. Onları oraya koymanın aptalca olması kimin umurundaydı? Ona kur yapmaya çalışmıyordum.

Oyunun yönetmeni Cruz Finlay -Teksas sıcağında bere ve atkı takmanın kendisini tam bir moron yerine sanatsal gösterdiğini düşünen bir başka öğrenci- oyuncuların sahneye sıfırdan başlamalarını istedi. Greer-Gail-Whatever'ın yüzüne kesintisiz bakabilmek için odanın derinliklerine doğru adım attım. Yara izi hakkında bu kadar konuşulmasına rağmen onu zar zor görebiliyordum ama o kadar utangaçtı ki bunun bir görüntü olduğuna inanmaya meyilliydim.

Yüzünün sadece sağ tarafını çekebildim. Sözde "normal" tarafını. Gözleri sahneye yapışmıştı. Oyuncularla birlikte tüm kelimeleri ağzından çıkardı, hem Tess'in hem de adamın repliklerini. Çılgınca olan şey, onlar sayfalardan okuyorlardı ve o her şeyi ezbere biliyordu.

Greer-Gail'in oyunculuğa hevesli olduğu çok açıktı ama bunu sürdüreceğinden şüpheliydim. Ben bir kurbanım söylemine takılıp kaldığını görmek için dahi olmaya gerek yoktu.

"Ben gerçekçilik istemiyorum. Ben sihir istiyorum," dedi Greer-Gail, sahnedeki üçüncü bir aktrisi taklit ederek ve bu repliğin oyundaki her şeyden çok onun için geçerli olduğunu hissettim. Kendi gerçekliği hakkında çok acı çekiyor gibiydi.

Greer-Gail'in kimsenin dikkatini çekmeden, hatta odada olduğunu bile fark etmeden bütün bir oyunu okumasından o kadar etkilenmişim ki provanın bittiğini fark etmem bir saniye sürdü.

"Elimizdeki ilk deneme ve tam anlamıyla bir tren enkazı. Yarın. Aynı yerde. Aynı zamanda. Tanrım." Finlay ellerini havaya kaldırdı ve Yüce Tanrı'nın bu saçmalığı izlemekten daha önemli işleri varmış gibi tavana baktı. "Bana aktörleri verin."

Ya da suratına bir yumruk, diye düşündüm. Suratına bir yumruk da atabilirsin ve bunun için kimse seni suçlamaz, ailesi de dahil.

"Batı!" Tess bağırarak sahneden atladı ve çift kapıya doğru koşmaya başladı. Sahte göbeğini koltuklardan birinin üzerine attı ve hızını kesmedi. Benim duruşum gevşek, tembel ve sarsılmazdı. Herkesin gözü bana çevrilmişti. Tess sanki Irak'taki bir turdan yeni dönmüşüm gibi konuşuyordu. Greer-Gail başını çevirdi. Tess kollarını bana dolayarak boynuma ve yanaklarıma öpücükler kondururken gözlerimiz buluştu.

Tess'e masadaki tek şeyin tek seferlik bir sevişme olduğunu söylemişim ve geçen hafta sonu ilk ve son randevumuzu almıştık. Anladığını söyledi ama kadınlar bunu nadiren yaparlar. Onu vücudumdan çıkardım, ona bir şey olmadığımızı hatırlatmak için aklıma bir not aldım.

Greer-Gail bizi izlerken hiçbir tepki vermedi ama izlemeyi de bırakmadı. Yüzü bomboştı. Gözleri saykodelik tablolar dışında görmediğim bir mavi tonundaydı. Soluk ve kutup mavisini, tıpkı bir kar tanesi gibi. Kimsenin onu fark etmesine alışık olmadığı için bakmasına izin verdiğini hissediyordum.

Ben yaptım.

Gözlerini dikip baktığını fark ettim.

Gözlerim sordu, *bale ayakkabılarını aldın mı?*

Onun cevabı, "Geber, pislik."

Başka bir şekilde ifade ediyor olabilirim ama gözleri her ne söylediyse, içinde küfür vardı.

Greer-Gail başını boş sahneye çevirdi ve ayaklarını önündeki koltuğun üzerinde yeniden düzenledi. Tam yanına gidip sorununun ne olduğunu soracaktım ki, Tess beni salona çekmeye çalışıp oyundaki rolü hakkında gevezelik ederken cebimdeki telefonum çaldı.

Arka cebimden telefonumu çıkardım.

Anne.

Ciddi misin? Bugün iki kez mi? Geri çekildim, arkamı döndüm ve tek kelime etmeden bisikletime doğru ilerledim. Tess beni takip etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Banka uygulamama girdim ve Karlie'yi görmeye gitmeden önce hesabımda ne kadar para varsa doğrudan aileme aktardım.

Önümüzdeki birkaç hafta ramenle yaşardım. Bu ne ilk ne de son olurdu.

Yol boyunca aileme, Tess'e, Reign'e, Profesör Addams'a ve hatta Greer-Gail-Genevieve'e kızdım.

Ve attığım her virajda, bir tarafa doğru eğilme, kendimi motosikletten atma, uçurumdan aşağı yuvarlanma isteği içimi tırmalıyordu.

Bir parçam hâlâ ölmek istiyordu.

Var olmayı bırakmak.

Aileme bakmayı bırakmak için.

Bu üniversite deneyimi hakkında bir şey önemliymiş gibi davranmayı bırakmak için. Sadece saklamakta çok iyiydim.

Bana her şeye mal olsa bile.

Chapter Four

Grace

"Grace, canım, konuşmamız gerek."

Profesör McGraw *yemeğinden* bir yudum aldı. *Uyu. Tiyatro.* kupasından. İlk provamızın ertesi günü, başım eğik, omuzlarım kambur, kararımı vermeye hazır bir şekilde ofisine girdim. Anka kuşu temalı JanSport'umu masasının altına bıraktım ve en masum, neden burada olduğumu bilmeyen gülümsememi sundum.

Neden orada olduğumu biliyordum.

"Oturun." Önündeki sandalyeyi işaret etti. Ben de oturdum. Profesör McGraw salkım söğüt gibi, elli yaşlarında, kızıl saçlı, korkak, benekli okuma gözlükleri ve elliler tarzı elbiseleri olan biriydi. Ona hayrandım ve onun da beni sevdiğine inanmak istiyordum. Ben kesinlikle onun en sadık öğrencilerinden biriydim. Teorik notlarım harikaydı, provalardan sonra ortalığı toparlamak için fazladan mesai yapmaktan her zaman mutluluk duyardım ve tiyatroya olan sevgim gerçekte.

Masasının üzerine serpiştirilmiş bir yığın belgeyi karıştırmaya başladı, sayfaları ayırırken başparmağını yalıyordu. Ofisi yıllar boyunca Sheridan Üniversitesi yapımlarının posterleri ile doluydu. Üniversite

klasik oyunlar üretmesi ve komşu kasabalardan insanları çekmesiyle tanınıyordu. Elde edilen gelir belediye meclisine ve üniversite tesislerinin iyileştirilmesine harcanıyordu. O bana göstermek istediği şeyi ararken ben afişleri tararken içimi bir kıskançlık duygusu kapladı.

Operadaki Hayalet.

Chicago'da.

Bülbülü Öldürmek.

Oyunculuklarının ortasında ufka gülümseyen aktör ve aktrislerin resimlerine bakarken ağzım sulandı. Elektrikli görünüyorlardı. Parlıyorlardı. *Mutlu* görünüyorlardı.

Profesör McGraw'ın sesi etrafımı saran yeşil kıskançlık bulutunu delip geçti. Tırnağıyla bir kâğıt parçasına vurdu. "İşte burada. *Arzu Tramvayı*'ndaki oyuncuların listesine bakıyordum. Senin adının özellikle olmadığını fark ettim. Açıklamak ister misiniz?"

"Oh. Evet. Tabii ki." Koltuğumda kıpırdandım. Afişlerdeki oyuncular doğrudan bana bakıyordu. Yargılayıcı bakışları tenimi ısıttı. "Lauren Blanche'ı aldı ve Tess de Stella. Diğer küçük roller, büyükannemi EKG çektiirmek için Austin'e götürdüğüm günlerde seçildi. Tasarım ve sahne amiri yardımcılığı için kayıt yaptırdım. Bu iki rol demek." Sanki saymayı bilmiyormuş gibi iki parmağımı kaldırdım.

Profesör McGraw okuma gözlüklerini çıkardı, gözlerini kapattı ve burnunun kenarını sıktı. "Bunu konuşmuştuk Grace. Artık senin için kuralları esnetemem. Her öğrenci o sahneye çıkmalı ve bana neyden yapıldığını göstermeli."

"Evet, hanımefendi. Ama ben umuyordum ki-"

"İçinde bulunduğunuz koşulları anlıyorum ve birkaç yıl boyunca bu koşullara uygun davranmaya çalıştım, ancak Tiyatro ve Sanat alanında lisans eğitimi almanın bir parçası da *pratik* oyunculuktur. Burada okumaya başladığınızdan beri sahneye çıkmadınız. Bir oyuncu olarak yeteneğinizi sergilemek zorunludur, isteğe bağlı değil. Kimse senden Meryl Streep olmanı beklemiyor ama bize bir şeyler göstermelisin. Bu dönem sınıfta kalmanı istemiyorum ama bence oyunda gerçek bir rol üstlenmezsen, kalabilirsin."

"Ama oyunun çoktan belirlendi." "Bay Finlay'e sizi de dahil etmesini söyleyin."

"Başka biri rolünü kaybedecek," diye karşı çıktım.

"Başka biri bu yılın son döneminde sınıfta kalma tehlikesiyle karşı karşıya değil," diye karşılık verdi.

Profesör McGraw'ın haklı olduğunu biliyordum. Tiyatro ve sanat alanındaki diğer tüm ikinci sınıf öğrencileri oyunculuk yeteneklerini çoktan göstermişlerdi. Ben öyle değildim. Gelecek yıl üçüncü sınıf olacaktım ve hâlâ sahneye adım atmamıştım. Seçmelerin olduğu gün bacaklarım beni eşikten öteye taşıyamazdı. Denedim ama her seferinde tuvaletlerde kusmak zorunda kaldım ya da kamyonetimde epik sinir krizleri geçirdim.

Bu yeni oyun da farklı değildi. Katılmak istedim. Gerçekten istedim. Ama fiziksel olarak yapamadım.

Oyunculukta iyi olmadığımın değil. Her şeyi değiştiren o meşum geceye kadar okuldaki her oyunun yıldızıydım. Sahne beni yeniden şarj etti ve heyecanlandırdı. Ama olanlardan sonra sahneye geri dönmek, yeni yüzümü kabullenmek ve onu dünyaya tanıtmak gibi görünüyordu ve ben henüz o noktada değildim. Olacağımı da hiç sanmıyordum. Bunun bir önemi yoktu. Artık bir aktris olmak istemiyordum. Bu hayal, beni hastaneye getirdikleri gece yüzümün bir parçasıyla birlikte çöpe atılmıştı. Tiyatroda çalışmak, gölgelerde saklanmama izin veren bir şey yapmak istiyordum.

Yönetmen, yapımcı, sahne tasarımcısı. Her gün sahneye yakın olmak anlamına gelse, gişede çalışmaktan mutlu olurum.

"Profesör McGraw, lütfen." Kesik kesik bir nefes aldım ama ciğerlerimi hâlâ dolduramamış gibiydim. "Sorun sadece yüzüm değil. Başka şeyler de oluyor."

Büyükannem birkaç haftadır kötü günler geçiriyordu ama onu da oyuna neden katılmadığının bahaneleri arasına katmak istemiyordum. Büyükannemin hayatta ve iyi olduğundan emin olmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki okula odaklanamıyordum.

"Ne gibi?" Profesör McGraw öne doğru eğildi ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Bu... kişisel."

"Hayat kişiseldir." Gülümsedi. "Uygulama notunu bir kez daha uzatmak istiyorsan, nedenini bilmem gerekecek."

Ona büyükannemden bahsetmeyi kendime yediremedim. Paranoyak, unutkan ve sürekli bakıma muhtaç olduğunu. Grams'in bir sorunu olduğunu kabul etmek beni istenmeyen tavsiyeler duymaya zorlayacaktı ve onu bir eve yerleştirmek istemiyordum. Ayrıca, beni yetiştiren kadını bir engel olarak göstermek bana doğru gelmiyordu.

Başımı salladım ve yumruklarımı kapüşonumun ceplerine soktum.

"Fark etmez. Hiçbir şey söylememeliydim. Özür dilerim." Ayağa kalktım, arkamdaki sandalye boynumu tırmalayan bir sesle gıcırdadı. "Bu dönem beni sınıfta bırakmak zorunda kalabileceğinizi anlıyorum Profesör McGraw. Tabii ki kararınıza saygı duyacağım ama bir uzatma alabileceğimi ve üçüncü sınıfta bir sonraki oyunda yer alabileceğimi umuyorum. Bana haber verir misiniz?"

Bana baktı, gözlerinde acıma duygusu yüzüyordu. Beni hayal kırıklığına uğrattığını söyleyebilirdim. Bu konuşmanın beni harekete geçirmesini istiyordu.

"Yapacağım. Gerçekten *o kadar* kötü mü?" Sesi fısıltıya dönüştü.

Hiçbir fikrin yok.

Başımı salladım ve gözlerimi kapattım. Sırt çantamı omzuma attım ve gitmek için arkamı döndüm.

"Ve, Grace?"

Durdum, sırtım hâlâ Profesör McGraw'a dönüktü.

"Yolculuğunuz ne olursa olsun, işler zorlaştığında sırtınızı yaslayabileceğiniz birileri olduğundan emin olun. Çünkü hep öyle olur. Büyükkanneniz olmayan biri. Seçilmiş biri, yerleşik bir aile üyesi değil. Sizin için ateşin içinden geçebilecek biri."

Acı acı gülümsedim. Böyle bir şey yapabilecek sadece bir kişi tanıyordum.

Ben.

West yemek kamyonuna beş dakika erken geldi.

Ortaya çıkması bile beni şaşırttı. Hala bunun bir çeşit tuzak olduğunu düşünüyordum.

Bu anlaşmanın gerçek olduğunu kabul etmeyi reddettim. Gizli bir amacı olmadığını.

Cuma günü hava karanlıkken ona daha yakın durduğumda, tamamen yara almamış olduğunu fark ettim. Dudağı kesilmişti, mordan yeşile dönmek üzere olan bir morluk vardı ve boynundan aşağıya doğru kötü bir çentik uzanıyordu.

O

Yıllardır uyumamış gibi görünüyordu. Ne kadar farklı olduğumuza neredeyse gülecektim.

Ben lekesiz yüzümü geri almak için dünyadan vazgeçerdim, o ise her hafta dövüşür, motosiklete biner ve kaderin yakışıklılığını elinden almasına meydan okurdu.

Büyükannem ve Profesör McGraw'la uğraştığım için, bu akşam St. Claire'le çalışacağım için kafayı yemeye vaktim olmamıştı. Aptal bale ayakkabılarını bile unutmuştum. West'in yüzü kamyonetin açık kapıları arasından görüldüğü anda kapüşonumun kolunu sağ dirseğime kadar kıvırdım ve çenemi dışarıda bekleyen kutu yığınının doğru sallayarak dolmalık biberleri ince şeritler halinde kestim.

"Onları içeri taşıyıp açabilir misin?" Ona bakmaya zahmet etmedim.

West, benim kötü davranışlarım hakkında yorum yapmak ya da yüksek yolu seçip kendini düzgün bir şekilde tanıtmak yerine, sanki içinde elli kilo guacamole, limon ve balık değil de hava varmış gibi üst üste yığılmış ağır kutuları kaldırdı. Her şeyi pencerenin altındaki buzdolabına yerleştirdi.

Yemeği sessizce hazırladık, o da benim kırpılmış talimatlarımı takip etti.

Yemek hazırlığı bittikten sonra West ızgarayı yaktı ve sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi balık ve biber kızartmaya başladı. Hareketleri bir panterinki gibi rahat ve tembeldi. Cüssesine rağmen bu küçük yemek kamyonunda rahattı. Elimden geldiğince görünmez olmaya çalıştım, kamyonun köşesine yapıştım. On altı yaşımdan beri çekici bir erkekle aynı kapalı alanda yalnız kalmadığımı ve bu olay gerçekleştiğinde havada asılı kalan tatlı, yapışkan akımı özlediğimi fark ettim.

West yer kaplayan biriydi. Karavanın diğer tarafındayken bile her yerdeydi.

Yemeğin hazırlanışına bakılırsa, beni Dante'nin Cehennemi'nin dokuz çemberinden geçirmeyi planlıyor gibi görünmüyordu ya da planladıysa bile oldukça berbat bir iş çıkarıyordu.

Dükkânı açtık ve öğleden sonra derslerinden ve antrenmanlarından dönen lise ve üniversite öğrencileri ile akşam yemeği yapmaktan vazgeçen birkaç çalışan anneden oluşan müşterilere hizmet ettik. Benim ondan bir şeyler yapmasını istemem ve onun da

Bana bazı malzemelerin nerede olduğunu soruyor, ikimiz de en kuru, en az arkadaşça tonlarımızı benimsiyoruz.

West çok çalıştı, asla şikayet etmedi ve Karlie'yi ve onun doksanlı yıllardaki *şu ya da bu* sorularını özlemek dışında, onunla birlikte çalışmak marjinal olarak acısızdı.

"Terden ölmek diye bir şey var mı?" West saatler süren telsiz sessizliğinin ardından konuştu. Gömleğinin eteğini tutup alnını silmek için kullandı. Sesiyle tüm vücudum sarsıldı, sanki bana vurmuş gibiydi. Bu iklimde büyük boy pembe kapüşonumu giymeye o kadar alışmışım ki artık sıcaklık fark etmiyordu.

"Olabilir." Sorusunu değerlendirdim. "Aklıma susuzluk geliyor." "Klima yok mu?" Izgarada bir sıra balığı ters çevirdi, onları mükemmel bir bütün ve bronzlaşmış.

Başımı salladım. "Kamyonla birlikte gelen eski klimanın tamiri binlerce dolara mal oluyor ve Bayan Contreras buna değmeyeceğini söylüyor çünkü pencere her zaman açık, bu yüzden soğuk dışarı çıkıyor. Bize asgari ücretin üzerinde ödeme yapmayı tercih ediyor."

"Ölmemeyi tercih ederim. Hadi keselim."

O gerçek miydi? Yarım saniyedir buradaydı ve şimdiden değişiklik yapmaya mı çalışıyordu?

"Teksas'ta bir söz vardır, St. Claire. Çeneni kapatmak için iyi bir fırsatı asla kaçırma. Şimdi bunu değerlendirmenizi öneririm."

"Tüyo için teşekkürler. Çıkarken çöpe atacağımdan emin olabilirsiniz. Ve *kapüşonlu* giyiyorsun." Vardiya boyunca ilk kez yüzünü bana döndü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ben ateşli değilim."

"Huysuzluğun üstüne bir de yalancı. Tam bir paket gibisin, değil mi?"

Ağzından çıkan her şey çirkin değil miydi? İçimde bir his vardı. Sordum, prensip olarak şok edici bir şey söyleyecekti.

"Tamam. İyiyim. Biraz ateşim var ama yıllardır kapüşonlu giyiyorum ve buradaki işimi zerre kadar etkilemedi. Bu işlerde iyi olmam benim suçum değil," diye hayıflandım.

"Bazı şeylerde iyiyimdir." Kaşlarını çatı, nereden bulduğu belli olmayan bir elma şekerini ağzının kenarına yapıştırıp sırttı. "Sadece özgeçmişime uygun değiller."

Arka cebinden bana bir çubuk daha uzattı. Başımı salladım, bu arada başım cinsel dürtüler yüzünden acı verici bir şekilde patlamaya yakındı.

imalarda bulunuyorsun.

Beni bilerek kızdırıyordu, Toastie'nin şanslı varmış gibi davranarak onunla dalga geçiyordu. *Yangın kurbanıyla ateşli olmak hakkında konuşmak... eğlenceli olmalı.* Onun ve De La Salle'in şık bir uzay gemisinde birbirine benzeyen kara kedileri okşayan iki mega kötü adam gibi birlikte plan yaptıklarını duyar gibiydim.

"Sıcağa alışın. İşler giderek kötüleşiyor. Haziran'da yüzümüze buz torbaları koyarız. Temmuz ve Ağustos ayları sıcak dalgası baş ağrıları ve intihar düşünceleriyle geçiyor. Yaz tatiline kadar buradan defolup gitmenizi öneririm."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama yaz boyunca burada kalacağım. Buz stoklasam ve yerel intihar hattını bulsam iyi olur."

Sesi iş adamı gibi, kuru ve çok sert geliyordu. Ama sesi beni öldürmek istiyormuş gibi çıkmıyordu, bu da iyi haberdi sanırım.

"Çok yazık."

"Benim için değil." Şeker çubuğunu ağzında yuvarladı ve bir bezi istasyonunda sürükledi. Yerini gıcır gıcır temiz tuttuğunu fark ettim. "Ev berbat."

"Ev nerede?" İçeceğimi höpürdeterek içtim.

"Maine."

"Neden gitmiyorsun?"

"Bumfuck Creek'te pek iş yok." "Lütfen bana kasabanın gerçek adının bu olduğunu söyle."

"Keşke öyle olsaydı." Parmak eklemleriyle çenesini ovdu ve bezi tezgâhın üzerine bıraktı. "Bununla ilgili tek iyi şey bu olurdu."

İşi ilk istediğinde dövüş arenasında yeterince kazandığını varsaydığım için kendimi berbat hissederek tekrar başka tarafa baktım. Ben kim oluyordum da onun maddi durumu hakkında varsayımlarda bulunuyordum? İnsanların beni dedikodulara dayanarak yargılaması beni öfkelenirse de, onun ayrıcalıklı pislik ününü aldım ve onunla koştum.

Yavaş bir saate denk geldik. Akşam yemeği ile parti sonrası atıştırmalıklar arasındaki uykulu cep. Bayan Contreras'ın politikası gereği, acil bir arama olmadığı sürece telefonlarımızı kullanamıyorduk, bu yüzden birbirimizi görmezden gelmek oldukça zordu, çünkü birbirimizin tek eğlence kaynağıydık.

Birkaç dakika sonra West tekrar söze girdi, "Gömleği çıkarmamın sakıncası var mı?" "Hmm, ne?" Ona ters ters bakarak döndüm.

"Lanet bir su birikintisine dönüşmek üzereyim. Sıvılaştırılsam pek işe yarayacağımı sanmıyorum."

"Uh..." Gözlerim kamyonu gezindi. "Soyunmanın en iyi hareket tarzı olduğundan emin değilim. Bir kere, hiç hijyenik değil."

"Maşayı meme uçlarımla tutmayacağım," dedi alaycı bir tavırla. "Tabii bize daha fazla bahşiş getirmeyecekse. Bu durumda, denemeye açığım."

Şaşkın ve histerik bir kahkaha attım. Meme uçlarını ya da başka bir yerini görmek istemiyordum. Aslında, kıyafetlerinin altında bronz, kaslı bir vücudu olduğunu kabul etmek istemiyordum. Onun kusursuzluğunun tüm vardiyada gözlerimin önünde olması yeterince kötüydü.

"Göğüs kıllarına atıfta bulunuyordum."

Göğsü hakkında konuşmayı kes. Konuşmayı kes, Grace.

"Hiç yok," dedi sahte bir Teksaslı aksanıyla, bu kadar doğru olmasaydı aşağılayıcı bulurdum. Solmuş tişörtünün eteklerini tutarak kahverengi meme uçlarına kadar kaldırdı. Vücudu pürüzsüz, bronz ve kılsızdı. Karın kasları Armani iç çamaşırı reklamlarından fırlamış gibiydi. İşaret parmağımla karın kaslarının arasındaki çıkıntıların izini sürmek istedim ki bu son derece beklenmedik ve gülünç bir şeydi.

İnsanlara aşık olmazdım. En

azından artık.

"Son kararınız?" Gömleği bıraktı ve bir cevap bekledi.

Kıpkırmızı kesildiğimi hissettim. İnek ve namuslu gibi görünmek istemiyordum.

"Hayır."

"Düzeltememe izin verin: Kibar olmaya çalışıyordum. O lanet gömleği çıkarıyorum ve dürüst olmak gerekirse sen de aynısını yapmalısın."

Bir saniye sonra West'in gömleği gitmiş, karın kaslarına belirgin göğüs kasları, Adonis kemeri damarları ve evlenmek isteyeceğiniz türden bir sırt eşlik ediyordu. Izgaraya döndü ve işine devam etti. Sırtının alt kısmında mor-sarı soluk bir yara vardı.

"Şuraya bakın, Meryem Ana hâlâ hayatta." Beni ters ters bakarken yakalayınca sırtıttı.

Boğazımı temizledim ve başka tarafa baktım.

Yanımdan geçip omzuma gelişigüzel vurdu.

"Merak etme tatlım. Hamile kalman için en azından el ele tutuşmamız gerekir. Benimleyken güvendesin."

West St. Claire bana dokunmuştu. *İsteyerek.*

Boğazım beklenmedik bir şekilde tıkanıp, onun hareketindeki normallik bir anlığına kendimi eski halimde hissetmeme neden oldu. Zorbalığa uğradığımdan değil

bir yara izi olması. Kendi başına değil.

Bazı açılardan insanların tepkileri çok daha kötüydü. Kızlar bana sahte, yüzeysel, havalyız ama fazla yakınlaşmayalım tarzında iyi davranıyorlardı. Artık onlar için bir rakip olmadığım çok açıktı. Erkekler beni tamamen görmezden geliyordu. Kafalarını karıştırıyordum. Hâlâ aynı amigo kız vücuduna ve uzun sarı saçlara sahiptim ama aynı zamanda yara izlerim de vardı ve yüzümün sol tarafındaki sorun her neyse, kıyafetlerimin altından gövdemden geri kalanına kanadığını biliyorlardı.

İlk başta, yangından sonra, her şey normalmiş gibi davranmaya çalışma cüretini göstermiştim. Anka kuşunu yumurtasından bir çekiçle çıkarmak için. Aynı partilere gittim, aynı insanlarla takıldım. Akranlarım süpersonik bir hızla rekoru kırdılar. Fısıltılar, kıkırdamalar, solumalar ve dedikodularla. Bekaretimi kaybettiğim o zamanki erkek arkadaşım Tucker, artık eski ben olmadığım gerçeğini, beni hızlı bir şekilde uçucu bir arkadaş olan Rachelle Muir ile değiştirerek pekiştirdi. Herkes hayatımdan kapüşonumun altındaki ter gibi buharlaşıp gitmişti. Geriye sadece Karlie ve Büyükanne Savvy kalmıştı.

Pencerenin dışından kadınsı bir ses "*Merhaba?*" diye seslendi. "İçeride kimse var mı?"

Evet, ben ve benim dengesiz, ergen düşüncelerim.

Pencereye döndüm. Yırtık kot pantolonlu, kovboy çizmeli ve uyumlu şapkalı dört liseli kız vardı. Kıkırdıyor, birbirlerine dirsek atıyor ve telefonlarını göğüslerine tutuyorlardı. İçlerinden biri margarita siparişi verirken diğerleri arkamdan bakıp boyunlarını uzatıyorlardı.

İçkiyi doldururken biri "Orada mı?" diye fısıldadı.

"Evet, onu görüyorum. Aman Tanrım. *Ohmigod*, Kelly. Muhteşem biri."

Slushie Girl'e para üstünü ve içkisini uzattım ama gençler yerinden kıpırdamadı.

"Üstsüz," diye yutkundu en güzeli, uzun, bal-kahverengi saçları olan ve kırpılmış beyaz tişörtünün içinden meme ucu piercingi görünen Kelly.

"Evet."

"Ona sor."

"Hayır, *sen* ona sor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sen git." "İddiaya girmiştik."

"Kapa çeneni, korkmadığını söylemiştin!"

Bakışlarım gidip geliyordu. West St. Claire'in burada çalıştığı söylentisi hızla yayılmıştı. Şu andan itibaren bunun bir norm olmasını bekliyordum. Bir yığın fangirl penceremizi çalıyor, bütün o *Oh, bu mu? Saçımı profesyonelce yaptırdıktan sonra küçük bikinimle taco alıyorum, önemli bir şey değil.*

Kamyonun fazladan trafik çekmesi hoşuma gitmiyordu ama bu konuda yapabileceğim çok az şey vardı ve teknik olarak West'in hatası değildi.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bezimi aldım ve istasyonumu temizledim. Nasıl oynayacaklarını öğrenen yavru köpekler gibi birbirlerini itip kakıyorlardı. Sonunda içlerinden biri harekete geçti.

"West ile konuşabilir miyiz lütfen?"

"Elbette. West?" Arkamı döndüm ve pencereye gelmesi için el salladım. Kaşlarını çattı ama itaat etti. Dirseklerini pervaza dayayıp öne doğru eğildiğinde içimi haksız bir sahiplenme duygusu kapladı ve vücuduna ve kolunun iç kısmındaki A dövmesine bir kez daha baktım. Tess'in onun yatağını terk edecek gücü nasıl bulduğunu merak ettim.

Genel olarak West St. Claire'de seksin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum.

Ve bu beni çok kızdırdı, çünkü West St. Claire'i çekici bulmam mümkün değildi. Kızdığım her şey onda vardı. Popüler, yakışıklı ve parlak bir geleceği vardı. Paraya sıkışmış olması ortak bir noktamız olduğu anlamına gelmiyordu. O bu küçük Teksas kasabasından çıktığında bir süpernova gibi yükselecek ve patlayacaktı, ben ise onun ardında bıraktığı küller olarak kalacaktım - onun ardından yavaşça yeryüzüne inen yıldız tozları.

"Hiiiiii, West." Kelly sakızını patlattı ve bir tutam saçını parmağının etrafında döndürdü. Tahminimce lise birinci sınıftaydı. Tam bir hapishane yemişti. Yemek kamyonunun derinliklerine doğru süzıldüm, ağır bir şey göğüs kafesime baskı yapıyordu. West birlikte çalışmak için makul bir insan olduğunu kanıtlamış olabilirdi ama yine de onun bir pislik olduğunu biliyordum.

Ona sıkılmış bir bakış fırlattı, can alıcı noktayı bekliyordu.

"Kız kardeşim burada çalıştığınızı söyledi. Menüden önereceğiniz bir şey var mı?" Sıcak pembe tırnağını yemek listesinin üzerine vurdu.

"Evet," dedi açıkça. "Oku onu."

Arkadaşları kıkırdamaya başladı. Kızardı, aşağılanmanın acısını çıkarmaya çalışırken dudakları düzleşti. West bir elini nemli saçlarında gezdirdi. Her hafif hareket kaslarının esnemesine neden oluyordu.

"Ouch. Bu gece kavga mı ediyorsun?"

Sanki kızın ikinci bir eli ve bir çift parlak, çok renkli kanadı çıkmış gibi ona baktı.

"Şaka yapıyorum. Bugün Cuma değil!" Alt dudağını kemirerek dudak büktü. "Max gelecek yıl profesyonel olacağını söyledi. Bu doğru mu?"

Cevap vermedi. Cevap vermeyeceğini biliyordum. Kelimelerle arası pek iyi değildi. West slushie'mi aldı, şekerini tükürdü ve pipeti kendisine aitmiş gibi emerek ızgaraya doğru geri çekilmeye başladı.

"Ben ... uh ..." Güzel kız elini sıkı buklelerinin arasından geçirdi. Göğüs kafesindeki baskı arttı. Denemek ve başarısız olmak, ruhun parçalanmasının özüydü. Tam da bu yüzden *Arzu Tramvayı*'nda rol almak istememiştim. Ve o da şu anda bunu yaşıyordu. "Arkadaşlarımla bir iddiaya girmiştik. Beni Ducati'nizle gezdirebileceğinizi söylemiştim," diye ağzından kaçırdı, irkilerek, reddedilmek için kendini hazırlayarak. West dondu kaldı, yavaşça arkasını döndü.

"Neden, bu bahse girmek için aptalca bir şey." Sırıttı. Birden sesi farklı, yırtıcı bir tona büründü. Sanki sonunda bir gaf ve onu düzeltmesinin zamanı gelmişti. O da bunun her dakikasından zevk alacaktı.

"Sadece düşünüyordum... Yani, *umuyordum*, belki.." Arkadaşları kıkırdamaya başladı.

"Bunu yapmayı çok ister!" Ona parlak bir şekilde gülümseyerek araya girdim. Onun bu duruma düşmesini istemezdim. Dersini almış olmasını ve kendini bir daha bu duruma sokmamasını umuyordum ama kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtıp buradan uzaklaşmasını da görmek istemiyordum.

West'in kafası bana doğru döndü, yüzü bir anda sıkılmışıtan gök gürültüsüne döndü.

Kalın bir kaşını kaldırdı. "*Ne oluyor lan?*" diye düşündüğünü duyar gibiydim.

Telepati gücüyle ona bunu yapması gerektiğini anlatmaya çalıştım. Onun için. *Kendisi* için. Kare çenesi gerildi. Gözleri karardı. Müdahalemden ya da telepatik yeteneklerimden hoşlanmamıştı.

"Pezevengim olduğunu bilmiyordum, Gri Kaptan."

Bana sürekli Meryem Ana ve Gri Şapka diyordu çünkü adımın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu düşünce iç karartıcıydı ama bakışlarını üzerimden ayırmadım.

Nedenini bilmiyordum ama bana bakması o kadar da korkunç gelmiyordu. Belki de yara izim dikkatini dağıtmak yerine doğrudan gözlerimin içine baktığı içindir.

"Hadi ama, yüzünü kurtarması gerekiyor," diye fısıldadım. 'Kurtarmak' ve 'yüz' sözcüklerinin birleşimi midemi bulandırdı.

West kıza geri döndü. Kız nefesini tutmuş gibi görünüyordu. "Cevabım hayır. Mütevazı turta müesseseden ve bedava slushie." Ona *benim* slushie'mi uzattı. Dişlerimi birbirine geçirdim. Kız başını kederle eğerek aldı.

"On yedi yaşında olduğum için mi?" diye sordu, ses tonunu dikkatsiz ve cilveli tutmaya çalışarak.

"*On altı*," diye öksürdü arkadaşı yumruğunun içine.

"Hayır, çünkü reşit olmayan kışını şımartırsam, yarın elli kız öğrenci burada sıraya . Ne benzini, ne zahmeti, ne de kızgın babaları karşılayamam. Bu anlaşımdan bir şey çıkmayacağından bahsetmiyorum bile, çünkü hapishane yemiyle karışmam. Ben Netflix değilim. Sizin eğlenmeniz için yaratılmadım. Şimdi defol git."

"Boş zamanlarında görgü kuralları dersi mi veriyorsun?" İnledim, gözlerimi kapatırken başımın arkasını yemek kamyonunun duvarına dayadım.

West yerdeki bir sandığı tekmeleyerek ızgaranın önünden uzaklaştırdı.

"Duruma göre değişir. Sen mi ?"

Başımı salladım. "Orada çok kaba davrandın St. Claire."

"Ben onların ailelerinin en kötü kabusuyum, babalarının beyzbol sopası almasının ve fazladan kilit takmasının sebebiyim. Beni egzotik bir hayvan, asi bir evre olarak görüyorlar. Ben sırayla binebilecekleri bir midilli değilim," diye tükürdü, sesi şaşırtıcı derecede öfkeliydi.

"Söylentiler öyle demiyor," diye mırıldandım, gözlerim hâlâ kapalıydı.

Şimdi de cinsel imalarda bulunan ben mi oldum? Ne diyordum ve *neden* diyordum? Onun şöhreti beni ilgilendirmezdi. Karlie'nin ne demek istediğini ben bile anlamaya başlamıştım. Çizgiyi fena halde aşmıştım.

"Dedikoduların senin hakkında ne söylediğini bilmek ister misin?" diye alay etti, ama yüreği buna dayanmıyordu. Ses tonu taş gibiydi. Duygusuzdu.

"Hayır."

"Güzel, çünkü hakkında konuşulacak kadar ilginç değilsin."

Yüzümün kızardığını görmemesi için yüzümü pencereye dönerek konuyu kapattım. O haklıydı. Nesneleştiriliyordu. Eğer bir kadın olsaydı, onun adına alınabilirdim. Ama erkek olduğu için ilgiden hoşlandığını düşündüm. Ayrıca ona patronluk tasladığım için bir özür borçluydum. Aslında pek çok şey için.

"I mayıs var haddini aştı." I teklif edildi, sonra a az dakika dalgın bir şekilde pencere aralığındaki marulları bir bezle ovmak.

Cevap vermedi. Belki beni duymamıştır ya da özrümü kabul etmemeyi seçmiştir diye düşündüm ama sonra konuştu.

"O ilan konusunda bir ahmak gibi davranmış olabilirim. Ben sadece işi istedim."

Omzunun arkasından bana bir sırtıma fırlattığı sırada arkamı döndüm.

Karlie'nin yerinde olduğunu düşünmek beni korkuttu.

Gözüm korktuğu için onunla çalışmayı reddettiğimi.

Dünya beni o kadar korkutuyordu ki, beni konfor alanımdan bir adım dışarı çıkmaya zorlayacak hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Aslında adını bilmiyorum." Izgarayı kapattı ve omzuna bir bulaşık bezi attı.

"Grace." Boğazımı temizledim. "Sen Warren'sın, değil mi?" Bunun üzerine ikimiz de kıkırdadık.

"Wallace," diye düzeltti.

"Harika."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra ...

"Ateşkes, Grace?" Bana serçe parmağını uzattı. Hırıltılı sesi tüylerimi diken etti. Tüm vücudum titredi. Bu iyi bir şey olamazdı.

Serçe parmağımı onunkine bastırdım, kendimi aptal ve tehlikeli bir şekilde mutsuz hissediyordum.

"Ateşkes."

Kamyonetime bindiğimde, Karlie'den beni bekleyen bir mesaj vardı.

Ee? Onu kovmam gerekiyor mu? Ben:

O kalabilir.

BİLİYORDUM. İTİRAF ET. O İYİ BİRİ. ÖYLE OLACAĞINI

BİLİYORDUM.

Kızlarla yaptığı alışverişi düşündüm. Ben olsam West'e iyi demezdim. Ben ona medeni bile demezdim. Adil, belki.

Ben: O iyi.

Kızım, o çok iyi. Sadece ona aşık olma. Bu tam bir klişe olur ve o senin kalbini kıracak bir tip.

Ben: Büyük bir kafa travması ve ardından uzun bir beyin sarsıntısı geçirmediğim sürece bu konuda endişelenmene gerek yok. Okul durumu nasıl?

Her neyse. Büyükkannen nasıl? Ben: Hayatta kalıyorum.

Zar zor.

Telefonumu yolcu koltuğuna bıraktım ve gözlerimi kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda West'i otoparkın diğer tarafında gördüm. Kaldırımında tek başına oturuyordu, alacakaranlık onu öfkeli turuncu, kırmızı ve altın rengiyle çerçeveliyordu, motosikletinin yanındaydı. Elindeki berbat şeker çubuğunu çiğniyor, boş boş hiçbir şeye bakmıyor, derin düşüncelere dalıyordu.

Onu orada izlerken, üniversitedeki en popüler çocuğu görmedim. Seks tanrısı.

Yasadışı dövüşçü.

Hayatımda en yalnız çocuğu gördüm. Tatlı, kafası karışık ve kaybolmuş.

Ve acı acı düşündüm, otoparkın karşısında tıpkı onun gibi bir kızın oturduğunu bile bilmiyordu.

Chapter Five

Grace

Sonraki birkaç hafta bulanık bir şekilde geçti.

Sınavlar, arka arkaya derslere girmek ve üniversite ödevlerime yetişmeye çalışmak arasında nefes alacak vaktim bile olmuyordu.

Profesör McGraw'ın *A Streetcar Named Desire*'da bir oyunculuk rolü kapma isteğini görmezden gelmiş, her provada tırnaklarımı yatağa kadar ısırarak onun çift kapıdan girip beni herkesin önünde kurstan kovmasını hayal etmiştim. Tabii ki böyle bir şey hiç olmadı. Gerçek şu ki, Profesör McGraw bana performans bölümü için bir uzatma daha verip vermeyeceğine dair bir cevap vermemişti, bu da rol için Cruz Finlay ile iletişime geçmemi beklediği anlamına geliyordu.

Ki yapmadım.

Kendimi havada asılı kalmış gibi hissediyordum, ayaklarım bir uçurumun son santimindeydi ve kendimi düşmeye hazırlıyordum.

Büyükannemin ele avuca sığmaz biri olması da işe yaramadı. Marla onun çok unutkan olduğunu söyledi. Vardiyaları sırasında onu artık zar zor tanıyabildiğini ve sürekli suratının asık olduğunu söyledi.

Şaşırtıcı bir şekilde, tam bir felaket *olmayan* tek şey West ile çalışmaktı. Kanka falan olduğumuzdan değil. O Taco Kamyonu'nda çalışmaya başladığından beri, dalga dalga yeni müşteriler penceremizi çalmaya başladı. Kadar kötüleşmişti ki, insanlara Yüce Aziz Claire ile selfie çektirmek için alışveriş yapmaları gerektiğini bildiren bir tabela asmak zorunda kalmıştık.

Ama Karlie haklıydı. *Haklıydılar.*

İki kez daha fazla malzeme almak için Bayan Contreras'ı aramak zorunda kaldım çünkü malzememiz bitmişti ve çoğu gün bırakın sohbet etmeyi, nefes almaya bile zor vakit buluyorduk. Ama vardiyalar çabuk geçti ve eve gittiğimde vücudumdaki her kemik ağrıyordu.

West ilk hafta boyunca gömleğini çıkarmadan çalıştı. İkinci hafta, taşınabilir bir klima getirdi. Yepyeni ve çok pahalı görünüyordu. Muhtemelen hayatımızı kurtaracak bir klima satın almış (*çalmış?*) olması çok da önemli değilmiş gibi davrandı. Klimayı tam aramıza koydu, bangır bangır çalıştırdı ve yanında kayıtsızca durdu. O gün, tüm kahramanların pelerin giymediğini fark ettiğim gündü. Bazıları kirli Diesel kotlar, Blundstone'lar ve daha iyi günler görmüş gömlekler giyiyordu.

Açıklanamaz bir şekilde ondan hoşlanmama ihtiyacıma rağmen, hızlıca bir teşekkür mırıldanmak zorunda kaldım.

"O da ne?" Kulağını kavradı, gözlerinde muzip bir parıltı belirdi.

Lanet olsun sana, St. Claire.

"Teşekkür ederim dedim," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Bir şey değil. Artık beni süzmeyi bırakabilirsin. Şimdiden kendimi nesneleştirilmiş hissediyorum."

Bu beni o kadar güldürdü ki korkunç bir homurtu çıkardım. İkimiz de onun çıplak gövdesine doğrudan bakmaktan kaçındığımızı biliyorduk.

Tanrım. *Homurdanmıştım.* West St. Claire'in önünde. Aşağılanarak ölmek hiç bu kadar uygulanabilir görünmemişti.

"Özür dilerim. Domuz gibi konuştum." İki elimle yüzümü kapattım.

Bana bir parça balık fırlattı.

"Eğer bir hayvan olsaydın, ne olurdu?"

"Bir anka kuşu," dedim, hiç düşünmeden. Elim kırık alev yüzüğüme gitti ve onu başparmağımın üzerinde döndürdüm. West başını salladı. Nedenini bilmiyordum ama nedense tam olarak neden bahsettiğimi bildiğine dair bir his vardı içimde.

"Sen mi?" Ben sordum.

"Koala. Bütün gün uyuyabilirim ama yine de çok tatlı olurum, böylece biriyle yatmak sorun olmaz."

"Koalaların aslında oldukça vahşi olduğunu duydum. Ve pis kokuyorlarmış. Ve insanların üzerine kaka yapmaya meyilliymişler." Vahşi yaşam hakkındaki işe yaramaz bilgilerimi sundum. İyi ki flört etmeye çalışmıyordum. Seksi erkeklerle konuşmak kesinlikle benim uzmanlık alanım değildi.

Bunu düşündü. "Bu bana koala işini daha da çok satıyor."

Bu konuşma dışında kibar ama profesyoneldik. Karanlık, tuhaf bir bodruma girer gibi bir arada bulunma fikrine alışmıştım. Yaralanacağımdan şüphelenmem için hiçbir neden yoktu ama yine de korkutucuydu. Vücudunda yeni bir yara ya da morluk fark ettiğim her seferinde bakmaktan kendimi alamıyordum. Yine de bundan hiç bahsetmedim. Onu yemek kamyonunun dışında, okulda kafeteryada ya da çeşmenin yanındaki çimenlikte birkaç kez gördüm, ya da markette, tek yaptığımız birbirimize başımızı sallayıp başka tarafa bakmaktı.

West'le birlikte çalışmaya başladıktan iki buçuk hafta sonra hayatım olağanüstü bir şekilde alt üst oldu ve bana normalin benim için uygun olmadığını hatırlattı.

Akşamın geç saatleriydi. Son birkaç haftanın Westival'inden (Batı Festivali) sonra beklenmedik bir mezarlık vardiyası. İki kasaba ötede bir bahar panayırı vardı ve her Sheridan vatandaşı ve anneleri bu etkinlikten yararlanarak rodeonun, bayat patlamış mısırın, şeker ipinin, dönme dolabın ve bluebonnet çiçeğinin tadını çıkarmak için Foothill'e doğru yola çıkmış görünüyordu.

Karanlık sarı kum tepelerinin ötesinde havai fişekler patladı. West ve ben onları yemek kamyonunun penceresinden çocuksu bir huşu içinde, omuz omuza izledik. Kapüşonumun cebindeki telefonum çaldı. Arayanın kimliğini kontrol ettim. *Marla*. Önemli olmadığı sürece isteyken beni rahatsız etmeyeceğini bildiğimden telefonu açtım. Havai fişeklere sırtımı dönüp içeri girdim ve patlamaların arasından onu duyabilmek için bir parmağımı kulağıma bastırdım.

"Heya, Marla."

"Tatlım, seni fazla endişelendirmek istemem ama yaşlı yarasayı bulamıyorum. On dakikadır onu arıyorum ama evde olduğunu sanmıyorum."

Marla, büyükannem hakkında ciddi bir küçümsemeyle konuşuyordu, ben de buna ısınmayı öğrenmiştim.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Buzdolabına yaslandım, endişemin küçük karıncalar gibi ayak parmaklarımdan vücudumun geri kalanına tırmandığını hissettim.

"Onu son gördüğünüzde aklı başında görünüyor muydu?"

"Bugün odasında çok fazla zaman geçirdi, süslendi. Belki fuara gitmek istiyordur diye düşündüm, ben mutfağı temizlerken onun aşağı inmesini bekledim. Radyo açıldı -kulaklarının nasıl duyduğunu bilirsiniz- ön kapıyı açtığında kaçırılmış olmalıyım. Arabam hala garajda, yani çok uzağa gitmiş olamaz. Şimdi onu aramaya gidiyorum. Sadece seni haberdar etmek istedim."

"Teşekkür ederim." Sesim kesildi. İçimden panik geçti ve kanım dondu. "Lütfen beni haberdar edin."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu tezgâha çarparak başımın düşmesine izin verdim. Çığlık atmak istedim. Bir şeyleri kırmak. Saldırmak.

Yine mi büyükanne? Bunu daha önce onlarca kez yaşadık.

Onu her yerde aramak, bir komşunun evinde ya da şehir merkezinde bulmak -birine tutarsızca konuşmak- ve tüm kalbimle özür dilerken olay yerinden uzaklaştırmak rutini beni her zaman yıprattı.

West'in keskin bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Bir şey söylemedi ama beni izlediğini biliyordum. Birkaç müşteri geldi, taco, nachos ve slushie istediler ve West onlara hizmet etti, bu konuda büyük bir koku çıkarmadan her iki istasyonumuzu da yönetti.

Tekrar telefonuma baktım ve Marla'ya mesaj attım.

Ben: Nerede olabilir?

Ben: Kulübeyi kontrol edebilir misin lütfen?

Şerif Jones'u arayacağım. Belki bir şeyler duymuştur.

Şerif Jones'un numarasını çevirdim, bir ileri bir geri volta atıyordum.

"Grace?" Arka plandaki kargaşaya bakılırsa, ailesiyle birlikte fuardaydı.

"Şerif Jones? Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Büyükanne Savvy yine kayboldu."

"Ne kadar oldu?"

"Ah, birkaç saat." Muhtemelen daha az, ama bunu ciddiye almayacağını biliyordum. Büyükanne sık sık kaybolur ve her zaman evden birkaç mil uzakta bulunurdu.

"Adamlarımı arayacağım. Grace," iç geçirmeden önce duraksadı. "Çok fazla endişelenmemeye çalış. Her zaman böyledir, değil mi? Gece bitmeden onu bulacağız."

"Evet, efendim. Yardımanız için teşekkür ederim."

Telefonu kapattım, gözlerim yaşardı. Her zamanki gibi, onları serbest bırakmadım. Bu kısımdan nefret ediyordum. İnsanlara yardım için yalvarmak zorunda kaldığım yerden. Marla'yı suçlayamazdım. Büyükanнем benim gözetimim altındayken pek çok kez evden kaçmıştı.

Başımı ellerimin arasına alarak ters dönmüş bir sandığın üzerine çöktüm.

"Bu bir konuşmak istiyorum krizi mi yoksa kendi işine bak krizi mi?" West başımın üstünde homurdandı, sesi endişeli olmaktan çok sinirliydi.

Birincisi.

"İkincisi."

"Şükürler olsun."

"Pislik."

"Değişirse bana haber ver."

"Pislik gibi mi davranıyorsun?"

Hiç şansın yok."

"Şansı aşığalamayın. Yanlış bir şey yapmadı." Gömleğinin altıyla terini sildi, hâlâ göz ucuyla beni süzüyordu. Ne yapacağına karar veremediği tuhaf, yersiz bir yaratıktım. Mutsuz bir kadın.

"Ben şansa hakaret etmedim. *Seni* aşığladım." "Hâlâ alaycısın. Bu iyiye işaret."

Buradan çıkıp büyükanنemi aramam gerekiyordu ama Contreras ailesinin tamamı fuardaydı ve içlerinden biri benim yerime gelene kadar vardiyam bitmiş olacaktı.

Büyükanنemden haber alamadan otuz dakika geçmişti. West elini omzuma koyduğunda tamamen kendimden geçmişim. Ağır, sıcak ve garip bir şekilde güven vericiydi. Sanki havada süzülüyordum, yerden metrelerce yüksekteydim ve o beni tekrar yerçekimine sabitlemişti.

"Bu kadar somurttuğun yeter. Anahtarları bana ver. Kapatıp posta kutunuza bırakacağım. Kıçına ne girdi bilmiyorum ama onu çıkarmaya odaklanmalısın, burada vakit kaybetmeye değil."

Başımı salladım ve hastanede kaldığımdan beri ilk kez gözyaşlarına boğulmam için gereken tek şeyin bir şeylerin yanlış olduğunu kabul etmesi olduğunu fark ettim. İnsanlar umursamayı bırakmıştı. Sheridan'da, ben sadece başka bir istatistiktim. Serseri büyükanne, keş anne. Bu yüzden Şerif Jones fuardan ayrılıp büyükanنemi aramama yardım edecekmiş gibi davranmaya bile kalkışmamıştı.

Kimsenin umurunda değildi.

Sıcak, yağlı gözyaşları yüzümden aşağı süzüldü. Kollarımla yanaklarımı sildim, onun önünde ağladığım için dehşete düşmüştüm ve muhtemelen makyajımı lekelediğim için daha da üzgündüm.

West bana sakın bir merakla baktı. İçimden bir ses onun kadınları rahatlatmaya alışık olmadığını söylüyordu. Onları genellikle neşeli oldukları ve onu memnun etmeye çalıştıkları zamanlarda idare ederdi.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece otuz dakikamız kaldı." "Kesinlikle," diye . "Otuz dakika bir şey değil. Sen çok yararlı oldun

O telefonda beri genelevde rahibe olarak çalışıyorum. Beni üzme ve defol git buradan."

Sandığın üzerindeki yerimden ona baktım. Teklifini düşünmem sorumsuzluk muydu? Karlie ve Bayan Contreras durumdan haberdar olsalardı, yiyecek kamyonunun anahtarlarını ona bırakmamı söyleyeceklerini biliyordum, şüphesiz, ama bir şeyler ters giderse ...

West aklımdan geçenleri okudu ve inledi. "Gizli kapaklı bir şey yapmayacağım. Bana adresini ver."

Ona göz kırpmaya devam ettim.

İç yanaklarını ısırdı, öfkelenildi. "Gecenin bir yarısı senin kışın için de gelmeyeceğim."

"Sana neden güveneyim ki?"

"Yapmamalısın," dedi açık açık. "Güven, iyimserliğini başka birine bağlamaktır, aptallığın tam tanımıdır. Bana *inanmalısın* çünkü kasadan çalmak beni hiçbir yere götürmez. Ve çünkü burası Teksas ve , davetsiz olarak pencerenize tırmanmaya karar verirsem beynimi dağıtmaya hazır dolu bir silahı olan en az bir orospu çocuğu olmalı."

Anahtarları ona vermek delilik gibi görünüyordu. Bir aydan daha az bir süredir burada çalışıyordu. Ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirirdi ve ben umutsuzluğun tam tanımıydım.

Büyükannemi bulmalıydım. Saat çoktan geçmişti ve zaman geçtikçe daha da . Marla'nın vardiyası resmen sona ermişti ve gecenin bir yarısı Grams'i aramak için etrafta koşuşturmak onun maaş derecesini aşıyordu.

"Tamam." Elime bir not alıp adresimi karaladım. "Parayı Karlie'nin posta kutusuna bırak, sonra da anahtarları bana geri getir. Sana bir borcum var."

Notu aldı, kot pantolonunun arka cebine soktu ve kapıyı tekmeleyerek açtı, beni duygusuzca iterek içeri soktu.

Çırpınan uzuvlarımı kontrol etmekte zorlanarak Chevy'me doğru tökezledim.

Tarihin ne olduğunu ancak garajıma girdiğimde fark ettim. Büyükbaba Freddie on yıl önce bugün vefat etmişti.

Büyükannem ne çok iyi biliyordu. Nereye gittiğini.

Onu bulmak istedi.

Bloğumun etrafındaki beşinci turunda, biri ışıklarını tekrar tekrar yakarak durmamı işaret etti. Göbeğimi kucaklayarak yürümeye devam ettim.

Sheridan'ın her yerinde büyükannemi aradım. Büyükbaba Freddie'nin mezarını ziyaret edeceğini düşünerek önce mezarlığa gittim. Sonra şehir merkezine gittim, yerel parkı kontrol ettim ve büyükannemin onu ziyaret edip etmediğini sormak için bakkaldan Bayan Serle'yi aradım. Tüm komşularımıza ve arkadaşlarımıza uğradım. Sanki yeryüzü çenelerini açmış ve büyükannemi bütün olarak yutmuştu.

Arkamda bir motosiklet motorunun gürlediğini duydum. Saniyeler sonra West motosikletiyle solumda belirdi ve benim hızıma uymak için yavaşladı.

"Anahtarları posta kutunuza bıraktım." Sesi siyah kaskının içinden boğuk geliyordu. İki yanını kırmızı alevler süslüyordu ve başparmağındaki yüzüğü kavrayıp büyükannemin bana öğrettiği gibi bir dilek tuttum.

Lütfen seni bulmama izin ver.

Sıcak hava ciğerlerimi kavurdu. Kaldırıma çöküp tüm sorunlarımı görmezden gelme isteği çok güçlüydü.

"Minnettarım. Size iyi geceler, St. Claire."

Arabayı sürmedi, o tembel, şeytana pabucunu ters giydiren tarzıyla beni süzdü. "Kriz hala devam ediyor mu?"

Motosikleti, West'in onu zorladığı yavaş tempoyu küçük hırıltılarla protesto etti. Saat on buçuktu. Gidecek çok yeri ve görececek çok insanı olduğuna emindim. Tess gibi insanlar. Eğlenceli, karmaşık olmayan, benimle birlikte gelen şartların olmadığı.

"Ben hallettim."

"Benim sorum bu değildi."

"Yine de cevabım bu."

"Her zaman bu kadar inatçı mısın?"

"Sadece sonu y ile biten günlerde."

Frene bastı ve motosikletten bir kaplan gibi atlayarak kaskı yüzünden yırttı. Aşırı uzamış saçları nemliydi ve düzensiz bir şekilde kesilmiş parlak bukleler halinde her yöne doğru uzanıyordu. Durdum, çünkü yapılacak en nazik şey buydu.

Bir parçam bu gece her şeyin farklı olacağını düşünüyordu. Belki de onu bulamayacaktım. Hiç bu kadar uzun süre aramamıştım. Sheridan'ın her yerinde onu hiç bulamamıştım.

"İşte bu kadar. Konuş benimle,

Teksas." "*Teksas* mı?"

Bana lakap mı taktı yoksa resmen aklımı mı kaçırıyordum?

Omuz silkti.

"Teksaslı şeyler söylüyorsun. Hepiniz gibi, ve düzeltmek gibi, ve hemen. Sanki İngiliz dili sana kişisel olarak haksızlık etmiş gibi g'lerini düşürüyorsun."

"Geldiğim yere selam veriyorum, ne olmuş yani?"

"Muhtemelen boş zamanlarında sincapların derisini yüzen, ön verandanızdaki salıncakta oturup tütün çiğneyen küçük bir kasaba kadınısınız. Kabul et Teksas, sen ... *Teksaslısın*."

"Lakabımı sevmiyorum."

"Zor iş. Kalıyor. Şimdi söyle bakalım, seni bu kadar şey neydi?" İçimi çektim, hızımı kaybediyordum. "Büyükanнем bu gece ortadan kayboldu. Kapıdan çıktı ve nerede olduğunu söylemeden bakıcısını terk etti. Akli pek yerinde değil ve ..." *Bana kalp krizi geçirtmek üzere*. "Kazalara meyilli. Onu bulmaya

çalışıyorum."

"Gördün mü?"

"Ne?"

"*Deniyorum*."

"Sana söylediklerimden çıkardığın tek şey bu mu?" Ağlamamak için gözlerimi kısmıştım. Gerçekten ama *gerçekten* ağlamak istiyordum. Aslında büyükanнемi bulur bulmaz yapılacaklar listemin en başında bu vardı.

Miğferini kolunun altına sıkıştırdı. "Nerede olabilir? Benim için daraltın."

"Büyükbabamın ölümünün üzerinden on yıl geçti, bu yüzden her zamanki yerleri deneyebileceğimi düşündüm. Çalıştıkları kafeterya, mezarlık.

gömülü, eski dostları ..." Sözlerimi yarıda kestim, bir şey fark ettiğimde gözlerimin parladığını hissettim. "Oh."

"Oh?" Yüzüme baktı, ipucu arıyordu.

"Otoyolun yanındaki lokanta. Oraya gitmiş olabilir. İlk orada tanışmışlardı. Kasada çalışıyordu. Büyükbaba Freddie de ızgarada çalışırdı."

"Üstsüz değil sanırım." Dilini şaklattı. Ama ben yeni fikrimle o kadar meşguldüm ki, tesadüfı tamamen unutmıştım. Parmaklarımı şıklattım.

"İlk buluşmaları oradaydı. *Evet.*" Başımı salladım. Bana her şeyi anlatmıştı. Vardiyaları bittikten sonra nasıl kaldıklarını. Onu nasıl tezgahın arkasına sürüklediğini ve anlamsızca öptüğünü. "Büyükannem oraya giderdi. Tabii ki giderdi."

"O zaman oraya gitsek iyi olur." "İyi fikir."

Geri döndüm, Chevy'mi almak için evime doğru yürürken durdum, sırtım hala Batı'ya dönüktü.

"*Kahretsin.*"

"Hmm?" Sesindeki sırtışı neredeyse duyabiliyordum. Beni avucunun içine aldığı bildiği için bir milim bile kıpırdamamıştı.

"Sheridan sınırlarının dışında, yaklaşık on mil uzakta. Bu gece fuar için yolu kapattılar. Tek yol eski toprak yol ve kamyonetimle oraya gidemem."

Chevy'm benim yaşımdaydı ve tıpkı benim gibi bozulmamış bir durumda değildi. Ayrıca, bu bir yoldan ziyade bir patıkaydı. Pikabın oraya sığacağını hiç sanmıyordum.

Toprak patıkada yürümek de pek iyi bir fikir değildi. Mısır tarlalarının arasına sıkışmıştı. Etrafta vaşaklar, çakallar ve her türlü hayvan dolaşıyordu.

"Bisikleti alacağız." West, çevremde yeniden belirdi.

"Biz ne zamandan beri kolektif bir *biz* olduk?" Topuğumun üzerinde dönerek ona baktım ve bir kaşımı kaldırdım.

"Motosiklet sürmeyi biliyor musun?"

"Hayır."

"Bu bizi kolektif bir *biz* yapar. Tanrım, Tex, zeki bir kıza göre biraz aptalsın."

Kaskını ellerime tutuşturdu. Ağır şeyi yakaladım ama başıma geçirmek için bir hamle yapmadım. Şaşkınlıkla ona baktım. I

Tatlı da olsa çılgın teklifini reddetmek için ağzımı açtım ama avucunu yukarı kaldırarak beni durdurdu.

"Saçmalamay! bırak. Beni geri çevirecek konumda değilsin ve ben de kesinlikle ısrar edecek kadar centilmen değilim."

"Eminim vaktinizi ayıracak daha iyi şeyleriniz vardır."

"Hayır, zamanımı harcayacak daha *eğlenceli* şeylerim var." Cık cık etti.

"Hiçbir şey ihtiyacı olan bir arkadaş! yardım etmekten daha iyi olamaz."

Bir arkadaş.

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey beni tamamen çözdü.

Kendimi zayıf hissettim. Çiğ. Onun yardımının alıcısı olmaktan nefret ediyordum.

Eğer bunu yapacaksak, onu adil bir şekilde . "Büyükanne... bir karakterdir," diye temkinli bir şekilde uyardım.

"Şükürler olsun. Bu kasabadaki diğer herkes klinik olarak sıkıcı görünüyor. "Motosikletin deri koltuğunu tokatladı. "Başka kaskın

var mı? Kendin için?"

West kaskı elimden kaptı, kasketimi yere fırlattı ve hızlı bir hareketle kaskı kafama geçirdi. Tokasını çekştirerek çenemin üzerine sabitledi.

Motosiklete bindi ve çenesini salladı.

"Hop. Hop. Fuck. On."

Başımı eğerek kasketimi hızla arka cebime soktum. Kask beklenmedik derecede ağırdı ve yanaklarımı sıkıyordu.

"Kasksız binmeni istemiyorum."

Benim için hayatını riske atmasını istemedim. Yasadışı dövüş ve motosiklet sürme arasında, kendi başına ölmeye çalışarak iyi bir iş yapıyor gibi görünüyordu. Benim yardımına ihtiyacı yoktu.

Sözlerimi duymazdan geldi, parmaklarını göz çukurlarına soktu, başını salladı, açıkça öfkeliydi.

"Kıçını bir patates çuvalı gibi fırlatmadan önce buraya gel. Adil bir uyarı: Nazik olmayacağım."

Kararlılığımın kırıldığını hissederek ona doğru bir adım attım.

"Ve Christina'nın boyasına dikkat et," diye hırladı.

"Christina?"

"Christina Hendricks'ten sonra." Sert eliyle motosikletin parlak kırmızı boynunu okşadı. "Onlar benim en sevdiğim kızılar."

"İyi ki sadece bir tanesi ona binmene izin verecek kadar aptal. Ve nabızı da atmıyor," diye kestirip attım.

Başını geriye atıp, damarlarımda dolaşan ve kanımı kaynatan saf, heyecan verici bir neşeyle gülmeden önce bir süre kasklı başıma baktı. Ağzının içindeki inci gibi beyazları izlemek, kadınları dizlerinin üzerine çöktürecek bir gülümsemeye sahip olduğuna dair ilk şüphelerimi doğruladı.

Muhtemelen erkekler de.

Bacağımı arkasındaki koltuğun üzerine kaydardım. Tüm vücudum endişe ve adrenalinle titriyordu. Hiç bu kadar korkmuş ve canlı hissetmemiştim.

"Öne doğru kay," diye bağırdı.

Yaptım. Motor vahşi bir hayvan gibi gürledi. "Şimdi kendini bana doğru bastır."

"Bu benim için daha çok üçüncü buluşma hareketi."

West yine güldü. Gülüşü gırtlaktan geliyordu, dumanlıydı, neredeyse yabancıydı.

-Sanki mutlu olmaya alışık değilmiş gibi.

"Ya kampüsün götüne sokulacaksın ya da sönen bir balon gibi rüzgârda savrulacaksın. Karar senin, Tex. Her iki senaryoda da eğleneceğim."

West St. Claire'in güzel şeyler yapma ve yine de bu konuda tam bir pislik gibi davranma gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

İsteksizce göğsümü sırtına yasladım, başımı kürek kemiklerinin arasına soktum. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım, kendime şu anda iffetli olma lüksüm olmadığını hatırlattım.

"Kollarını bana sımsıkı sar."

Kollarımı vücudunun üzerinde dolaştırdım. Karın kaslarının arasındaki çıkıntıları tek tek hissedebiliyordum ve kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki ince gömleğinden bile hissedebileceğinden emindim.

Durgun havayı yarararak yolun karşısına bir ok gibi fırladık. West vücudunu öne doğru eğdi. Ona daha sıkı sarıldım, altımızdaki beton çakıla ve sonunda engebeli dönüştüğünde bile motosikletinin üzerinde dengede durmamız beni hayrete düşürdü. Gömleği bir bayrak gibi savruluyordu ve rüzgârın tenime değen ısıricı sesi nefesimi kesiyordu. Vücudumun her santimi tüylerim diken diken oldu.

"Çık o kafadan, Texas. Şu anda orada iyi bir şey olmuyor." Rüzgâr sözlerini bulanıklaştırıyordu. Neyse ki, her şeyi duyabileceğim kadar yavaş sürüyordu.

"Keşke tarihi fark etseydim, büyükannem evde ve güvende olurdu," diye mırıldandım kaskının içine. Kokusu beni içine çekmişti. Erkek ve sabun ve tatlı, baş döndürücü tehlike.

Kendimi bıraksam o kokunun içinde kaybolabilirdim. Acaba büyükannem de büyükbaba Freddie hakkında böyle mi hissediyordu? Onun varlığı onu coşkuyla sarhoş ediyor muydu?

"Kendine karşı hep bu kadar sert misin? Sadece sonu y ile biten günlerde cevap verme."

"Ona bakmak benim görevim. Beni o büyüttü."

"Birinin tüm sorunları için kendinizi suçlamadan da onunla ilgilenebilirsiniz."

"Belli ki daha önce hiç ilgilenmemişsin."

"Belli ki kızımdan konuşuyorsun," diye karşı çıktı West, sesi kutuplaşıp ısrırganlaşmıştı. Belli ki sinirlerine dokunmuştum.

"Kızım hâlâ senin ağzından daha anlamlı," diye mırıldandım.

Ve aynı şekilde, benim çirkinliğime gülmeye geri döndü. Ona cevap verdiğim gerçeğine.

"Onu bunu bilmem tatlım ama harika bir kızı var, o yüzden dinlemekten zevk alıyorum."

Beklediğimden çok farklıydı. Sanki eğlenceli ve neşeli kişiliğini insanların bulamayacağı bir yere saklamıştı.

"Geri çekil, kovboy. Eğer bana bu yüzden yardım ediyorsan, beni burada bırakıp geri dönebilirsin. Ben öyle bir kız değilim."

"Bu ne tür bir şey?" Sesi boğucu ve alaycı bir hal aldı.

"Ona ilginizden bir kırıntı verdiğiniz için kendini sizden aşağı gören bir tip."

"Üstümde de işe yarar."

"Böyle devam edersen, hissedeceğin tek ağırlık vücudunun üzerindeki benim aletim olacak."

"Oynuyorum, Texas. Sana asla asılmam. İşle zevki birbirine karıştırmam. Ayrıca, tek bir ilişkinin ötesinde takılmam ve alınma ama sen çok çalışacak birine benziyorsun. Bu bir arkadaşım için yaptığım saf, fedakarca bir iyilik."

İşte yine oldu. *Arkadaşım*. Bana ikinci kez böyle sesleniyordu. "Öyle mi?"

"İzci onuru. Sonsuz hayranlığınız dışında hiçbir karşılık beklemiyorum."

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

West'in tatlı ve yardımsever bir tip olmadığını anlayacak kadar onu tanıyordum ve bunun söylentilerle hiçbir ilgisi yoktu. Kampüste asık suratlı bir mağara adamıydı.

"Güzel büyük bir kelime." Kapatılmış olan kavşağa yaklaşıyorduk. Sağa sola baktım, çılgınca Grams'i görmeye çalışıyordum. "Sadece senin için tam bir pislik değilim. Sanırım bu senin dengeni bozuyor."

"İnsanlar bana kötü davranmıyor," diye itiraz ettim. "Aynı fikirde olmadığınızı kabul edelim."

"Eğer Reign ve geçen gece birlikte olduğun kızlardan bahsediyorsan, bu onların suçu, benim değil."

"Pislik olmaları onların suçu. Yuvarlanıp ölü taklidi yapmanız da sizin suçunuz."

"Ben de senin bu kadar samimi olduğunu hatırlamıyorum."

"Hayır," diye kabul etti, sesinde en ufak bir özür belirtisi yoktu. "Bir dahaki sefere, kafamdan aşağı slushie dökmek ve Reign'in taşaklarını tekmelemek için iznim var."

Tam ona cevap verecektim ki büyükannemi gördüm. Mavi ve kırmızı payetli gece elbisesi, parlak pembe ruju ve topuklu ayakkabılarıyla onu gözden kaçırmak zordu.

Saçlarını kabartmış ve spreylemişti -saçlar *ne kadar gürse Tanrı'ya o kadar yakın olur-* ve hala gittiğimiz zamanlarda her Pazar kiliseye götürdüğü küçük el çantasını tutuyordu. Lokantaya giderken yolun karşısına geçti.

"Dur!" Çığlık attım.

Yavaşlamadan durdu. Etrafımıza çamur sıçradı ve ben öne doğru savruldu, göğsüm onun sırtına çarptı. West bir kolunu beceriksizce bana doladı ve beni belimden yakaladı.

"Onu buldum," dedim nefes nefese, bisikletten inerken. Bacaklarım titriyordu. "Teşekkür . Sokağın Diana Ross elbiseli kız. Onu hemen eve götüreceğim." Kaskı çıkardım, içinde fondöten izleri bırakmış olmam gerektiğini biliyordum ve kaskı onun ellerine bıraktım. Kasketimi tekrar başıma geçirdim. "İyi geceler West."

Yol boyunca koştum, neredeyse büyükannemi yere seriyordum. Ayaklarımın gümbürtüsüyle yavaşça döndü, yüzündeki gülümseme çatık kaşlara dönüştü

Yaklaşan figürümü fark ettiğinde.

"Şey, lanetleneyeceğim. Burada ne yapıyorsun, Gracie-Mae? Yatağında olmalıydın. Yarın okul günü."

Grams çantasını kalçasına vurdu. Toprak yolda uzun süre yürüdüğü alını nemliydi, ayakkabıları çamurla kaplanmıştı.

Kaç yaşında olduğumu sanıyor?

"Sadece peşime takılmak istedim." Durdum, yüzümde melek gibi bir gülümseme vardı.

"Şekerim, büyükbabanla randevum var. Yarın bir şeyler yapamaz mıyız?"

Başımı şiddetle salladım. Yüzümdeki gülümseme bir yara kadar acı verici ve bir o kadar da sıkıydı. Büyükbabamın hâlâ hayatta olduğunu sanıyordu.

"Lütfen. Sana katılmayı *gerçekten çok* istiyorum büyükanne."

Beni tekrar azarlamak üzere ağzını açmıştı ki, arkamdaki bir şeye bakarak gözleri parladı. Topuğumun üzerinde döndüm. Yüzüm hemen düştü.

Lütfen, Tanrım, hayır.

"İyi akşamlar, Bayan Shaw. Bu gece nasılsınız?" West, mükemmel dişlerinin arasına sıkıştırdığı şeker kamışıyla ve piç sırtışıyla bize doğru kasıla kasıla yürüdü. Yonca gözlerinin arkasındaki kırışıklıklar bana Scott Eastwood'u hatırlattı.

Eski usul şekerlemenin ne olduğunu merak ettim. Her zaman aynı yeşil elma aromasını tercih ederdi. "Hava güzel, değil mi?"

"Çok güzel." Taş gibi sert duran spreyli saçlarını kabarttı. "Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum?"

Büyükanne Savvy West'e doğru bir kol uzattı. West, başını eğerek ve parmak eklemlerini dudaklarına sürterek şekerini geçici olarak ağzından çıkardı.

"Dehşete kapıldığım kadarıyla yapmadık. West St. Claire. Grace ile çalışıyorum." "Korkarım ki sizden hiç bahsetmedi."

Bana attığı bakış neredeyse beni kıkırdatacaktı. Gerçekten şaşırmış görünüyordu. İlk kez tanıdığı bir kadının onu evreninin merkezi haline getirmediğini hissediyordum.

"Öyle mi?" Gözlerini bana dikti, şekerini tekrar ağzına soktu ve çıtırdayana kadar ısırdı. Omuz silktim.

"Sen ve Gracie-Mae bir şeyler yemek için Freddie ve bana katılmak ister misiniz?" Büyükanne sordu.

Saat on bir buçuktu ve berbat görünüyordu. Ayakları fena ağrıyor olmalıydı; fazla yürümeye alışık değildi. Ayrıca, Sheridan Üniversitesi'nin en kötü çocuğunun kaotik büyükannemle bire bir zaman geçirmesini gerçekten istemiyordum, bu beni ne kadar sığ ve nankör hissettirse de.

"Hayır!" West kolayca, "İşte bu bir plan," derken ben de aynı anda bağırdım. Grams kaşlarını kaldırarak aramıza baktı.

"Karar vermek için bir dakikaya ihtiyacınız var mı?"

Yanaklarım o kadar sıcaktı ki başımın şaşırdım. Utançtan ölmek zalimce olurdu ama bu noktada hoş karşılanırdı da.

"West vardiyadan yeni çıktı. Eminim eve gitmek istiyordur."

"West kendi adına düşünebilir ve istediği şey bir biftek ve iyi bir arkadaş." West beni hoyratça kenara itti, elindeki şeker çubuğunu ağzında baştan çıkarıcı bir şekilde yuvarladı ve büyükanneme doğru hoyratça, iyi çalışılmış bir sırtış fırlattı.

"Terbiyen nerede, Gracie-Mae? Adamın karnı aç ve kibar ve düzgün bir şekilde peşine takılmak istiyor. Onu bundan daha iyi yetiştirdim, yemin ederim."

"Bundan bir an bile şüphe etmeyin, hanımefendi."

West bizim için lokantanın kapısını açtı. Önce Grams kasıla kasıla içeri girdi. Kaşlarını bana doğru salladı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Önce bayanlar."

"Neyin var senin?" Dişlerimi gösterdim. Uzun süre acı çeken bir iç çekti.

"Ne kadar zamanın var, evlat?"

Ayaklarımı kapıya doğru sürüklerken koluna bir yumruk attım. O da güldü.

Gerçekten *güldü*.

Sanki ona herhangi bir zarar verme fikrim gülünçmüş gibi. "Bahis mi kaybettin?" Birlikte adım atarken fısıltıyla bağırdım. "Aklını mı kaçırdın?" diye karşılık verdi, sessizlikten cızırdayarak

Büyükannemin bu tehlikeye nasıl bulaşmadığını anlayamıyordum. "Bu sadece bir yemek ve senin kışın menüde bile değil."

"Benimle ve büyükannemle vakit geçirmek istemenin tuhaf olmadığını söyleme bana."

Ben Toastie'ydim, o ise piknikten birkaç sandviç eksikti. Bunu herkes biliyordu. Bilmiyor olsa bile, son on dakika onu kesinlikle hızlandırmıştı. Neden benimle arkadaş olmak için kendi yolundan gidiyordu?

"Her şey seninle ilgili değil, Teksas. Aslında, çok az şey öyledir. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet, gerçekten. Dünyanın senin küçük şımarık kışının etrafında dönmediğini bilmek. Bazen bir erkek sadece biftek ister."

"I-"

Hızla sözümü kesti. "Acıktım. Çekil yolumdan. *Şimdi*." Başını sallayarak ilerlememi işaret etti.

Büyükannem at nalı şeklindeki kırmızı bir kabine girdi, biz de onu takip ettik. Siparişlerimizi almak için orta yaşlı bir garson belirdi. Siyah beyaz kareli yakalı pembe bir üniforması ve ağartılmış saçları vardı.

Ronda's Roost yirmi dört saat açık bir mekândı ve çoğunlukla yoldan geçen kamyonculara hizmet veriyordu. Sadece bir avuç müşteri filtre kahve ve turta içiyordu. Grams buzlu çay ve acı biber isterken, West duble patates kızartması, milkshake ve daha sonra yarım inekten oyulduğunu öğreneceğim ekstra az pişmiş biftek içeren Rajun Cajun club'ı tercih etti. Çeşme Diet Pepsi ve bir mucize istedim. Garson kız şakama kıkırdarak sakızını çıtlattı.

"Zor bir gece miydi, ufaklık?"

"Öyle de denebilir," diye , gözlerimi masanın karşısındaki West'e dikerek. Kolayca gülümsedi, gözlerindeki inatçı parıltı düşmanlığımı zerre kadar umursamadığını gösteriyordu.

Sanki bir gecede kişilik nakli geçirmiş gibiydi. Belki de zihinsel bir çöküntü falan yaşıyordu, çünkü son iki yıldır kampüste gördüğüm adama hiç benzemiyordu.

Asık suratlı, sessiz ve ciddi. Altında yatan karanlık bir akımla. Koridorlarda, Öğrenci Birliği'nde, kütüphanede ve Yunan sıralarında yıldırımın kendisine çarpmasını bekleyen bir adam gibi yürüyordu.

O kabadayı, şiddet yanlısı, sessiz, öfkeli adam mı? Önümdeki West'in onunla bir *akrabalığı* bile yoktu.

Büyükannem Freddie Dede yanımdaymış gibi davranmadı, bu yüzden küçük mucizemi gerçekleştirdiğimi tahmin ettim. Öne doğru eğildi, müzik kutusuna bir bozuk para attı ve Etta James'in "At Last" şarkısını seçti. Erkeklerin ilgisinden hoşlandığı belliydi, West'e bu lokantada çalıştığı zamanları anlatıyordu.

"Size şunu söyleyeyim, o günlerde o ayakların altında hiç ot yetişmiyordu. Yine de dünyalara değişmem. Kocamla orada tanıştım."

"Özel biri olmalı." West ona gülümsedi ve ben de onu okulda gülümserken gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Birlikte karışık medya dersi almıştık, bu yüzden onu çok görmüştüm. Bir kez bile hatırlayamadım, bu da beni endişelendirdi.

"Oğlum..." Öne doğru eğildi ve elinin arkasını okşadı. "Bir kırbaç kadar zeki, Şeytan kadar tehlikeli ve iki kat daha yakışıklıydı."

Onu mutlu görmek *beni* de mutlu ediyordu, bu yüzden sonunda gıcırtılı vinil koltuğa uzandım ve onların kaynaşmasına izin verdim.

"Bay St. Claire, benim küçük Gracie-Mae'me kur mu yapıyorsunuz?" diye sordu bir süre sonra, çenesini indirip kanatlı okuma gözlüklerinin ardından onu incelemek için.

Gazozum boğazıma kaçtı ve masanın üzerine püskürdü.

West sırtıttı, büyükannemle neredeyse burun buruna gelecek şekilde karşımızdaki masaya yerleşti ve sesi fısıltıya dönüştü. "Dürüst olabilir miyim?"

"Dürüstlük en iyi politikadır."

"Ben pek bağlılık adamı değilimdir, Bayan Shaw. Grace çok daha iyisini hak ediyor, bu yüzden peşine düşmeyeceğim bir kuyruk. Ayrıca, kızınız benim bir numaralı hayranım sayılmaz."

"Kızım mı?" Büyükanne kıkırdayarak elini göğsüne koydu. "Canım, her şeyi yanlış anladın. Ben Grace'in *büyükannesiyim*."

"Neden..." Bana şakacı bir gülümseme attı. Onu öldürmek istedim. O *biliyordu*

O benim büyükannemdi. "Vay canına. Grace'in kız kardeşine benziyorsun."

"Küçük kız kardeş, sanırım," diye somurttum, pipetimi emiyordum. Güldü. iyi huylu bir şekilde.

Adam öyle bir anlatıyordu ki, keşke benim makyajımı da o yapsa diye düşündüm. Büyükanne ve West yemeklerini yediler ve tekrar rahat bir sohbe daldılar.

Maine'deki havadan (ona göre berbattı), Maine'deki yemeklerden (aynı, deniz ürünleri hariç), ailesinden (West berbat olduklarını söylemekten daha incelikliydi, ama ağzı sıkı cevaplarından ailesiyle yakın olmadığını anladım) konuştular. İşimiz bittiğinde West, büyükannemi tekrar ve yakında lokantaya götüreceğine söz verdi ve büyükannem de ona meşhur turtalarından pişireceğine yemin etti. Konuşmanın bir parçası olmadığım için, daha fazla fondöten sürmek üzere tuvalete gitmek için izin istedim. Masaya döndüğümde West'in hesabı ödediğini ve kalkmak için ayağa kalktığını gördüm. Büyükanne garsonumuzla hararetle bir sohbe dalmış, ona lokantadaki günlerini anlatıyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Ödeme yapmamalıydınız. Teşekkür ."

Cüzdanını kot pantolonunun arkasına soktu ve ona bağlı zincir halkasını çekti. İki tabağı da tertemizdi ve büyükannesinin yemek artıklarını da cilalamıştı. Açlıktan ölüyor olmalıydı.

"Sana bir taksi çağırđım." Minnettarlığımı görmezden geldi, tavrı tekrar huysuz bir suratsızlığa dönuştü. "Ön kapıyı kilitle ve anahtarı onun bulamayacağı bir yere koy."

"Evin içinde dolaşmasına izin var," diye itiraz ettim. Haklı olduğunu bilsem bile bana ne yapacağımı söylemesi hoşuma gitmemişti.

Bana bir bakış attı. "Kimsenin ziyaret etmek istemeyeceği bir yere sakla."

"Neresi olabilir ki?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona dik dik baktım.

"Peki ya yatağın?"

Oturduğu yerden kaskını aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. Büyükanнемin yanağına bir veda öpücüğu kondurdu ve bana bir bakış bile atmadan hızla uzaklaştı. Cam pencerelerden onu izledim. Bir bacağını bisikletinin üzerine atıp gaza bastı. Büyükanнем yanımda belirdi. Bisikletinin kırmızı ışığının gittikçe küçülmesini izledik, ta ki karanlıkta bir noktaya dönüşene kadar.

"dikkat et, aşkım. Bir dönüşlük yılandan daha vahşı." Kolunu benim koluma doladı ve ön kolumu okşadı. Yine normal, tatlı Büyükanne Savvy gibi davranıyordu ve ona hayatım, mücadelelerim ve ilişkilerim hakkında her şeyi anlatabilmek için biraz daha uzun süre sahip olabilmeyi diledim.

Böylece onun keskin, Güneyli bağımsız kadın alabilecektim.

Yemek kamyonumuzun vitrinini sık sık ziyaret eden kızları düşündüm. West'in tek ilişki kuralını. Şöhretini, kırılmış muştalarını, kurnaz, şeytani sırıtışlarını ve ne zaman bir başkasına dikse dikkatle düz duran yeşil, dipsiz gözlerini.

Büyükanнем haklıydı.

Kalbim West St. Claire'e açılmayı göze alamadı.

Vücudumun geri kalanının onu dinleyeceğinden emin olacaktım.

Chapter Six

Batı

"West, adamım, ne sallanıyor?"

Kafeye girdiğimde Max adımlarımı yakalamak için mücadele etti. Mutfaktan yemek masasına kadar koşamayan fare görünümlü köpekler gibi nefes nefese kalmıştı. Kısa boylu, şişman bir adamdı, çenesini çevreleyen sivilceleri ve saç ürünleriyle ehlileştirmeye çalıştığı kaba, kıvrık bukleleri vardı.

Bu kombinasyon onu çalışan bir çift gözü olan herkes için itici kılıyordu ki ne yazık ki kampüs nüfusunun yüzde doksan sekizi bu durumdaydı.

Bu salak en çok Sheridan Plaza'daki dövüşleri ayarlamasıyla tanınırdı ve dövüş gecelerinde East, Reign ve benim kadınlar bölümünde istemediğimiz artıkların hevesli bir koleksiyoncusuydu. Max, Rezervuar Köpeği depo işimi düzenlemekten iyi bir pay aldı. O ayak işlerini yaptı, ben yumruk işlerini.

Pike, Beta Theta Pi ve Sig Ep'deki tüm frat arkadaşlarını her hafta arenaya getirir ve bahisler, biletler ve bira için para ödemelerini sağlardı.

Her gecenin sonunda büyük paralar kazanan ben olduğum için işime yaradı.

"Sadede gel, Max. Burada şakalaşmıyoruz," diye tersledim.

Kafeteryaya gidiyordum, Doğu'yla buluşmak üzereydim. Telefonum sık sık yaptığı gibi cebimde dans ediyordu. Görmezden geldim. Kim olduğunu - annem- ve benden ne istediğini -daha fazla para- görmek için bakmama gerek yoktu.

Max ellerini birbirine vurarak adeta zıplıyordu. Eski Jordan Air'ler, tasarımı bir kemer ve altı yaşındaki bir çocuğun heykelini yapmaya yetecek kadar saç ürünü takıyordu. Sadece saçından çıkan dumandan bile kafam güzeldi.

"Tamam. Dobra dobra konuştun, çok beğendim," diye böbürlendi. Kafeteryaya doğru yürüdüm, o da osuruk gibi arkamdan geliyordu. "Senin için yeni bir işim var. İğrenç olabilir. Her gün rastlanmayan özel bir şey. Çok kârlı ama son dakika işi."

"misin?" Doğu için etrafı taradım. En iyi arkadaşım her sabah, gözlerinde yıldızlar olan küçük bir dağ kızı gibi bana sandviç yapar ve yanında getirirdi. Benimle ilgilenmezse açlıktan öleceğimden endişelendiğinden şüpheleniyordum. Belki de beni her zaman ölmeyi umursamayan küçük bir yanımla olacağını bilecek kadar iyi tanıdığı içindir.

Bu, ölüm sonrası hiçliği memnuniyetle karşılardı. Şu anki alışkanlığımla hayatta kalmak için kesinlikle aktif bir girişimde bulunmadım.

"Zorlu kalabalık. Kade Appleton'ı hiç duydun mu?" Max sordu.

Appleton profesyonel bir MMA dövüşçüsüydü ve yaklaşık beş yıl önce Vegas'a taşınan bir Sheridan yerlisiydi. Ringde kirli dövüştüğü için sağlıklı sollu uzaklaştırma almasıyla tanınıyordu. Genel kanı, yaşamak için suratına yumruk yemeyi hak ettiği yönündeydi. Onu çocukluğundan beri tanıyan her Sheridan sakininin öldürdüğü bir hayvan, birine doğrulttuğu bir av tüfeği ya da zavallı bir piçi acil servise göndermesine neden olan bir yumrukla ilgili kanlı bir hikayesi vardı.

Köylülere gelince, Kade Appleton poster çocuğuydu. Bir çift ayakkabısı olsaydı şaşırırdım.

"Şehirde olduğu ortaya çıktı ve eğer varsan bu gece seninle dövüşmek istiyor. Penn State'ten bir adamımız var ama onu bir süreliğine rafa kaldırabiliriz. Appleton dövüşünü seçersen ihtimaller aleyhine olur. Çoktan bir hesap tablosu yaptım." Max telefonunu çıkardı ve bir excel tablosunu yüzüme doğru itti. Rakamları görünce ıslık çalarak adımlarımın ortasında durdum.

Hayatımı kazanmak için insanları bayıltmaya başladığımdan beri karşılaştığım temel sorunlardan biri dövüştüğüm herkesi duman etmemdi. Kalabalığın ilgisini çekmek için bir iki yumruk yemelerine izin verdiğimde bile, asla bilerek kaybetmeyecek kadar rekabetçiydim ve içimde biraz dürüstlük kalmıştı. Bu, oldukça boktan oranlar yaratıyordu ve herkes kazanacağını bildiği için para kuruyordu.

Kade Appleton profesyonel olarak eğitilmiş bir dövüşçüydü ve kemerinin altında birkaç şampiyonluk vardı. Bu da onu büyük paralar kazanmak için altın bir fırsat haline getirmişti.

Bir muz havada sekerek Max'in göğsüne çarptı ve ayaklarımın dibine düştü. Max'in telefonundan başımı kaldırıp sesin geldiği yöne baktım ve kafeteryanın karşısındaki bir masanın üzerine eğilmiş olan East ve Reign'i fark ettim. Yanıma gelmem için el salladılar.

Onlara doğru gitmeye başladım.

"Eee?" Max onu takip etti. "Sen ne diyorsun?" "Ben de varım."

East'in önündeki banka kaydım, o da bana ıslak bir yumurtalı sandviç uzattı. Umarım bağlantıları da omletleri kadar ıslaktır. Yağı bırakması gerekiyordu.

"İçeride mi?" East kaşlarını çatı. Reign telefonla konuşuyordu, sırtı bize dönüktü. "Neyin içinde? Aşık mı? Delilikte mi? Bir cümleyi tamamlamaktan aciz mi?"

"Bu gece Kade Appleton'la dövüşecek," diye gönüllü oldu Max, gözlerinde yıldızlar vardı.

Doğu başını salladı, kaşları çatılmıştı.

"Sikeyim hayır. O pislik kirli dövüşüyor ve bunu herkes biliyor. Tüm çevresi karanlık işlerin içinde. Buna değmez, Westie."

Bana öyle demesinden nefret ederdim. *Westie*. Ama aynı zamanda Doğu'nun Dünya gezegeninde katlanabildiğim ve daha da önemlisi *bana* katlanabilen tek insan olduğunun da farkındaydım. Maine'deki küçük kasabamızdan Sher U'ya birlikte gelmiştik. Yaşadığımız onca şeyden sonra yollarımızı ayırmak yanlış görünüyordu.

Birlikte yaşadık. Her şeyi paylaştık: Geçmiş. Şimdiki zamanı.

Geleceği. Bu noktada bizi ayıran hiçbir şey yoktu.

Biz hep doğulu ve batılı harika çocuklardık. En

azından ben öyle olmayı bırakana kadar.

East'i görmezden geldim, sandviçimden bir ısırık aldım ve Max'e doğru uzattım. "Dövüşü ayarla."

"Abi." East'in gözleri büyüdü. Reign telefonunu masaya çarparak ve dişleriyle bir parça kızarmış peynir kopararak aramayı sonlandırdı. "İyi günler hanımlar. Korselerinizin neden bu kadar dar olduğunu sorabilir miyim?"

"West bu gece Kade Appleton ile dövüşecek." East başparmağını bana doğru salladı, *şu salağa bak* der gibi bir hareketle.

Reign'in kaşları saç çizgisine sıçradı. "Vay anasını. Şahsen, intihara meyilli olsaydım, saykodelik uyuşturucularda boğulmak tercih ettiğim ölüm olurdu, ama seni ne mutlu ederse, dostum."

"Eğer fikrini değiştirirsen, sana yardım etmekten mutluluk duyarım." Annemin İtalyan yemeklerini özlememeye çalışarak nemli omletli sandviçimden bir ısırık daha aldım. Tüm hatalarına rağmen çok iyi yemek yapardı. Bu haftaki lokanta olayını bir kenara bırakırsak, yıllardır ev yemeği yememiştim.

"Batı intihara meyilli değil," dedi East, masadaki herkesten çok kendi kendine. Bana bir bakış fırlattı. Başımı salladım. Kendimi öldürmek gibi bir planım yoktu, ama eğer ölürsem, bu istenmeyen bir olay örgüsü olmazdı.

Reign güldü. "Cidden ama. Gerçekten Appleton'la ringe çıkmayı mı düşünüyorsun? AirPods'unu alabilir miyim? Benimkinde bir kavanoz hardal dolduracak kadar kulak kiri var."

East onu masanın altına tekmeledi ve ardından ayağıyla kaval kemiğime vurmaya başladı.

"Doğu-Duymak istemiyorum. *Reign-Seni* duymak istemiyorum. Max- Git buradan. Bu gece orada olacağım. Haberi yay. Benim için değerli olsun."

"O da öyle dedi," diye şaka yaptı

Reign. Şimdi hem Doğu hem de ben onun kolunu yumrukluyoruz.

Yemek kamyonu işini kabul ettiğimde, Karlie'ye Cuma günleri söylemiştim. O biliyordu. Sher U'da Teksas'la birlikte dövüş gecelerine gelmeyen tek kızdı. Yemek kamyonu işimi burun kırma işimden ayrı tutabilmeyi seviyordum.

Max koşarak uzaklaştı. Reign boğazını temizlemeden önce masa sessizliğe gömüldü. "Şaka bir yana, Appleton'ın şu anda MAF liginden uzaklaştırılmış olmasının bir nedeni var. Geçen yıl kız arkadaşına saldırdığı için tutuklandı.

Çocuğunun annesine. Olaydan sonra yüzünün çekilen fotoğrafları yemek yerken görmekten hoşlanacağınız bir şey değil. Sadece söylüyorum. Orada."

"Ve menajeri köpek dövüşleri düzenlemekle ünlüdür. Bu yüzden üç yıl kadar hapis yattı," diye ekliyor East.

"Bu doğru. Shaun Picker. Aralarında *Savaş ve Barış'tan* daha uzun bir sabıka kaydı var." Reign kızarmış peynirini tutan eliyle parmağıyla beni işaret etti. "Bilgin olsun, hiç okumadım ama benim gibi kalın ve yutması kolay olmayan bir kitap olduğunu duydum."

"Onunla evlenmeyeceğim, onu yatağa atacağım." Kaşlarımı çattım. "Bak, bu konu kapandı, o yüzden konuyu değiştirebilirsin." Onlara olan ilgimi kaybettim ve kafeteryada etrafıma bakındım, tam olarak ne aradığımdan emin değildim.

Paraya ihtiyacım vardı.

Çaresizce.

Bu ironinin en acımasız türüydü.

Büyürken, yaşamak için çalışmak yerine çalışmak için yaşayan bir pislik olmayacağıma dair kendime hep söz vermiştim. Yine de verdiğim sözleri tutma konusunda hiç iyi değildim.

, , hatalar yaptım ve bunların bedelini ödemek zorunda kaldım.

Şimdilerde, çocukken acıdığım her zavallı pislik gibi maaş çeklerinin peşinde koşuyordum ve parayı kendim için bile kazanmıyordum.

Appleton reddedemeyeceğim bir dövüştü. Kazanacaktım. Güzel bir maaş çeki kesmek için o piçi öldürmem gerekse bile.

Telefonum cebimde bugün yüzüncü kez çaldı. Çıkardım, aramayı kapattım ve anneme mesaj attım.

Batıya: Pazartesi günü daha fazla para gönderiyorum. Beni rahat bırak.

Ekranda bir sesli mesaj bildirimi belirdi. Dinlemek istemeden önce mesajı sildim. Reign ve East'in arasına baktım. Yüzlerinde şaşkın bir endişe ifadesi belirdi.

"*Bırak onu,*" diye vurguladım.

Easton, "Appleton ile aynı yatağa girerseniz, etrafınızdaki herkesi bir karmaşanın içine sürükleyebilirsiniz," diye uyardı. "Adam resmen bir çete üyesi. Mafya gibi çalışıyor."

"Eğer işler kızışırsa, kapının nerede olduğunu biliyorsun." Easton'ın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladım, çenem zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle gerildi. "Her iki durumda da, dövüşü ben alıyorum."

Reign ayağa kalktı, tembelce gerindi.

"Tamam, dalıyorum. Doğu, antrenmanda görüşürüz. Batı, seni tanımak güzeldi. Mezarına çiçek bırakacağımdan ve geceleri yatağını ısıtmaya ihtiyaç duyabilecek bayan arkadaşlarını rahatlatacağımdan emin olabilirsin." Başını eğdi, spor çantasını aldı ve fırladı.

East bakışlarını tekrar bana sabitlemeden önce Reign'in arkasını izledi. "Evde işler o kadar kötü mü?"

Her Cuma ringe neden çıktığımı çok iyi biliyordu ve bu gurur ya da zafer için değildi. Evet, rekabetçi biriydim, bu kanımda vardı. Ne zaman bir meydan okuma görsem, onu fethederdim, ancak olanlar olmasaydı dövüşmek asla hayattaki rotam olmazdı.

Sandviçimin kalanını ağızıma attım.

"Babamı bilirsin. Hayatını kurtarmak için bir işi yürütemez. Çiftliği kaybetmelerine izin veremem. Ellerinde hiçbir şey kalmaz."

Doğu başını salladı. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Şimdiye kadar duyduğum en sahte klişe olmasına rağmen, bunu gerçekten kastettiğini biliyordum ve bana yardım edemeyeceğini bilmeme rağmen, aslında biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

"Dün gece neredeydin?" Konuyu değiştirdi.

"Yemek kamyonundaki Grace denen hatunun bir krizi vardı. Erkenden kaçtı, ben de dükkanı kapatmak zorunda kaldım."

Texas'ın işlerini East ile paylaşmayacaktım. Vücudumda tek bir düzgün kemik olduğu için değil, Tanrı korusun, ama kasaba dedikodularının üstünde olduğum için. Ayrıca, onun yerinde olsaydım ve biri meyveli kek büyükannem hakkında baklayı ağızından çıkarsaydı, onları değer ve kalıntılarını Noel ağacı süsleri olarak kullanırdım.

Teksas'ın işi hiç kolay değildi.

"Tekrar dene. Saat bir buçukta geri geldin. Ben hâlâ uyanıktım." East masaya vurarak bana *bozuk* bir bakış attı.

"Sonrasında yemek yedim. Kaşıkla yemek istediğini fark etmemiştim."

"Dışarıda yemek yemiyorsun. Kendine bir çift çorap alamayacak kadar cimrisin."

Bu gerçektir. Birkaç hafta önce herkese taco ve içki ısmarlamak tek seferlik bir şeydi. Bize eşlik eden kızlardan biri, bir kavga gecesinden sonra yoğun bakıma gönderdiğim bir adamın kız kardeşiydi. Dava açmakla tehdit ediyordu ve onu davadan vazgeçmeye ikna etmek için kıza yağ çekmem gerekiyordu. Bıraktı da.

"Diyelim ki Shaw denen hatunla takıldım." Kışkırtıcı bir şekilde esnedim.

"Ne olmuş yani? Ben biftek yedim, onun amını değil."

East, "Sen hiç amcık yemezsin," dedi.

Bu da doğrudur. Bir yabancıнын mahrem yerlerini yemek, umumi tuvaleti yalamaya benziyordu. Kukularının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama

Tahminime bu bir üniversiteydi ve çok da iyi bir üniversite değildi:
Her yerde.

"Sen de kimseyi dışarı çıkarmazsın," diye devam etti East, öne doğru eğilip öldürmek için hamle yaparak. "Akşam yemeği dışarı çıkmaya *çok benziyor.*"

"Onu ben . Çıkmasına *yardım ettim.*"

"Komik, Süpermen kompleksin olduğunu hatırlamıyorum."

"Her dolunayda bir kendimi hayırsever hissederim. Dava et beni, Braun."

"Saçmalık, St. Claire. Gözünü bu hatuna dikmişsin ve ikimiz de nedenini biliyoruz."

Bu gerçekten işe yaradı. Yumruğumu masaya vurdum.

"Bir amacınız var mı? Eğer varsa, lütfen bu yüzyılda anlatın."

Sadece lanet bir yemektir. Texas yemeğin yarısından fazlasını kutup mavisi gözleriyle bana hançer fırlatarak ve sessizce lokantaya bir bomba düşmesi için dua ederek geçirdi.

"Sanırım ilgileniyorsun." Bok yiyen sırtışını takındı. "Bana onun seninle yatmadığını söyle."

"Benimle yatmıyor," dedim gayri ihtiyari. "Yapsa bile ona asla dokunmam."

Teksas çekiciydi ama kampüsteki kızların yüzde sekseni de öyleydi. Ve onlar drama, komplikasyon ve özsaygı patlaması olmadan geldiler. Bonus puan: benimle çalışmadılar. Haftada dört kez görüşmek zorunda olduğum biriyle takılmak koca bir hayırdı.

Yatakta kesinlikle berbat olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Beni endişelendiren de bu." East pürüzsüz çenesini kaşıdı. "Onun umutlarını yükseltme, sonra da çöküşünü ve yanışını izle. Ona özel muamele yapmaya başlarsan, aklına fikirler gelecektir. Beni anlıyor musun?"

Texas yaraları yüzünden biriyle yatmayı düşünemeyecek kadar berbat durumdaydı. Bu çok açıktı. gerektirecek bir şey yoktu. Kampüste yatağıma alamadığım tek kadın oydu ve rekabetçi yapıma rağmen bu benim için sorun değildi.

Tüm bu yaşam durumuyla ilgili kararsız kalmamın nedeni de buydu. Normalde istediğim ve önemsedığım şeyleri önemsemeyi ve peşinden gitmeyi bıraktım. Hayatın artık bir tadı, nabızı ve renkleri yoktu.

Artık hiçbir şey kaydedilmiyor, zevk ve acının yerini genel bir uyuşukluk alıyordu.

"Her şey kontrol altında." Kolumun tersiyle ağzımı sildim. "O benim tipim değil."

"Senin bir tipin yok. Herkesten nefret ediyorsun." East sandviç d r m n  top yapıp yüzüme fırlattı. Havada yakalad m. *Katil içgüdüleri*. Ona geri fırlatt m ve gözünü aldım.

"Aynen  yle."

"St. Claire. Bekle," diye ciyakladı küçük bir ses.

Kad ns  ayak sesleri arkamda g mb rdedi. Kampüsün spor salonuna giderken hızımı kesmedim ya da kim olduğunu görmek için arkam  dönmedim. Ringde hiç dayak yememi tim ve bu rekorumu bozmamayı planlıyordum.

East ve Reign'in güvensizlik oylarına rağmen çok çalıştım ve bir kolum arkamda ba lıyken Appleton'ı tamamen yok edebilecek kapasitedeydim.

"Tanrım, senin neyin var?" diye pufladı arkamdaki ses.

Texas daha önce kampüste beni hiç aramamı tı. Sırf birlikte çalıştığımız için takılmaya çalışacak türden biri değildi ve stat mden, savaş yaralarımдан ya da öfke sorunlarımdan etkilenmeyen bir kıza sahip olmak güzeldi.

Yumruklarını kap  onunun ceplerine sokarak benimle aynı hizaya geldi. Kı lık kıyafeti, kısa  ortlar ve kısa eteklerden oluşan bu manzarada e reti duruyordu. Aynı yırtık p rtik, gri kasketi takmı tı, uzun sarı saçları sırtının alt kısmına kadar dökülüyordu.

"Beni görmezden geliyorsun." Gözlerini kıst .

Cevap vermedim, yürümeye devam ettim. Kanka olmadayırt etmek önemliydi. Dün gece ona bir iyilik yapmış olmam onu  nemsedi im anlamına gelmiyordu. Yardıma ihtiyaç olduğunda elimi uzatmaya hazırdım ama ateşin başında "Kumbaya"  arkısını söylemeyecek ya da Taylor Swift bilekliklerinden almayacaktık. East haklıydı.  lgilenmedi imi bildiğinden emin olmalıydım, olası bir durumda herhangi bir fikri olabilirdi.

"Yürümeyi keser misin?" Kollarını havaya kaldırdı.

"Eninde sonunda," dedim  sırgan bir ses tonuyla. "Hedefime ula tı ımda." "Nereye? Umarım."

"Yemek kamyonunda aynı güzel havanın tadını çıkarmak varken, üstelik bir de senin mızımız kıçın varken neden cehenneme gideyim?" Yüksek sesle merak ettim.

Getirdiğim klima pek bir şey fark ettirmedi ama üstsüz çalışmayı bıraktım çünkü Teksas üstüm açıkken bana bakamıyordu ve bana her hitap ettiğinde botlarımla konuşmasından bıkmıştım.

Şakalaşmak bana göre değildi, özellikle de hatunlarla -*özellikle* de sikimi ağızlarına almalarını izlemekle hiç ilgilenmediğim hatunlarla- ama nedense bu kız içimdeki liseli çocuğu ortaya çıkarmıştı. Olgunlaşmamış, iğneleyici sözlerden asla kaçınmazdı, her zaman birkaç sözlü şakaya hazırды ve sanırım ikimiz de birbirimizi etkilemeyi umursamıyorduk.

"Çünkü orada onur konuğu olacaksın," diye tısladı.

Gördün mü? Büyük S ile alaycı.

Sonra birdenbire keskin bir dirsek kaburgalarım, tam da geçen Cuma günkü kavgadan kalan yaranın olduğu yere saplandı. İçgüdüsel olarak durdum, canım acıdığı için değil -gerçekten acıdığı halde- ne yaptığını çok iyi bildiğini ve bunun aptalca bir hareket olduğunu bildiğim için. Özellikle de dün onun kıçını kurtardıktan sonra.

Böbreklerime yumruk attı, orada *da* bir çürük olduğunu biliyordu.

Sonra kendini önüme atarak yolumu kesti.

"Ne oluyor lan?" Ona geri dönüşüm kutusuna atmam gereken ama almaya üşendiğim bir şeymiş gibi bakarak düz bir şekilde sordum.

Dudaklarını düzleştirdi, öfkeyle baktı. Sert olmaya çalışan beş yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. Çirkin kasketini çıkarıp yüzünü göstermesini diledim.

Ne kadar kötü olabilir ki?

Ona Toastie diyorlarsa çok kötü.

Gömleğimin üzerinden gövdeyi inceledi, sonra koluma yönelip yumrukladı.

o.

"Kes şunu."

Diğer koluma yumruk attı. Sonra karın kaslarıma.

O küçük pislik benimle *dövüşmeye* çalışıyordu.

Kampüsün ortasında, banklara yayılmış insanlar ve çimenlere bakıyorduk. Öğrenci Birliği Binası'ndaki herkes tavandan tabana pencereden bize bakıyordu.

Göğsüme ve karnıma vurdu. Alaycı ve delice. İkincisi yeni ve istenmeyen bir gelişmeydi.

Onu kapüşonunun arkasından, kuyruğundan tutulmuş bir fare gibi, ayakları yerden kesilene kadar tuttum. Tüy kadar hafif ve bir o kadar da tehditkârdı. Havayı tekmeliyor, yüzüme yumruk atmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Sahip olduğu her şeyle bana saldırdığını ve yine de tek bir vuruş bile yapamadığını görmek komikti.

Meraklı bir izleyici kitlesi, bir ergenin iç çamaşırındaki ön sperm lekesi gibi etrafımızda kümelenmişti. İzlenmekten nefret ederdim. Buna ancak insanlar beni ringde görmek için para ödediğinde tahammül edebilirdim. Ama Cuma öğleden sonrasının ana olayı olduğumuzdan emin olmuştu.

Teksas hakkında düşündüğüm her güzel şeyi geri aldım. Tam bir baş belasıydı.

"Bırak beni," diye hışırdadı, yumrukları yüzümde titriyordu.

"Eğer yaparsam, kuduz bir hayvan gibi değil de bir hanımefendi gibi davranacak mısın?" Kaşlarımı kaldırdım, onu daha da kızdırmak için yavaş ve küçümseyici bir şekilde konuştum.

"Seni ukala herif!" diye homurdandı.

"Yanlış cevap."

"Sen tam bir pisliksin!" "Bzzz.

Yine yanlış." "Canın cehenneme!"

Sabırsızlanmaya ve sıkılmaya başlamıştım. "Bu bir teklif mi, Texas? Bu kadar agresif olmana gerek yoktu. Tek yapman gereken sormaktı," diye takıldım.

Teksas, Truva şehri gibiydi. Duvarları yüksek, kalın, korunaklı ve fethetmeye değmezdi. İçeri sızmak bir seçenek değildi ve sadece biriyle yatmak için savaşmak kadınlara karşı olan gündemime ters düşüyordu.

"Bana *asla* sahip olamayacaksın, St. Claire."

"Bekle, kalp kırıklığını atlatmaya çalışacağım." Bir parmağımı kaldırdım ve aramızda bir sessizliğin geçmesine izin verdim. "Tamamdır. Şimdi, eğer kışını yere koyarsam, neden meth kullanan bir porsuk gibi davrandığını güzelce açıklar mısın?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ama başını salladı. Onu aşağı indirdim. Herkes bize saygıdeğer bir mesafeden bakıyordu. Yakınlaşmak ve açıkça kulak misafiri olmaktan daha iyisini biliyorlardı. İlgi odağı olduğumuzu belirtmekten kaçındım. Eğer seyirciden nefret etseydim, Teksas ondan nefret ederdi.

Bu yüzden tiyatro ve sanat dallarında uzmanlaşmak onun için düpedüz çılgınlık gibi görünüyordu.

Her iki durumda da, onun bayılması riskini göze alamazdım. İçimden bir ses onu ezip geçme ve arkama bakmadan spor salonuna doğru hızlı adımlarla yürüme dürtüsüne karşı koyamayacağımı söylüyordu.

"Dinle." Bir nefes verdi. "Nankörlük etmek istemem-" "Ama sen..."

Bana doğru hırladı. "Yemin ederim Aziz Claire, eğer birine dün gecedен bahsedersen... Büyükanne Savvy'den..."

"Başka bir şey söyleme," diye sözlerini tekrar kestim.

"Söylemeyeceğim." Bana şüpheyle baktı. "Söz mü?"

"Ben hiçbir şey için söz vermem. Asla. Bu bir prensiptir," dedim kararlılıkla. "Senin kirli çamaşırlarını ortaya dökmek gibi bir planım yok. Ama seni yatıştırmak için bunu alnıma kazıyacak da değilim."

"Bu güzel bir görsel." Alt dudağının kenarını kemirdi. "Buna açık olmadığına emin misin?"

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Tuhaf biriydi. Hem de tuhaf bir şekilde sinir bozucu. Yirmi birinci yüzyılın en iyi şairlerinden biri olan Lil' Wayne'in şiirine layık bir kıcı vardı.

"Sırrın benimle güvende."

Sessizlik vardı. Yüklü türden. Etrafıma bakındım, konuşmanın bitmesini bekliyordum. "Hâlâ buradasın. Neden?"

Derin bir nefes aldı ve çenesini yukarı doğru eğdi. Güneş doğrudan yüzüne vuruyordu, silueti gün batımına karşı orman yangını gibi yanıyordu ve yara izini görebildiğim kadar görme şansım oldu. Cildi sadece o bölgede daha koyu değildi -mor ile pembe arasında bir yerde- ama ten rengi de farklıydı. Ham ve engebeli. Et, kemikleri boyunca ince bir şekilde uzanıyor, hepsini bir arada tutmak için mücadele ediyordu.

Haklıydı. O kısmı hiç hoş değildi.

"Can kulağıyla dinliyorum." Bir Bush Sanat ve Kütüphane Binası'nın kırmızı tuğlalı binasına yasladım.

"Bana yardım etmeyi bırak. Senin istemiyorum." "Sana acımıyorum," diye kestirip attım.

"Bana karşı nazık olman için başka bir neden yok."

"Tekrar söylüyorum, sana iyi davranmıyorum. Dün gece senin durumunda Tess, Hailey ya da Lara olsaydı farklı davranacağımı düşündüren ne?"

Son birkaç ismi uydurmuş olabilirim. Hailey ya da Lara diye birini tanıımıyordum, ancak bu isimlere sahip pek çok kız olduğundan emindim

Sher U'ya katılıyor.

Çarşıların arasında yuvarladığım kızları isimleriyle hatırlamak benim erdemim değildi. Yüz, belki. Kıç, muhtemelen.

"Herkes kötü davranıyorsun." Gözleri yoğun bir şekilde yanıyordu. "Ben de senin bana karşı berbat olmanı istiyorum. Aksi takdirde kendimi seninle eşit hissetmem."

Sanki boğazımı sıkıyormuş gibi hissettim. İnsanlara karşı kötü olmadığımın değil - öyle olduğumu biliyordum - ama onun sürekli normal olma arzusu beni hazırlıksız yakaladı.

O anda, keşke ona biraz akıl verebilseydim diye düşündüm. Ne yazık ki, bu benim asla geçmeme izin vermeyeceğim kesin bir kırmızı çizgiydi. Çünkü Grace Shaw birkaç iyi tokadı kesinlikle hak ediyordu.

Yüzüne doğru eğildim ve en iyi sırıtışımı takındım.

"Şunu kafana sok, Texas: Ben iyi bir adam değilim. Seni kurtarmak için burada değilim. Kabuğundan çıkmanı ve bu deneyimden daha güçlü bir insan olarak çıkmanı sağlayacak bir arayışta değilim ya da başka bir Dr. Phil saçmalığı. Düşüğünde sana tekme atmamam benim dik duran bir adam olduğum anlamına gelmez ve bunu hatırlaman akıllıca olur. Bu senin için yeterince kötü mü?"

Bana baktı, yüzü tiksintiyle gölgelenmişti. Ailemin yüzünde daha önce binlerce kez görmediğim bir şey değildi. Sadece başka bir Cuma. Bu da bana bugün bir kavgam olduğunu ve kıcımlı kaldırmam gerektiğini hatırlattı. Onu kollarından tutup kaldırdım, trafik konisi gibi yolumdan uzaklaştırdım ve spor salonuna doğru yürüdüm.

"Sen bir !" diye bağırdı arkamdan, sesi öfkeyle gerilmişti. Onu görmezden gelerek spor salonunun kapısından içeri girdim.

Haksız değildi.

Kade Appleton parkta yürüyecek biri değildi, bu kesin.

Tabii o park Çernobil'de değilse.

Kıçına tekneyi yememek için ringdeki birkaç kuralı sürekli çiğnedi ve bu da benim bu işi yaptığım üç yıl boyunca hiç olmadığım kadar dayak yememe neden oldu.

Umursadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Zemin, çürümüş etten dökülen solucanlar gibi birbirine sıkışmış insanlarla doluydu. Kırmızı Solo bardaklardan kan, toz ve seks sularıyla kirlenmiş yapışkan betonun üzerine bira dökülüyordu. Sher U.'ya gitmeye başladığımdan beri burası hiç bu kadar kalabalık olmamıştı. Tezahüratlar, bağırışlar ve ısıklar vardı. Kızlar daha iyi görebilmek için erkeklerin omuzlarına oturuyordu.

Bir noktada, biletleri satan görevlilerin ödeme yapanları işaretlemek için damga mürekkepleri tükendi. İnsanların ellerini Sharpie'lerle karalamak zorunda kaldılar. Max bulutların üzerindeydi. Hugh Hefner bornozu içindeki fotoğraflarının Pornhub istilasına uğramış beyninde yanıp söndüğünü görebiliyordum.

Ring kan gölüne dönmüştü. İnsanları kızdırmak için ilk on saniyede Kade'in burnunu sert bir aparkatla patlatmış, ardından yüzüne vurarak ağzındaki tüm kan damarlarının fondü çeşmesi gibi fışkırmasını sağlamıştım. Dakikalar sonra yüzüme iki sert yumruk atarak dudağımı ve kaşımı patlatmayı başarmıştı. Altımızdaki minder kaygandı, her hareketimizde gıcırđıyordu.

Reign ve East arkamdaydı, istemediğim tavsiyelerde bulunuyorlardı. Gözlerim kan ve terden yanıyordu ve dövüşün onuncu dakikasında bir dişimi tükürdüğümünden emindim. Sallandım ve ringi işaretleyen karton kutulardan birine çarptım.

Kade ve ben birbirimizin etrafında döndük. Beşinci raunda giriyorduk. Amatör dövüş kariyerimde hiç beşinci raunda çıkmamıştım ama Appleton piliç değildi. Cüssesini ya da tekniğini zorlayıcı bulmadım. Ben de en az onun kadar iyi bir güreşçi ve boksördüm ve daha ilk raundu bitirmeden onu uçurtma gibi uçuran bir tekmeyle kaburgasını kırdığımda bunu anladı.

Bu yüzden parmaklarını gözlerime soktu, bel altımdan bıçakladı ve beni yavaşlatmak için başka üçüncü sınıf saçmalıklar denedi.

Yaralı ya da değil, yine de o orospu çocuğunu katledebilirdim.

"Aziz Claire! Aziz Claire! St. Claire!"

Tezahüratlar ayaklarımın altındaki minderleri titretiyordu. Kade yüzüme odaklandı, gözleri şimdiden iki parıltıyla parlıyordu. Bir annenin bile sevemeyeceği bir yüzü vardı (eğer kör değilse), çift haneli rakamlarda kırılmış bir burnu, böcek gözleri ve var olmayan dudakları vardı. Boynu bazı sokaklar kadar genişti.

Derme çatma çemberin karşı taraflarındaydık.

Max düdüğü çaldı. "Beşinci raunt! Sayılsın beyler."

Birbirimize temkinli duruşlarla yaklaştık. Öldürmek için içeri girmeden önce, ayaklarımın topları üzerinde eğilerek ve zıplayarak birkaç kolay darbeden kaçtım. Kafasının yan tarafına mükemmel bir sağ kroşe gönderdim ve ışıklarını söndürdüm. Max'in üniversitenin spor salonundan çaldığı şiltenin üzerine düşmesini, vücudunun şiltenin üzerinde zıplamasını izledim.

Orada yatıyordu, gözleri kapalıydı, . Kalabalık patladı. Topuğumun üzerinde döndüm, bir elimi çıplak göğsümün üzerinde gezdirerek ter ve kanı sildim. Reign yanaklarımı avuçladı, yüzüme coşkuyla bağırды.

Max yalpalayarak ringe girdi ve kolumu tutarak yumruğumu havaya savurdu.

Kükreler. Alkışlar. Daha fazla ıslık. İlgiden hoşlanmayan biri olarak, arkamda bir ses duyduğumda çoktan ringin yarısını geçmişim.

"Bu saçmalık!" Kade'in menajeri, Shaun adında bir et kafalı, kutuların arasından bana işaret etti. "Kade hazırlıklı değildi."

"Yok artık." Bana bir şişe su uzatan rastgele bir kızdan bir şişe su aldım, bir yudum aldım ve kalanını yüzüme sıçrattım. "Bir dahaki sefere ona oyun planımı e-posta ile göndereceğimden emin olacağım."

Easton bana dirsek attı.

"Sen o son atışı yapmadan önce beşinci raunt başlamamıştı!" Shaun böğürdü, aramızdaki bir şeyi tekmeleyerek yolundan çekti. Parmağını Max'in göğsüne dayadığında sigara içen nefesi burun deliklerime doldu. "Şuradaki Pippy Longstocking ıslık çalmadı."

"Umm, kardeşim, ıslık *çaldım*." Max aramıza yerleşti. "Ve Kade önce West'e doğru bir hamle yaptı. Nakavt olmadan önce en azından birkaç yumruk atmaya çalıştı."

Shaun bunu kabul etmedi. Kade de öyle. Appleton ayağa kalkar kalkmaz yüzüme bağırmaya başladı, tuzağa düşürüldüğünü iddia ediyordu. Max'in düdüğü çalmadığını, benim onu tuzağa düşürdüğümü. Etrafa bahaneler saçıyor, hangisinin tutacağına bakıyordu.

Etrafımızda, ikinci bir ücretsiz dövüş başlatıp başlatmayacağımızı görmek isteyen meraklı bir kalabalık oluştu.

Etrafta dolanıp bu enayilerle ölesiye tartışmaktansa, Max'e onunla üst kattaki "ofisinde" buluşacağımı söyledim ve Kade'e ait olduğu cehenneme gitmesini ve eğer dövüşle ilgili herhangi bir şeyin doğru olmadığına gerçekten inanıyorsa, oraya giderken bir ısıtma cihazı ve bir gözlük almasını içtenlikle önerdim.

Max'in ofisi, alışveriş merkezinin yönetim katı olması gereken ama hiçbir zaman gerçekleşmeyen yerdeydi.

"Bundan kurtulamayacaksın." Appleton onun boğazına doğru bir kesme hareketi yaptı. "Kendini yürüyen bir ölü olarak kabul et, St. Claire."

"Ölü ya da diri, bu gece yine de kışına tekmeyi bastım ve buradan topallayarak çıkan ben değilim."

Tezahürat yapan ve sırtımı sıvazlayan insan kalabalığını yarıp geçtim. Bana su uzatan rastgele kız bana el salladı, gülümsedi ve kirpiklerini kırıştırdı. Uzun sarı saçları neredeyse kışına kadar iniyordu ve ufak tefekliği bana sinir bozucu küçük bir taşralıyı hatırlatıyordu.

"Yasal mı?" Durmadan yanından geçip gittim. Arkadaşları avuçlarının içinde kıkırdarak onu bana doğru ittiler.

"Altı Ağustos'ta yirmi yaşına girmek üzere!"

Ayrıntıya girmene gerek yok. Kışım sana çiçek getirecek değil.

Başımı yukarı doğru

salladım. "Gerçekten mi?"

diye ciyakladı. "Konuşmak yok."

"Tamam. Tabii. Kesinlikle."

Bu üç lanet kelimeydi, ama görmezden geldim.

"Bu iş burada bitiyor," diye uyardım.

"Biliyorum. Sen West St. Claire'densin. Duh. Benim adım-" Ona kesik bir bakış attım. Anlamıyordu. "Vay be. Tamam."

Yarım saat sonra Max yukarı geldi, başını salladı ve özür diledi. Sarışını tekrar aşağı gönderdim. İlişkimiz sırasında kendimde değildim ama ona iyi vakit geçirecek bir şeyler gösterdiğimi hatırlıyordum.

Aklım başka şeylere kaydı. Annemle babamın durmaksızın aramaları, Teksas'ın sebepsiz yere imkânsız ve zor olması ve Appleton'ın oyunbozan ve kötü bir çocuk olması.

Max, Kade, Shaun ve çevresindeki birkaç kişinin dövüşten sonra kendisini köşeye sıkıştırdığını ve mağlubiyeti hakkında kıyameti kopardıklarını anlattı. Yanlış anlaşılmayı düzeltmek için payının bir kısmını vererek onları rahatlatıldığını söyledi. O odadaki herkes Max'in düdüğü çaldığını biliyordu, Max'in kendisi de dahil.

Ama onlara para ödemek istiyorsa, bu onun sorunuydu, benim değil.

Max bana payımı verdi. Normalde iki aylık dövüştten kazanacağım miktardı. Beni formum ve kadın zevkim için övdü ("Melanie, ha? Harika biri.") ve yoluma gönderdi. Geceyi atlattığım için mutluydum. Geç olmuştu, Kade'in attığı tüm yasadışı yumruklar yüzünden ağrım vardı ve yarın çiftçi pazarında sabah vardiyam vardı.

Teksas'ı nasıl bir ruh hali içinde bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama sırf başkaları onun için üzüyor diye onun saçmalıklarına katlanacağımı sanıyorsa fena halde yanılıyordu.

Alışveriş merkezinin diğer tarafında, ana girişten içeri giren kalabalıktan uzakta park edilmiş olan Ducati'ye geri döndüm. Christina'nın üzerine atlayıp fotoğraf çekmek isteyen yıldız sikicileri ve liseli çocukları çektiğini erkenden öğrenmişim.

Christina benim tek hoşgörümdü. Onu masraf olarak dışarı atmıştım, çünkü her şeyi yoluna koymuş biri rolünü oynuyordum. İnsanların ailemin kim olduğunu araştırmasını, hayatım hakkında bilgi edinmesini, beş parasız olduğumu öğrenmesini göze alamazdım. Bu yüzden başka biri gibi davrandım.

Korkulacak biri.

Hasta bir sürüşü ve savaşmak için uğursuz bir tadı olan biri.

İronik bir şekilde, olmadığım biri gibi davranmak beni yaşamaktan daha da çok yordu.

Bisikletime doğru ilerlerken arkamdaki çalılardan gelen hışırtılar duydum. Durdum, başımı çevirdim. Hışırtı kesildi. Christina'ya döndüm.

Vınlama yeniden başladı.

Önlüklerin arkasından fısıltıyla bağırان insanlar varmış gibi geliyordu. Kaşlarımı kaldırarak tamamen arkamı döndüm.

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, gel ve . Bakalım konuşmanın sonunda dışın kalmış mı?"

Sessizlik.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Çalıların arasında beni bekleyen kişiyi başka bir kavga için ikna etmenin benim işim olmadığına karar vererek bisikletime bindim ve uzaklaştım.

Eve döndüğümde odama girdim ve duş almadan yatağıma yığıldım. Yastığımı kaldırdım, altından bir resim aldım ve onu öptüm, başparmağımı üzerine basılmış kişinin üzerinde gezdirdim.

"İyi geceler, A. İyi uykular." Fotoğrafa bir öpücük kondurdum.

Resmi yastığımın altına geri koydum, hâlâ nefes alıyor, yaşıyor, savaşıyor
ve *sevişiyor* olmaktan nefret ediyordum.

Cevap vermedi.

Hiç vermedi.

Chapter Seven

Grace

"Yüce Tanrım, sakar olmam Alzheimer olduğum anlamına gelmez." Büyükanmem hastane yatağının üzerine tünerek ayaklarını havada sallandırdı. Cezalandırılmış bir çocuk gibi mırıldanıyor, sanki kafasını kontrol ettirmesi gereken kendisiymiş gibi doktora ters ters bakıyordu.

Onu muayene eden doktor, kestane rengi saçları kırılmış ve burnunda küpe olan orta yaşlı bir kadın, önündeki çizelgeye kaşlarını çatarak bir şeyler karaladı.

"Kimse bunu önermeye çalışmıyor Bayan Shaw. Ancak zaten burada olduğunuza ve torununuz son iki randevunuzu kaçırdığınızı belirttiğine göre, bence hızlı bir CT taramasından zarar gelmez. Sonuçları daha sonra randevu almanızdan daha hızlı alabileceğiz."

"Kuyudan aşağı bağıırıyorsun, Doktor." Büyükanne başını salladı, tatlı Güneyli ses tonu keskin bir hal almıştı. Gözlerini açık bir şüpheyile kısarak ikimizin arasına baktı. "Bunu yapmayacağım. Elimi ocakta yaktım. Herkesin yapabileceği sıradan bir hata. Bana sakatmışım gibi davranabilirsiniz ama bu plan işe yaramayacak. Hiçbir şey yok

kafamda bir sorun var. Hiçbir şey yok!" Sanki bu temiz olduğunun sağlam bir kanıtıymış gibi yumruğuyla şakağına vurdu.

Doktor ve ben bakiştık. Dr. Diffie'ye söylemek istediğim çok şey vardı. Büyükanneimin ileri derecede Alzheimer belirtileri gösterdiğini kanıtlayacak şeyler. Ama Büyükanne Savvy tomografiye izin vermedi ve ben de onu zorlayamadım.

Büyükanneimin sıcak sobaya dokunurken elini yakmış olması önemli değildi.

-Mutfağa dalıp çok tanıdık gelen yanık ten kokusunu alıncaya, ne yaptığını fark edinceye ve onu tekmeleyerek ve çığlık atarak oradan çekip çıkarıncaya kadar -bir saniye değil, en az yarım dakika boyunca-.

Avucunun artık kömürleşmiş, kızarmış ve şişmiş olması, derisinin bandajların altında soyulması ve kabarması da önemli değildi.

Büyükanneimin West'le lokantada geçirdiği geceyi unutması ve ertesi sabah konuyu açtığımda hayali bir erkek arkadaş uydurduğumu düşünmesi de kesinlikle önemli değildi.

"Sen iyi, akıllı bir kızsın Gracie-Mae," demişti bana, yanağımı çimdikleyip sallayarak. "Eninde sonunda bir erkek bulmalısın. Uydurmak zorunda değilsin."

Marla, ben evde yokken büyükanneimin odasında ağladığını duyduğunu söyledi. İşler dayanılmaz derecede kötüye gidiyordu. Kendimi çok yetersiz hissediyordum, keşke Dr. Diffie'ye tüm hikayeyi anlatabilseydim ve bana ne yapmam gerektiğini söylemesi için ona yalvarsaydım.

Onun yerine telefonumdan saati kontrol ettim. Saat dokuza geliyordu. Çiftçi pazarı günündeki vardiyama geç kalacaktım. Lanet olsun. Marla'ya mesaj atıp acil serviste nöbeti devralmasını istedim, ayrıca Karlle'yi arayıp West'in numarasını istedim.

Grace: Ben Grace. Muhtemelen yirmi dakika geç kalacağım ve hazırlığa . Telfi ederim. Özür dilerim.

Cevap vermedi.

Ama tabii ki yapmadı.

Kaba saba bir herifti.

Yine de, size yardım ettikten ve hatta size defalarca arkadaşım dedikten sonra, ondan size herkes gibi kötü davranmasını istediniz.

Onu boş ver. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum. West ve ben arkadaş değildik. Bana acıyordu ve ona yaklaşmak berbat bir fikirdi. Bu en iyisiydi.

Tek şey, o çirkin yarayı görmesinin yanı sıra aile hayatımın ne kadar berbat olduğunu bilmemesini diliyordum.

Marla on dakika sonra aceleyle hastane odasına girdi. Şişe sarısı saçlarının tutamları hâlâ bigudiler içindeydi ve gökdelenlerdeki cam siliciler gibi kafasında sallanıyordu. Bitkin görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Büyükanнем Marla'nın iki yıllık işi boyunca hızla kötüleşmişti. Marla da altmışlı yaşlarının ortalarına yaklaşıyordu ve özel ihtiyaçları olan kadınlara yardım etmek için işe alınmamıştı.

Büyükanнемin karşısındaki yataktan fırladım ve kendimi bakıcının üzerine attım.

"Tanrı'ya şükür buradasın."

"Elimden geldiğince çabuk geldim, tatlı turtam. Yaşlı yarasa şimdi ne yaptı?" "Seni duyabiliyorum!" Büyükanне Savvy, Marla'ya yumruğunu salladı.

"Bu sabah onu elini kızgın ocağa bastırırken buldum. Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak mutfaktan çıkarmak zorunda kaldım. Artık tomografiyi kabul etmiyor." Sesimi fısıltıya düşürdüm ve yere bakarak, "Ne yapacağım Marl?" diye sordum.

"Sanırım bu sorunun cevabını ikimiz de biliyoruz," dedi Marla usulca, kolumu sıkarak. O ve Karlie, büyükanнемin bir yuvaya gitmesi gerektiğini beynime kazımaya çalışıyorlardı. Eğer çaba gösterirsem, onu uzağa göndermeden yaşam kalitesini koruyabileceğimi düşünmüştüm.

Hayatının geri kalanını büyükbabam Freddie ile birlikte inşa ettiği, Courtney ve beni büyüttüğü evde geçirmeyi hak ediyordu. Büyüdüğü kasabada.

"Bundan sonrasını ben devralıyorum. Sen işe git." Marla elime bir strafor kahve fincanı tutuşturdu.

Başımı salladım, bir yudum aldım ve bardağı ona doğru selamladım. "Teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Muhtemelen şu anda yaptığın şeyin aynısı, ama çok daha az verimli. Şimdi git."

Yirmi beş dakika sonra pikabı evimin yanına park ettim ve yemek kamyonuna doğru koşarak yola çıktım.

İşe gittiğimde ter tabakası kıyafetlerimi tenime yapıştırmıştı. Ben tökezleyerek içeri girdiğimde West her iki istasyonumuzu da işletiyordu. Pencerenin önünde on beş kişilik bir kuyruk vardı ve iki müşteri West'in yanlış verdiği bir sipariştten şikâyet ederek kenarda ayaklarını sürüyerek bekliyordu.

Sıcaktan ve panikten delirmiş bir halde kapüşonumu bedenimden sıyrıp kamyonetin ön koltuğuna fırlattım ve beyaz, kısa kollu V yakamla nemli tenimdeki havanın tadını çıkardım. West'i kıcımla iterek camdan uzaklaştırdım ve kontrolü ele aldım.

"Sana borçluyum," diye sesimi fısıltıya düşürdüm.

"İki."

"Ne?"

"İki kez kıcını kurtardım ve daha bir ay bile olmadı. Yaptığın iyilikler hızla birikiyor Teksas ve ben de bunları nakde çevireceğim. Yakında." Izgarada balık çeviriyor, ağzında yeşil bir elma şekeri yuvarlıyordu. Bu onun her zaman lezzetli kokmasını sağlardı. Granny Smith ve kış gibi.

"Bugün hıyarlığı bırakma şansın var mı?" Plastik eldivenleri parmaklarıma geçirerek homurdandım.

"En ufak bir şey bile yok," dedi soğukkanlılıkla, ama rahat duruşunun altında başka bir şey sezdiğimi düşündüm. Altta yatan bir yorgunluk. Otoparkta gördüğüm aynı çocuk, hiçbir şeye bakmadan günün bitmesini bekliyordu.

"İyi konuşmaydı."

"İletişim , bebeğim." "Ben senin bebeğin değilim."

"Bu rahatlatıcı. İyi prensiplerime rağmen beni gösterişsiz bir baba yapardın."

Prensipler mi? *Ha.*

Neyse ki sonraki dört saat boyunca tartışacak vaktimiz olmadı. Elimizdeki her şeyi satana kadar durmadan çalıştık. West St. Claire kötü bir çocuk olabilir ama iş için çok iyiydi.

Sonu gelmeyen müşteri kuyruğu nihayet servis edildiğinde derin bir nefes aldım, arkamı döndüm ve arkamdaki tezgâhın kenarına tutundum.

Ona baktığım anda -gerçekten baktığımda- ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Vay anasını. Yüzüne ne oldu senin?"

Yüzünün tamamı kesilmişti, sanki biri makasla kesmiş ve kurdele haline getirmeye çalışmıştı. Gözlerinin altındaki çizikler de aynı kişinin gözlerini oymaya çalıştığını gösteriyordu. Boynunun her yerinde boğulmuş gibi kırmızı, mor ve sarı çürükler vardı ve alt dudağı normal boyutunun iki katına çıkmıştı.

Tahminimce dün gece çok kan kaybetti. O da en az Grams kadar acil servise aitti.

"Merdivenlerden düştüm," dedi acımasızca. Alaycı bir şekilde. Neden bu adamdan doğru dürüst bir cevap alacağımı düşünmüştüm ki?

"Senin bahanen ne?" Kapüşonlu gözleri yaralı koluma kaydđ. Ne demek istediğinden emin olamadan başımı yana eğdim ve kısa kollu bir tişörtle orada durduğumu ve mor kolumun *tamamını* görebildiğini fark ettim.

Çılgınca bir çığlık attım ve kapüşonumu almak için yolcu koltuğuna fırladım. Yolda birkaç tava ve spatulaya çarptım ve boş bir soda kutusuna takıldım. Kapüşonluyu el yordamıyla bulmaya, mümkün olduğunca çabuk üzerime geçirmeye çalıştım ama baş aşağı olup olmadığını anlamaya çalıştıkça daha da telaşlandım.

Sonunda West kapüşonlu tişörtü ellerimin arasından çekip aldı, ters çevirdi ve başımdan geçirdi, hareketi kayıtsızca, neredeyse tembelceydi.

"İşte oldu." Kapüşonumu aşağı çekti ve sanki bir çocuğu giydirmiş gibi son bir kez çekiştirdi. "Lanet Teksas yazının ortasında güzel bir parka gibisi yok."

"Bu bir parka değil." Ellerimi belime doladım, her yerim titriyordu.

Nefes alamıyordum.

Yaralarımı gördü.

Yaralarımı gördü.

Çirkin, aptal yara izlerimi gördü.

Sarsıcı, kırmızı ve inişli çıkışlıydılar, gözden kaçırmak zordu ve onlara hizmet ederken müşterilerimizden herhangi birinin iştahını kaybedip kaybetmediğini merak ettim.

Bunu bana söylediği anda West'in kucağına kusmadığma şaşırdım. Belki de bu konuda çok rahat görüldüğü ve hakkımda zaten çok şey bildiği için tamamen şok edici değildi.

"Teksas." Sesi alçaktı. Telaşsız.

"Ben... Ben... Gitmeliyim," diye mırıldandım, arkamı döndüm ve kamyondan dışarı fırlamaya hazırlandım. Beni kolumdan yakaladı ve zahmetsizce geri çekti. Sarsıldım ve ağladım, gitmek, onunla bir daha yüzleşmemek için çaresizce çırpındım, ama kolumdaki tutuşu neredeyse morarma noktasına kadar sıkılaştı.

Konuşmadan önce oradan çıkamayacağımı kabul etmekten başka seçeneğim kalmayana kadar beni karavana geri çekti.

Yine kendimi onu tekmelemeye ve yumruklamaya çalışırken buldum. Yine *başarısız oldum*.

Şimdi bana o kadar yaklaştı ki, konuşurken nefesi yüzüme çarpıyordu. Avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Sanki bana tecavüz etmişti. Sanki o da bana zarar veriyormuş gibi.

"Sakin ol lan." Kollarıyla beni kavradı, sırtımı buzdolabına dayadım. Sesi daha az sakin gelmiyordu. "Yoksa bana histerini tokatlamaktan başka seçenek bırakmayacaksın."

Hemen sustum. Bana el kaldıracığını düşünmüyordum - zaten öyle biri olmadığını anlamıştım - ama beni başka bir şekilde cezalandıracağını da tahmin etmiyordum.

Nefes alıp veriyormuş gibi yaptım. Bu işi ne kadar çabuk halledersek, o kadar çabuk gidebilirdim.

"mı?" Bir kaşını kaldırdı.

"Elbette. Tamamen Zen," diye ısırđım, açgözlü nefesler alarak. "Şimdi biraz kişisel alanımı geri alabilir miyim?"

West bir adım geri çekilerek aramızda bir parça boşluk bıraktı. Kollarını kavuşturarak tezgâha yaslandı. "Yani."

"Yani?" Öfkelen dim.

"Kendine güzel, kızgın bir yara izi bulmuşsun."

O söyledi. Gerçekten dışarı çıktı ve bunu yüksek sesle *dile getirdi*. Daha önce kimse yara izlerimin varlığına dikkat çekmemişti. En azından bana. İnsanlar genellikle görmezden gelirdi. Fark etmemiş gibi davranırlardı. Bu da benim için daha da rahatsız edici bir durumdu.

"Bunu örtbas etmek de neyin nesi? Hepimizin yara izleri var. Seninki sadece görünür durumda."

"Bu iğrenç." Bakışlarımı tavana çevirerek onun bakışlarından kaçındım. Bir hafta içinde ikinci kez ağlamayı reddediyordum ve bunu görmesine kesinlikle izin vermeyecektim.

"Kim demiş?" diye sordu.

"Bunu herkes söylüyor. Özellikle de çevremdeki insanlar beni başka biri olarak tanırken."

Güzel biri olarak.

"Bana acıma partisi gibi geldi. Bir şey getireyim mi? Atıştırmalık? Bira mı? Şişme seks bebekleri mi?"

"Davetli olduğunu kim söyledi?" Hâlâ karavanın tavanına odaklanıyordum.

Bir kahkaha attı ve çevremde dizine bir bez parçası vurdu.

Birbirimizin yanındayken West'in çok güldüğünü fark ettim ama okulda hiç gülmezdi.

Ayrıca, görünüşe göre deli olduğunu da fark ettim, çünkü kendi vahim durumundan hiç rahatsız görünmüyordu.

"Bir hiç uğruna bu kadar büyütüyorsun. Bu sadece yara dokusu." "Çekici değil."

"Kıçına dokunmak istememi engelleyecek kadar itici değil."

Ağzım açık kaldı ve ona tam olarak nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışarak hızla gözlerimi kırptım.

Arada sırada beni çekici bulduğu fikrini ortaya atıyordu.

Hâlâ bunu ya alaycı bir şekilde ya da zavallı Toastie'nin kendini daha iyi hissetmesini istediği için söylediğini düşünüyordum. En azından içime asılsız bir umut üflemesi için onu gönderenin De La Salle olduğunu düşünmeyi bırakmıştım. West, başkalarından talimat ve emir almak şöyle dursun, kimseye hesap verecek bir tipe benzemiyordu.

"Bu senin iltifat anlayışın mıydı?" Tısladım.

"Hayır," dedi, çok ciddiymi. "Bu benim lanet olası gerçek fikrim. Neyin var senin?"

Coşkulu ve sıcak bir şey göğsümü tırmaladı. İlk kez doğruyu söylediği fikriyle oynuyordum. Sözsüzce birbirimize baktık. Neden bir kurt sürüsü tarafından saldırıya uğramış gibi görüldüğünü açıklamasını bekledim. Açıklamayınca bir kaşımı kaldırdım.

"Çok ateşli görünmemekten bahsetmişken..."

Kalbini sıkıca kavradı, bugün onun görünüşü hakkındaki düşük düşüncem için alaycı bir şekilde yas tuttu. "Beni yaraladın."

"Görünüşe göre, ben değilim. Dün kavga mı ettiniz?"

West biri benim, diğeri onun tarafındaki iki boş sandığı çevirdi ve yere çöktü. Ben de onu takip ettim. Yemek kamyonu pek çok açıdan bizim balonumuz gibiydi. Rahat bir itiraf kabini.

Kamyonda kurallar farklıydı. Sanki birincil derimizi, damgamızı, itibarımızı ve sosyal statümüzü atmıştık. Burada sadece *bizdik... biz*.

"Her Cuma dövüşüyorum." Parmak eklemlerini patlattı. Kısa Henley'sinin altında pazuları esnedi.

Boğazımı temizleyerek başka tarafa baktım. "Alınma ama futbol sezonunda insanların Cuma günleri seni görmeye geldiğini söyleyemezsin."

"İnsanlar futbol sahasından doğruca Plaza'ya gidiyor, kafayı çekiyor, sonra da üniversite futbolu için uyanıyor. Siz Teksaslılar futboldan sporlar da olduğunun farkındasınız, değil mi?"

"Diğer sporları teşvik etmemeye çalışıyoruz, çünkü spor kanallarına girip futbolu sulandırma eğilimindeler. Her zaman kavga eder misiniz? Okul bittiğinde bile mi?"

"Zatürre ve kırık bir kaburgam olsa bile."

Kulağa lafın gelişi gibi gelmiyordu. Geçmişte gerçekten olmuş bir şey gibi geliyordu. Paraya gerçekten ihtiyacı olmalı. Ya da belki de ölmek umurunda değildi. İçimde ikisinin bir kombinasyonu olduğuna dair korkunç bir his vardı.

"Normalde çok kötü görünmüyorsun." Alt dudağımı kemirdim, dakikalar ilerledikçe kalp atışlarım yavaşlıyordu.

Yani yaralarımı gördü ve büyükannemi biliyordu. Aman ne büyük olay.

"Normalde akli başında insanlarla dövüşürüm. Bu sefer rakibim silah çekmekten başka her şeyi yapan bir korkaktı. Kade Appleton, dostum." Başını salladı. "Cehennemden gelen bir pislik."

"Kade Appleton'la dövüştün mü?" Nefesim kesildi.

Sheridan çevresinde herkes Kade Appleton'ı tanırdı. Onunla hiç tanışmamıştım ama sayısız hikâye duymuştum. Okul boyunca zorbalık yapmış, on altı yaşında okulu bırakmış, eşyalarını toplamış ve dövüşmek için Vegas'a taşınmıştı. Oradayken bir çeteye katıldığı söyleniyordu. "Senin neyin var böyle? Appleton'a buralarda Kötü Elma diyorlar. Ölmek mi *istiyorsun*?"

"Aktif olarak değil, ama kesinlikle dünyadaki en kötü şey olmayacaktır. Bütün havalı çocuklar bunu yapıyor. Kurt Cobain, Abraham Lincoln, Dr. Seuss ..."

"Batı!" Kalçamı tokatlayarak bağırdım.

"Tamam. Dr. Seuss'u Buddy Holly ile değiştiriyorum, ama sadece beni zorladığın için."

Ona bunları komik bulmadığımı gösteren sert bir bakış attığımda, çenesini bana doğru salladı.

"Bugün neden geç kaldın?"

"Büyükanne," diye mırıldandım, gerçeğin ağzımdan bu kadar doğal bir şekilde çıkmasına şaşırmıştım. Biriyle onun hakkında açıkça konuşmak özgürleştiriciydi.

"Bu sabah ocakta kendini yaktı. Çok kötüydü. Bakıcısı Marla devralana kadar acil serviste onunla birlikteydim."

"Teşhis konuldu mu?"

Başımı salladım. "Onu en son kontrole götürdüğümde değildi ama bu birkaç yıl önceydi. Başka bir tomografi reddediyor ve işler oldukça kötüye gidiyor."

"İlaçla tedavi edilmeli."

"Biliyorum."

Sadece bu da değil, daha fazla egzersiz yapmalı, güneş ışığı almalı ve planlanmış aktivitelere katılmalıydı. Marla onun için ancak bu kadarını yapabiliyordu ve her akşam okuldan ve işten sonra eve geldiğimde, büyükanneme hak ettiği her şeyi veremeyecek kadar bitkin düşüyordum.

West ayağa kalktı ve ikimize de margarita slushie yaptı. Her birinin içine fazladan jelibon bıraktı ve bir tane de bana uzattı. Aynı anda selam verdik, garip bir şekilde senkronize olduk, o tekrar otururken içeceklerimizden açgözlü höpürtüler aldık.

"Yara izi geri dönelim." Eliyle kendi yüzünü işaret etti. "Bu yüzden mi sahneye çıkmıyorsun? Görünüşünü beğenmediğin için mi?"

Beni provada gördüğü, tüm kelimeleri ağızıma doladığım ama ilgi odağı olmaktan uzak durduğum zamandan bahsediyordu.

Kulaklarımın ucunun pembeleştiğini hissettim. "Bundan daha karmaşık." "Ben zeki bir adamım. Anlat bakalım."

"Her zaman böyle değildim. Bir çeşit Bayan Popüler'dim. Bulunduğum yere gelmek için çok mücadele ettim. Annem ben daha küçük bir çocukken ölen bir keşti ve babam... Kim olduğunu bile bilmiyorum. Kulağa ne kadar sığ gelse de, benim için her zaman geçerli olan tek şey görünüşümdü." Sinirli bir şekilde güldüm. "Amigoluk yapıyordum. Tiyatrodaydım. Ben o kızdım, bilirsin. Güzel Pazar kilisesi elbisesi ve gamzeli gülümsemesiyle, her zaman kameraya hazır. Bana dağıtılan kartları nasıl oynayacağımı erkenden öğrendim. Oyunu çözdüğümü sanmıştım. Ama sonra ..."

"Biri turun ortasında masayı ters çevirdi ve tüm kurallar değişti." West pipetini çiğneyerek düşüncelere daldı. "Aynısı benim de başıma geldi, o yüzden ne kadar kötü olduğunu ilk elden biliyorum."

"Öyle mi?" Sırıttım, onun yanında kendimi tehlikeli derecede rahat hissediyordum. Aptalcaydı. Aynı aileden oldukları belli belirsiz olduğu için bir kaplanla arkadaş olabileceğini düşünen bir kedi yavrusu gibi. "Hayatın boyunca kurduğun aktör olma hayalinden, çocukluğunda yaşadığın travmatik bir trajedi yüzünden mi vazgeçtin?"

Sandığımı geri itmek için botunun ucunu kullandı. Orta parmağıyla şakağını kaşdı. Ben de güldüm.

"Demek istediğim, oyunun ortasında kurallar benim için de değişti," diye açıkladı. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Sen hâlâ popülersin."

"Ben Easton Braun-popülerdim. Linebacker. Mezunlar günü kralı. İnsanların gizliden gizliye bir seri katil olduğundan şüphelendiği iğrenç, sağlıklı, mükemmel, Tom Brady tipi adam."

Gözlerimi yaralı vücudunda gezdirdim. West'in top oynadığını asla tahmin edemezdim. Tatlı, sert bir tarafı olduğunu.

"Karanlık tarafa geçmene ne sebep oldu?"

"Ailemin tek geçimini sağlayan kişi ben oldum. Annem ve babam şu anda çalışıyorlar ama çoğunlukla faturaları takip ediyorlar."

"Oh."

Az önce "oh" mu dedim? İngilizce'deki onca kelime arasından bunu mu seçtim? Gerçekten mi? Daha iyisini yap! "Bu ... zor."

Omuz silkti. "Neyse o." "Hiç kardeşin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece ben, ailem ve sürekli artan ödenmemiş kredi borçlarım var. Ya sen?"

"Sadece ben, büyükannem ve benim dibe vurmuş özgüvenim." Yorgunca gülümsedim. "Yaşasın biz."

İçkilerimizi tokuşturduk.

Sessizlik aramızda sakız gibi uzayıp gidiyor, kopmanın eşiğine geliyordu. West iğneyi ilk batıran kişi oldu. Taş gibi sert kalçasını tokatladı.

"Artık ödeştüğimize göre, temizlenip buradan siktir olup gidelim. Yapacak işlerim var." Ayağa kalktı ve elindeki içeceği çöpe attı.

Izgarayı kapattı, fırçalamaya hazırlanıyordu. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Kolunu gördüğümünden beri gözlerimin içine bakamıyordun ve tekrar eşit hissetmen için kendimi utandırmam gerekiyordu. Bu yüzden seni şımarttım. East dışında kimsenin bilmediği bir sırrı seninle paylaştım. Ama East sayılmaz; aynı kasabada büyüdük ve iki gün arayla doğduk. O benim ikiz kardeşim sayılır. Ailem beş parasız ve ben avantalar ya da kuku için savaşıyorum. Ailemin başını sokacak bir çatıya ihtiyacım var. Annemin antidepresan ilaçlarına ihtiyacı var ve sizin de bildiğiniz gibi sağlık hizmetleri çok pahalı."

Yutkundum ve yere baktım. Demans hastası büyükannesi ve kocaman yara iziyle onun karşısında kendimi çok zavallı hissediyordum. Ama şimdi ailesinin fakir olduğunu ve annesinin depresyonla mücadele ettiğini , hayatı artık kıskanılacak bir şey gibi görünmüyordu. Dokunulmaz, ulaşılmaz ya da görünmez bir parıltıyla korunan biri değildi.

"Ailen seninle gurur duyuyor olmalı," diye .

"Azıcık bile değil." Esprili olmayan bir kahkaha attı ve elime bir bez tutuşturarak kırımını kaldırıp yardım etmemi işaret etti. "Ama bu başka bir hikâye ve *bu* sırrı takas etmem için yara dokusundan çok daha fazlasını göstermen gerekecek, Tex."

Eve döndüğümde Marla büyükannemi yatırmıştı. Bugün acil servise gittiği için bitkin düşmüştü. Artık evin dışında bu kadar çok zaman geçirmeye alışık değildi.

Marla ortalığı toplarken ben de hızlıca bir duş aldım. Sonra kapıda ona sarıldım, onu daha sıkı kavradım. "Teşekkürler, Marl. Sen bir süvarisin."

"Lafı bile . Şimdi söyle bana, ne yapacaksın ?" "Muhtemelen Netflix izleyip rahatlayacağım."

"Bana aptalı oynama, tatlım. Eski yarasadan bahsediyorum. Uzun vadede. Bu sürdürülebilir değil, tatlım. Bunu bilmelisin. Artık ona bakamazsın. Lisede bunu başardığın için seni takdir ediyorum ama büyükannenin sürekli bakıma ihtiyacı var. Kendisi için tehlike arz ediyor. Ve başkaları için de," dedi Marla, bakışları yüzümün sol tarafına kayarken tek kaşını kaldırarak.

Başımı ve ensemini ovuşturdum. "Bunu düşüneceğim," diye yalan söyledim.

Bunu düşünmeyecektim. Düşünecek bir şey yoktu. Büyükanne Savvy beni büyüttü. Beni her gece yatağıma yatırmış ve çıbanlarımı öpüp iyileştirmişti. Orijinali çok pahalı olduğu için istediğim balo elbisesinin bir kopyasını dikmişti. Tüm hayatını bana adamıştı ve işler zorlaştığında onu yüzüstü bırakmayacaktım.

Sadece oyunumu hızlandırmalıyım. Onunla daha çok vakit geçirmeli, daha çok ilgi göstermeliydim.

Marla'nın ardından kapıyı kapatıyordum ki bir ayak boşluğun arasına itildi. Diğer taraftaki kişi acı dolu bir homurtu çıkardı ama ayağını kapı ile çerçeve arasından çekmedi. Kalbim göğsümde yerinden fırladı.

İlk endişelendiğim şey makyajsız olmaktı.

Bir baltalı katilin evime habersizce girmesinin aksine.

"Kim o?" diye sordum. Aradaki boşluk onları göremeyeceğim kadar dardı. "Karlie. Gizli kod: Ryan Phillippe. Aç kapıyı."

Gizli bir kodumuz yoktu, ama eğer bir kod seçseydik bu olurdu gibi geliyordu. Doksanlar temalı kalbim tekledi. Homurdanarak kapıyı açtım. En iyi arkadaşım kaşlarını oynattı, yüzünde boğucu bir gülümseme vardı, elinde paket servis dolu bir poşet vardı. Kasabamızda sadece bir lokanta, bir yemek kamyonu ve bir pizza salonu olduğu için tahminimce İtalyan yemeği yiyecektik.

Karlie, West'in numarasını istediğim mesajlaşmamızdan zor bir sabah geçirdiğimi biliyordu, o yüzden gelmişti.

Onu içeri çektim ve sarılarak boğdum. Garip bir şekilde sırtımı sıvazladı.

"Sana hiç harika bir arkadaş olduğunu söyleyen oldu mu?" Kalın, koyu renk buklelerini nefesimle karıştırdım.

"Herkes ve sık sık. Adaklarla geliyorum. Makarna, ucuz şarap ve dedikodu. Yemekle başlayacağız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

Bir saat sonra, oturma odamdaki kanepede ileri derecede yemek koması halinde yatıyorduk, arka planda televizyon titriyordu.

Karnımı okşadım, sert yuvarlaklığına baktım. İnce ve ufak tefektim ve bazen karnım şiştiğinde aynanın karşısına geçer ve kendimi *Vanity Fair*'in kapağındaki Demi Moore olarak hayal ederdim (bir başka favori doksanlar nugget'i). Normalde bu beni güldürürdü. Ama bu gece, şaraptan biraz sarhoş ve büyükannem için çok endişeliyken, hamile kalıp kalamayacağımı merak etmekten kendimi alamadım. Biriyle tanışıp onunla bir hayat kurup kuramayacağımı.

Genelde bu tür şeyleri zihnimin arka çekmecesine iterdim. Ama West hırpalanmış vücudu ve kırık dökük bedeniyle hayatıma girdiğinden beri

ruhu, o çekmeceyi açıp içindekileri dışarı fırlatmıştı.

Şehvet.

Romantik.

Özlem.

Ve en tehlikelisi de *umuttur*.

İçimde uyandırdığı şeyin iyi ve umut verici mi yoksa felaket ve yıkıcı mı olduğundan emin değildim. Her iki durumda da, kesinlikle herhangi bir ilişki istemeyen ve *hayatta* kalmaya pek ilgi göstermeyen birine güvenmek hem aptalca hem de riskliydi.

"Bana anlatmak istediğin o dedikodu neydi?" Birden hatırlayarak ayağımla Karlie'nin omzunu dürttüm.

Karlie kanepenin diğer tarafından başını salladı, siyah saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafında dalgalanıyordu. "Tamam, Melanie Bush'u tanıyor musun? Ufak tefek mi? Sarışın? Mavi gözlü?"

"Sheridan'daki öğrencilerin yüzde altmışını tarif ettiniz." Güldüm. "Peki ya o?"

"Arkadaşım Michelle, West'in Kade Appleton'la yaptığı maça gitmek için bu Cuma çalışma grubumuzu ekti. Görünüşe göre çok acımasızmış. Paspaslar kandan sıırıslam olmuş, maçtan sonra onları hurdalıkta yakmak zorunda kalmışlar. Her neyse, dövüşten *sonra* neredeyse kavga çıkıyormuş. Appleton'ın adamlarından bazıları West'in üzerine yürümüş, o da hiç umursamadan onları terk etmiş. Ama tahmin edin çıkarken ne yaptı?"

"Ne?" Ses tonumu hafif tutmaya çalıştım ama omurgam sertleşti ve az önce tükettiğim yemeğin boğazımdan yukarı çıktığını hissettim. Bu hikâyenin ne yöne gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Mel'i merdivenlerden yukarı sürükledi, çenesinden kan damlıyordu, onu boş asansör kenarına çarptı ve onu anlamsızca becerdi. O kadar kendinden geçmişti ki Michelle, Mel'in onun bilincinin yerinde olduğundan bile emin olmadığını söyledi. Mel ona bunun çılgınca, şehvetli ve cehennem kadar ateşli olduğunu söylemiş. Ama ona iki orgazm yaşatırken yüzüne bile bakmamış."

"Vay canına."

Bir şey söylemem gerekiyordu, ben de hem her şeyi ifade eden hem de hiçbir şey ifade etmeyen bir kelime seçtim. *Vay* be kötü ya da iyi olabilirdi. Şok olmuş ya da alaycı. *Vay* be aynı zamanda kalbim ufakık toz tanelerine dönüştüğünde hissettiğim şeydi.

"Şunu dinle, görünüşe göre tuhaf biriymiş. Mel, ona vururken saçlarına dokunmaya devam ettiğini ve sürekli Teksas'tan bahsettiğini söyledi." Karlie

burnunu sıktı. "Bizim oğlanın Lone Star Eyaleti'yle ne alıp veremediği var sanıyorsun? Dr. Pepper'ı, mısırlı sosisleri ve silikon göğüs implantlarını biz icat ettik. Bu da bizi kuşkusuz ülkenin en iyi eyaleti yapıyor."

"Doğru. Çok tuhaf," diye mırıldandım.

Tek yapabildiğim buydu. Başka bir şey yapsaydım sesim kesilirdi.

Teksas.

Teksas'tan bahsetmişti.

Ama bahsettiği durum bu değildi, biliyordum ve beyaz bir kıskançlık ile coşkunun mide bulandırıcı karışımı vücudumu kapladı.

"Hey, dondurmanız yok, değil mi?"

"Bir bakayım," dedim, mutfağa gidip kalp atışlarımı düzenlemek için bir bahanem olduğu için rahatlamıştım.

Kıskandığımı biliyordum, ama kıskanmamam gerektiğini de biliyordum.

West benim erkek arkadaşım değildi. Davranışlarında, şakalaşmalarında ya da bana çıkma teklif edeceğine inandıracak hiçbir şey yoktu. Aksine, beni çekici bulsa bile asla benimle flört etmeyeceğini açıkça söylemişti.

Bu hikâyenin kanıtladığı tek şey, onun kalbimi değil pantolonumu istediğiydi ve hangi parçamla ilgilendiğini hatırlamam akıllıca olurdu.

Tanrım, bu aptal aşkı atlatmam gerekiyordu. Çabuk.

Buzluktan bir kova dondurma çıkardım, kap kaçak dolabından iki kaşık aldım. Dondurmaya bir kaşık sapladım ve boğazımı tıkayan bir çığlık hissettim.

Kendi aptallığım beni çileden çıkarıyordu. West bana karşı pislik değilse ne olacaktı? Bu onun pislik olmadığı anlamına gelmezdi. Melanie için öyleydi. Sadece kendime ondan uzak durmam ve bir adım geri çekilmem gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu.

Teksas.

Adam başkasının içindeyken benim takma adımı söylemeye cüret etti.

Onu öldürmek istedim. Onu boğazlamak için. ...

"Shaw! N'aber? Dondurmayı sıfırdan mı yaptın?" Karlie oturma odasından bağırdı. Yere baktım ve dondurmanın artık o kadar da beyaz olmadığını fark ettim. Üzerinde kırmızı kan damlaları vardı. *Benim kanım.*

Pembeleşiyor, karlı vanilya dağlarının yamaçlarından aşağı kayıyordu. Elime baktım. Ağzım gevşemişti. Kaşık kullanmamıştım. Çekmeceden lanet olası bir bıçak almıştım.

Çabucak tüm bozuk dondurmaları topladım, çöpe attım ve temiz kaşıklar çıkardım.

"Hemen geliyorum."

Saçmalık. Saçmalık. Saçmalık.

Elimde Karlie'nin fark etmediği bir yara bandıyla kanepeye geri döndüm. Bir kaşık dolusu dondurmayı ağzına attı, gözlerini kapatıp inledi.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?"

West'in voodoo bebeğini yapıp bıçaklayarak öldürmek mi?

"Başka bir şu ya da bu doksanlar sınavı mı?" Sahte bir hevesle sordum. Gözlerini açıp bana şüpheli bir bakış fırlattı. Coşkuyla tanınan biri değildim.

"Ama biz bunu hep yapıyoruz. West'in dövüşlerinden birine gitmeliyiz. Gelecek Cuma. Zaten annemle Victor'un vardiyası var. Takılmak güzel olurdu. Artık bunu hiç yapmıyoruz."

Biz yapmadık. Karlie okul ödevlerine ve stajlarına gömülmüştü, ben de ya çalışıyordum ya da büyükannemle vakit geçiriyordum. Ama West'i iş başında görmeye gitmek birlikte yapabileceğimiz en kötü şeydi.

"Zor pas." Tadına bakmadan dondurmayı ağzıma attım. Bütün gece West'in Melanie Bush'u bir asansör kenarına yaslayıp becerdiği görüntülerle lekelenmişti ve ben onun neye benzediğini bile bilmiyordum. "Dövüş kulüpleri pek bana göre değil."

"Birbirini döven seksi üstsüz erkekler de öyle, değil mi? Tabii asexual değilseniz. Ya da lezbiyen değilsen."

"Sanırım ben asexualim."

Kadınlar beni pek etkilemedi.

"ama. Seni bilmem ne olmadan önce tanıyordum ve sen de hepimiz gibi erkek delisiydin. Tucker, isteyen?"

Evet. Tucker. En başta erkeklere tövbe etmemin nedenlerinden biri. Güzelliğimi kaybettiğim anda beni bir kenara atması, yaralarım iyileştikten çok sonra bile hâlâ içimi yakıyordu.

Karlie ve ben bir yeraltı dövüşüne katılmadan önce kulak kirimi temizlemek için bir çekici kulak temizleme çubuğu olarak kullanmayı kararlaştırdık. Arkadaşım eve geri döndü, tam karşımdaki sokaktaydı.

Yorganın altına girdim, evin anahtarlarını yatağın altına ittim.
-Aptal West'in o gece lokantada önerdiği gibi, böylece ben uyurken Grams kaçıp gidemezdi. Şimdiye kadar işe yaramıştı.
Başımı yastığa koyduğumda düşündüğüm son şey, kendinden vazgeçmiş bir savaşçıydı.

Chapter Eight

Batı

Pazar günü, Teksas'ın bana borçlu olduğu milyonlarca iyilikten birini paraya çevirdim ve vardiyama geç geldim. Önceki gece kardeşlik sıralarında bir parti vardı. Partiler benim için cehennemden farksızdı ama East asosyal olduğum için kıcıma tekme bastığında ara sıra ben de peşlerine takılırdım. Annem gibi depresyona gireceğime dair yanlış bir fikre sahipti. Bazen bisikletimi doğrudan bir ağaca çarpma ya da kendimi su kulesinden aşağı atma fikriyle oynadığımı da bildiğini düşünürdüm. Gece boyunca içime kapandım, bir şişe kaçak içkiyi kucakladım ve insanlar sohbet etmeye çalıştığında "tuvalette oturmayı tercih ederim" yüz ifademi takındım. Gecenin en dip noktası, kardeşlik evlerinden birinde bana yaklaştığında ona kim olduğunu sorduğum için bir kız tarafından çağrılmaktı.

Görünüşe göre cuma günü seks yapmışız.

Ve görünüşe göre, başkan hariç herkese birlikte olduğumuzu söylemeyi uygun buldu.

"Melanie!" diye bağırdı. "Benim adım Melanie. Kendimi düzgün bir şekilde tanıtmama izin verseydin hatırlardın."

Melanie o kadar da unutulabilir biri olmadığını düşündüğünü söyledi. Kızlara isimlerini sormamaya özen gösterdiğim için bu beni şaşırttı.

"Ve bir şey daha, dediğin gibi ben Teksaslı bile değilim. Oklahoma'lıyım!"

Ne diyebilirdim ki? Kızlar, ayak parmağımı daldırmak istemediğim sonsuz bir gizem nehriydi.

Onu görmezden geldim, birkaç adamla bilardo masasına oturdum ve onun üzerine NFL'den konuştum. Bir Tess bize doğru yürüdü ve Melanie'yi (yoksa Melody miydi?) kenara çekerek aramızdaki hayatta bir kez yaşanacak bir aşk hikayesinin erken ölümü için onu teselli etti.

Pazar günü, Cumartesi gününün yemek kamyonunun zemininde bağırsaklarımızı dökerek geçtiğini düşünürsek, Texas şaşırtıcı derecede sessiz ve . Bu sefer kot pantolonunu neyin bu hale getirdiğini öğrenemeyecek kadar akşamdan kalmaydım. Benden nefret etmek için her zaman bir neden buluyor gibiydi. Beş cümleden fazla konuşmamıştık ve bu benim için sorun değildi. Sıcak ve soğuk oyunları sinirime dokunmaya başlamıştı.

Ancak Pazartesi günü, evrene karşı sabrım tükendi ve gördüğüm herkesi yumruklama dürtüsü baskın geldi.

East sabah uyandığında annemin bana gönderdiği on yedi cevapsız mektubu çöp kutusunun dibinde bulmakla kalmadı (*"Ne oluyor dostum? Annene cevap ver!"*), aynı zamanda herkes hafta sonu alkol dalgasına kapılmış ve kampüse sarhoş bir şekilde gelmiş gibiydi. Kardeşlik partileri Pazar ve Pazartesi günlerine de yayılmıştı, bu da öğrencilerin yarısının toga ve J-Lo sandaletleri içinde olduğu anlamına geliyordu.

Jersey Shore'dan gelmiş olsalar ve Olimpos'ta yiyebildiğin kadar ye tatilinden kalma fazla kilolar taşıysalar Yunan tanrılarına benziyorlardı. Zaten hepsi saçmalıktı. Bu piçlerin yarısı Yunanistan'lı haritada beş farklı Sharpies ile vurgulanmış olsa bile bulamazdı. Bugün kimseyi öldürmemeye kararlı bir şekilde ilk dersime doğru ilerledim.

Hafta sonunun kötü hisleri ruh halimde hâlâ etkisini sürdürüyordu.

Reign, Sig Ep arkadaşları, Tess, Oklahoma'dan gelen sarışın dengesiz hatun -Reign'in Cumartesi gününden sonra ona taktığı isimle- ve diğer birkaç kızın yanından geçtim. Hepsi bir araya toplanmış, gözleri kıpkırmızı, koridorda dedikodu yapıyorlardı. Tam köşeyi dönüp Addams'ın sınıfına girmek üzereydim ki Reign'in arkamdan uluduğunu duydum.

"Hey, Toastie! Cennetten mi düştün sen? Çünkü yüzün kesinlikle berbat durumda."

Tüm salon yankılanan kahkahalarla inledi.
Yürümeyi bıraktım, ellerim yumruk oldu. "Şaka yapıyorum. Çok seksi görünüyorsun, bebeğim!"
Bir kahkaha dalgası daha. Teksas cevap vermedi. Arkamı dönüp yüzüne bakmamak için kendimi zor tuttum.

kendini kaybetme. Senin acımanı istemiyor.

"Hadi , Tost. Sana sadece yağ . Benimle seks seni yakacak."

Daha fazla kahkaha.

Fotoğraflar çekilirken telefon kameralarının flaşı.

Snickers, ağızlar kapalı, cep telefonları dışarıda.

İçimde bir şeyler koptu.

Üzgünüm, Teksas. Yapamam.

Arkamı döndüm ve ona doğru hücum ettim. Hâlâ o aptal togasını giyyordu ve kafasında bir çelenk olması gerekirken boktan bir yuvaya benzeyen bir şey vardı. Kıçına doğru geldiğimi fark ettiğinde o dangalak gülümsemesi bir Jenga kulesi gibi yıkıldı. Texas'ın nerede olduğunu kontrol etmedim. Etrafta olup olmadığına bile. Reign'i omzumla yakalayıp duvara çarptım ve togasını avucumun içine aldım. Kumaş parçalandı, ayak bileklerinde birikti ve göğsünün üzerinde beyaz kumaştan bir kayış bıraktı. Koridorda üzerinde boxer'ından başka bir şey olmadan duruyordu. Boğazını tuttum ve ayakları artık yere değmeye kadar onu kaldırdım. Çenem öyle bir titredi ki dişlerimin teker teker ağzımdan fırlayacağını sandım.

"Tanrım, dostum!" Avuç içim hava borusunu ezdiği için feryadı boğuldu. Ellerini yukarı kaldırdı ve parmaklarımı boynundan uzaklaştırmaya çalıştı, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Itssaarrrrjkk!" bağırdı, ağzından köpükler .

Vahşi bir hırıltıyla dişlerimi gösterdim. Onu ölümüne korkutmak istiyordum. Bir dahaki sefere Teksas'a bir yumruk attığında, canının çok yanacağını bildiğinden emin olmak için.

"Malzemen üzerinde çalış, komik adam."

"Umurunda bile değil!" Boğazına daha fazla baskı uyguladığımda gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Daha sert bastırdığımda boynundaki narin kemiklerin kırıldığını hissettim.

"Ben biliyorum," dedim sessizce.

Onu öldürebilirdim. Bunu biliyordum. Bir insanları öldürme yeteneğimin farkındaydım. Hatta o, benimle birlikte

Benim yüzümden ceset torbası.

Ama bu, dünyayla paylaşmak için acele etmediğim bir sırdı.

Yüzüne vurdum. "Ona bir daha saygısızlık etmene izin vermeyeceğim, Reign. Seni küçük parçalara ayırıp tuvalete atacağım. Bir yanım ona sataşacak kadar aptal olmanı istiyor ki sonunda seni bitirebileyim."

"Abi, onu boğuyorsun," diye mırıldandı solumdan biri.

"Morarıyor!" Bu ses sağımdan geldi.

"Çabuk, biri bir şey yapsın!"

Çığlıklar etrafımda yankılandı ama asla derimin altına girmedi. Renk değiştirmesini, ellerimin altında çırpınışlarının azalmasını, bundan sağ çıkamayacağının farkına varmasını izledim.

Birkaç çift el beni gömleğimin arkasından tutup çekti. East, Grayson ve Bradley beni Reign'den uzağa, karşı duvara yapıştırdılar. East'e öldürücü bir bakış attive onu iterek kendimi tekrar Reign'e doğru fırlattım.

East beni daha sert bir şekilde geri itti. "Onu neredeyse boğarak öldürüyordun. Neyin var senin dostum?" East nefes nefese beni omuzlarımdan duvara yapıştırdı.

Reign'e soğukkanlı bir bakış fırlattım. Yere yığılmış, nefes nefese kalmış ve koyu mor olan boynunu ovuşturuyordu; Adem elmasının etrafında ilmik gibi bir leke oluşmuştu.

Etrafımızdaki kalabalık yoğunlaştı, mırıltıların uğultusu kulaklarımı doldurdu. Texas arkada durmuş, Anka kuşu sırt çantasının kayışlarını tutuyordu.

Bana bir hainmişim gibi baktı.

Bıkmıştım.

Onunla birlikte.

Ailemle birlikte.

Dünyayla.

Topuklarımda üzerinde döndüm ve ters yöne doğru yürüdüm. Bu zahmete değmezdi. Ona yardım etmek için elimden geleni yapmıştım ama resmen işim bitmişti. Arkadaşlığına ilgi duysam bile Grace Shaw gibi bir arkadaşla gücüm yetmezdi.

Bilgin olsun diye söylüyorum, . Artık değilim.

Çok fazla drama. Hayır, teşekkür ederim.

Addams'ın sınıfına doğru yürüdüm. Bir parçam Texas'ın peşimden koşacağından emindi. Bana teşekkür et. Mantıksız davrandığım için özür dile. Herkes gibi yalvar ve sin. Benim ulaşılmaz sevgimi ara. Kapıya geldiğimde, onun yüzünü tekrar görmeyi umarak koridora baktım. O gitmişti.

"Ne düşünüyorsun?" Reign o akşamın ilerleyen saatlerinde ayağıyla omzumu dürttü. Böbrek şeklindeki havuzun yanında yanıma çöktü, esrarından bir nefes çekti, duman burun deliklerinden iki kalın akıntı halinde fişkırıyordu.

Sanırım bu sabah koridorda olanlar için bir özür dileme versiyonuydu.

Biramdan bir yudum aldım ve ayaklarımı ılık suda sallandırdım. Boynuna bir kez baktım ve bu boktan gösteride benim de payım olduğunu kabul etmem gerektiğini anladım.

Evet, pisliğin tekiydi ama bugün onu neredeyse öldürüyordum. Kurtarılmak bile istemeyen bir kız için.

Lanet olsun sana, Teksas.

"Ayak parmaklarımın gerçekten kıllı olduğunu düşünüyorum," dedim dürüstçe, dar ve uzun ayaklarıma bakarak.

Reign'in omuzları gülmekten titredi. Başını salladı ve suyun içinde kendi ayağıyla ayağıma tekme attı. "*Vay canına, dostum. Biliyorsun.*"

Bir süre sessizlik oldu. Teksas'a sataştığını her düşündüğümde hâlâ yüzüm kızarıyordu. Neden olduğundan bile emin değildim. Arkadaş olmadığımızı çoktan anlamıştı ve ben de kendime ona dokunmayacağımı söylemiştim.

Reign'in diğer insanlara karşı maya bulaşmış bir pislik gibi davrandığı ilk sefer değildi ama kesinlikle en ısrarcı olduğu zamandı.

"Keşke ben de senin gibi olabilseydim." Ayak parmaklarıyla suda daireler çizdi, fark ettim ki onların da düzeltilmesi gerekiyordu. "Sen

Güçlü, sessiz bir tip. Fark edilmek için ağzını açmana gerek yok. Benim eğlendirmeye ihtiyacım var. İnsanlar benden boş konuşmamı bekliyor."

"Eğer bugün için bahanen buysa, seni boğmadan önce arkanı dönüp gitsen iyi edersin." Biramdan bir yudum daha aldım.

East'in beni sürükleyerek götürdüğü bir doğum günü havuz partisindeydik. Sheridan'ın hemen dışında yaşayan doğum günü kızı, hem yüzüne hem de partisine gelmemiz için bize yalvarmıştı. Petrol lordu baba. Ailesi şehir dışında. Bu steroidler üzerinde bir kardeşlik partisiydi. Herkes şişme oyuncaklar getirip havuz başında dans etti. Müzik, dünyayı titreten bir surround sisteminden patladı. Buz barları ve shot luges vardı.

Doğum günü kızı pembe beyaz bikinis, yüksek topuklu ayakkabıları ve Sweet Twenty-One kuşağıyla etrafta caka satıyordu. Buraya stresimi hızlı bir sevişmeyle atmaya gelmişim ama kığım demir kapıyı geçer geçmez, havuz kenarında oturup kıllı ayak parmaklarıma bakmayı, daha sonra mızızlanacak isimsiz, yüz­süz bir hatuna çarpmaya tercih edeceğimi fark ettim.

Bugünlerde takılmak söz konusu olduğunda eksiler artılardan daha ağır basıyordu. "Goldilocks'a bunu neden yaptığımı sormayacak mısınız?" Reign sordu.

Bir cevap alamayacağını anladığında, askerlik devam etti. üzerinde.

"Bunu yaptım çünkü Toastie'yi sevdiğini biliyordum. *Köpeğim* bile sevdiğini biliyor.

Toastie, ve o Indiana'da yaşıyor. Bu yüzden Melanie'yi seçtin, değil mi? Arkadan Toastie'ye benziyor."

Eğer ona bir kez daha Toastie derse, onu yerin dibine öyle bir sokacaktım ki Çin'de yeniden ortaya çıkacaktı.

"Uzun, sarı saçlar. Sevimli, yuvarlak kalçalar." Benzerliklerini parmaklarıyla saydı. "Oldukça şeffafsın, St. Claire. Sanırım sana kendi ilacından tattırmak istedim."

Biramı yudumladım. Teksas'ı sevdiğimi düşünüyorsa kafası iyiydi. Beni güldürdüğü birkaç an dışında dayanılmaz biriydi.

East diğer tarafıma geçerek Reign'in parmaklarının arasından eklemi aldı.

"Kalpten kalbe mi konuşuyoruz? Reign, sonunda dışarı mı çıkıyorsun?" Doğu, başının arkasını tokatlayarak gülen Reign'e gülümsedi.

"Tess'i becerdiği için Toastie'yle dalga geçtiğimi söylüyordum."

"Ciddi misin?" Yumruklarımı yüzüne doğru kaldırdım. Reign sinerek sırtını kamburlaştırdı ve yüzünü buruşturdu.

"Kahretsin, üzgünüm. Eski alışkanlıklar zor ölür."

"Böyle edersen *kolayca* öleceksin."

"Annemle babamın kavga etmesinden nefret ediyorum." East bir nefes çekti ve De La Salle'e geri verdi. "Cidden ama. O Toastie saçmalığı tam üçüncü sınıfa göreydi, Reign. Onunla bir kez daha alay edersen Koç'un bunu öğrenmesini bizzat sağlarım. Senin kışını müşhil partisinden sonra boktan daha hızlı terk eder."

"West'e onunla işimin bittiğini söyledim zaten," diye somurttu Reign. "Benim hatam, tamam mı? Zor bir dönemden geçiyorum."

"Yani Westie, Tess'ten hoşlandığını biliyor mu?"

"Artık öyle. Spoiler için teşekkürler." Reign gözlerini devirdi.

Konu bu muydu? Siktiğimin Tess Davis'i mi?

"Tess'e hoş geldin." İçkimi bitirdim, tam o sırada birinci sınıf öğrencisi bize doğru eğildi, göğüsleri Baywatch Kırmızısı mayosunun içinden yüzümüze dökülüyordu ve bize bir tepsi dolusu shot sundu. East üç tane aldı ve aramızda paylaştırdı.

"Önünde hiçbir engel yok. Çirkin suratın ve boktan beynin dışında," diyerek Reign'i kendi ters yolumla cesaretlendirdim.

Reign başını salladı.

"Artık o kadar basit değil. Keşke kardeşlik kurallarını çiğnemeseydin."

Kadehleri tokuşturduk ve tekila shot'ları yuvarladık. Reign'in Tess'i istediğine dair bir şey söylediğini hatırlamıyordum ama ona inandım çünkü normalde kimsenin söylediklerine pek dikkat etmezdim. Ve için rekor-Reign vardı vidalı hakkında altmış yüzde . ve

Bu yüzden Tess'e duyduğu şeyin aşk olduğunu ilan etmesi, Melanie denen hatunun Tess'e aşık olduğu için

düğün davetiyelerimizin çıktısını almadığımı öğrendim.

"Nedenmiş o?" East Reign'e sordu.

"Şimdi de onun zavallı kızıyla ilgileniyor." Reign çenesini bana doğru salladı.

"Şey, benim zavallı kığım kimseyle ilgilenmiyor, bu yüzden bu bir sorun olmayacak." "Bana gerçekten Taco Kamyonu Kızı'ndan hoşlanmadığını mı söylemek istiyorsun?" East dürttü

kaburgamda. Birisi gülle atarak havuza girdi ve üzerimize sıçradı. Bir kız. Yüzeyi yarmadan önce suyun altında ayak parmaklarımızı şakacı bir şekilde çekiştirdi ve sürtük bir su perisi gibi ortaya çıktı. Reign onu geri sıçrattı. *Aşıkmiş, kışımın kenarı.* Ona altın duşu yaptırsa ve Alfa Romeo'sunu bir köprüden aşağı fırlatsa bile aşkı bilemezdi.

East ve ben hâlâ konuşmaya kilitlenmiştik.

"Adı Grace," dedim sertçe, çünkü bu piçlerin ona yara iziyle ya da işiyle hitap etmeyi bırakmaları benim için önemliydi. "Ve hayır, onu istemiyorum."

Özellikle de son vardiyamızda yemek kamyonunda beni dondurduktan ve onun için kendimi tehlikeye attığımda tüm okulun önünde beni küçümsedikten sonra.

Doğu bunu düşündü.

"Sadece ...'dan beri ölmek isteyen-şimdi-biri-elime-silahı-alan-kendin değilsin."

"Ne zamandan beri?"

Ben sordum. "Onunla tanıştığından beri."

En iyi arkadaşım o kadar korkaktı ki onu bir kutu Friskies ile susturmak istedim. Boğazım düğümlenerek kıkırdadım. Bu iyiydi. Ben. Değişmiş bir adam. Bir kız yüzünden.

"Son kez söylüyorum, Grace Shaw'la ilgilenmiyorum." "Gerçekten mi?"

Daha fazla kız dikkatimizi çekmeye çalışarak ayaklarımızı gıdıklamak için aşağıya daldı. Onları görmezden geldik.

"Bunu daha kaç kere söyleyebilirim?" En iyi arkadaşıma ters ters baktım. "Bunu kabile dansıyla, mors alfabesiyle ya da kışını tekmeleyerek ifade edebilirim."

"O zaman ona çıkma teklif etmemin bir sakıncası yok, değil mi?" East beni dikkatle inceledi. Çenemin titrediğini hissettim. Sher U'daki onca kız arasından, birlikte çalıştığım kızı becermek istiyordu. Reign'in havuzdaki kıza su sıçratmayı bırakıp tepkimi izlediğini fark ettim.

Omzumu kaldırdım. "Hadi bakalım. lastik takmayı unutma. Seni bir bebekle evliliğe kilitleyecek bir tipe benziyor."

Ne fark ederdi ki? Dünya gezegeninde kalan tek erkek o olsa bile Teksas onunla çıkmayacaktı. Muhtemelen bakireydi. Biriyle çıkmıyordu ve futbol takımına karşı temkinliydi. Özellikle de Reign söz konusu kendisi olduğunda kızarmış bir tavuk kanadının tavırlarını sergiledikten sonra.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Reign sırtı, tartışmadan son derece keyif alıyordu. "Ona saygısızlık eden herkesi öldüreceksin ama onunla çıkmayacaksın öyle mi?"

Yüzüme su sıçratarak havuza düştüm. "Aferin oğluma.

Kurabiye şimdi ister misin?" Hırladım.

Reign alaycı bir tavırla, "Yasal görünüyor," dedi.

East havuzda bana katıldı. Grace Shaw hakkında konuşmayı bırakmışım. Yeterince zamanımı, hayatımı, *düşüncelerimi* çaldı.

"Max, Appleton'ın senin hakkında deli gibi konuştuğunu söylüyor." East güneşin altında gözlerini kıstı. Bu benim için yeni bir haberdi. Yine de insanların ne dediğini pek takip etmezdim.

"Bunu yüzüme karşı da yapardı ama o zaman benim hakkımda konuşacak dişleri olmazdı."

"Eminim Max ikinci bir dövüş ayarlamaya çalışacaktır." Reign bize katıldı, havuza daldı ve sudan çıktı, başını bir köpek gibi salladı. "Masada olsa rövanş için gider miydin?"

East bana bir bakış atarak, "Asla olmaz," diye uyardı.

"Doğru fiyata Appleton'ı, onun et kafalı menajerini ve Max'in kendisini öldürürüm."

İki arkadaşım da güldü.

Ben de güldüm.

Bilmedikleri şey ise şaka bile yapmadığımdı.

Chapter Nine

Grace

Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar derler.

Benim durumumda, haftam bir kasırganın içine sarılmış bir fırtına gibiydi.

Hayatımdaki her şeyi alıp götürdü ve ben kendi kişisel felaketimin derin, karanlık derinliklerine düşerken tek yapabildiğim rüzgârda savruluşunu izlemek oldu.

"Tatlım, çok üzgünüm. Senin için olabilecek en kötü zamanlama olduğunu biliyorum ama lütfen bunu resmi istifam olarak kabul et." Hafta sonunda Marla beni oturttu.

Bu noktada nefesim kesilmişti. West ve ben vardiyalarımız boyunca hiç konuşmuyorduk, Büyükanнем garip bir açlık grevine girmişti, hiç gerçekleşmeyen tomografi taramasına hâlâ kızgındı ve West St. Claire korumasında olduğumu ilan ettiğinden beri üniversite hayatı sessiz fısıltılar ve sempatik bakışlarla dolu bir felaketti.

Herkes West'le aramızın iyi olmadığını biliyordu, bu yüzden onun yeni iş arkadaşı Toastie için üzüldüğünü ve

Kendini öldürmediğinden emin olmak için.

Hayattan nefret eden o. Yüzlerine haykırmak istedim. Ölmek isteyen o. Ben değil. Sadece yalnız kalmak istiyorum.

"İstifa mı ediyorsun?" Ses tonumu nötr tutmaya çalışarak Marla'ya göz kırptım. Marla başını salladı, ellerimi yağlı ve şiş avuçlarının içinde toplayıp dudaklarına götürdü.

"Emekli oluyorum. Taşınıyorum. Pete Florida'da harika bir daire buldu, Miami'nin hemen dışında. Çok güzel ve gösterişli ve aldığımıza göre çok ucuz. Joanne'e, kızıma ve onun küçük kokuşmuşlarına yakın olacağız. Uzun zamandır bekliyordum. Artık çocuk değilim. Torunlarımın tadını çıkarmak, yürüyüşlere çıkmak ve kocamla şişmanlamak istiyorum."

Söylediklerinin hiçbirisi benim için yeni değildi. Yine de mantıksız bir şekilde üzgündüm. Marla'ya değil elbette. Kendi durumunu iyileştirmek istediği için onu suçlayamazdım. Ama dünyaya karşı. Marla'ya güveniyordum, o artık bir çalışandan çok ailem gibi olmuştu. Her zaman fazladan mesai yapıyor ve yedi gün yirmi dört saat nöbetteydi. Büyükanнем çoğu zaman onunla iyi geçinirdi ve Marl onun hiçbir saçmalığını kabul etmezdi. Başka birini bulmak zor olacaktı. Marla Sheridan'ın yerlisiydi ama pek çok insan çalışmak için benim küçük kasabama gelmek istemiyordu ve gelmek isteyenler de uygun bir maddi karşılık talep ediyordu.

Büyükanнемin sağlık faturaları için kenara biraz para koymuş olsam ve 401k ödemeleri bizi rahat ettirсе de, tam olarak uzun pamuk içinde değildim.

"Oh, Marla, bu harika." Paniğimi bastırarak ayağa kalktım ve onu kucakladım. Onun kollarındaki küçük, acı tatlı anın tadını çıkarırken, gözlerimin arkasındaki acıyı hissettim. "Bunu hak ediyorsun. Yıllarca çok çalıştın. Sen ve Pete adına çok mutluyum."

Başını arkaya doğru kaldırdı ve kuru olduklarından emin olmak için yanaklarımı okşadı. Yara dokusuna dokunduğunda irkildim. Hâlâ çiğ gibiydi. Deri, sağlıklı olan sağ tarafıma göre daha inceydi.

"Merak etme, Gracie-Mae. Sana iki ay önceden haber veriyorum. Yerine birini bulmak için bolca zaman var."

Bir nefes aldım. İki ay iyi bir süreydi. "Teşekkürler. Hemen aramaya başlayacağım."

"Yine de, bundan sonra ne olması gerektiği konusunda nerede durduğumu biliyorsun." Ağzından dökülmek isteyen kelimelerle savaşıyormuş gibi ağzı seğirdi.

"Biliyorum. Özellikle de açlık grevindeyken." Kıldandım. Marla güldü.

"Evet. O konuda. Bakmadığımı sandığı zamanlarda odasına kraker sokuyor. Ve ben de" - kahkahası daha da yükseldi - "yemesi için bakmıyormuş gibi yapıyorum."

Başımı sallayarak rahatlamış bir kahkaha attım. "O imkansız biri. Onunla ne yapacağım ben?"

"Onu evine gönderin!" Marla homurdandı. "Sana teşekkür edecek."

Büyükanne, büyük ve cazip bir anın geldiğini hissederek, patiska elbisesi ve tavşan terlikleriyle mutfığa süzüldü.

"Bütün bu yaygara da neyin nesi?" Doğruca mutfak eşyası çekmecesine gitti ve çekerek açmaya çalıştı. Kımıldamadı. O hafta başında silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şeyin bulunduğu her çekmeceye mıknatıslar yerleştirmiştim, yeni yürümeye başlayan çocuklarınız olduğunda kullandığınız şeyler. Şansımı deneyemezdim. Soba olayından sonra olmaz.

"Büyükanne, Marla az önce bana birkaç ay içinde bizi terk edeceğini söyledi. Joanne ve torunlarına daha yakın olmak için Florida'ya taşınacaktı." Büyükanneme döndüm. Sırtı hâlâ bana dönüktü.

"Kahretsin! Bu da ne?" Oflayarak çekmecenin kulpunu oynattı. "Açamıyorum!"

"Büyükanne, beni duydun mu?" diye sordum.

"Bu da ne..." diye mırıldandı, haberleri ve beni görmezden gelerek, hâlâ çekiştiriyordu.

"Neye ihtiyacın var?" Acil servis olayından sonra kendimi affettirmek için ona doğru koştum. "Senin için getireyim."

"İhtiyacım olan şey, kendi evimde kendi çekmecemi açıp çayıma kaşık alamamanın nedenini öğrenmek!" Topuklarının üzerinde dönerek bana baktı ve elini çekmeceye doğru salladı. "Bu da planının bir parçası mı Courtney? İnsanları kim bilir ne hastalıklarım olduğuna ikna etmek için mi? Bir çekmeceyi bile açamadığıma mı? Beni bir akıl hastanesine mi kapatmak istiyorsun? Bu mu yani?"

Bu sefer, artık onun ölü kızını oynamak istemiyordum. Çok acı veriyordu.

"Büyükanne, Courtney değil. Benim, Gracie-Mae ve seni bir akıl hastanesine kapatmak istemiyorum."

"Bütün paramı ve evimi alabilmek için orada ölmemi istiyorsun. Böylece kimse seni rahatsız etmeden kafayı bulabilirsin. Senin içini görebiliyorum, genç bayan. Tek önemsedığın o çocuklar ve uyuşturuculardı."

"Sadece iyileşmeni istiyorum," diye homurdandım. Bu tangodan yorulmaya başlamıştım.

"Evet, bende olmayan bir şeyi bana teşhis ederek ve bir sürü ilaç vererek. Herkes sakinleştirilmek istemez. İlaçları seviyor olmanız, benim için oldukları anlamına gelmez."

"Büyükanne." Elimi omzuna koydum. "Ben *Grace*."

Beni itti. Sertçe. Mutfakta tökezledim, sırtım duvara . Annemle benim resmimiz -bu evde ikimize ait olan tek resim- yere düştü ve camı kırıldı.

Acıtmaktan çok yaktı.

Aşağılanma.

Öfke.

Bu durumdaki çaresizliğim.

Marla oturduğu yerden kalkıp büyükanneime doğru ilerlerken kırık alev yüzüğümü dudaklarıma götürdüm ve dileklerimi fısıldadım.

"Savannah!" Ses tonundaki keskinlik kollarımdaki minik tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Torununu tanımadın mı?"

Büyükanne başını Marla'ya doğru çevirdi, kaşları tatlı bir gülümsemeye dönüştü.

"Ne? Saçmalama. Onun kim olduğunu çok iyi

biliyorum." "Courtney dedin," diye karşı çıktı Marla.

"Sessiz olun!" Büyükanne sesini yükseltti. "Her adımında bana meydan okumayı bırakın, ikiniz de."

Marla bana doğru yürüdü. "Okula git, tatlı turtam. Bugün fazladan mesai yapacağım. Büyükanneime dolabını yeniden düzenlemesine yardım edeceğime söz verdim. Tamam mı?"

Büyükanneime baktım ama başımı salladım.

Sırt çantamı, anahtarlarımı ve cüzdanımı kaptığım gibi dışarı fırladım. İlk gözyaşının düşmesine izin vermeden önce arabama binene kadar bekledim.

A Streetcar Named Desire'ı düşündüm.

Blanche'ın artık ne *için* yalnız olduğunu bile bilmeyecek kadar derinlere sızan acı yalnızlığından. Blanche -tıpkı büyükanneim gibi- bütün gün evde oturur, şeytanları çoğu zaman onun tek yoldaşı olurdu.

Birine ne yapacağını bilmediği bir özgürlük vermenin ne kadar zalimce olduğunu düşündüm.

Büyükanne Savvy hep derdi *ki, eğer korkmuyorsan cesur değilsindir*.

Şu anda ikisinden biriydim ama onun için her ikisi de olmalıydım.

Tiyatronun arka sıralarında oturmuş, Tess ve Lauren'in prova sırasında sırasıyla Stella ve Blanche rollerini nasıl berbat ettiklerini izliyordum.

Tess kötü değildi ama Blanche'in rolü için Lauren'a karşı kaybını telafi etmek için aşırı rol yapmaya devam etti.

Ayrıca bu konuda sık sık şikayet ederdi.

"Blanche'in çok daha fazla eti var! Stella uysal ve çekingen."

"Büyü artık, Tess. Yenilgide nasıl zarif olunacağını öğren." Lauren .

"Ben asla kaybetmem," diye cevap verdi Tess, ses tonu daha önce hiç duymadığım bir keskinlik kazanmıştı.

Lauren saçlarını savurdu ve ona sakince gülümsedi. *"Öyle mi? O zaman nasıl oluyor da şu anda St. Claire'in kolunda değilsin?"*

Stanley'i canlandıran Aiden da son derece kötü değildi ama kaşlarını çatma ve ters ters bakma davranışlarını azaltması gerekiyordu. O kadar kabız görünüyordu ki, gösteri sonunda insanların sahneye çiçek yerine Pepto-Bismol atacağından endişelendim.

Provanın yarısına doğru yanımdaki koltuğa biri kaydı. Tuhaftı, çünkü diğer tüm koltuklar boştu. Ona bakmak için dönmemiş olsam da, kim olduğunu tam olarak biliyordum. Onu bu kadar çabuk tanımam beni korkuttu.

Kış, elma şekeri ve alfa erkeği kokusu. Vahşi ve eşsiz.

Ayaklarımı önümdeki koltuğun arkasında dengeleyerek sahnedeki oyunculara yeniden odaklanmaya çalıştım. West'e hâlâ kızgındım. Bunun başlıca nedeni geçen Cuma günü benim takma adımı mırıldanırken başka biriyle yatmış olmasıydı. Ama asıl neden, Reign'in bana davranışını yaygara kopararak beni sonsuza dek utandırmasıydı. Üniversitede bu tuhaf sataşmalara aldırmadan yoluma devam etmiştim. Reign De La Salle görmezden gelmeyi öğrendiğim pek çok aptaldan biriydi. West ilgi odağını yeniden yüzüme çevirmişti ve şimdi herkes benden bahsediyordu; hikâyemden, yüzümden, umutsuz geleceğimden.

Sanki liseye yeniden başlamış gibiydim.

West kaslı kolunu kafalığının üzerinden sarkıttı. Beden dili kayıtsızdı, kendinden emindi; ön cebinden bir şey çıkardı - küçük bir ajanda - ve kucağıma bıraktı.

"Tarihi daire içine alın."

Onu görmezden geldim, hâlâ sahneye bakıyordum.

"Beni köpek kulübesinden çıkardığın zaman," diye açıkladı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, hafif bir gülümsemeye karşı koydum, midemde dönen kelebeklerin üzerine mecazi bir lav dökerek göğsüme doğru uçuşa geçtim.

Ondan uzak durmamın iyi bir fikir olmasının nedeni tam da bunlardı.

Adamın her yerinde kalp kırıklığı vardı.

"Yapamam. Bu ajanda gelecek yılın ortasından öteye gitmiyor," diye söylendim, gözlerim hâlâ sahnede idi. Planlayıcıların on iki aydan öteye gitmediğini bilmek için bakmama gerek yoktu. Tess bir sahne sırasında başını geriye atarak Lauren'ın ilgi odağını çalmaya çalıştı.

Lauren'ın repliklerinde tökezlemesi nedeniyle sahne kesildi. "Lanet olsun!

Dikkatimi dağıttı." Lauren tepinerek el yazması.

Tess yumruklarını beline koyarak yanaklarını şişirdi.

"Kendinizi kaptırdığınızda hiçbir şey sizi şaşırtmamalı. Ben bir metot aktörüymün Lauren. Karaktere girdiğimde dokunulmaz olurum. Haftalardır Profesör McGraw'a Blanche olmam gerektiğini söylüyordum. Ben bu rol için doğmuşum."

Lauren sonraki birkaç cümlesini ezberlemeye çalışırken, Tess'in kedi gözleri sıralarda dolaşmaya başladı. Bizi fark ettiğinde durdu ve genişledi, içlerinde bir heyecan parıltısı belirdi. Bize el salladı.

"West! Grace! Merhaba!"

Ben de el salladım. West, zar zor fark edilen bir selamla çenesini öne doğru salladı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Şartlı tahliye ne olacak?" diye sordu. "Bu benim ilk suçum."

Başımı salladım. "Üç. İlk günden beri sinirlerimi bozuyorsun."

"Lanet olsun sana, kadın, seninle çalışmanın bir piknik olduğunu mu sanıyorsun?" Adam sinirlendi.

"Eminim öyle değildir, ama işinize burnumu sokup dikkatleri üzerinize çekmek istemem," diye belirttim.

"Burada tam olarak neyle suçlanıyorum?" Oturduğu yerde devasa gövdesini yeniden düzenledi, şimdi tüm vücudu benimkine doğru eğilmişti.

"De La Salle'nin söylediklerinden sonra kıyameti kopardın ve şimdi ben senin merhametine kalmış zavallı bir emo çocuğuyum. Beni çaresiz gösterdin. Zayıf. Bir sadaka vakası." Başımı çevirip gözleriyle buluştum.

Göğsümdeki sancı tam bir çekişe dönüştü.

"Yani seni savunduğum için bana kızgın mısın?" Kaşları birbirine çarptı.

"Kendi savaşımı kendim yapabilirim."

"Saçmalık. Bir kere bile savaşa gelmedin." "Bu seni ilgilendirmez."

"Sen benim işimsin." Beni inceledi ve makyajımın altında tüm yüzümün pembeleşmesinden büyük keyif aldı.

"Öyle olduğumu anladım. Sadece bunun nedenini merak ediyorum. Bir evcil hayvan projesine mi ihtiyacın vardı? Zaten bir sürü işiniz var sanıyordum."

"Çünkü sen benim *arkadaşımsın*." Gözleri acımasız bir kararlılıkla iki yarık halinde kısıldı. İşte bu kadar. Ben onun arkadaşıydım ve bu konuda söz hakkım yoktu. "Biri arkadaşlarıma saygısızlık ederse, bana da saygısızlık etmiş olur. Ve *kimse* bana saygısızlık *edemez*. Bu konuda anlaştık mı?"

Başımı sahneye çevirdim ama bunun tek nedeni ona sarılmamak için kendime güvenmememdi. Daha önce hiç kimse hayatıma girmemiş, girerken kapıyı tekmelememiş ve ne kadar kırılmış olduğumu fark ettikten sonra yanımda kalmamıştı.

West, ilgilensem de ilgilenmesem de arkadaşım olmak için ısrar eden ilk kişiydi. Bu benim için keşfedilmemiş bir bölgeydi. İçgüdülerim o beni terk etmeden önce onu uzaklaştırmamı söylüyordu ama vücudumdaki her bir hücre onu içeri almam için çılgılık atıyordu.

Öfkeden çılgına dönmüş bir halde kollarını havaya kaldırdı. "Peki. Geri çekilmemi mi istiyorsun? Tamamdır. Her iki durumda da, o pislik artık seni rahatsız etmeyecek, işte bu kadar."

"Woo-hoo. Teşekkürler, Kaptan St. Claire." Alaycı bir şekilde havaya yumruk attım. Artık West'ten hayatıma burnunu sokmayacağına dair söz almıştım. Ama yine de sakinleşmemiştim. Aksine, West'in oditoryumda beni herkesin içinde aramasının verdiği ilk heyecandan sonra eskisinden daha da öfkeliydim.

Nedenini çok iyi biliyordum -Melanie- ama bunu ona söyleyemezdim.

"Kaltaklık yaptığının farkındasın, değil mi? Bunu bilmiyor olamazsın."

İmkânsız olduğumu biliyordum ve duramamak beni öldürüyordu. Parlak kırmızı kendini yok etme düğmem açıldı ve arkadaşlığımızdan geriye hiçbir şey kalmayana kadar o piç kurusuna yumruğumla tekrar tekrar vurmak istiyordum, böylece hiçlik balonumda yalnız, görünmez ve güvende olmaya geri dönebilecektim.

Telefonu elinde dans ediyordu. Ben ekrandaki ismi göremeden aramayı sonlandırdı.

Melanie ikinci bir tur mu istiyor? Ona tek gecelik bir adam olduğunu söyledin mi?

"Bu gerçekten neyle ilgili, Texas?" Gözlerini yüzümde gezdirdi.

Oyunun yönetmeni Cruz Finlay sahnenin yanından başını kaldırdı ve elindeki metni bize doğru salladı. "Affedersiniz, sakıncası var mı? Oyuncularımın dikkatini dağıtıyorsunuz."

"Oyuncularınız dikkatimizi dağıtıyor," diye mırıldandım nefesimin altında. West yanımda homurdandı.

"Grace. West!" Tess yine bizi işaret etti. "Neler oluyor? Hepiniz benim için mi buradasınız?"

Tess harikaydı ama dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşünme eğilimi vardı. Sanırım eskiden ben de aynen onun gibi olduğum için sinirlerimi bu kadar bozuyordu.

Midem düğüm düğüm oldu. West'in her kadın ilgisiyle karşılaştığında telaşlanmayı seçseydim, günde üç kez ruhsal çöküntü yaşardım.

West ayağa kalktı, kolumu çekerek beni ayağa kalkmaya zorladı.

"Teksas için buradayım. Şimdi onu göre, saçından çekileceğim."

Şok olmuş Tess'i selamladı ve beni bir mağara adamı gibi kapıdan dışarı sürükledi. Olay çıkarmak istemediğim için elini tokatlayarak uzaklaştırmaktan kaçındım. Salondan çıktığımızda beni duvara yasladı ve kollarını vücudumun her iki yanına koyarak beni sıkıştırdı. Telefonu tekrar öttü. Görmezden geldi ve dudakları tehlikeli bir şekilde dudaklarıma yaklaşacak şekilde yüzünü eğdi.

Onun topraksı, erkek kokusu sistemime sızdı. Kalbim o kadar çılgınca atıyordu ki neredeyse kusacaktım.

"Tekrar deneyelim. Bana neden kızgınsın, Texas? Bana saltanat bahanesi uydurma. Ben dünkü çocuk değilim."

"Salona gelip herkesin önünde bana Teksaslı dediğin için insanlar konuşacak. Umarım mutlusundur."

Omuz silkti, şaşırمامıştı. "Verdiğim sik miktarı, verdiğim bok miktarına eşittir. Merak ediyorsan söyleyeyim, o da sıfır. Konuyu değıştirme."

"İnsanların senin liginin altında takıldığını düşünmesi umurunda değil mi?" Alay ettim.

"İnsanların çiftlik hayvanlarıyla takıldığımı düşünmesi umurumda değil. Ve sen de benim liginin altında değilsin. Şimdi sana bunu üçüncü ve son kez soracağım, neden kızgınsın? Dikkatli cevap ver. Dördüncü bir şansın olmayacak. Seni baş aşağı çevireceğim ve cevabını senden silkeleyeceğim."

". " Alay ettim.

Kaşları havaya kalktı, dudaklarında muzip bir küçümseme kıvrıldı.

Kahretsin, kesinlikle yapardı. Söndüm. "Sana kızgın değilim. Sadece yardıma muhtaç biriymişim gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Kendi başıma gayet iyiyim ve bana getirdiğin ilgiyi istemiyorum."

Beni taradı, dış görünüşümde çatlaklar aradı.

Sonunda yumuşadı ve duvardan geri çekildi. Onun kaybını her yerde hissettim.

"Kıçına dikkat çekmeyi bırakırsam, nispeten akli başında olmaya geri dönecek misin?"

"Aklım başımda."

"Tartışılır."

"Benimle ilgili delice olan bir şey söyle."

"Dışarısı yüz on iki dereceyken kapüşonlu giyiyorsun, doksanlara karşı sağlıksız bir takıntı besliyorsun, çekici olmadığını düşünüyorsun, br-"

"Tamam, anladım. Tamam, anladım. *Bir tane* dedim."

Düz dişlerinin arasına bir şeker çubuğu sıkıştırmış, şeytan gibi gülümsüyordu.

"Ben rekabetçi bir piçim. Bir kere başladım mı, bırakmam zor olur. Ateşkes?" Bana serçe parmağını uzattı.

Tek düşünebildiğim, Melanie'nin kot pantolonunun düğmelerini açarken onu kabaca öptüğü ve takma adımın dudaklarından döküldüğüydü. Kendi dudaklarım acıyordu ama serçe parmağımı onunkinin içine soktum, parmağının benimkine ne kadar büyük geldiğine neredeyse gülecektim. Bunu ikinci kez yapıyorduk. Aramızda bir şey olması hoşuma gitmişti.

"Kaçmaya hazır mısın?" Beni dürttü. "Nereye?"

"Austin. Az önce Karlie'den kamyonun bozulduğuna ve vardiyamız olmadığına dair bir mesaj aldım. Programım tamamen açık."

Kaşlarımı çattım ve telefonumu kontrol ettim. Elbette, aynı mesajı almıştım. Yine de West'le iş dışında vakit geçirmek? Bu koca bir hayır olurdu, üstüne de asla ve asla.

"Yapamam. Arka arkaya provalarım var."

"Size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama bu oyunu hiçbir şey kurtaramayacak. Jonas Brothers'tan bu yana Teksas'ın başına gelen en kötü şey bu." West, gerçekten üzgün ve alaycı arasında sevimli bir yüz ifadesi takındı.

"Jonas Brothers'tan nefret etmeye cüret etmeyin. Onlar ulusal bir hazine." Parmağımı ona doğru salladım, boğazımdan bir kıkırdama fokurdadı.

"Bu bir olay örgüsü." Parmağımı tutup beni kendine doğru çekti. "Seni My Bloody Valentine tarzı bir kız olarak düşünmüştüm."

"Doksanlardan sonra kurulan grupları biliyorum," diye itiraz ettim.

"Bunu kanıtla. Ama ondan önce yola çıkalım."

Her şey olup biterken biraz gevşemek ve dinlenmek iyi gelecekti. Ayrıca, West St. Claire'e aşık çoktan karar vermiştim ve ondan önceki erkeklerden uzaktan yakından hoşlanmama konusunda büyük ölçüde başarılı olmuştum.

Şehre kısa bir yolculuk yapmanın ne zararı olabilirdi ki? "Kolumu büküyorsun." İçimi çektim.

"Kadınların esnekliklerini keşfetmelerine yardımcı olmamla tanınıyorum."

Burnumu kıvırdım ve göğsünün sertliğini avuçlarımda hissederek onu ittim.

"İğrenç. Sırt çantamı getireceğim."

"Hayır. Geri döneceğine güvenmiyorum ve Cruz Finlay'ın felç geçirmesine ramak kaldı. Ben getiririm."

Konferans salonuna doğru yürüdü ve sırt çantamla geri döndü. Anahtarlığını parmağında çevirirken çantayı omzuna attı. Uzun adımlarını yakalamak için ayaklarımın üzerinde zıpladım.

"Atlamak. Daha iyi bilmesem, senin h-kelimesi olduğunu düşünürdüm." Sırıttı.

"Yüksek mi?" Hâlâ hoşnutsuzluğumla sıçrayarak sordum.

Kes artık. Kendini utandırıyorsun.

Güldü, bakışlarını yana kaydırarak beni izledi. "Hayır, ahmak. Mutlu."

"Mutlu değilim."

"Yüzündeki bok yiyen sırıtış bunu ." Çeneme bir fiske vurdu. "Çok kabasın."

"Parlıyorsun."

Saçlarımı omzuma attım, kendimi beklenmedik derecede güzel hissediyordum. Kalbim sanki suya batırılmış gibi şişti ve tüm vücudum karıncalandı.

"Fuuuuck," diye mırıldandı. "Katıksız neşe. Sen de kimsin? Kedi avına mı çıktım?" Durdu, beni yerden kaldırdı ve yan çevirdi. Sırtımdaki bir şeyi okuyormuş gibi yaparak kaşlarını çattı. Talimatlar ya da bir el kitabı. Islık çaldı. Beni yere bırakana kadar havayı tekmeledim, kıkırdamalarım kontrolsüzce ağzımdan çıkıyordu.

Çok fazla dokunuyorduk -aslında son dört yılda yaptığımdan daha fazla dokunuyorduk- karnımdaki kelebekler durmadan dönüp duruyordu.

"Evet. Sen gerçek Teksas'sın. 2.0 versiyonunu aldım. Suyu dayanıklı mısın?"

"Şu anda değil."

"Yazık. Bahse girerim iki parçanın içinde bir manzarasın."

"devam edersen yirmi parçaya bölünmek üzeresin."

Kendimi yeniden eski benmişim gibi hissediyordum ve nedenini bilmiyordum ama onun da kendisi için aynı şeyi hissettiğini düşünüyordum.

Her nedense, birbirimizin içinde daha önce olduğumuz ve çok özlediğimiz insanları ortaya çıkardık.

Ducati'sinin yanında durduk. İki kask çıkardı ve birini elime tutuşturdu. Bu sefer arkamı döndüm, kasketimi çıkardım ve itaatkâr bir şekilde taktım.

"İki kask mı?" Kaskımı taktığımda yüzümü ona döndüm. Omuz silkti. "Senin soğuk kışını eriteceğimi biliyordum."

"Her zaman kendinden bu kadar emin misin?"

"Günün her saniyesi." Ağzındaki elma şekerini tükürdü ve kaskını taktı. "Her zaman böyle meraklı mısın?"

"Bir şeyle onu keşfedecek kadar ilgilendiğimde." Bir omzumu kaldırdım. "Hazır benim meraklı olmamdan bahsetmişken, elma şekeri de neyin nesi? Biraz demode, değil mi?"

"Benim için değil. Sizin için nostaljik olan bir şey yok mu? Tarihinizden kalbinize yakın bir parça?"

İstemedenden de olsa parmaklarımı alev yüzüğümün üzerinde gezdirdim ve boğazımın çalıştığını hissettim.

"Aslında var. Bu alev yüzük" -elimi kaldırdım- "anneme aitti."

"Bu..." Küçük, yumuşak elimi büyük, sert elinin içine aldı ve inceledi. "*İğrenç*. Her neyse, elma şekeri benim için bu kadar."

Kendimi oynak hissederek, onları sakladığını bildiğim arka cebinden bir tanesini aldım ve kaskın altından ağzıma soktum.

"Bu... tatsız."

Aslında o kadar tatsızdı ki, neden tekrar tekrar bu şekere döndüğünü merak ettim. Elbette bilmemi isteseydi, bu bilgiyi gönüllü olarak verirdi.

West sırtıarak başını tembelce salladı.

Motosiklete binmesini bekledim, sonra arkasına atladım. Kollarımı göğüs kaslarını kavrayacak şekilde getirdi. Motor kükreyerek canlandı. Otoyolda hızla ilerledik, bir trafik sıkışıklığını atlattık, tatlı rüzgâr bedenlerimizi yalıyordu. Ona doğru bastırdım, içime çekebildiğim kadar çok çektim. Kask takmayı seviyordum. Yüzümü tamamen kapatıyor, herhangi biri olabileceğim yanılsamasını veriyordu. Böyle muhteşem bir adamın üzerindeyken, uzun sarı saçlarım dönerken ve insanların görebildiği tek şey vücudumken, normalmişim gibi görünüyordu. Gününe devam eden başka bir kız.

Kimse vücudumun ve yüzümün yaralı olduğunu tahmin edemezdi. Büyükannemin hasta olduğunu.

Bu yılki dönemimde başarısız olacağımı.

Tüm bu süre boyunca West'in telefonu cebinde titriyordu. Kalçamda hissedebiliyordum. Ama kim olduğunu sorarak anı mahvetme riskini almak istemedim.

2^{nci} Sokak Bölgesi'ne vardık, buzlu kahve aldık ve biraz dolaştık. Sokaklar kalabalıktı, üniversite öğrencileri, alışveriş yapanlar ve çiçek açmış saksılarla doluydu; her yerde ışıkla süslenmiş ağaçlar sıralanmıştı. Kafeler geveze gençlerle dolup taşıyordu. Okuldan, Cuma gecesi kavgalarından ve West kaldırımda durup kapüşonumun kolunu çekerek arkamızda insan trafiğine neden olduğunda benim oyunculuğumdan bahsettik.

"*Jack. Lanet olsun. Pot.*"

Önümüzdeki tabelaya baktım. Bir şapka dükkânıydı. Soluk gri şapkamı bilinçli bir şekilde yeniden düzenledim. Sadece West'in kaskını taktığımda ya da evdeyken çıkarırdım. Elimi tuttu ve beni içeri götürdü.

"Yüzünü sonsuza dek bu şeyin altına saklayacaksan, en azından beni aynı eski Nike logosuyla baş başa bırakma. Benim için her şeyi taze tut, Tex. İyi bir ilişkinin tarifi budur."

"İyi, ama onları denediğimde arkamı dönmek zorunda kalacaksın. Namusumu korumalıyım." Yumruklarımı kapüşonumun ceplerine geri sokarak hafif tuttum. Sıra sıra dizilmiş şapkaların arasında yürüdük. Sokağın aksine burası sessizdi. Kasada çalışan onlu yaşlarının sonundaki bir satıcı dışında sadece ikimiz vardık.

"Görünmemek senin için gerçekten bu kadar önemli mi?" West elini bir düzine şapkanın üzerinde gezdirdi.

Bir yığın üniversite temalı şapkayı karıştırdım ve omuz silktim.

"Mahremiyetimi seviyorum."

"Görünmez olmayı seviyorsun."

"Bunda ne sorun var?"

"Öyle *değilsin*." Yürümeyi bıraktı, parmak eklemlerini yontulmuş çenesine sürttü. "Uzlaşalım, her şapka takmaya çalıştığında gözlerimi kapatacağım ve hazır olduğunda açacağım. Bana güveniyor musun?"

"Neden umursuyorsun ki?" Yanında durdum ve üzerinde kiraz desenleri olan bebek pembesi bir şapkaya baktım. Ben bir kız çocuğuydum ve *Yangın*'dan önce bunu kabul etmişim. Şapkanın çok şirin görüneceğini düşündüm ve neden daha önce yeni bir tane almayı düşünmediğimi merak ettim. Ama cevap çok açıktı: Kimsenin bana baktığını düşünmüyordum ve baktıklarında da bunun yanlış nedenlerle olduğu açıktı.

"Texas, sana anlatmaya başlayamam bile. Bu şapkanın içi kullanılmış dış ipi gibi kokuyor olmalı. En az bir düzine şapkaya sahip olmanızı istiyorum, böylece dönüşümlü olarak kullanabilirsiniz. Düğünler, cenazeler, partiler, iş, okul için şapkalar.

..." Gözleri elimde tuttuğum bebek pembesine takıldı. Elimden kaptı ve göğüs kafesine vurdu.

"Dene bakalım."

"Gözlerini kapat."

"Eğer yaparsam, arkamı dönemezsin."

"Hey, bu anlaşmanın bir parçası değildi!" İtiraz ettim. "Sen amigo kızdın, değil mi?"

"Evet. Önce-"

"Takıma girmeden önce antrenmanda yaptıkları ilk şey nedir?"

Hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Uh, trust falls?"

"Aynen öyle. Bu bizim güven düşüşümüz. Gözlerimi açmayacağıma güvenin."

"Bana insanlara güvenmenin iyimserliğinizi yanlış yere koymak olduğunu söylemişsiniz," diye belirttim.

Yüzünü buruşturdu. "Benim kıcıımı dinleme. Ben sadece yumruklarıyla iyi olan işe yaramaz bir serseriyim."

"Ama..."

Parmağını dudaklarıma götürdü. Gözlerinin kenarları bir gülümsemeyle kırıştı. Bunun onun için bir anlamı olduğunu söyleyebilirdim. Ona güvendiğimi. Nedenini bilmesem bile.

"Düşmene izin vermeyeceğim, Tex," dedi sessizce. "Söz mü?"

"Ben söz vermem. Asla söz vermem." Cık cık etti. Yaptığı şey bu değil miydi? En küçük, en önemsiz şeylere bile asla söz bu kadar kararlı olmasının nedenini merak ediyordum. "Dene beni."

İsteğini düşünürken hava sessizlikle kaplıydı. Gözlerini sıkıca kapattı. Gri şapkamı yavaşça çıkardım, adrenalin damarlarımda vınlıyordu. Şok içinde ona baktım, bu küçük özgürleştirici anın tadını çıkarıyordum. Mecazi olarak kollarının arasına düştüğümde kollarını hissedebiliyordum.

Beni nasıl yakaladığını.

Sözünü nasıl tuttuğunu ve gizlice bakmadığını.

Pembe şapkayı aldım. Yanlardan bükülmemişti, bu yüzden taktığımda West hâlâ yüzümü rahat olduğumdan biraz daha fazla görebiliyordu. Başıma geçirdim, derin bir nefes aldım ve West'in omzuna dokunarak gözlerini açabileceğini işaret ettim.

"İyi mi?" diye alay etti.

"Benim standartlarıma göre değil," diye mırıldandım. Gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Ne düşünüyorsun?" Sadece bir şapka olmasına rağmen, *Sex and the City*'deki Carrie Bradshaw gibi poz vererek tüm vücudumu gösterdim. Kulağa aptalca geliyordu ama sanki gelinlik deniyormuşum gibi hissettiriyordu.

Bana dizlerimin bağını çözen orantısız, yarım ay bir sırtış fırlattı ve ıslık çaldı.

West kapağa uzandı ve kalbim tekledi. Bir an için, beni bıraktığında bedenimin yere çarptığını hissettim. Ama hayır. Onu almadı.

kapalı. Yüzümün her iki da koruyacak istediğim gibi büktü.

"Çok güzelsin," dedi, sesi alçalarak. "Kaptan da iyi."

"Teşekkür ." Sesimdeki yumuşaklık beni sarstı. "Ve hiç hoş değil, dostum. Eğer bükerseniz, satın alırsınız."

"Bu yalan haber. herhangi bir kıza sor."

. Yatıp kalkmasıyla tanınıyor olması beni eğlendirmiyordu.

"Ayrıca, biz bunu satın alıyoruz," dedi açıkça.

Eski şapkamı giymek için arkamı döndüm ve fiyatı kontrol ettikten sonra homurdanmaya başladım.

"Elli beş dolara mı? Benimle dalga geçiyorsun." "Ben ısmarlıyorum."

"Hayır." Başımı salladım. "Bana zaten bir kez yemek ısmarladın. Bunu alışkanlık haline getiremeyiz."

Ama kasaya doğru kasıla kasıla ilerliyor, pembe kiraz kapağını parmağıyla döndürüyor ve bana hiç aldırmıyordu. İnleyerek onu takip ettim. Ne isterse yapacağını biliyordum.

"Bu bir alışkanlık değil. Bu bir değiş tokuş. Ben sana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm bir şey aldım, şimdi senin bana bir şey alma sıran. Elmalara ne dersin?" Cüzdanının zincirini salladı (doksanlı yıllardaki kalbim en sevdiğim dönemle çok uyumlu olduğunu fark etmişti) ve cüzdanını çıkarıp satıcının önündeki tezgâha birkaç banknot bıraktı.

"Snap. Sen West St. Claire'densin. Sher U, değil mi?" Adamın yüzü aydınlandı.

Kanka tokalaşması yaptılar.

"Geçen yıl Williams'la olan dövüşünü gördüm. Onu dövmüştün. Hâlâ hayatta mı?"

"Buna bahse girmezdim." West ağzına yeşil bir elma şekeri attı ve yine o ukala, pislik haline geri döndü.

"Profesyonel olmalısın. Sen gördüğüm en iyi dövüşçüsün. Sen *git* Orada."

"Sen iyi bir çocuksun," dedi

West. "Şapkamı imzalar mısınız?"

Öyle yaptı ve adamla fotoğraf çektirmeyi de kabul etti. Keyifli bir şekilde dükkândan çıktık.

"Peki sence neye ihtiyacım var?" Anlaşmamızdan bahsediyordu.

gibi yaparak dudaklarıma dokundum. "Genital koruma." Güldü.

"Şakaların var, Texas."

"Hey, daha adını bile bilmeden sana bale ayakkabısı bırakan ben değildim."

West cüzdanını cebine geri soktu ve içinde yeni kasketimin olduğu çantayı bana uzattı. "Bunu hiç kabul etmedin. Hiç olup olmadığını merak ettim. Kendi akıl sağlığımı sorgulamaya başlamıştım."

"Ne olursa olsun bunu yapmalısın. Ama hayır, onları aldım. Hâlâ evde duruyorlar. Henüz ne yapacağımdan emin değilim ama zavallı kız kompleksim onları atmama izin vermiyor," diye itiraf ettim gülerek. "Geri mi istiyorsun?"

"Sende kalsın. Balenin benim alanım olduğundan emin değilim. Ben biraz büyük bir kıyım." Utangaçlık numarası yaptı, ben de onu bir tütü içinde hayal ederek homurdandım.

Bir ara sokakta hızlıca şapka değiştirdikten sonra pembe şapkayla geri döndüm. Beni çağırdı ve ben de bir tür femme fatal gibi popomu sallayarak yanından geçtim.

Telefonu tekrar çaldı. Öldürdü.

"Bir noktada bunu almayacak mısın?" Arkamı döndüm ve geriye doğru yürüdüm, gözlerim onun üzerindeydi. "Yapacak daha iyi işlerin varsa sorun değil."

"Yapacak daha iyi işlerim yok," diye kestirip attı, ruh hali yeniden asık suratlıya .

"Arayan her kimse size söyleyecek önemli bir şeyi olabilir."

Bunu düşündükçe, bir ilişkinin onu günde onlarca kez aramayacağını fark ettim. Endişe içime yerleşti. Durum bundan daha ciddiydi.

"Buna ben karar vereceğim. Senin sıran, Tex," diye seslendi bana, ben ilerlerken. "Nereye?"

"Hiç Frito turtası yedin mi, *Maine*?"

Yüzünde o güne kadar gördüğüm en şapşal, en tatlı sırıtış belirdi. Gözleri güzel mücevherler gibi parlıyordu. Bir keresinde Berlin Duvarı'nın yıkılışıyla ilgili bir belgesel izlemiştim. Binlerce insanın duvara çekiç ve tuğla getirdiğini, onu çıplak elleriyle yıktığını, zaferle parladığını, derin, karanlık bir acıyla uğulدادığını görmüştüm. Bana gerçekten içten bir gülümseme fırlattığı anda savunma duvarlarıma olan şeyin bu olduğunu hissettim. Binlerce küçük Batılı yumruklarını üzerine vurup yıkılmasını sağlarken, tuğla tuğla parçalanıyordu.

"Öyle söyleyemem." West başını yana doğru eğdi.

"Christina'yı alalım o zaman. Görmemiz gereken yerler var. Yiyecek Frito turtalarımız var." Başını eğdi, tam da duvarındaki son tuğla kırılırken.
"Yolu göster."

"Bu... *garip*." West koltuğunda arkasına yaslandı ve çatalını doğrudan Frito turtasının içine bıraktı. Elimi kalbimin üzerine koydum, nefesim kesildi.

"Şu anda gerçek misin?"

Başını salladı, çatalını eline aldı ve kaşlarını çatarak turtayı inceledi. "Bu şeyin içinde ne ki? Sığır eti, fasulye, peynir, enchilada sosu, tortilla cipsi, ekşi krema, mısır, ceviz ..." Tüm malzemelerin isimlerini saymaya başladı. "Bana *Friends* dizisindeki Rachel'ın iki tarif sayfasını birbirine yapıştırıp o iğrenç çilekli biftekli pastayı yaptığı zamanı hatırlatıyor. Mutfak lavabosu dışında her şeyi bu şeyin içine atıyorsun."

"Oh." Neşeyle gülümsedim. "Mutfak lavabosu orada, tamam. Tam altta. Kabuktan bir kat ötede."

Bir kahkaha patlattı. Hesabı işaret ettim ve ödedim. "Ayrıca, bilmeni isterim ki, Joey turtayı çok sevdi."

"Joey her şeyi yemeyi severdi. Şaka buydu."

"Anladığım kadarıyla sen seçici bir yiyicisin."

"Pek sayılmaz. Çizgiyi çektiğim yer iğrenç şeyler." Kare şeklindeki çenesini kaşdı, biraz düşündü. "Ve amcık. Ben de am yemem."

Diet Pepsi'm boğazımda kaldı ve bir kısmını bardağıma geri tükürdüm. "Affedersiniz?"

"Yeme alışkanlıklarımı sormuştunuz. olacağımı düşündüm."

"Neden sen..." Soruyu yarım bıraktım. Erkeklerle seks hakkında hiç konuşmadım. Aslında Karlie ya da büyükannemle de hiç konuşmadım. Marla da belli nedenlerden dolayı söz konusu değildi. Hiç değildi. . On altı yaşındayken, eski erkek arkadaşım Tucker'la. Ama bunu hiç konuşmamıştık ve deneyimimiz en hafif tabirle cansızdı.

"Kuku yemek mi?" Tedirginliğimin tadını çıkararak soruyu benim için tamamladı. "Yapılacak samimi bir şey gibi görünüyor. Amlara karşı bir şeyim yok. En sevdiğim zamanlardan bazıları onların içinde geçti. Sadece daha önce bir yerlerde bulunmuş olanlarla çok fazla tanışmak istemiyorum. Sürekli yattığım biri olsaydı, o zaman durum farklı olurdu."

"Hiç düzenli bir oldu mu?" Başını salladı.

"Lisedeyken. Kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde onu yedim. Peki ya sen?"

"Aynı."

"Seni yedi mi?" diye sordu, aşağılayıcı bir rahatlıkla. Kulaklarımın ucunun inanılmaz derecede ısındığını hissettim.

"Evet."

"Karşılık verdin mi?"

"Tabii ki. Herkes için eşitlik, değil mi?"

West sandalyesinde arkasına yaslandı, çenesi titriyordu.

"Hiç duydum . pozitif Ayrımcılık mı?
Ne olursa olsun oldu feminizme?"

Gülmemeye çalışarak dudağımı ısırdım. Gerçekten *kıskanıyor* muydu?

"Sanırım oral seks kuralınız alıcı tarafta olmak için geçerli değil?" Kaşlarımı kaldırdım. Binlerce utanç parçasına ayrılmadan konuşmayı sürdürdüğüm için gurur duyuyormuş gibi bana sıırttı.

"Doğru. Hoşuma gitmeyen bir oral seksle hiç ."

"Bu pek feministçe değil."

"Hey, hayatım boyunca kaç tane sütyen mahvettiğimi biliyor musun?"

"Bir de romantizm öldü derler." Gözlerimi devirdim. Şapkamı çekiştirdi. aşağı. İkimiz de inanılmaz derecede rahattık.

"Şimdi nereye, Tex?"

"Bir başka Meksikalı kazısı," dedim hiç vakit kaybetmeden.

"Bir turta daha mı?" Gözleri sahte bir dehşetle parladı. "Bana bunu tekrar mı yaşıyorsun?"

"Elbette. Ta ki Frito turtalarının tarım ve dilden bu yana insanlığın başına gelen en iyi şey olduğunu kabul edene kadar."

"Frito turtaları, tarım ve dilden bu yana insanlığın başına gelen en iyi şey," diye kestirip attı.

Güldüm. "İyi denemeydi."

Restorandan çıktık ve yan taraftaki restorana girdik. Oradaki Frito turtasını da beğenmedi. Üçüncü denemesinden sonra oturduğu yerden kalktı ve başını salladı.

"Artık Frito turtası yok. Bu benim insan haklarıma aykırı."

"Hadi ama, bu kadar dar görüşlü olma," diye takıldım, adımlarını yakalayarak. Gülmekten yüzüm acıyordu ve bunun çok eğlendiğimiz için mi yoksa artık gülmeye alışık olmadığım için mi olduğunu merak ediyordum. "Sadece ısıniyorduk."

"Turtayı veto ediyorum." Başını salladı ve anahtarlarını işaret parmağının etrafında çevirdi.

"*Maine*," diye

sızlandım. "*Texas*."

Elini salladım ama yerinden kıpırdamadı, Ducati'sine doğru ilerledi.

"Üstünde kirazla birlikte lütfen," diye mırıldandım.

-On altı yaşındaki Grace ağzımın dizginlerini ele geçirdi.

"Tabii ki üstünde bir kiraz olacaktı. Bu pastanın içine her şeyi sen koydun."

Neşeden şişmiş ve kahkahadan sırılsıklam olmuş kalbim sönmeye başladı. Öğleden sonraya yaklaşıyordu. Gerçek şu ki, ben de başka bir Frito turtasına pek sıcak bakmıyordum. Sadece ayrılmak istemiyordum. Sheridan'a geri dönmek. Batı ve Grace balonu patlasın. Dikkatsiz ve mutlu olmaya devam etmek istiyordum. Birkaç saat daha kendimi güzel hissetmek ya da en azından iğrenç hissetmemek.

West Ducati'nin yanında durdu ve bana kaskımı verdi. Şapkamı hızla kaskla değiştirdim ve iki kasketimi de satıcının verdiği çantaya tıktırdım.

Sheridan'a sessizce döndük, saçlarım boynumu ve omuzlarımı kamçılıyordu. Sheridan sınırlarına ulaştığımızda West şehir merkezine, Ana Cadde'ye doğru bir dönüş yaptı.

"Bugün benim doğum günüm," dedi birdenbire.

"Ne?!" Kulağına doğru çığlık attım. Sesim rüzgâr ve kask yüzünden boğuk çıkıyordu. "Öyle mi?"

"Evet" diye

homurdandı. "Kaç

yaşında?"

"Yirmi iki yaş genç." "Vay

anasını."

"Bu konuda kendimi iyi hissetmemi sağladın, Tex."

"Doğum gününde bana bir hediye aldın. Bu çok yanlış. Dur. Hemen dur."

Albertsons bakkalına uğradı. Kaskımı çıkarmadan içeri koştum, sonra kahverengi bir kağıt torbaya sarılmış bir şişe tekila ve birkaç doğum günü mumuyla geri döndüm. En ucuz türdendi ama hiç olmamasından daha iyiydi. Tekrar atladım ve kollarımı ona doladım.

"Sheridan Plaza'ya," diye talimat verdim.

"Bensiz içmeye mi başladın? Bunu neden yapayım ki?" Başını çevirdi, fırtınalı gözleri kaskının üzerinden benimkilere odaklandı.

"Oraya hiç gitmedim," diye itiraf ettim kısık sesle.

Kaskını kafasından çıkardı, motor hâlâ çalışıyordu ve kaşlarını çattı. Kaskım hâlâ takılı olduğu için şanslıydım, çünkü West St. Claire'in yüzünün bana bu kadar yakın olması, dudaklarının ağzımdan bir nefes uzakta olması baştan çıkarıcılığın tanımıydı. Altın sarısı saçları şakaklarına ve alnına yapışmış, oyulmuş elmacık kemikleri güneşin altında parlıyordu.

"Benimle dalga
geçiyorsun." Başımı
salladım.

"Sheridan'da büyüdün ve Plaza'ya hiç gitmedin mi?"

Başımı salladım.

"Tamam. Ama oraya tek başına gitmene izin yok. Bana söz ver." "*Söz vermiyorum.*" Kaşlarımı oynattım, kuralını onunkine geri atarak yüz. "Kısasa . Neden oraya gitmemi istemiyorsun?"

"Orası bir döl çöplüğü."

"Bütün kız arkadaşlarınla takıldığın yer orası değil mi?" Ses tonumu hafif tuttum.

"Bu yüzden orası bir döl çöplüğü. Bir bayana göre bir yer değil." Kaskını tekrar taktı ve ayağını ileri atarak tekrar yola koyuldu.

Sheridan Plaza'ya vardığımızda West arka tarafa park etti ve beni içeri götürdü. Zemin kat boştu, birkaç ıslak yatak, sigara izmaritleri ve etrafa saçılmış kırmızı Solo bardaklar dışında. Beton merdivenlerden ikinci kata çıktık. Muhtemelen bir yemek alanı olması gereken sol kanat geniş ve boştu. Etrafa serpiştirilmiş spor minderleri, kasalar ve kutularla çerçevelenerek bir halka oluşturulmuştu ve etrafında en az yüz kişiyi barındıracak kadar alan vardı. Kadın sağ kanadı, mağazalar olması gereken küçük odalardan oluşuyordu ve burada daha fazlası vardı

Her küçük oyukta şilteler. Pis, ayrı motel odaları gibi. İnsanların buraya gelmeyi sevmesine şaşmamalı. Burası derme çatma bir genelevdi.

West bana hızlıca etrafı gösterdi, elimi cezalandırıcı bir şekilde sıktı, sanki buradaki titreşimler hassas ruhumu doğrudan cehenneme çekebilirmiş gibi. Serbest eliyle içinde tekila şişesi olan kâğıt torbayı tutuyordu.

"Temelde bu kadar. Üçüncü kat yönetim katı. Ofislerimiz orada," dedi, sesinde alaycılıktan eser yoktu. Homurdandım.

"Dokuzdan beşe mi çalışıyorsun?"

"Daha çok altmış dokuz gibi." Merdivenlerden üçüncü kata çıktık.

Asansörün önümde durduğunu gördüğüm anda gülümsemem yerle bir oldu. Sırtı bana dönük olduğu için bunu göremiyordu.

Yani bütün ilişkilerini oraya götürüyordu.

O ve Melanie'nin birleştiği yer.

Konuyu değiştirmek için bir şeyler söylemem gerekiyordu, çabuk.

"Ne yapmak istiyorsun? Bu yıl mezun olduğunda?" Boğazımı temizleyerek ona doğru döndüm.

Bir elini saçlarında gezdirdi, bükülmüş iç pazısındaki A dövmesi benimle alay ediyor, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi hatırlatıyordu.

"Keskin bir konu değişikliği. Sanırım bunu hiç düşünmedim."

"Hiç tercihin yok mu? Fikirleriniz? İstekleriniz?"

"Hayır, hayır ve hayır." Durdu, bana sırtını döndü ve kollarını havaya kaldırdı. "Gelecek hakkında konuşmak istemiyorum. Düşüşe güven, Tex. *Yakala.*"

Ne olduğunu anlayamadan vücudu bana doğru savruldu. Küçük bir hırıltı çıkardım ve kollarımı açarak onu kucaklamaya çalıştım. *Lanet olsun.* Hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Ağırdı. *Gerçekten* ağırdı. Onunla birlikte düştüm, ağırlığının altında ezildim ve irkildim, arkamdaki soğuk beton için kendimi destekledim. Ama üzerime düştüğünde, tüm vücudu üzerime bastırduğunda, arkamda düşüşü engelleyen bir şilte olduğunu fark ettim.

yüzden yapmıştı.

Onu yakalamak için zamanım olmadığını biliyordu ama ikimizin de yumuşak bir şeyin üzerine düşeceğini de biliyordu. Sadece onu yakalamaya *çalışıp çalışmayacağımı* görmek istemişti.

Lanet olsun bu adama.

Onu üzerimden iterek kıkırdadım. Etrafımda yuvarlandı ve tekila şişesini açtı. Bir yudum almak üzereydi, ama alamadan elinden kaptım.

"O kadar hızlı değil, doğum günü çocuğu. Kadeh kaldırmak istiyorum."

Doğrulup dikkatle dinledi. Ciddi ciddi. Birdenbire en sevdiği konu hakkında çok önemli bir ders almak üzere olan meraklı bir çocuk gibi göründü.

Onu sözlerime aç görmek kalbimi kırdı, çünkü doğum gününü kutlamak istemediği çok açıktı. Arkadaşlarıyla hiçbir şey yapmadı ve bugün geç saatlere kadar bana bundan bahsetmeye zahmet etmedi.

Aslında, yemek kamyonunda bir vardiya çalışmayı planlıyordu.

Nedense West St. Claire onun doğumundan pek memnun değildi ve bunu bilmek ruhumu neredeyse parçalara ayırıyordu.

"İnatçı ve bazen ele avuca sığmayan biri olmama rağmen her zaman yanımda olan çok özel bir arkadaşımın şerefine kadeh kaldırmak istiyorum." Ses tonumu sıradan tutmaya çalıştım ama söylediğim her şeyin gerçeği abartmadığını fark ettiğim için oldukça duygusaldım.

West gözlerini devirdi. "Benim hakkımda konuştuğun kısma gel, seni küçük pislik."

Omzuna vurdum. "Tüm evrenin senin hakkında ne söylediği umurumda değil West St. Claire. Bir savaşçı olman, Christina adında bir canavara binmen ve erkek düşkünü olman umurumda değil. Benim için sen sadece her zaman doğru olanı yapan havalı bir adamsın ve bu yeterli. Hayır." Kızardığımı hissettim. "Yeterden de fazlası. Her şeyim. Mutlu yıllar, pislik surat."

Başımı arkaya eğdim, tekiladan bir yudum aldım ve boğazımdan aşağı süzülen yanma hissini kucaklayarak ona uzattım. İki saat boyunca o şiltede oturduk, içtik ve konuştuk. Sohbetimiz çocukluklarımızdan futbola, dizilerden müziğe ve kitaplara kadar uzanıyordu. Ne kadar çok içersek o kadar az anlam ifade ediyorduk, ta ki ikimiz de aynı anda tamamen ayrı iki konuşma yapana kadar.

Şişeyi bitirdiğimizde dışarısı karanlıktı. Plaza şaşırtıcı derecede serinlemişti. İkimiz de yatağın üzerine tünemiştik, kollarımız birbirine değiyor, tavana bakıyorduk.

"Nasıl hissettiğimi biliyor musun?" Ben sordum.

"Kendini koruma duygun dışında hiçbir neden yokken beni uzaklaştırmak mı?" diye sordu kuru bir sesle. Kıs kıs güldüm. Tuş.

"Tüm alkolü emecek gerçek bir Meksika yemeği."

Boş tekila şişesini eline aldı, dibine bakarken bir gözünü sıkarak kapattı. "Yani balık tacos ve tortilla cipsi gibi mi?"

"Aynen öyle."

"Buralarda böyle bir şeyi nerede bulabileceğimizi bilmiyorum."

Birbirimize bilmiş bilmiş sırttık. Doğru değildi, iyi de değildi ama gayet mantıklıydı. Bugün o kadar çok kuralı çiğnemiştik ki, bir tanesi daha bizi öldürmezdi.

Ve gerçekten, Bayan Contreras asla .

"Sen de benim mü düşünüyorsun, doğum günü çocuğu?" Sırtışıım genişledi. "Teksas'ın çok daha eğlenceli hale geldiğini düşünüyorum."

Yemek kamyonuna sendeleyerek girdik, arkamızdan kilitledik ve pencereyi kapalı tuttuk. Arkamı döndüm ve işaret parmağımı ağzıma bastırdım.

"Şşt!"

"İkimiz de sessiziz, aptal." Boynumu sıktı ve yanımdan geçerken kıkırdadı.

West ışığı yaktı ve ben sebzeleri keserken ızgarayı açtı. Yumuşak tacoları hazırladım, üzerlerine doğum günü mumlarını yapıştırdım ve yaktım. Kamyonet dükkândan döndüğü için ekşi krema ve guac gibi birkaç malzememiz eksikti ama umursamayacak kadar sarhoştuk.

"İyi ki doğdun" şarkısını bir şekilde tüm notalarını atlayarak söyledim ve West'in mumları üflemesine izin verdim.

"Ne istedin?" İkimiz de mumlardan yükselen ince dumanı izlerken kolunu ovuşturdum ve çenemi omzuna koydum.

"Eğer sana söylersem, konuyu kurcalamayacağına söz verir misin?" "Elbette."

", Tex. Kıçıma kız gibi davranmanı istemiyorum. Burada olmamızın tek sebebi senin öyle biri olmaman."

"Dökül bakalım, evlat." Güldüm.

"Bir daha asla ölmek istemediğimi söyledim."

Boğazım tıkanı ve ortalık sessizleşti ama sözümü tuttum, konuyu uzatmadım. "O zaman ben de bunu dileyeceğim," dedim usulca.

Yere oturduk ve ben ona doksanların *şu ya da bu* sorularını sorarken kırık, sıkıntılı tacolar yedik. Artık West'in benimle neden arkadaş olduğunu araştırmamaya karar verdim. Bunun yerine, aramızdaki ilişkiyi devam ettirecek ve bizi nereye götüreceğine bakacaktım.

Yıllardır bu kadar mutlu olmamıştım ve bunun bir anlamı olmalıydı.

West bana bel çantalarının neden ereksiyon katili olduğunu anlatırken biri kamyonetin camına vurdu.

"Alo? Orada kimse var mı?"

İkimiz de sustuk, ısırıkların ortasında birbirimize kocaman gözlerle bakıyorduk. Dudaklarımı birbirine kenetledim ve bir kahkahayı bastırdım. Artık nadiren sarhoş oluyordum ve çakırkeyif olduğumda ne kadar kıkırdadığımı unutmuştum.

"Hey, ışıklar yanıyor," dedi kamyonun dışındaki adam. Kamyonun etrafında dönerken ayakkabılarının altındaki çakıllar çıtırdadı. Muhtemelen pencere aralıklarından içeriye gözetlemeye çalışıyordu. "Hepiniz kapıyı açın."

Bir elimi ağızma kapatıp kahkahalarımı bastırmaya çalıştım ama burnumdan küçük, dehşet verici bir homurtu kaçtı. West'in gözleri büyüdü ve kocaman sıırttı.

Duyduğu için utanarak yüzümü kapattım, tüm vücudum sessiz kahkahalarla titriyordu.

Dışarıdaki iki kişiden biri boğuk bir sesle, "Kamyona bak," dedi. "Titriyor. Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Düşündüğün şey doğruysa, bize kesinlikle kapılarını açmayacaklarını düşünüyorum Rick ve ben de oradan yemek yemeyeceğim."

Seks yaptığımızı sandılar! Oh, Tanrım. İkinci bir kontrolsüz homurtu çıkardım, tutamadım ve geriye doğru devrildim. West üzerime atladı, beni yere yapıştırdı, belime sarıldı ve beni susturmak için elini ağızma bastırdı.

Tacolarımız etrafımıza saçıldı ve onun üstümde, kasıklarını karnıma bastırmasını izlerken tüm hava ciğerlerimi terk etti. Yaptığı şeyin cinsel bir anlamı yoktu. Sadece başımız belaya girmesin diye çenemi kapatmamı istiyordu. Burada olmamamız gerekiyordu ve Bayan Contreras bunu öğrenirse muhtemelen ikimizi de kovardı, bana olan sevgisine lanet olsun.

Yine de tüm vücudum canlandı ve onun lezzetli ağırlığı bana doğru itilirken küçük bir inilti benden kaçtı. Meme uçlarımın sütyenime sürtündüğünü hissettim. Her hareket ettiğimde kumaşına sürtünmesi ağızımı

Su. Kalçaları o kadar güçlü ve kaslıydı ki, ayağa kalkmasını, fermuarını açmasını ve penisini ağzıma sokmasını istedim.

West parmaklarını dudaklarıma doladı. Avucunu yalama isteğine direndim. Pürüzlü ve tuzlu tenini ağzımda hissedebiliyordum. İçime doğru daha da eğildi, beni her yerimden sardı, o kadar ağırdı ki zar zor nefes alabiliyordum. Gözleri benimkilere kilitlenmişti. Artık gülmüyordum. Dışarıdaki insanlar kamyonun içine bakmaya çalışıyor, telefonlarının fenerlerini içeriye tutuyor, West'in yüzünü yumuşak ışık huzmeleriyle süslüyorlardı.

İkimizin de kalbi çılgınca çarpıyordu, o kadar hızlı çarpıyordu ki onları duyabiliyor, neredeyse gömleklerimizdeki izlerini görebiliyordum.

Çıtırtılar daha sessiz hale geldi ve kamyonun dışındaki cırcır böceklerinin sesi arttı. Gidiyorlardı.

West sonuna kadar eğildi, kasketimi yana yatırdı ve alnını benimkinin üzerine koydu. Her şiddetli nefeste göğüslerimiz birbirine çarpıyordu. Gözlerini kapattı. Burunlarımızın uçları birbirine değdi. Baş döndürücü, tuhaf bir his beni ele geçirdi. İçimden bir ses bu anı yıllarca kafamda tekrarlayacağımı söylüyordu.

Elini ağzımdan çekti ve yanıımızdaki elektrik kablosunu çekerek ışıkları söndürdü.

Kalbim çarptı, *çarptı, çarptı*.

"Teksas." Fısıltısı üzerimi örttü, beni bulanık ve sıcak hissettirdi.

"Maine." Sesim kalın ve garipti. Bana ait değildi.

Kamyon o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Gözlerim dudaklarının kıvrımı olduğunu hayal ettiğim şeye yapışmıştı ve beynim bana bir öpücüğün arkadaşlığımızın başına gelebilecek en kötü şey olduğunu söylese de, geri kalanım isyan etti, ağzını benimkinde hissetmek için çaresizdi.

"Bugün berbat değildi." Nefesi yüzümü gıdıkladı.

Konuşma yeteneğimi kaybederek yutkundum. "Hayır, olmadı." Dudaklarım onunkilerden bir nefes uzaklaştı.

"Doğum günlerim genelde berbat geçer," diye açıkladı. "Oh."

Zeka belirtisi göstermeyi resmen bırakmıştım. Onun yakınlığını suçladım. Beni gerçek tekiladan daha çok sarhoş etti.

"Teksas," dedi tekrar.

"Maine mi?" Beklentiyle titriyordum.

"İzin için yap bir şey gerçekten lanet olsun Aptal, henüz Şu anda çok mu gerekli?"

Kalbim göğsümde takla attı. Ne sorduğundan bile emin değildim ama cevabımın ne olacağından kesinlikle emindim.

"Kabul edildi."

"Mutlu yıllar bana." Zifiri karanlıkta ağzı benimkinin üzerine indi.

Vücudumdaki her hücre çiçek açtı ve şarkı söyledi. Sırtımı dikleştirdim, ağzım onun dilini karşılamak için açıldı. Dudaklarının dudaklarıma değmesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi ve damarlarımdaki kan tatlı ve yapışkan bir şekilde homurdandım.

West'in telefonu tekrar çalmaya başladı. İçinde bulunduğumuz trans halini bozarak hızla uzaklaştı. Ayağa fırladı, ışığı yaktı ve ben de onu takip ettim, o bana sırtını dönüp nihayet aramayı açarken atılan taco parçalarını topladım.

"Öyle mi?" Sesi nefes nefese gibiydi. Telaşlıydı. Şimdi volta atıyordu.

Kırık tacoları çöpe atarak kendimi meşgul ettim, gözlerim gizlice kot pantolonunda dolaştı ve ereksiyonunun dış hatlarını algıladı. Uzun, kalın ve davetkârdı. Onun beni çıldırttığını ama benim de ona aynısını yapabileceğimi bilmek güzeldi.

Sapkın düşüncelerimden habersiz olan West arkasını döndü ve elini dağınık saçlarında gezdirerek bana bir kez daha sırtını döndü.

"Meşguldüm."

"Dur."

"Sadece bir arkadaşım ile takılıyorum."

Dur.

"Evet, bir kadın."

Durakla.

"Çünkü anlatacak bir şey yok. O sadece bir arkadaş. Bir önceki lanet cümlemde de belirttiğim gibi. Daha fazla hafıza bulmacası çözmelisin anne. Beynine biraz egzersiz yaptır."

Ouch.

"Geçen yıllar hemen hemen aynı hissediyorum." , kişisel olmayan bir kıkırdama çıkardı. "Neyse, gitmem gerek. Babama benden selam söyle. Hoşça kal."

Telefonunu arka cebine soktu ve arkasını döndü, soğukkanlı ve sakin ifadesi bana tamamen yabancıymışım gibi hissettirdi. Sanki bütün gün hiç yaşanmamış gibi.

"Yola çıkmaya hazır mısınız? Araba kullanabilir miyim bilmiyorum ama sizinle eve kadar yürüyebilirim." Yeşim taşı gözleri elmas kadar sertti ve gözlerinde

Bir saniye önce içlerinde yüzen sıcaklığa dair bir ipucu. "Annen miydi o?"

Daha önce annesiyle bu kadar kişiliksiz konuşan birini duyduğumu sanmıyordum. Annesiz büyümüş biri olarak, arkadaşlarımın anneleriyle olan ilişkilerini her zaman dikkatle izledim. ekişmeleri, kızgınlıkları, aralarında görünmez bir kordon gibi akan sevgi damarını.

Yakınlık değişiyordu ama West ile annesi arasında olmayan, altta yatan, yerleşik bir aşınalık her zaman vardı.

"Evet." Yerleri temizlememe yardım etti, her şeyi hızlı ve verimli bir şekilde yapıyor, bakışlarımdan kaınıyordu. O telefon görüşmesi her ne anlama geliyorsa, onu allak bullak etmişti. "Arkadaşlarım doğum günümü kutlamaya çalışmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar ama annem yine de deniyor."

Neden doğum günlerini kutlamadı?

Peki neden bunu *benimle* paylaşmayı seçmişti?

Hiçbir cevap alamayacağımı biliyordum. Bu gece değil.

Gülümseyerek kolunu okşadım. "Bykannene merhaba demek ister misin?"

"şaka mı yapıyorsun?" Alay etti. "Senin zavallı kıınla takılmamın tek nedeni Bayan S. ile yakınlaşmak."

Batı

Ve On Yılın Aptal dl'nn sahibi ...

Ben.

Doğruca benim açık kollarıma gidiyordu.

Teksas'ı öpmek, *Teksas*'a taşındığımdan beri yaptığım en çılgınca şeydi.

Bunun olmasına izin verecek kadar sarhoştu ve ben de kurallarımın üzerine işeyecek kadar aptaldım.

Beklenmedik kurtarıcım annemdi. Telefonumun çaldığını duyduğum anda hatırladım.

Neden burada olduğumu hatırladım. Neden Maine'e asla geri dönmeyeceğimi.

Neden kız arkadaş edinmediğimi, ciddi ilişkiler kurmadığımı ya da gelecek için bir planım olmadığını.

East haklıydı, Grace Shaw'dan hoşlanıyordum ve eğer ellerimi kendime saklamazsam, ikimizi de hak etmediği ve nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir karmaşanın içine sürüklemek üzereydim.

Söz vermek yok, hayal kırıklığı yok.

Bu benim hayattaki sloganımdı.

Grace ve ben yan yana yürüdük. Hâlâ kafası güzeldi, etrafta zıplıyor ve hararetli bir şekilde konuşuyordu. Küçük pembe şapkası ve sarı saçlarıyla çok sevimliydi. Bir parçam onun kendi güvensizliğini görüp açılacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu. Onlara yaklaşma sinyalleri vermeyi bıraktığı anda erkekler ona çıkma teklif etmeye başlayacaktı. Bir yanımda o orospu çocuklarının her birinin derisini yüzmek ve etlerinden yetimler için davul setleri yapmak istiyordu. Onu hak etmiyorlardı. "Onların" kim olduğunu bilmiyordum. Sadece yüz­süz, umarım çüksüz adamlar.

"...bu dönem geçmeme izin vermeyebileceğini söyledi. Bu gerçekten korkutucu. Ama sahneye çıkamam. İyi bir özel efekt makyajı olduğunu biliyorum ama bunun ne anlamı var ki? Herkes yeni yüzümü görmek için gözleriyle makyajımda bir delik açmaya çalışacak. Oyun arka kalır ve benim garip yeni yüzüm herkesin dilinde olur. Hayır, sahneye çıkamam. Şapkam olmadan olmaz. Kabul edelim ki böyle bir seçeneğim de yok." Grace'in arka planda açıklama yaptığını duydum ve bu kez o öpücüğü bitirmenin nasıl bir şey olacağını düşünerek yine kendimi kaybettim. Bir telefon almadan önce aradan sıyrılmayı başardığımız hızlı öpüşmeden daha fazlasını yaşamak.

"Kim?" Kapısının eşiğine geldiğimizde sordum.

"Profesör McGraw." Evine giden alçak kapının önünde durdu. "Başını alıp gittin, değil mi?" Elini uzatıp saçımı bir yandan okşadı, düzgün bir şeye benzetmeye çalıştı. Saçlarımı sadece birkaç ayda bir keserdim, o da ancak East kışımın üstüne oturup makas tuttuğunda olurdu.

İnledim, başka tarafa baktım. Kızlar bana sürekli dokundu. Bana kafa atıyor, öpüyor, elliyor, üstüme biniyordu. Ama biri bana dokunmayalı

bana *böyle* dokunmuştu. Şehvet yerine özenle. En azından Whitley'den beri kimse dokunmamıştı.

Kapı açıldı ve yaşlı bir kadın çantasını omzunda sallayarak dışarı fırladı. ", verandanın ışıklarının yandığını gördüm. Mikrodalgaya sana biraz yiyecek bıraktım, eğer yaşlı yarasa henüz almadıysa. Üzgünüm, sen duş alana kadar bekleyecek vaktim yok. Pete'in bir şeyi var. Oyalanacak zaman yok. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Teşekkürler, Mar." Teksas ayak parmaklarının ucuna uzanarak kadına sarıldı. İkimiz de verandasına doğru yürüdük. Marla arabasına doğru giderken omzuma vurarak selam verdi.

"Ona iyi davran evlat, yoksa seni tüfeğimle tanıştıracığımdan emin olabilirsin."

Siktiğimin Teksas'ı.

Marla Dodge'a binip giderken Grace'e, "Sen duş alırken ben Bayan S'yi eğlendiririm," dedim. Pompalı tüfek lafı sanki Marla bana çay teklif etmiş gibi kafasının üzerinden geçti.

"Oh, değil. Gerçekten." Makyajının altında kızardı.

"Bu bir açıklama, teklif değil. Çekil." Bir elimi sırtının alt kısmına bastırdım, aklımı başımdan alacak kadar kıcına yaklaştırdım. Aletim kotumun içinde geriliyordu ve eve gidip bir tanesini ovmak için sabırsızlanıyordum.

Teksas üst kata çıkıp duş aldı ve ben de kendimi evimde hissederek oturma odasına girdim. Eski görünüyordu ama etrafındaki temel oldukça yeniydi, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Burada bir yangın çıkmış ve evin bazı bölümleri yeniden düzenlenmişti.

Savannah televizyonun karşısındaki koltuğa oturmuş, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir atkı örüyordu. Gözleri boştu, ağzı ince bir hoşnutsuzluk çizgisiyle kapalıydı.

Onun önüne oturdum. "Hey, Bayan Shaw. Beni hatırladınız mı?"

On iki metrelik atkısından başını kaldırıp gözlüklerinin kenarından baktı, sonra bakışlarını tekrar örgüsüne çevirdi.

"Tabii ki biliyorum," dedi, gergin ifadesi gevşeyerek. "Sen benim kocamsın Freddie."

On dakika sonra Teksas duştan çıkmıştı ve büyükannesinin bunadığından yüzde yüz emindim. Bayan S. ona göz kulak olduğum süreyi bana tanımadığım ve görünüşe göre birlikte çalıştığım insanlar hakkında sorular sorarak geçirdi, yapmadığımız tüm konuşmaları tekrarladı ve bana ölmüş kocasıymışım gibi davrandı. Bu bir rol değildi. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Grace merdivenleri ikişer iniyordu, üzerinde pijama olarak kullandığı büyük boy, uzun kollu bir gömlek vardı. Bacakları çıplaktı ve gözlerim onları açgözlülükle yaladı. Bacakları mükemmeldi. Bronz ve uzun ve Atletik. Onları kolayca belime sarılmış olarak hayal edebiliyordum.

Ama ben yapmadım.

Çünkü sürekli unuttuğum gibi biz SADECE ARKADAŞTIK. Belki de göz kapaklarımın içine bir not yapıştırmam gerekiyordu. *Sadece* ve *Arkadaş*.

Gözbebeklerim sonunda onun geri kalanına kaydı. Başında kasketi vardı ve yüzü yeni yapılmış makyajla doluydu.

Böyle oynuyoruz, değil mi Tex?

Ayağa kalktım.

"Bunu yaptığınız için çok teşekkürler. Gerçekten minnettarım." Grace sahanlığa ulaştığında kollarını bana doladı ve beni sıktı. Göğüsleri göğüs kaslarıma baskı yapıyordu. Sütyen giymemişti. West Junior, eğer karşılığını kucaklaşarak öderse ona daha fazla katı şeyler yapacağını aklına not etti. Beni ön kapıya kadar götürdü, kibarca defolup gitmemi söylüyordu.

"Bu makyaj da ne?"

"Ailenle arandaki bu berbat ilişki de neyin nesi?" diye sorarak kapıyı benim için açtı.

Touché.

Kulağının arkasına fiske attım. "Her şeyi açıklığa kavuşturmak adına, eğer yarın okulda bana kafesle yaklaşırsan, kıcını çeşmeye fırlatır ve yüzünün her santimini makyajdan arındırırım."

Sırıttı. "Artık bunu yapmayacağım. Söz veriyorum." Bana serçe verdi. Serçe parmağını kendiminkine sardım ve onu vücuduma çektim, iz bırakmamış yanağını öptüm. Nefes nefese kaldı. Çıldırmasına fırsat vermeden ona sırtarak geri çekildim.

Doğum günüm olmasına ve doğum günlerimin hayatımın en kötü günleri olmasına rağmen kendimi şaşırtıcı derecede hafif hissederek verandanın merdivenlerinden indim.

Son gıcırdayan basamakta durdum ve onun hâlâ kapıda olduğunu bilerek arkamı döndüm.

"Hey, Texas?"

Alnını kapıya dayamış, uykulu bir şekilde bana gülümsüyordu. "Biraz açılmalısın."

"Sen de öyle yapmalısın."

"Sanırım öyleyim."

Son beş yıldır gülümsediğim ilk doğum günüydü. Bunu düşünmek bile delilikti. Kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Annem, babam ve East'in bütün gün beni aramalarına şaşmamalı. Muhtemelen sonunda kendimi öldürdüğümü düşündüler.

Bu sefer yakalamayı başardığım bir yolda geyik anı yaşadım.

Grace arı sokmuş alt dudağını ısırды ve bana dünyayı eriten sırtışılarından biriyle savaştığını söyledi.

"Sanırım ben de öyleyim."

Chapter Ten

Grace

İlk anka kuşu tüyümün nihayet küllerinden çıktığı akşam, sahne asistanı olarak işimi yapıyor, oditoryumu temizliyordum

West'le neredeyse öpüştüğüm günün ertesiydi. Tess ve Lauren Geç saatlere kadar kalıp bazı sahneleri birlikte prova ettikten sonra en son Lauren ayrıldı. Lauren hala tüm repliklerini doğru söylemekte zorlanıyordu. Bunun nedenini erkek arkadaşı Mario'dan yeni ayrılmış olmasına bağlıyordu. Tess, Profesör McGraw'u rol değiştirmeye ikna etmek için pasif-agresif bir şekilde onu ikna etmeye çalışıyordu. Stella'nın çok fazla repliği olmadığını ve rolünün duygusal olarak yorucu olmadığını savundu.

"Ciddiyim Lor, Finlay ve McGraw'a söyle çok fazla işiniz var. Stella'ya geç. A+ alırsın ve sadece repliklerin yarısını ezberlemen yeterli olur."

Etraflarını topladım, paspası ayaklarının etrafında gezdirdim. İkisi de bana el sallayarak veda etti, Tess'in gözleri sanki varlığımı ilk kez fark ediyormuş gibi bir süre üzerimde kaldı. Bunun West'in geçen gün beni salondan kaçırmasıyla ilgili olduğundan hiç şüphem yoktu.

Paspası bitirdikten sonra sahne arkasındaki tüm dekorları yeniden düzenledim, kostümleri raflara astım.

Kendi kendime Selena'nın "No Me Queda Más" şarkısını mırıldanırken (çünkü: 90'lar ve Selena *çifte* kazançtı), düşüncelerim West'e gitti. Özellikle de ailesiyle olan ilişkisine. Kızgındı, bu kesindi. Onlar hakkında ketum davranıyordu ama bir araya getirdiğim kadarıyla maddi olarak zor durumdaydılar ve onlara yardım etmek için kendini paralıyordu.

Işıkları kapatmak üzereyken sahne ile kulis arasındaki eşikte duraksadım ve bordo perdelerin arasından baktım. Sahnenin zeminini seviyordum. Benim favorimdi. Yıllar boyunca oyuncular ve dansçılar tarafından aşındırıldığı için çizikler ve eziklerle doluydu.

Dövülmüş ve kırılmış olsa da hâlâ en büyük sihri yaratma kapasitesine sahipti.

Gerçekten istemeden de olsa kendimi sahnenin ortasına doğru bir adım atarken buldum ve zorlukla yutkundum.

"gerek."

West'in sözleri karnımın altını gıdıkladı. Bir adım daha.

"Yuvarlanıp ölü taklidi yapma."

Bir sonraki büyükannemindi.

"Eğer korkmuyorsanız, cesur değilsiniz demektir."

Ne olduğunu anlayamadan ayaklarım sahneyi hızla geçti.

Tap, tap, tap.

Kalbim hızlandı, ağzım kurudu ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Durdum ve orada, sahnenin ortasında durdum. Tek başıma.

Cesur.

Korkuy

orum.

Ama yenilmedi.

Pembe şapkamı çıkardım, derin bir nefes aldım ve duvarları delip geçen ve her yeri titreten sarsıcı bir çığlık attım. Son yankıları hala ciğerlerimde dans ederken, yatışmadan önce uzun saniyeler sürdü.

Gülümsedim ve sıra sıra dizilmiş boş kırmızı kadife koltukları selamladım.

Oditoryumun insanlarla dolu olduğunu hayal ettim. Beni alkışlıyorlar, tezahürat yapıyorlar ve ayakta alkışlıyorlardı.

Anka kuşumun küçük bir parçasının küllerin arasından çıktığını hissettim.

Bütün bir kanat değil, tek bir mükemmel tüy.
Kırmızıydı. Yara izimin rengi.
Bana kendimi hatırlattı.

"Bu Cuma bir dövüş var. Gelmekle ilgili fikrini değiştirmiş olabileceğini düşündüm." Karlie yanımdaki yatağa uzanmış, burnu ders kitabına gömülmüştü.

Burnumu kıvırdım ve yastığını göğsüme bastırarak yatak başlığına yaslandım. "Neden fikrimi değiştireyim ki?"

"Bir kere söylentiler hızlı yayılıyor ve Tess herkese geçen hafta West St. Claire'in sizi oditoryumdan kaçırdığını söylüyor. İnsanlar ikinizin çirkinleştiğini düşünüyor. Beş yıl içinde başımıza gelen tek ilginç şey ve sen bunu bana söylemeyi unuttun." Gözlerini devirdi, ders kitabının bir sayfasını çevirdi ve bir paragrafın üzerinde kalemle gezindi. "Seni terk etmeme beş saniye kaldı Shaw. Sen kötü bir en iyi arkadaşsın."

Güldüm ve yastığı yüzüne fırlattım. "Anlatacak bir şey yok. Biz sadece arkadaşız."

"Doğru. Ve inkâr Mısır'da sadece bir nehirdir."

"Ben inkar etmiyorum."

"Ufacık bir parça bile mi?" Karl ders kitabını kucağına bıraktı, parmaklarını birbirine kenetledi ve aralarındaki boşluktan muzip bir sırıtışla bana baktı. Ona gerçekleşmemiş bir öpücükten bahsetmenin bir anlamı yoktu ve West tarafından derhal bir hata olarak damgalandıktan sonra geri adım attı.

"Yemin ederim, tamamen platonik. Çeşitliliği seven bir bağlanma fobisi var. Böyle bir adama aşık olacak kadar aptal değilim."

Ben yolun yarısında olan bir aptalım.

"Kime aşık siz seçmezsiniz."

"Belki, ama nasıl davranacağınızı siz seçiyorsunuz," diye karşı çıktım.

Karlie uzuvlarını yeniden düzenleyerek beyaz yorganının üzerinde çaprazlama oturdu ve posterlerle dolu duvarına yaslandı. Pearl Jam, Third Eye Blind Green Day. Odası, komodininin üzerinde bir Discman, yatağının üzerinde Beanie Babies ve eski tip şeffaf bir telefonun da dahil olduğu bir doksanlar tapınağıydı. Karlie 1999'un sonunda doğdu. Tam olarak yılın son günü.

Otuz birinci Aralık, gece on bir elli sekiz. Bu onu o döneme karşı takıntılı yapıyordu ve Karlie neyi seviyorsa ben de onu seviyordum. Moral desteği için onun bu takıntısına katılmak benim için doğal ve nazik bir şeydi.

"Bak, nasıl muhabir olunur üzerine çalışıyorum ve buna araştırmacı yetenek diyorum ama sattığın şeye inanmıyorum Shaw. Gerçek şu ki ikiniz de bekarsınız, seksisiniz ve birlikte *çok* zaman geçiriyorsunuz." Karpuzlu sakızını yüzüme patlattı.

"Melanie ve Tess gibi diğer kızların içinde de çok zaman geçiriyor," diye mırıldandım.

"Doğru ama onlarla bire bir takıldığını hiç görmedim." Karlie ders kitabını kaptı, tekrar kucağına koydu ve gözleri sayfaya yapışmış bir şekilde altını çizdi. "Tess'in üzerinden de epey zaman geçti. Ne dediğimi unutma Shaw. İyi biri olabilir ama baş belasıdır."

"Aslında..." West'e karşı tuhaf bir şekilde korumacı hissederek dik oturdum. "O hiç de sorun değil. Gerçekten çok iyi biri. Geçen gün, ben duş almaya fırsat bulamadan Marla'nın eve gittiğini fark etti ve birkaç dakikalığına benim için büyükanneme göz kulak oldu."

"Bu yüzden Cuma günkü dövüşüne gitme davetini yeniden açıyorum." Ders kitabında bir sayfa daha çevirdi.

"Bana iyi davrandığı için mi?" Gözlerimi kırptım, kafam karışmıştı.

"Hayır, çünkü kendini gizliyor. Yemek kamyonunda elinden gelenin en iyisini yapıyor çünkü farklı bir ortam ama yine de tam bir canavar."

Ben cevap vermeyince gözlerini devirdi.

"Bak, arkadaşlığınızın sadece bir yemek kamyonu olayı mı yoksa bunun ötesinde bir şey mi olduğunu merak etmiyor musun?"

Merak mı ettin? Öğrenmek için kuduruyordum. West ile okuldaki iletişimim hiç yoktu. Dikkatleri üzerime çekmeme isteğimi fazla abartmış ve yan yana geldiğimizde bana selam bile vermemişti.

Sanki onun için hiç var olmamışım gibiydi.

Bir parçam baloncuğumuzun dışında ne olduğumuzu öğrenmek istemiyordu, ama daha büyük bir parçam, bir baloncuğun parçası olup olmadığımı öğrenmem gerektiğini fark etti.

Gizli tuttuğu ve utandığı uygun bir arkadaşı ya da eşit olduğunu düşünöğü bir kişi.

"Peki," diye ısırdım. "Dövüşe gideceğim."

"Evet!" Karlie yumruğunu havaya kaldırdı. "İşte benim kızım. Şimdi onun dikkatini dağıtmak için sürtük kıyafetleri alalım."

"Bekle, onunla çıkmanın berbat bir fikir olduğunu söylememiş miydin?"

"Flört mü? Evet. Dalga geçmek mi? Hayır. Ateşli bir bok olduğunu anlamanın tam zamanı Shaw. Ve eğer bunu fark etmeni sağlayacak kişi West St. Claire ise, ben varım."

Yastıklarından birini kaptım, yüzüme bastırdım ve korku ve heyecan karışımı bir sesle ona bağırdım.

"Çabuk. Eğer doksanlardan bir şeyi geri getirebilseydin, bu ne olurdu-Blockbuster mı yoksa ateşli Keanu Reeves mi?" Karlie dizime vurdu.

Yastığı yere attım, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Affedersiniz! Keanu Reeves hâlâ çakıyor."

Karlie gülerek başını geriye attı. "Ding, ding, . Bu bir testti. Ve sen de başarıyla geçtin."

Aynada kendime baktım ve deli gibi sırtıtmaktan kendimi alamadım.

On ton fondöten? -tamam. Kedi gibi

göz kalemi? Tamam.

Fönlü saç mı? Tamam.

Parlak pembe dudak parlaticısı ve ona uygun bir şapka.

Bacaklarımı gösteren küçük, uzun kollu, siyah mini elbise mi? Üçlü çek.

Karlie'nin korna sesleri yatak odamın penceresinden içeri girerek gelişini haber veriyordu. Kalbim umutsuzca kanat çırparak aşağıya fırladım. Büyükanmem oturma odasında oturmuş, örgü örüyor ve Johnny Cash plağı dinliyordu. Tanrı'ya şükür iyi bir gün geçiriyordu ama yine de komşumuz Harold'dan bu gece birkaç kez onu kontrol etmesini istedim.

"Kilise kapandı, büyükanne!" Küçük el çantamı alırken bağırdım. Süslü bir kulüp ya da restoran için giyinmişim, dövüş ringi için değil ama kendime engel olamadım. Sosyal hayattan vazgeçtiğimden beri dışarı çıktığım ilk geceydi ve bu benim için büyük bir olaydı.

Büyükanne gözlerini örgüsünden ayırmadan elini havada salladı.

"Dikkatli ol, Gracie-Mae. Eğer içersen, lütfen beni ara.

Ben seni alırım."

Kapının önünde durdum. Eski büyükanmem gibi konuşuyordu. Tutarlı olan. Boğazım gözyaşlarıyla yandı.

"Teşekkür ederim," dedim usulca. "Karlie şoför olarak belirlendi. O kuru bir gece geçirecek, ben de öyle."

"Contreras'ın kanı gerçek. Karlie annesine çekmiş. Gerçekten iyi bir çocuk." Büyükanne onaylarcasına başını salladı ve çayından bir yudum aldı.

Neden her zaman böyle olamıyor?

Karlie tekrar korna çaldı ve neredeyse sıçrayacaktım.

"Pekâlâ! Ben gidiyorum!"

"Ta-ta. Oh, ve Gracie-Mae?"

"Öyle mi?" Kapıdan çıkarken durakladım.

"İlk sokak lambası yandığında eve dön. Sokağa çıkma yasağı 6:30'da, genç bayan."

Saat çoktan dokuz olmuştu. Gülümsemem çöktü ve göğsümdeki donuk ağrı yeniden başladı.

Her şeye rağmen tamamen akli başında değil.

"Bunu yapacağımdan emin olabilirsiniz, büyükanne."

Sheridan Plaza'ya on dakika geç vardık ve on beş dakikamızı park yeri aramakla geçirdik. Karlie arabayı daha yavaş sürmek zorunda kaldı çünkü Plaza'ya doğru yürüyen, gülen, içen ve öpüşen insan kümeleri vardı. Dövüş ringinin Sheridan'da bu kadar büyük bir olay olduğunu fark etmemiştim. Cuma Gecesi Işıkları bu şeyin yanında hiç kalır.

West'in dövüşen tek adam olmadığını biliyordum -her Cuma yaklaşık beş dövüş vardı- ama o her zaman ana olaydı ve biletlerin peynir ekmek gibi satılmasının sebebiydi.

Park yeri bulmaya çalıştığımız dördüncü turda, kıdemli bir sporcu Karlie'ye camını indirmesini işaret etti. O da yaptı.

"Etrafta dolanmaya devam ederseniz benzininiz bitecek. Nereye park edebiliyorsanız oraya park edin; buralarda ceza kesmiyorlar, bebeğim."

Karlie bana onaylamayan bir bakış fırlattı.

"Oğlunun *bu kadar* popüler olduğunu bilmiyordum."

"Ona oğlum demeyi kes," diye yarı rica, yarı yalvardım. Buna inanmak için kendime izin veremezdim.

"Haklısın. Eğer onunla çıkarsan, memelerini yumruklarım. Kalbin bu adam için fazla iyi, Shaw."

Park ettik ve yüksek topuklu ayakkabılarımızla kum tepelerini bıçaklayarak Plaza'ya doğru çıktık. Girişte yirmi dolar ödedik, hiç de ucuz bir gece değildi ve içeri girdik.

İkinci katta tıklı tıklı onlarca insan vardı. Üniversite çağında bir kalabalık, ama aynı zamanda lise çağında ya da yirmi beşini çoktan geçmiş olduğu belli olan birkaç rastgele insan. Herkesin elinde kırmızı Solo polisler vardı, iki gömleksiz adam ringde dövüşürken sohbet ediyor ve gülüyorlardı. Belli ki onlar sadece ısınma hareketiydi, çünkü kimse pek dikkat etmedi.

West ya da arkadaşlarından hiçbir iz yoktu.

"Bize bira vereceğim." Karlie başını birkaç sandığın arkasında duran ve fiçı biraları bardaklara dolduran adama doğru eğdi.

Başımı salladım. "Gidip West'i bulacağım, ona iyi şanslar dileyeceğim." "Kur yapmak yok." Bana doğru bir parmak salladı.

Etrafta dolaşıp yüzünü aramadan önce onu selamladım. Ringin yakınında olmadığını fark , yatakların bulunduğu küçük çıplak odalara doğru yürüdüm. Önce her birine göz atıp West'i görmeye çalıştım. Ama iki ponpon kız birbirini yalarken yarı giyinik halde mastürbasyon yapan bir adamla karşılaşınca, yanlarına bile bakmadan hızla yanlarından geçtim.

Koylardaki şiltelerden inilti ve homurtular yükseliyordu. Bu yerden nefret ediyordum. Kesinlikle nefret ediyordum. Ve geçen her saniye, Batı'yı başka biriyle bulma ihtimalim daha da gerçek hale geliyordu. Hasta olmak istiyordum. Neden buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki?

Yapmaman konusunda seni uyarmıştı. Buraya döl çöplüğü dedi. Burada hoş karşılanmıyorsun bile.

Tam arkamı dönüp canımı kurtarmak için kaçacaktım ki beton duvarlardan birinin arkasından sert sesi geldi.

"Biraz dinlenmen gerek," diye homurdandı West.

"Asıl soru, Tess'i dinlendiriyor musun?" diye sordu başka bir ses, tarafsız ve mantıklı ses tonundan anladığım kadarıyla Anaston. "Bilirsin, rauntlar arasında."

Bir erkek kahkahası patladı ve bira kutularının açılma sesi duyuldu.

"Bana hala onun kışına dokunduğunu söyleme?"

Konuşan *kesinlikle* Reign De La Salle'di. Midem çalkalandı ve burkuldu. Adam tam bir pislikti.

"Sakin ol, pislik. Asla iki kez dokunmadığımı biliyorsun. Yine de, sinirlerimi bozmaya devam edersen onu her şekilde becermeye karşı değilim."

"Bu bir tehdit mi?" Reign çığlık attı.

"Hayır, bu bir söz."

Easton, "Sen hiçbir söz vermiyorsun," diye belirtti. Bu kadarı doğrudu.

"Tess'inki gibi bir kış için bir istisna yapmaya hazırım."

Sarsılıp kusmadan önce geriye doğru tökezledim. Keskin bir kıskançlık bıçağı içimi kesti. O kadar çok karanlık duygu kanıyordu ki başım dönüyordu.

Tedirginlik. Güvensizlik. Kalp kırıklığı.

Tanrım, neden kalbim havaya uçmuş gibi hissediyordum? Daha beni öpmemişti bile ve ben şimdiden ona karşı korkunç bir sahiplenme duygusu beslemeye başlamıştım.

Ringe doğru koşarken, beni görmediklerinden emin olmak için omzumun arkasına baktım.

"Shaw! İşte " Karlie elinde iki Solo bardak tutarak görüş alanıma girdi. Birini avucumun içine itti.

"Adamın yepyeni bir bira açtığından ve önüme döktüğünden emin oldum, bu yüzden çivili veya sulandırılmış değil. Eee? Aşık çocuğu buldun mu?"

"Yaptım," diye tısladım. "Ve detaya girmeden, aşık çocuk Tess ile seks yapmaya bayılıyor, sanırım artık nerede durduğumu biliyoruz."

Nefes nefese kaldı, gözlerinde bir merak parıltısı belirdi. "Onları birlikte mi yakaladın?"

"Hayır, ona karşı niyetlerini açıklarken kulak misafiri oldum." "Sana onun kötü haber olduğunu söylemiştim."

"Buraya gelmemi de sen söyledin." İçimi çektim.

"Doğru." Omuz silkti. "Bunu daha önce hiç yapmadık ve tüm bu yaygaranın nedenini gerçekten görmek istedim."

Karlie arkamdan gelip konuyu okuldaki iş yoğunluğuna getirirken ben de omuzlarımda ilk sıradaki izleyicilere doğru ilerledim. Kendi kendime bunun

daha iyiydi. West benim değildi. Bedeni başkalarına aitti ve kalbi, kendisi de dahil olmak üzere gezegendeki hiç kimse için ulaşılmazdı.

Önümüzdeki dövüş sona erdi. Sonra
davul sesleri geldi.

Max Riviera gerçek bir sabun kutusunun üzerine çıktı ve ağzının kenarlarını .

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar, ana etkinliğimize geçiyoruz. Knox Mason, tek ve eşsiz olana karşı. Adam, efsane, Kral Davut'a taş çıkartan külot düşkünü"- insanların kıs kıs güldüğü komik bir duraksamaya izin verdi-"*BATI. ST. CLAIRE!*"

İki adam da ringe girdiğinde insanlar yumruklarını havaya kaldırdı. West'in omzu omzuma değdi, tanıdık kış ve erkek kokusu burun deliklerime doldu ama beni fark etmedi. Solo bardağımı kalbime bastırdım.

Karlie bana dirsek attı. "Hiç bir iki kez tokatlandığını görmek eğlenceli olacak."

"West zavallı adamı yok edecek." Ama
yanılmışım.

West Knox'u yok etmedi.

Neredeyse öldürüyordu.

Knox ne zaman bir yumruk atmaya çalışsa, West ondan kaçıyor ve rakibini beş ila sekiz saniye boyunca bayıltacak bir şeyle karşılık veriyordu. Bir tekme. Bir yumruk. Bazen adamı yakalayıp -ki bu adamdan *çok* vardı-eğlence olsun diye WWE stiliyle mindere fırlatıyordu.

Dövüşmek West için bir spor değildi. Bir hobi bile değildi. Çarşaflarını değiştirmesine ya da dişlerini fırçalamasına benziyordu. Özel bir çaba gerektirmeyen sıradan bir eylemdi. Vücut dili sıkılmış ve durgundu. Bir noktada, Knox minderde kendi içine katlanmış, karnını tutmuş ve acı içinde titrerken, West arkasını döndü ve bana doğru yürüdü. Gözleri bir şey arıyormuş gibi seyircilerin üzerinde gezindi -muhtemelen o geceki kaçamağı-ve benim üzerimde durdu.

Her şey durdu. Oda
sessizleşti.

Ya da belki de değildi, ama gözleri önce şok sonra da öfkeyle açıldığında arka plandaki tüm gürültüyü engellediğim kesindi. Kaşları birbirine çatıldı. Vücudundaki her kas gerildi.

Şimdi kavgaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Ne halt ediyorsun sen-" diye alçak sesle, karanlık ve ahlaksız bir tıslamayla başladı, tüylerim diken diken oldu ama cümlesini tamamlayamadı. Knox fırsatı değerlendirdi ve West'in kafasının arkasına bir kroşe fırlattı. Kafası çarpmanın etkisiyle yana doğru kırıldı ve ağzından kan damlamaya başladı. Bir çığlık attım. West topuğunun üzerinde döndü ve karaciğerine hızlı bir tekme, ardından da yüzünün yan tarafına bir yumruk atarak Knox'u ringin diğer tarafına gönderdi. Dövüşçü birkaç kasaya çarptı, birkaç kez yuvarlandıktan sonra kafa üstü mindere düştü ve şüphesiz bayıldı.

Max Knox'a doğru koşup çömelerek ona kadar sayarken kalabalık alkışlar ve ıslıklarla çınladı.

West kazanan olarak anons edilmek için ringde kalmaya zahmet etmedi. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi bana doğru saldırdı. Geri çekilmeye çalışırken insanlara çarparak tökezledim. Arkamdaki tank gibi bir adam geçirerek beni West'in kollarına dikkatsizce itti.

"Vay be, St. Claire bu gece çok azgın. Genelde parayı Riviera ile bölüşene kadar bekler."

"Vay canına," diye fısıldadı Karlie, gözleri inanılmaz derecede büyümüştü.

Sarhoş adam sayesinde West'in kollarına sıkıca yapışmışım. West beni açık bir tiksintiyle geri itti, bana Dünya gezegenindeki en kötü suçu işlemişim gibi bakıyordu.

"Onu kim içeri aldı?" Havayı yırtan ve herkesin toplu olarak geri adım atmasına neden olan bir kükreme çıkardı.

Bize biletleri satan adam kolunu kaldırarak bir adım öne çıktı. "Ben... Ben yaptım, kardeşim. Onları Sher U'dan mı tanıdım?"

Konuştığında West'in gözleri hâlâ benim üzerimdeydi.

"Kovuldun." "Ama ben..."

West buzbir zehirle "*Kovuldu*," diye tekrarladı.

Gözlerim aşağılanmışlıktan yanıyordu ve tüm yüzüm öylesine sıcaktı ki öfkeden başımın döndüğünü hissettim. "Dikkatleri üzerime çekmeyeceğine söz vermiştin," dedim dişlerimin arasından, ancak fısıldayarak.

West bana kişisel olmayan bir bakış fırlattı, *tsking*. "Söz vermiyorum. Sana buraya gelmemeni söylemiştim. Benim diyarıma adımını attığın anda ilgi istedin ve şimdi yanlış türden bir ilgi göreceksin."

"İnanılmazsın."

"Hoş karşılanmıyorsun."

"Buranın sahibi olmamanız çok kötü." Omuz silktilim, soğukkanlı görünmeye çalıştım ve bana bakan gözlerden nefret ettim. "Ben kalıyorum. Aslında, gidip içkimi tazeleyeceğim. İzin verirsiniz..."

Mecazi anlamda gururumun kırıntılarını toplayarak arkamı döndüm ve Karlie'nin de beni takip edeceğini bilerek pistin diğer tarafına doğru yürümeye başladım. Sanırım cevabımı almıştım. West ve ben arkadaş değildik. Yakın bile değildik.

Arkamdan yakalanıp havaya kaldırıldığımda kalabalık benim için ayrıldı, büyülenmiş bakışlar hareketlerimi takip etti.

"Seni koca baş ."

West beni itfaiyeci tarzıyla kucakladı, üçüncü kata çıkan merdivenleri hızla çıkarken beni omzuna attı. Onun deyimiyle "Yönetim".

"Onu nereye götürüyorsun?" diye bağırdı kalabalıktan biri, gülerek. "Ona güzel bir şaplak atıp pencereden aşağı atıyorum."

Öfke kanımda zonkluyordu. Her hafta başka insanlarla yatmakla kalmıyor, bir şekilde bana sahip olduğunu düşünüyordu. Beni kaldırıyor, bana emirler yağıdırıyor, herkesin önünde kendimi dışlanmış hissettiriyordu.

Sırtına ve omuzlarına yumruklar yağdırdım. "Bırak beni, seni pislik."

Beni görmezden geldi, merdivenlerden yukarı tırmandı. Onun için bu kadar hafif olmam beni korkutuyordu. Sanki altılı bira paketinden başka bir şey değilmişim gibi hızla yukarı çıktı.

Karlie'nin adımı haykırdığını duydum ve Reign ile Easton'ın kibar gülümsemelerle onun önünü kestiğini gördüm. Gerçekte olduğundan çok daha tecavüzvari görünüyordu ve West'le kavga etmekten başka bir şey yapmayacağımızı bildiğimden, en iyi arkadaşıma gizlice baş parmağımı kaldırarak onun ellerinde ölmeyeceğimi belirtmek istedim.

"Karlie polisi arayacak," dedim yine de, şimdi saçlarını çekiyordu. Tanrım. Vahşi bir hayvan gibi davranıyordum. Aynı zamanda onunla yalnız kalmak da istemiyordum. Günaha boyun eğeceğimi biliyordum. Bana ne teklif ederse kabul edecektim.

"Kapa çeneni," diye tersledi.

"Beni hayal kırıklığına uğratana kadar olmaz."

"Hayır, teşekkürler. Hayatında yeterince insan bunu yaptı."

"Sen kim oluyorsun da yargılıyorsun?"

"Senin varlığını fark eden tek kişi." "Fark etmeni istemiyorum!"

"Bu konuda başka bir seçeneğiniz yok ve ne yazık ki benim de yok."

Sırtımı duvara yaslayarak beni yere yatırdı. Çıkık gibi görünen dirseğini uzmanlıkla yerine oturttu, kemiğin yerine otururken ses havayı doldurdu. İrkildim. Önemli bir şey değilmiş gibi davrandı.

"Buradan çıkmanın iki yolu var. Merdivenlerden ya da pencereden. Bunlar önümüzdeki birkaç dakika içinde nasıl işbirliği yapacağınıza bağlı. Bu yüzden sorularıma cevap vermenizi ve küstah yorumlarınızı onları takdir eden birine saklamanızı öneririm. Birinci soru: "Burada ne halt ediyorsun, Tex?"

Dişlerini bir canavar gibi gösterdi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, çiğ sinirlerimi bir sırtışla gizlemeye çalıştım. "Kavganın tadını çıkarıyorum. Eğer ilginç birini bulursam biriyle takılacağım. Neden? Neden umursuyorsun ki? Biz birbirimiz için bir hiçiz."

"Yanlış." Yüzüme baktı. Bana tam olarak neden bu kadar kızgın olduğunu onun bile bilmediğini hissediyordum. "Biz hiçbir şey değiliz. Sen benim arkadaşısın ve seni bu çöplüğün yakınında istemediğimi söyledim."

"Bu çöplük *senin*."

"Ben çöpüm. Sen değilsin. Aynı kurallara göre oynamıyoruz."

Başımı arkaya attım ve kollarımı havaya kaldırarak güldüm. "Benim için kuralları sen belirleyemezsin. Hayatım benim işim, senin değil. Ben burada olmak istedim. Ve tahmin et ne oldu?" Kendimi kinci ve tamamen kontrolden çıkmış hissediyordum. Damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. O anda tek istediğim, beni incittiği gibi onu da incitmekti. Onarılamayacak kadar. Kalbini göğsünden sökmek ve yumruğumda kanamasını izlemek. "Bu gece gidip bir ilişki bulabilirim. Sanırım tam zamanı. Burada seçebileceğin çok fazla insan var. Plaza'yı neden sevdiğini anlıyorum." Islık çaldım, etrafıma bakıyormuş gibi yaptım. "Sevişmek için harika bir yer."

Çenesi gerildi, gözleri bana dikilirken kaşları birbirine yaklaştı. "Eğer kulübüme gelip beni becereceğini düşünüyorsan Ben olmayan herkes, başka bir şeyle karşı karşıyadır."

"Neden olmasın? Bunu her zaman yapıyorsun. Feminist çizgine ne oldu?"

"Ben burada kız tavlama."

"Tabii ki yapmazsın."

Gülümsedim.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bir iç çekti. " zamanlarda değil." "Son zamanları tanımla West."

"Takip mi ediyorsun?"

"İnsanlar konuşur. Yani Melanie yeni değil miydi?" Sesimin bu kadar acınası çıkmasından nefret etsem de kendime engel olamadım.

Dudakları inceldi. "Melanie, aletimle aramızda garip bir konuşma geçmeden önceydi ve bana senin üzerinde kararlı olduğunu söyledi."

"Peki ya Tess?"

"Peki ya o?" Bir an için kafası karışmış görünüyordu.

"Sen ve sakin büyük konuşma için masaya oturmadan önce miydi, sonra mı?"

Bu gece onunla tekrar seks yapmaya karşı olmadığını söylemiştin."

Tanrım. Onu gizlice dinlediğimi itiraf ediyordum. West'in yüzü değişmemişti. Hâlâ taştan bir vahşet maskesiydi. Sinirlenmemek için kendini zor tutuyordu.

"Seni... seni *aptal*." Gözlerini kapadı, öfkeyle alnını ovuşturdu. "Reign'i kızdırmak istedim. Ondan hoşlanıyor ve sana davranış şekli yüzünden hâlâ kızgınım."

"Hayır. Aptal olan sensin," diye bağırdım yüzüne, insanların bizi duyup duymamasını umursamadan. Parmağımı göğsüne sapladım. "Bana kızgınsın ve nedenini bile bilmiyorsun. En azından ben senden neden nefret ettiğimi biliyorum. Bana karışık sinyaller verip duruyorsun. Beni öpüyorsun ama sonuna kadar gitmiyorsun. Neden, West? Bu Grace güzeldir olayı sadece bir rol mü? Özgüvenime yardımcı olmak için mi?" Acı acı kıkırdadım ama gözlerim yaşlarla dolmuştu. Onları hissedebiliyordum.

Şimdi kara bir kahkaha atma sırası ondaydı.

"Özsaygını önemsemişimi mi sanıyorsun? Beni rahat bırak, Tex. Benim için o kadar önemli değilsin."

Alınmaya bile zahmet etmedim, çünkü ağızından çıkan her şeyin yalan olduğunu biliyordum. Birbirimize karşı hissettiğimiz her şey -iyi ya da kötü- birlikte bizden daha büyük bir şeye dönüşmüştü.

Bir adım geri çekildi ve bana sessizce bir göz attı. Benimle tanıştığından beri hiç olmadığım kadar iyi görüldüğümü biliyordum ama yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Ne duymak istiyorsun? Güzel sarışın kafanı yemek kamyonunun içine indirip, fermuarımı açıp, boğulana kadar boğazıma kadar sokma hayallerim olduğunu mu? Pazar gününden itibaren seni altı yönden sikmekten başka bir şey istemediğimi itiraf etsem yardımı olur mu? İkimizin de fena halde sikilmiş olduğu gerçeği olmasaydı, bir kalp atışında kıcını yiyip - üzgünüm Tex, gerçek bu - ve bu bok çukurundan en kısa zamanda çıkacağım.

Lisansımı aldım ve ciddi bir ilişkim yok mu? Çünkü sen bunların hepsini biliyor gibisin. Seni neden öpmediğimi *biliyorsun*.

"Tess, Mel, o piliçler... onlar skoru biliyor. Ben onları tanımıyorum. Onlar *umurumda* değil. Aletim deliklerinden çıktıktan sonrası beni ilgilendirmez. Seni öpemem Grace." Başını üzüntüyle salladı ve bir adım daha geri çekildi. "Sana zar zor *bakabiliyorum* bile."

Onu kaybediyordum. Bunu biliyordum. Ve uzun zamandır ilk kez savaşmak istedim. İçimdeki Anka kuşu kumları itti, ağırlığının altında debelenerek muhteşem tüylerini daha fazla ortaya çıkardı. Parmağımdaki kırık alev yüzüğünü ovuşturdu, çenemi yukarı kaldırdım ve cephaneliğimdeki en baştan çıkarıcı gülümsemeyi takındım.

"Korkmak sorun değil."

Çenesi kilitlendi, Adem elması bir yutkunmayla sallanıyordu.

"Korkmuyorum," dedi sertçe. Ama onu, yüzeye doğru yükselen ve yeşil gözlerini karartan öfke akımını hissedecek kadar iyi tanıyordum.

"Tabii ki değilsin." Kavga ederken elimden düşen küçük çantamı aldım ve omzuma atarak gitmeye hazırlandım. "Ve ne demek istediğini anlıyorum. Bu işe bulaşmak gerçekten kötü bir fikir. Ama bu benim bir aziz olacağım anlamına gelmiyor. Benimle bir şey başlatamayacak kadar korkak mısın? Sorun değil. Aşağıya inip, bağlanmak isteyen hoş bir Güneyli bulurum. İşler ciddiye bindiğinde korkmayacak birini. O çok korktuğunuz sözleri vermekten mutluluk duyacak biri. Bir erkek ..."

Bir panter gibi üzerime atladı ve sırtımı duvara çarpmana neden oldu. Bir çığlık attım ama ağzı cezalandırıcı bir güçle benimkine çarparken dudaklarıyla beni susturdu. Bana aldığı pembe şapkayı kaptığı gibi yere fırlattı. İtiraz etmek için başımı salladım ama beni hareketsiz tuttu, güçlü parmakları çenemi morartıcı bir şekilde kavradı.

"Sana iyice bir bakmana ne dersin, Texas? Büyük bir oyundan bahsediyorsun, ama ortaya çıkma zamanı geldiğinde, benim zevkime göre çok tembelsin. Kasabanın en sevdiği sikikle kirli bir ilişki mi istiyorsun? İsteddiğini aldın. Şimdi kapıyı aç." Bu acımasız bir talepti, rica değil.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kirpiklerimin altından ona baktım ve bir sonraki hamlesini bekledim. Şapkam olmadan kendimi çıplak hissediyordum ve beni bu kadar dikkatle izlemesinden, gözleriyle beni yutmasından nefret ediyordum.

Kendime çok makyajlı olduğumu ve havanın çok karanlık olduğunu hatırlatıp durdum. Pek bir şey göremiyordu. Kollarının arasında bir yaprak gibi titriyordum ama

bak.

"Fikrini mi değiştirdin?" Alay etmeye çalıştım, ses tonum kırılıandı, parçalanmıştı. şeytanın ta kendisi gibi sinsice sırıttı. "Ben senin gibi değilim,

Teksas. Bir kez verdim mi, iş tamamdır."

Dilini dışarı çıkardı ve alt dudağımın kenarında yavaşça gezdirdi. Sıcak, ıslak dili ezilmiş kadife gibi hissettiriyor, ardında rptiler bırakıyordu. Tüm vücudum titredi, derimin her santimi tüylerim diken diken oldu ve başımın tepesinden başlayarak ayak parmaklarımın ucuna kadar yayıldı. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyordu.

Yanıyordum.

Ve bu sefer, onun kollarında ölmek istedim.

"şimdi kim tavuk boku oldu?" diye fısıldadı ağzımın içine, usta diliyle alaycı bir şekilde ağzımı açmaya çalıştı. Gz kapaklarımı kapattım. Ağzı çok fazlaydı. Çok sıcaktı. Çok davetkrdı. Çok mükemmeldi. Onun kokusu -elma şekeri, ter ve alfa erkeği- kalçalarımı birbirine bastırmama neden oldu. Klotuma nemli bir ihtiyaç noktasının yerleştiğini hissettim. O kadar ıslanmıştım ki ağlamak istedim.

"Her zaman yaptığın gibi benim için kırılacaksın, o yüzden bunu biraz gururun kırılmadan yapsan iyi olur," diye dudaklarıma yapıştı. "nk seni öpmeye karar verdiğimde hiçbir şey beni durduramayacak. En azından senin kıın."

Bu adamın cesareti.

Dudaklarım hâlâ birbirine kilitliydi. Gözlerimi açtım, mavilerim onun yeşillerine meydan okuyordu.

Parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek bedenlerimizin yanında birleştirdi, başparmağı alev yüzüğümü bilerek ovuşturdu. Yüzüğü dudaklarına götürdü ve içine fısıldadı, gözleri hala benimkilerdeydi.

"Keşke Gracie-Mae onu aptalca pmeme izin verse."

Fark etti.

Yzğn içine dilek fısıldadığımı fark ettim. Küçük kırık alev mcevherinin kendi elma şekerim olduğunu fark ettim.

Yüzüme ne olduğunu düşündüğünü merak ettim. Yakınlaştığımızdan beri bir kez bile sormamış olması beni şok etmişti.

"şimdi, eğer önümüzdeki üç saniye içinde açılmaz ve seni pmeme izin vermezsen, Tex, bir daha asla denemeyeceğim. Dediğim gibi, sözümden asla dönmem. . İki. İki. O-"

Ona aıldım.

Dili hemen benimkini buldu ve açgözlülükle okşadı. Tucker'dan beri ilk öpüşmemdi. Bu öpücüğün tadı bira, Granny Smith ve *Batı* gibiydi. Ve Batı, dehşetle fark ettim ki, evim gibiydi.

Bağırsaklarımın binlerce kez kendi içine dönmesine neden olan bir netlikle, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onun gibi tadamayacağını biliyordum.

Göğsünü benimkine bastırdı ve ikimiz de öpücüğün gücüne şaşırarak inledik. West dizini bacaklarımın arasına koydu ve utanç verici bir şekilde sertleşmiş aletini karnıma sürttü. Zonkluyordu, kot pantolonunun arkasından sarsılıyordu.

Erimiş, tutkulu bir öpücüktü. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Vahşi ve çiğ bir karışım.

Dudaklarımızın ne zaman birbirinden ayrıldığını tam olarak söyleyemiyordum ama bu olaydan sonra elleri hâlâ yanaklarımdaydı. Burnunu benimkine sürttü, yukarı ve aşağı, inanılmaz derecede rahatlatıcı bulduğum bir şekilde. Kesik kesik nefes almaya çalıştım ama göğsümün duygularla o kadar sıkıştığını fark ettim ki ciğerlerime oksijen çekmekte zorlandım.

"Ateşle oynuyoruz," diye .

Başımı salladım, gözlerim bakışlarından ağzına kaydı. Daha fazlasını istiyordum.

Kollarında kendimi çirkin hissetmedim, eli yarama dokunduğunda bile.

"Daha önce ateşin içinden geçtim, bu yüzden neye bulaştığımı biliyorum." Sesim kelimelerimin etrafında titriyordu ama her birinin tadı kurtuluş ve değişim gibiydi. *Yeniden doğuş* gibi. "Bedelini ödemeye hazırım."

Gözlerini kapattı, sanki bunu duymak ona acı veriyormuş gibi sertçe nefes aldı. "Çekip gitmeliyim," dedi, çoğunlukla kendi kendine.

"Takip etmekten gurur duymuyorum," diye itiraf ettim.

"Eğer bu yola gireceksek, sıradan bir Teksas olmalı. Olmak zorunda. Söz veremem. Ya da ilişki. Erkek arkadaştan olabildiğince uzağım."

"Bunu bilemezsin," diye çıktım.

Bana hüznle gülümsedi. "Güven bana bebeğim, ."

Gözlerindeki bir şey bana bu açıklamayı yapmak için iyi bir nedeni olduğunu söyledi. Elini tuttum ve iç pazusu bana bakacak şekilde çevirdim.

"A kim?"

Onu çoktan kıskanmıştım. Ben A olmak istiyordum. Onun sonsuz bağlılığını ve kalp kırıklığını istiyordum. Ona yaşattığı göksel kargaşayı ateşleyecek güce sahip olmak istiyordum.

mesafe koyarak bir adım geri çekildi. "Aradığın kişi o, değil mi?"

Uzaklara, yere doğru baktı. "Söz vermek yok," diye sertçe uyardı. Sanki damarlarımı kesmiş ve kan kaybından ölmemi izliyormuş gibi hissediyordum. "Ya gündelik ya da hiç."

Kasketimi aldım ve başıma geçirdim. Çantamı tekrar omzuma attım. "Bunu düşünmem gerek," dedim dürüstçe, merdivenlere doğru ilerlerken.

Bileğimi tutarak beni durdurdu. "Bunu yarın düşün. Bu gece benimle ol. *Lütfen.*"

Ona ters ters baktım.

Hırlayarak başını salladı, ikimize de kızgındı.

"Bak, söz veriyorum-" Boğazını temizleyerek kendini durdurdu. "Sana söz veriyorum, amındaki örümcek ağlarına dokunmayacağım. Ama giyinip kuşanmışsın, sigara içiyorsun ve muhtemelen uzun zamandır dışarıda geçirdiğin ilk gece bu. Hadi biraz kirlenelim."

Bileğimin etrafında kıvrılmış bronz parmaklarına baktım. Büyük ama nazik. Onu reddedemezdim. Dünya alevler içinde kalsa bile onu reddedemezdim - ki benim için öyleydi.

Daha sonra söylediklerim için hiçbir mazeretim yoktu.

Zehre uzandığımı, cömert bir yudum aldığımı biliyordum.

"Sana bu geceyi vereceğim," dedim sessizce, zaten ikimizin de pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını aldığını biliyordum.

Koşarak ikinci kata indik. Arkadaşlarımız dışında herkes gitmişti.

Karlie bira istasyonunun yanında Miles adında kumral saçlı ve İskandinav yüz hatlarına sahip sevimli bir çocukla sohbet ediyordu. Reign köşede Tess ile flört ediyordu, her ne kadar biz görünür görünmez gözleri onun omzunun üzerinden bize doğru kaymış olsa da.

Max sabun kutusunun üzerine tünemiş para sayıyor, Easton ise telefonuyla uğraşıyordu.

Ben Karlie'nin elbisesini çekiştirirken West doğrudan Max'in yanına gitti ve ona ayrılıp West'le takılacağımı söyledi.

Miles'in Karlie'nin yüzüne yerleştirdiği gülümseme süpersonik bir hızla buharlaştı. "Sadece arkadaş olmaya ne oldu?" Kaşlarını çatı. "Senin için çok endişelendim. Başparmağınla onayladığını hayal edip etmediğimi merak edip duruyordum."

Ağırlığımı bacaklarımın arasında kaydurdum. "Bunu hayal etmedin. Ve söz veriyorum, bu sadece sıradan bir şey, yani..."

"Sen gündelik iş yapmazsın."

"Gündelik işler yapabilirim. Buna alerjim yok. Sadece daha önce denemedim" diye itiraz ettim.

"Ve bunu kampüsteki en kötü şöhretli, popüler ve geçimini burun kırarak sağlayan adamdan daha iyi kim yapabilir? Hiçbir potansiyel sorun görmüyorum." Bana, aklımı başıma getirmesi gereken şüpheci bir bakış attı.

Belli ki, bu adam için ne kadar ileri gittiğimi saklayarak iyi bir iş çıkarmışım.

"Karl, *lütfen*." Onu kucakladım ve çekincelerini gidermeye çalıştım. "Bu sadece bir şaka. İşin içinde duygu yok. "Sonucun aracı haklı çıkardığını söyleyen sen değil miydin?"

"Anladığım kadarıyla aşık çocuk artık sadece Tess'ten ibaret değil," diye homurdandı, sırtımı pek hevesli olmadan sıvazladı ama bu fikri kabullenmeye başlamıştı. Tanrı Bayan Contreras'ı bu yüce insanı yarattığı için korusun. Hayatımda Karlie olmadan bir saniye bile yaşayabileceğimi sanmıyordum.

"Bunu kavuşturduk."

"Ah-ha. Siz çocuklar bugünlerde buna böyle mi diyorsunuz?" Benden uzaklaştı ve bana sert, annece bir bakış attı.

Güldüm.

"Yarı endişeli, yarı hastalık derecesinde meraklıyım. Beni tüm detaylarıyla arasan iyi olur."

Yüzümün kızardığını hissettim.

West yanımda yeniden belirdi, soğuk ve kayıtsız görünüyordu. "Hazır mısın Grace?" Ön cebine kalın bir tomar para sıkıştırdı.

Grace. Texas ya da Tex değil. Başımı salladım.

West çenesini Karlie, Miles, Reign, Tess ve Easton'a doğru sallayarak veda etti.

"Nereye ?" Tess kalçasını dışarı çıkararak seslendi.

"Grace'i eve bırakıyorum," diye yalan söyledi West.

"Sonrasında takılmak ister misin?" Tess parlak bir şekilde gülümsedi. "Ben iyiyim."

Yemek kamyonuna giden yolu sessizce geçtik. Nereye gideceğimiz konusunda konuşulmamış bir anlaşma vardı. Sadece doğru hissettiriyordu. O Taco Kamyonu bizim güvenli sığınağımızdı.

Kapının kilidini açtım ve iterek açtım, önce ben girdim. West kapıyı kilitledi, kapıya yaslandı, ellerini arkasında birleştirdi ve bana hınzır bir sırıtışla baktı.

"Güçlüler nasıl da düşmüş." Kendimi karavanın karşı duvarına yasladım ve gülümsedim. "Ve senin meşhur ilk sözlerinin bana asla dokunmayacağını olduğunu düşünmek."

"Şey, Tex, sana dokunacağımdan emin değilim," diye alay etti. "Ama yine de o kadar sert boşalacaksın ki yarın düz yürüyemeyeceksin."

Ben duvardan aşağı kaydım. O da kapıdan aşağı kaydı. Kamyonun karşı taraflarında birbirimize bakıyorduk. Belki de birbirimize dokunmamak iyi bir fikirdi. Zaten çok derindeydim.

"Güzel külot," diye yorum yaptı, aç bakışları alaycı bir şekilde bacaklarımın arasına daldı. Ona ters ters baktım. Bacaklarım birbirine bastırılmıştı ve dizlerime sarılmıştı.

"İyi denemeydi. Külotumu göremezsin."

"Siyah pamuk. Ortasında küçük beyaz bir inci. İlginç bir sembolizm." Dudaklarını yaladı, gözleri bacaklarımın arasına dikilmişti. Nefes nefese kaldım, dizlerimi açtım ve kontrol etmek için öne doğru eğildim. Siyah külot giydiğimi hatırlıyordum ama inciye değil...

"Hey..." Kaşlarımı çatığımı hissettim.

West bir kahkaha patlattı. Gırtlaktan gelen sesi karavanda, kafamın içinde ve göğsümde yankılandı. "Koordinasyon sağlayacağını düşündüm."

"Bana bir peep show borçlusun." Başımı kaldırıp ona baktım ve alt dudağımı büzdüm. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Dileğin benim için emirdir." Kot pantolonunun düğmelerini açtı, gözleri benimkilere dikilmişti. Çıldıırıp çıldırmayacağımı görmek istiyordu. Onu kamyonundan atıp atmayacağımı. İkisini de yapmadım.

Kot pantolonunu poposuna doğru itti ama sadece gri külotu görünecek kadar. Kemerin altından tamamen erekte olduğunu görebiliyordum. Penisi o kadar kalındı ki, uzunluğu boyunca kıvrılan damarları tek tek seçebiliyordum.

İç çamaşırının kumaşı üzerinden kendini okşadı.

"Sıra sende," sesi gergindi. "Am dudaklarını benim için parmağınla izle, Tex."

Bir an için kaygılarımdan sıyrıldım ve sadece ellerinin erkekliğini okşayışına odaklandım. Harika elleri vardı. Büyük ve sert.

İşaret parmağımı külotumun üzerinden cinsel organımın dikişi üzerinde gezdirirken nefes nefese kaldım. Başımı duvara yaslayıp ileri geri sallanmasına izin verdim.

"Bir parmağını kumaşın içinden kendine doğru it," diye talimat verdi, beni dikkatle izliyordu. West'in beni kendime bunu yaparken izlemesinde çok ateşli bir şey vardı. Dediğini yaptım. Homurdandı, gözlerini kapattı, şimdi külotunun içinden kendini çekip çekiştiriyordu.

"onu," dedim. Bir

duraklama oldu.

"Emin misin?"

"Evet."

Penisinin boxer'ından kurtulmasına izin verdi. Karnına baskı yapan dev, öfkeli bir sülük gibi görünüyordu. Penislerin neye benzediğini unutmuştum. Gerçek hayatta birden fazla gördüğümde değil.

"Külotunu yana çek ki güzel amını görebileyim." Kendi boyunu sertçe çekiştirdi. *Am* kelimesini söyleyiş şekli hoşuma gitmişti. Bir şekilde aşağılayıcı olmadan kulağa yeterince kirli geliyordu.

Dudağımı ısırdım. "Ben... kameraya hazır değilim."

Kıkırdadı. "Biraz vahşi tarafta mısın, kovboy kız?"

Lordum.

"Fotoğraf çekimi beklemiyordum."

Neden bu metaforun devam etmesini teşvik ediyordum? Kahkahası midemde dans ediyordu ama neşesi avucunun içinde daha da şişip sertleşmesini engellemedi. Penisi Tucker'inkinden çok daha büyüktü. Tess ve arkadaşlarına buna uyum sağladıkları için bir tür ödül verilmeliydi. Ya da belki tıbbi bakım. Muhtemelen ikisi de.

"Yüz dolarına bahse girerim ki muhteşemdir," diye mırıldandı.

"Nereden biliyorsun?" Ağzım bir karış açık kaldı. "Sana bağlı."

"Cinsel organlar genellikle muhteşem olarak tanımlanmaz."

"Edepsiz konuşma oyunun zayıf, Tex. Daha az konuş, daha çok amını göster."

Külotumu kenara ittim, gördüğü şeyin pornoya layık bir vajina olmadığını çok iyi biliyordum. Açıklığını kaplayan ince, bebek sarısı tüylerden oluşan bir tüy vardı. Kesilmişti ama tamamen alınmamıştı. Parmaklarımla kendimi açtım ve pembe içimi gösterdim.

"Oh, lanet olsun." Gözlerini kapattı, tekrar bana odaklanmadan önce daha sert pompaladı. "Klitorisini benim için ov bebeğim."

İki kez sormama gerek yoktu. Özellikle de gördükleri hoşuna gitmiş gibi görünürken. Hem de çok. Klitorisimi daireler çizerek fiskeledim, penisinin tepesini süsleyen pre-cum incisini izledim. Dilim alt dudağımda gezindi. Tucker'la sonuna kadar gitmiş olmama rağmen neden bu bir erkekle yaptığım en ateşli şeydi?

Çünkü Tucker'ı asla West'i istediğinin yarısı kadar istemedim.

"Teksas." Sesi boğuk çıkıyordu. Sanki tüm bunları zar zor kontrol edebiliyordu. Ne hissettiğini çok iyi biliyordum. Orgazmım kıyıya vuran dev bir dalga gibi üzerime çöktü.

"Hmm?"

"Yaklaşabilir miyim?"

"Evet."

Poposunu yerde sürükledi. Şimdi kendimizi ovuşturuyorduk, penisi bana dönüktü, ellerimiz ve kollarımız her sıg vuruşta birbirine sürtünüyor, dizlerimiz birbirine çarpıyordu. Çok kirli ve eğlenceliydi. Üniversite yıllarımda yapmam gereken ve kaçırdığım her şey buydu.

West başparmağını ön sperminin üzerinde gezdirdi ve daha da hızlanırken kendini kayganlaştırmak için kullandı. Alnı benimkine doğru düştü. Her zamankinden daha yakındık ve şimdi kendimi her ovuşturduğumda elim penisine çarpıyordu.

"Geliyorum." Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. Bedenimi ele geçiren zevk beni çılgına çevirdi. Her tarafım titriyordu.

"Ben de."

Vücudumdaki tüm kaslar , penisinden fişkıran sıcak beyaz dölleri izledim. Birlikte boşaldık ama sürtünmeye, çekiştirmeye ve inlemeye devam ettik.

Tam bir dakika sonra, alnımız hâlâ birbirine değiyordu. Dudaklarımız birbirinin üzerindeydi. Kollarımız bedenlerimizden düşmüş gibi yerde asılı duruyordu. Birbirimizin dudaklarına sırtıyorduk. Etrafımızdaki her şey yapış, nemli ve seks kokuyordu.

"Bu..." Bir nefes çektim. "Hijyenik olmaktan *çok* uzak. Senin üstsüz çalışmandan çok daha kötü. Eğer sağlık ve güvenlik buraya uğrasaydı, kıcımlara tekme basarlardı."

Kıcımla gülerek geriye doğru devrildi.

"Bayan Contreras burada olsaydı, bizi kasaba meydanında asardı," diye kabul etti. "Bizim bir kasaba meydanımız yok," diye belirttim.

"O da bir tane yapardı." Bana doğru eğildi. "Her neyse, iyi bir koşu yaptım."

"Kısa bir tane."

"Benim için çok kısa değil." Gözleri parlıyordu.

Bakışlarımı aşağı kaydırđım, yarı kalkık şaftına uzandım ve bir parmağımı tepesinde gezdirdim. Dokunuşumla ürperdi ve tısladı. Dilimi çıkardım, döl dolu parmağımı dokundurdum ve iyice yaladım.

"Hmm." Gözlerimi kapattım ve parmağımın tamamını ağzımla kapattım.

İnledi ve beni kucağına çekti. Sarıldık, başımı çenesinin altına sıkıştırdı. Parmaklarının ucuyla sırtımda daireler çizdi.

Şu anda ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle arkadaştan daha fazlasıydık. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da aramızda bir yakınlık vardı. Ama onu açıkça ilgilenmediğı bir şeyi yapmaya zorlamak ne onun ne de benim için adil değildi.

"Yarın sabah pişman olmayacağına söz ver," diye fısıldadı. Gözlerimi kapattım ve sağ gözümden iri, ılık bir damla yaş süzöldüğünü hissettim.

"Söz vermiyorum."

Chapter Eleven

Batı

Yemek kamyonunun penceresindeki çatlaklardan sızan inatçı güneş ışınları göz kapaklarımı yakıyordu. Yüzümü güneşten korudum ve yerde yuvarlandım. Küçük bir bedene çarpmadığım zaman gözlerimi açtım.

Teksas yok.

Dik oturdum. Etrafımdaki Clorox kokusu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu -Grace dün geceyi karavandan silmiş ve ben baygınken temizlemişti. Asıl soru, bunu kendi hafızasından da silmiş miydi?

Öyle olsaydı onu suçlayamazdım. Aslında ona eski karşılıksız sikiş numaramı yapmıştım. Saçma sözlü sözleşmemi sonuna kadar kaydırıp küçük yazıları imzalayarak, kirli bir sikişten başka bir şey istememeyi kabul etmişti. İşin trajik yanı, onu sikecek cesareti bile bulamamıştım. Her ne kadar, büyük olasılıkla, yapabilirdim.

Ama onunla yatmanın onu yalnız bırakma kararlılığımı bozacağını biliyordum.

Ve gerçekten onu yalnız bırakmam gerekiyordu.

Bu hatuna olan hayranlığım çok ileri gitmişti ve artık geri çekilme vakti gelmişti. Tabii bunu öylesine yapmayı kabul etmediyse, o zaman mantığımı da kendime verdiğim sözleri de sikeyim. Ona her şekilde sahip olacaktım.

Yerden kalktım ve etrafıma bakındım. Dumanı tüten kahve ve taze pişmiş kruvasan kokusu burun deliklerimi doldurdu. Onları hemen tezgâhın üzerinde, bir notun yanında gördüm.

Önce notu aldım, bu zaten kötüye işaretli. Erkeklerin yüzde doksan dokuzu önce yemeğe uzanır.

Büyükanneme bakmam gerekiyordu (hafta sonu ve Marla izinli).

Kendine iyi bak. Karlie ve Victor vardiyaya başlamadan yarım saat önce telefonunun alarmini açtım.

-Teksas

Kendi kendime aptal gibi sııttım. Aptal gibi dair hiçbir belirti yoktu ama öyle hissettiğime emindim.

Notunu arka cebime koyarak karavandan çıkarken börek ve kahveye yumuldum. Bugün vardiyam olmadığı için memnundum. Tek istediğim duş almak, biraz daha uyumak ve belki bugün Tex'e takılmak isteyip istemediğini sormaktı. Takıldığımız zamanlarda tasarım şapkalar ve Frito turtaları gibi aptalca şeylere çok fazla para harcardım ama her zaman buna değerdı. Beni şarj ediyordu. Cumaları biraz daha katlanılabilir kılıyordu. Ya da *daha az* cehennem gibi mi demeliydim?

Bu da bana Plaza'da çalışan herkese bir mesaj göndermem gerektiğini ve Grace Shaw'ın güzel enstitümüzden ömür boyu men edildiğini hatırlattı. Endişelenecek bir sorun daha azalmıştı.

Ducati'ye giderken ıslık çaldım ve eve dönüş yolunda zihinsel kasetim sıkışana kadar parmağındaki dölümü yaladığı anı tekrarlayarak geçirdim. Sikim sert deri koltukta kıpırdandı, bu talihsiz ve lanet olası bir rahatlıktı, ama bunu düşünmemek lanet olası güzel bir anıyı boşa harcamaktı.

Yüz yaşında ölsem ve bu arada pek çok anı biriktirsem bile, nalları dıkmeden önce gözlerimin önünden geçecek anın bu olacağından emindim.

East'le kiraladığımız yıkık dökük evin önüne park ettim, kaskımı çıkardım ve ön verandaya doğru yürüdüm. Onu görür görmez durdum.

Onun burada ne işi vardı?

Kanım damarlarımda kaynıyor, tüm bedenimi eritip bir öfke birikintisine dönüştürmekle tehdit ediyordu. Azı dişlerimin toza dönüşmesine bir nanosaniye kalmıştı ve çenemin yamulduğunu hissedebiliyordum. Dişlerimin arasına bir elma şekeri koydum, güneş gözlüklerimi çıkarma zahmetine girmedim. "Caroline."

Normalde ona anne derdim ama bunun için çok kızgındım. Berbat görünüyordu. Anne kot pantolonu ve modası geçmiş sarı bluzu kırıışmıştı. Saçları tamamen ağarmıştı ve o kadar yaşlı bile değildi.

Yanından geçtim. Verandamın ön merdiveninden fırladı ve bir köpek yavrusu gibi beni takip etti. Ona bu şekilde davrandığım için kendimden nefret ediyordum. Ama aynı zamanda beni bu duruma soktuğu için *ondan* da nefret ediyordum.

"Seni buraya getiren nedir?" Anahtar deliğindeki anahtarı şingırdattım, sırtım

On

u. "Son zamanlarda hiçbir çağırma cevap vermedin."

Çevremde parmaklarını sıkıldığını , aşağı bakıyordu, sanki cezalandırılmış bir çocuk. Annem dünyanın en iyi . Arkadaşı Karlie'ye, büyükannesine ve kim bilir kime sarılmaktan hoşlandığını fark ettiğim Texas'tan bile fazla. Beş yıl sonra kendi oğluna sarılmamak için güç bulmak onu öldürmüş olmalı.

"Son olarak, baban bana bir uçağa binmemi ve senin iyi olup olmadığını kontrol etmemi söyledi. Belli ki senin iyiliğin paradan daha önemli."

"Ben iyiyim. Artık gidebilirsin." Kapıyı omzumla iterek açtım. İtiraz edercesine gıcırdadı. İçeri girdim. Tereddütle beni takip etti, onu dışarı atmayacağını biliyordu. Bavulu yoktu. *İyi* oldu. En azından uzun süre kalmayı planlamıyordu.

Odanın etrafına baktı. Gerçekten görülecek pek bir şey yoktu. İki yatak odalı bir evdi, küçüktü ve umutsuzca onarıma ihtiyacı vardı. Oturma odası bir kanep ve televizyondan ibaretti. Mutfakta dört plastik sandalyeli turuncu bir masa vardı. Gri-sarı duvar kâğıdı soyulmuş, kenarları yırtılmıştı. Sheridan'daki en ucuz evi tutmanın bedeli buydu. Ve o zavallı piç East de benimle birlikte geldi. Yanımda olmadan bunu kendime yaptığımı göremezdi.

Söz açılmışken...

Arkamı döndüm ve anneme kaşlarımı çattım. Ne istediğimi çok iyi biliyordu. Avuçlarını yukarı kaldırdı.

"Tabii ki evde olup olmadığını kontrol etmeye çalıştım. Sanırım dün gece dışarıda kaldı."

Tercümesi: Doğu kuyruğu kıstırdı ve kışını eve geri götürme zahmetine girmedi. "Kraliyet kışını buraya sürüklemene şaşırdım. East seni güncel tutuyor benim BS ile."

Ailemden o kadar sık kaçıyordum ki, East sadece hayatta olduğumu bilmeleri için onları haftada bir aramaya başlamıştı. Onlara faaliyetlerimin derlenmiş bir versiyonunu verdi, yeraltı kavgalarını, kirli ilişkileri ve profesörlerle olan kamu çıkardı.

"Onu çok fazla rahatsız etmek istemiyorum." Annem uzanıp yakamı düzeltmeye çalıştı.

Elini ittim.

"Bu nezaketi bana göstermemeniz ne yazık."

Mutfağa girdim ve buzdolabından süt alıp doğrudan kutudan içtim. Annem masaya oturdu, içine kapanmaya ve mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyordu.

"Burada okumaya başladığından beri eve gitmedin."

"Bana bilmediğim bir şey söylemiyorsun." Elimin tersiyle süt bıyıklarımı sildim, kutuyu buzdolabına geri ittim ve kapağını kapattım. Onun karşısındaki koltuğa oturdum. Kışımı kızartmadan gitmeyecekti. En iyisi bu işi bitirmektir.

Annem ellerini masanın üzerine koydu, bana değil onlara bakıyordu. "Burayı nasıl buldun?"

"Ben beğendim."

"Gelecek vaat ediyor, değil mi? Güzel şehir."

"Çok güzel."

"Mezun olduktan sonra burada kalmak ister misin?"

"Akşam yemeğinde ne yemek istediğimin ötesini düşünmüyorum."

Evde işlerin nasıl gittiğiyle ilgili bir şey sormamaya dikkat ediyordum. Gerçek bir sohbe yol açabilecek kaygan bir zemin gibi hissediyordum.

"Seni çok öznlüyor ve seviyoruz."

"Bahse girerim haftalık harçlığı daha çok seviyorsundur." Bir kaşımı kaldırdım.

İri kahverengi bakışları ellerinden fırladı ve ardından soyulan duvar kağıdına doğru koştu. Gözbebekleri kalın bir gözyaşı tabakasıyla kaplanmıştı.

İçimi çektim, sandalyeye yayıldım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve tavana baktım.

"Neyin var senin?" Homurdandım.

"İyiyim, sorduğun için teşekkür ederim. Her açıdan daha iyiyim. Hâlâ ilaç kullanıyorum. Hala Walmart'ta çalışıyorum. Geçen ay terfi ettim. Kasiyerim.

şimdi. Güzel bir ortam ve dışarı çıkıp insanlarla konuşabiliyorum."

Parmakları benimkilere dokunmak için ilerliyordu. Kusmak istedim.

"Artık kendi paramı kendim kazanıyorum." Göğsünü şişirerek kendine olan güvenini artırdı. "İşler görüldüğü kadar kasvetli değil Westie. Yakında bu karmaşadan kurtulacağız. Ama senden asla maddi yardım beklemiyoruz. Bu senin suçun değil."

Ama suç bendeydi. En başta bu durumda olmaları benim suçumdu. Annem sonunda elini benimkinin üzerine koydu ve bana doğru eğildi.

"Hadi şehir merkezine gidelim. Sana sabun, şampuan ve yeni gömlekler almak istiyorum. Belki güzel bir saç kesimi yaptırırsın. Yaşadığın şehri görmek istiyorum. Buraya ilk taşındığında yapma fırsatı bulamadığım annelik şeyini yapmak istiyorum. Lütfen, Westie?"

Tırnakları derimi öyle umutsuzca tırmaladı ki neredeyse kan akacaktı.

Ona gönderdiğim zor kazanılmış parayı kendine sürpriz bir uçuş ayarlayarak boşa harcadı. Sonra da alışveriş çılgınlığı yapmamızı önerdi.

İlk tepkim onu dışarı atmak oldu ama onu dışarı atarsam bunun Doğu'nun bana cehennemi yaşatması şeklinde beni kıcımdan ısıracığını biliyordum. Ayrıca kendimi suçlu hissederdim.

Annemle vakit geçirmek yapılacaklar listemde o kadar alt sıralardaydı ki, hepsini okumasanız bulamazdınız. Yine de, onu dışarı çıkarmanın, burada onunla bire bir oturmaktan ve şüphesiz bana yönelteceği sorularla ve sarılma girişimleriyle yüzleşmekten daha az ruh ezici olacağını fark ettim.

"Ne diyorsun?" Yüzüne tereddütlü, yapay bir gülümseme yayıldı. Yanlış görünüyordu. Çıplak bir duvardaki çarpık bir resim gibi. Gerçek gülümsediğinde nasıl görüldüğünü biliyordum.

Hayal meyal de olsa hâlâ hatırlıyordum.

Elini elimde sıktım ve beni kucaklamak için sürüklerken vücudundaki baskının bir anda dağıldığını hissettim.

"Her neyse."

Bir saat sonra, çoraplar, gömlekler, tuvalet malzemeleri ve yiyeceklerle dolu yaklaşık bin naylon torba taşıyarak şehre inmiştik. Saçlarım gerçek bir kesimle kesilmişti. Yanlardan kısaltılmış, tepeden uzatılmıştı.

Kendimi zengin hissettim, berbat, fakir bir ocuk gibi.

Yeni şeyler almaya alışık değildim. oraplarım o kadar yıpranmıştı ki yaklaşık altı ay önce onları giymeyi bıraktım ve gmleklerim ayırt edici bir renge sahip olamayacak kadar solduğunda, onları ters giyerek sorunu zddm.

Sabun ve diş macunu kullandım (hayat, kendimi aktif olarak sevişmekten alıkoymadan yeterince berbattı), ama her zaman dolar mağazasından toplu olarak satın alabileceğiniz ucuz saçmalıklara gittim ya da daha iyisi - hafta sonu bir iki partiye katılın ve banyoyu Target gibi yağmalayın.

Annem çok fazla para harcamıyordu ve bu paranın yüzde yüzü *benden* geliyordu. Yine de, yeni gömlekler ve klotlar kendimi filmlerdeki o inek kızlardan biri gibi hissetmeme neden oldu, tamamen yeni bir gardıroptan oluşan bir makyaj ve bunu yaparken bir kişilik implantına sahipti.

Ben de kimdim?

Benim sorunum neydi?

Cevap açıkça her şeydi. Benimle ilgili her şey yanlıştı. Çünkü Tex'in melek mavisini gözlerini yeni klotuma diktėini ve ne kadar beyaz olduklarına hayran kaldığını hayal etmeye başlamıştım. Dn, onun masum bakışları bana kirli bir şey yapıyormuşuz gibi hissettirdi. Ve edepsizlik benim başarılı olduğum bir alandı.

Sonra başka bir muhtemelen bizim için kartlarda olmadığını hatırladım.

Ona sadece gündelik bir şeyler yapabileceğimi söylemiştim ama o gündelik bir kız değildi. Dşneceğini söyledi, ama gerçekten, bu hiç akıllıca değildi. Onu suçlayamazdım. Benim suçlu kıımın sunabileceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Akşam yemeğini ben hazırlasam nasıl olur?" Evime döndüğümüzde kapıyı iterek açtığımızda annem kolunu benimkine doladı.

"Bundan sonra ikimizin de bir restoranda yemek yemeye parasının yetmeyeceğinden eminim, o yüzden devam et," diye mırıldandım.

East oradaydı, boxer'ıyla kanepeye uzanmış, mesajlaşıyordu. Bizi yüksek sesle osurarak karşıladı.

"N'aber, Bay Yengeç?"

"Easton Liam Braun!" diye bağırdı annem ve ben bugün ilk kez içten bir kahkaha attım. East onun çığlığını duyunca kanepeden öyle hızlı fırladı ki neredeyse tavana bir çentik atacaktı.

"Bayan St. Claire." İyi çocuk gülümsemesini takınarak aceleyle yatak odasına girdi. Bir bacağı eşofmanının içinde, diğeri hâlâ dışarıda, zıplayarak oturma odasına geri döndü ve ona yalpaladı. Kadın onu kucaklaması gereken bir kavradı ve yanaklarına ıslak, anaç öpücükler kondurdu. Kasıklarına baktım. Yarıçapı vardı. Muhtemelen biriyle mesajlaşıyordu. İğrençti. Tahrik olmuşken anneme dokunduğu için burnu kafasının arkasından çıkana kadar suratına yumruk not ettim.

"Harika görünüyorsun, Easton. Burada iyi bir iş çıkarıyorsun. Annen seninle gurur duyuyor." Easton'ın iki yanağını da sıkarak sağlamaya çalıştı ama Easton'ın bebeklik yağları çoktan gitmişti.

Şimdi bu sapığa dokunmayı bırakmanın tam zamanı anne.

Bu düşünce o kadar doğal, komik ve eski Batı'ya aitti ki, daha yeni, sefil versiyonun aksine, içimi bir nostalji acısı kapladı.

"Elbette deniyorum." Sahte bir alçakgönüllülükle başını eğdi.

Annem yanağına son bir öpücük kondurdu. "Evet, başarıyorsun. Makarna ve köfte yapıyorum. Siz de benim küçük yardımcılarım olacaksınız."

"Evet, hanımefendi." Bana hevesli bir sırıtış fırlattı. Ve işte böyle, yeniden çocukluğumuza dönmüştük.

En azından onun için.

Annem evrendeki en iyi köfte ve makarnayı yapardı, onunla ilişkim ne kadar berbat olursa olsun bu gerçeği son nefesime kadar savunurdum.

Baba tarafımdan yarı Fransız, anne tarafımdan yarı İtalyan'dım. Boyum ve cüssem annemin ailesinden geliyordu - Bozzelli erkekleri ortalama altı-beş boyundaydı ve tank gibi yapılydılar. Zeytin tenimi de annemden almışım. Ama babamın saçlarına ve soluk yeşil gözlerine sahiptim.

Ben hâlâ kadınları olimpik bir spor olarak fethetme işindeyken tarif kesinlikle benim lehime işliyordu.

"Ben sizi mutfakta yalnız bırakayım." East ikimizin de sırtını sıvazladı ve çoktan odasına çekilmişti. Sadece bok kafalı değil, aynı zamanda bir haındi de; ne pahasına olursa olsun ondan kaçtığımı bile beni onunla bırakmıştı.

"Gidip biraz şarap ve ekmek alacağım. Yemek hazır olduğunda bana seslen."

Saklanacak yeri olmayan annemle mutfakta sıkışıp kalmış, onun küçük kasaba dedikodularını dinliyordum. Yirmi dakika boyunca hiçbir yanıt almadan konuştuğunu fark ettiğinde durdu, hala tenceredeki domates, fesleğen ve sarımsak sosunu karıştırıyordu.

"Ama benden bahsettiğimiz yeter. Doğum gününü birlikte geçirdiğin *arkadaşın* kimdi?"

Mutfak masasında oturmuş, salata için marulları minik parçalara ayırıyordum. "Sadece bir piliç."

"Arkadaşlığınızı kazanmak için özel biri olmalı."

Bunu yapmasından nefret ederdim. Çok umurundaymış gibi davranırdı. Annem biriyle tanışmamı istiyordu. Başkasının sorunu olmamı. Sanırım kendimi öldürmediğimi/birini öldürmediğimi/bir tarikat kurmadığımı görmek için her gün beni kontrol etmek onun için uygunsuzdu.

Onun gözünde, üçünü de yapmaktan çekinmiyordum. "Sadece işten biri."

"Bir adı var mı?"

"Evet," . "İsmi olmayan pek fazla insan tanımıyorum."

Benim bile bir tane vardı. Ailemin bana lanet olası bir ana yönün adını vermiş olmasını boş verin.

Grace'le olan ilişkiyi küçümsemek yalan söylemek değildi ama doğru da gelmiyordu. Hangi açıdan bakarsam bakayım, aramız iyiydi. Kesinlikle Reign, Max ya da kampüste beni dostları sanan diğer oksijen israfçılarıyla olduğumdan daha yakındık. Texas'ın kıçına bir kovboy gibi binmekten çekinmemem de bu duruma yardımcı olmuyordu.

Ondan tamamen uzak durmak için yemek kamyonu işini bırakmayı düşünüyordum. Annem gülümsemesini bastırdı, içinden çocuksu bir neşe yayılıyordu.

Yarım saat sonra yemek hazırды: salata, köfteli spagetti, sarımsaklı ekmek ve kırmızı şarap. Son ikisi Easton'ın nezaketiydi. Üçü

hepimiz gıcırdayan masanın etrafında toplanmıştık. Annem yemeğimizi yiyebilmemiz için dua kısmını aceleye getirdi ve sonunda biraz rahatlayabildim.

Kapı zili çaldı.

Hepimiz birbirimize baktık. East ben etraftayken insanları davet etmemesi gerektiğini iyi biliyordu. İnsanlardan nefret etmemle ünlüydüm.

"Kim olabilir?" Annem bir lokma makarna yerken sordu.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diye mırıldandım, sandalyemi geriye itip kapıya doğru yürüdüm. Gözetleme deliğimiz çalışmıyordu. Bazı serseriler biz taşınmadan önce balmumuyla doldurmuşlardı. Kapıyı açmaktan ve gelenin Kade Appleton tarafından gönderilmiş bir suikastçı olmadığına inanmaktan başka çarem yoktu. Son zamanlarda, takip edildiğime dair garip bir his vardı içimde.

Değildi.

Kapıda duran kişi bir seri katilden çok daha az hoş karşılanmıştı.

Grace.

Onun burada ne işi vardı?

Çizgili uzun kollu bir tişört, daracık bir kot pantolon ve zamansız FILA'larını giymişti. Top şapkası başının üstüne vidalanmış, aşağı indirilmiş ve görünmezlik pelerini olarak hizmet ediyordu.

"Hey." Ayaklarına doğru gülümsedi. Hem sikim hem de ben onun gülümsemesini ayakta alkışladık. Bu hatun bana tüm sıradan yüz ifadelerini göstermeyi bitirdiğinde kaç tane beyin hücrem kalacağını merak ediyordum.

"Ne var yok?" Kırıptım.

"Cüzdanını kamyonette unutmuşsun. Telefonunu açmıyordun, Karlie de beni arayıp haber verdi. Ben de uğrayıp bırakayım dedim."

Arka cebinden cüzdanımı çıkarıp bana uzattı.

"Bana en başta neden orada olduğumuzu, neden temizlik ürünleri gibi koktuğunu sordu. Ona slushie almak için içeri girdiğimizi ve birazını döktüğümüzü söyledim. Sanırım bunu yuttu."

O zaman bence o bir aptal.

Ayrıca: *Lanet* olsun. Cüzdanımın kaybolduğunu daha önce nasıl fark etmedim? Doğru ya. Grace'in mastürbasyonunu izlerken o kadar sarhoştum ki bırakın cüzdanımı, uzuvlarımın nerede olduğunu bile umursamıyordum. Sonra annem bana kıyafet ve yiyecek ısmarladı (bu ayın başında ona transfer ettiğim parayla da olsa). Bugün bir kez bile cüzdanımı çıkarmak zorunda kalmadım.

Elinden aldım ve kapıyı yüzüne kapatmak için hareket ettim.

"Teşekkürler. Sonra görüşürüz, Tex."

"Westie?" Annem omzumun arkasından seslendi, kim olduğunu görmek için dışarı bakıyordu. Bir elini omzuma koydu. "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Siktir. Benim. Hayatım.

Her iki kadın da birbirlerini kadınlara özgü bir şekilde süzdü ve sanki nadir bir sırrı açığa çıkarmış gibi aynı anda sırttı. Grace küçük bir el salladı. Üreme organımla susturmak istediğim alaycı fingirdemenin arkasında, endişeli bir annenin ilk işaretinde patlamaya hazır kibar, Güneyli bir dilber olduğunu neredeyse unutuyordum.

"Merhaba hanımefendi. Ben Grace Shaw."

"Caroline St. Claire, West'in annesi. Ne büyük bir zevk." Annem medeni bir insan gibi davranma çabasını bir bırakıp Grace'in kemiklerine boğucu bir sarılmayla yapıştı. Elbette Teksas da bu iyiliğe karşılık vererek onu sıktı.

Bana kalsa ikisinin de suratına çarpmayı tercih edeceğim halde kapıyı sonuna kadar açtım.

"Akşam yemeğinde bize katılmalısın!" Annem haykırdı. Hesabı yapmak için dahi olmaya gerek yoktu. Teksas, doğum günümü birlikte geçirdiğim Seçilmiş Kişi'ydi.

O benim sözde kurtuluşumdu. Zehrim için panzehir.

Annemin dua ettiği kişi.

"Zorla kabul ettirmek istemem." Grace kızardı, kirpiklerini kırıştırdı ve çenesini aşağı doğru eğdi. Yara izini saklıyordu. Akıllı kız. Annesi onun yüzünü doğru dürüst görseydi, boktan gösteri treni resmen raydan çıkar ve uçurumdan aşağı yuvarlanırdı.

Annem ve Grace'in aynı odada bulunması sayılamayacak kadar çok nedenden ötürü benim için bir kâbustu.

"Saçmalama! Sizi aramızda görmek isteriz. Westie'nin çok fazla arkadaşı yok ve kampüsteki hayatı hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum."

Annem şimdi Grace'i evin içine çekiyordu, hatta Grace dolu bir küvete yaklaşan bir kedi gibi topuklarını kapıya vursa bile. Caroline St. Claire zavallı kızı camlı bir odaya kilitleyebilirdi, eğer bu onun bizimle yemek yemesini sağlayacaksa.

Texas bana *üzgün* bir bakış attı. Buraya ilk kez geliyordu. Etrafına bakındı, su rengi gözleri büyüktü ve araştırıyordu. Normalde yaşadığım yerden utanmazdım. Grace'in evi de yakın zamanda *MTV Cribs*'e çıkacak değildi. Yine de kırılmışlığımın, *fakirliğimin* gözünün önünde olmasından nefret ediyordum.

Grace mutfığa girdiğinde Easton ayağa kalkıp onu selamladı, annem de bir tabak ve mutfak eşyaları çıkardı. Hepimiz oturduk ve yemeğimizi yedik. Göz temasından ve tüm konuşma girişimlerinden kaçındım.

Annem tabii ki tam bir İspanyol Engizisyonu modundaydı.

"Demek Westie ile çalışıyorsun?" diye sordu Texas ilk lokmasını almadan önce. "Evet, hanımefendi. Yolun hemen aşağısındaki bir yemek kamyonunda."

"Sen de Sheridan Üniversitesi'ne gidiyor musun?" "Evet, gidiyorum. Tiyatro ve sanat bölümünde okuyorum."

"O halde Easton'ımızı iyi tanıyor olmalısınız."

"Elbette. Kendine epey bir takipçi kitlesi edindi." Grace başını salladı ve ben de göğsüme bir çatal saplamak istedim. "Batı da öyle." Bana özür dileyen bir gülümseme attı.

"Gerçekten mi?" Annemin kaşları kuşkuyla çatıldı. "Kampüste herhangi bir şeyle tanınıyor mu?"

İnsanların kanını akıtmak.

Teksas irkilmedi bile.

"Bayanlar arasında oldukça popülerdir."

"Her zaman öyleydi. Tatlım, artık o şapkayı çıkarabilirsin."

Elleri çok sıkı olan annem, Grace'in şapkasını çıkarıp omzunun arkasındaki tezgâha fırlattı. "Senin güzel fa-"

Cümlesini tamamlayamadı çünkü Grace yaralı bir hayvanın boğazında sıkışıp kalmasına benzeyen bir gıcırta çıkardı.

Sonra sessizlik oldu. Hem de bir sürü.

Kaplar tabakların üzerine dağılmıştı. Easton nefesini içine çekti. Texas'ın makyajının altındaki kırmızı, kızgın, yırtık pırtık deri, yemek masasına uygun olmayan bir korku hikâyesi anlatıyordu.

Teksas'ın yüzü hala bir Sephora açmaya yetecek kadar makyajla kaplı değildi, ama bunun içinden bile umutsuzca saklamaya çalıştığı Freddy Krueger tenini görebiliyordunuz.

Grace ve ben aynı anda koltuklarımızdan fırlayıp şapkaya uzandık. Önce o elini attı ve titrek parmaklarıyla şapkayı kafasına geçirdi.

Annem sahte incilerini tutarak boğazını temizledi. Easton yere baktı. Grace Shaw'ın göz kamaştırıcı olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

Çünkü kesinlikle öyleydi. Başındaki şapkası inik ve yüzü tümüyle ortadayken, ihtişamı bağırsaklara inen bir yumruk gibiydi.

"Çok özür dilerim. Nasıl yaptın ..."

Grace Shaw'ı aylardır tanıyordum ve yarası hakkında soru sormaktan kaçınıyordum. Annem onu on beş dakikadan daha az bir süredir tanıyordu ve şimdiden rahatça konuya girmişti.

"Yani, bu ne zaman oldu?" Annem bitirdi.

"Bu seni hiç ilgilendirmez ve ona bunu sormaya hakkın yok," diye kükredim ve yumruğumu masaya vurdum. Üzerindeki her şey havaya sıçradı ve annem bir çığlık attı.

Easton oturduğu yerden fırladı ve masadakinin yarısı dolu olmasına rağmen Grace'den bir şişe şarap daha açmasına yardım etmesini istedi.

Ben anneme ölümcül bir bakış fırlatırken ikisi de oturma odasında kayboldular.

"Aklından ne geçiyor senin?" Tısladım, öfkem zar zor kontrol altına alınabiliyordu. "I ..." Sesi titriyordu ve bana sanki canımı yakacakmışım gibi bakıyordu.

onu. "Hiç düşünmemiştim."

"Kesinlikle yapmadın."

"Westie, yemin ederim, ben asla ..."

Easton ve Grace mutfığa geri döndüler. Sandalyesini Grace'e doğru yaklaştırdı. Annesi ona doğru endişeli bakışlar fırlatıyordu, gözleri geniş ve duygusuzdu.

"Neden?" dedi annem titrek bir sesle, garip sessizliğe bir şeyler katmak için, "Keşke sana ikram edebileceğim bir tatlım olsaydı Grace. Biraz kahveye ne dersin?"

"Kahve istemiyor," diye tersledim ve sandalyemden kalktım. İstedğim son şey annemin Teksas'la konuşmasıydı. Annemin Grace'e büyük sırrımı söylemesini göze alamazdım. Benim işte bu yüzden o kadar boktan sebebimi. "Grace de tam gidiyordu."

Kaşlarımı çattım ve anlamlı bir şekilde Teksas'a baktım.

Gözleri şoktan iki havuz gibiydi ama başka tarafa bakmama izin vermedim. Onu incitmek beni incitmişti ve evrendeki tüm acıyı hak ediyordum.

"Elbette," dediğini duydum Grace'in sıkıca. Ayağa kalktı ve anneme sarılmak için uzandı. "Sizinle tanışmak çok güzeldi, Bayan St. Claire."

"Sen de tatlım. Ve tekrar, çok üzgünüm." "İzin ver seni geçireyim." Easton yüzünü buruşturdu.

Dünya çapında bir pislik gibi göründüğümü biliyordum ama yarattığım karmaşanın Grace ile kurtarılabileceğini düşündüm. Özür dileyip kendimi açıklarsam, hâlâ birlikte takılabilir ve çalışabilirdik.

Ancak annem aracılığıyla benimle ilgili gerçeği öğrenirse, bir daha yüzüme bakamaz.

East ve Grace kapıya doğru yürüdüler. Annem bana doğru döndü, yüzü dehşet içinde iki büklüm olmuştu. "Zavallı kız."

"Şapkasını çıkaran sendin," dedim kesin bir ifadeyle.

"Onu . Seni hiç bu kadar zalim görmemiştim."

Beni hiç tanıdın mı anne?

"Başka ne zalimce biliyor musun? Buraya gelmen. Sanki son beş yıldır hiç yabancılık çekmemişiz gibi her şeyime burnunu sokman. Yarım on yıldır ilk kez bana makarna ve köfte yapman, yüzünü göstermediğin onca zamanı telafi etmiyor Caroline. Ve bana senden uzaklaştım saçmalığını söylemeden önce"-onu durdurmak için elimi kaldırdım, çünkü ne olacağını biliyordum; ağzı çoktan açıldı, karşılık vermeye hazırdı-"Aramızdaki sorumlu yetişkinin sen olması gerekiyordu. Bana ulaşman gerekiyordu. Sana her hafta para gönderiyorum. Bana bir iyilik yap ve bir daha benimle iletişime geçmeyerek borcunu öde."

Gözleri yaşlarla doluydu. Alt dudağı titriyordu.

"Evet," diye nefes aldı. "Bu doğru. Bize finansal olarak yardım ediyorsunuz.

Tam olarak ne yapıyorsun? Bana hatırlatabilir misiniz?

TA mıydı?" Histerinin sınırlarında gezindiğini söyleyebilirdim.

Aileme asistan olarak çalıştığımı, bir yandan da özel ders vererek para kazandığımı söylemiştim. Matematik ve istatistik konusunda doğal bir yeteneğim olduğu için bunu kabul ettiler, ancak zaman geçtikçe ve para *gerçekten* iyi hale geldikçe, şüpheleri olmalı.

"TA'da paranın bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum," dedi annem.

Ona tepeden bakan bir gülümseme fırlattım. "Eğer üniversiteye gitmiş olsaydın bunu yapardın."

"Böyle bir fırsatım olmadı." Yüz hatlarında bana kendimi hatırlatan karanlık ve ahlaksız bir şey belirdi. "Bunu biliyorsun."

"öyle." Parmaklarımı şıklattım. "On yedi yaşında benden hamile kaldın, değil mi? Harika hayat seçimleri. Lütfen, işimi nasıl yürüteceğim konusunda bana daha fazla tavsiye ver."

Onu omuzlayarak odama geçtim. Beni kovaladı, boğazından öfkeli bir çığlık koptu. Easton hâlâ dışarıdaydı. Pislik herif muhtemelen Grace'in güzelliğini nihayet fark ettiği için onu eve *götürme* fırsatını kullanmıştı.

Ve sen de ona çıkma teklif etmesi için onay verdin. İyi gidiyorsun, moron.

"West! Lütfen!" Annem topuğumun ucundaydı. Kapıyı suratına kapattım. Sonra tekrar açtım ve son sözlü darbeyi vurma şansım olmadığını fark ettim.

"Evimden defol." Kapıyı işaret ettim. "Sana her hafta zorlukla kazandığım parayı uçak bileti almak için kullanmaya hakkın yok. Kendi paramla üzerime sıçraman da iyi ebeveynlik olarak geçmez."

Yerdeki alışveriş torbalarından birini aldım, ters çevirip ayaklarının dibine boşalttım. Gömlekler ve çoraplar ucuz kumaş yığını halinde yere döküldü. Kapıya doğru gürledim, onun için açtım ve işaret ettim.

"*Batı.*" Annem hâlâ koridorda duruyordu, dizlerinin bağı çözülmüştü. Kendini düzeltmek için bir elini duvara doğru uzattı. Çaresiz, küçük ve görünüyordu. Sorun şuydu ki, o *her zaman* umutsuzdu. Yıllarca yardım almış ama hiçbir zaman karşılık vermemişti. Yıllarca ailem bana hiçbir şey vermedi ve ben onlara her şeyi verdim.

Ama her şeyin bile yeterli olmadığını anlamaya başlamıştım.

Bir dilenci gibi yaşamaktan, her Cuma karton çerçeveli bir ölüm tuzağına girmekten ve biraz mahremiyete bile sahip olamamaktan bıkmıştım. Onlara sadece paramı teslim etmekle kalmıyor, aynı zamanda her şeyin yolunda gittiğine dair onay vermem gerekiyordu.

"*Dışarı,*" diye kükredim, çatıyı aşağı indirirken ciğerlerimin göğsümde titrediğini hissettim.

Evimden ürkek bir fare gibi koşarak çıktı. Eşikteki yerimden onu izledim, sanki on millik bir parkur koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Sokağın başına kadar koştu, sonra sağa döndü, bu hayalet kasabadaki tek otobüs durağına doğru.

Kapıyı çarptım ve yanımdaki duvara cehennemden bir yumruk attım.

Belki de Grace'le ilgili her şeyin havaya uçması en iyisiydi. Yaralıydı.

Ama ben? *Boku* yemiştim.

Chapter Twelve

Grace

West beni kovduktan sonra Easton beni geri bıraktı, çünkü West'in evine yürüyerek gitmiştim.

futbol ve üniversite hakkında konuşmaya çalışıyordu. yaptığım şey, ağzımı alev halkamın üzerinde gezdirmek ve stresli olduğumda Savvy Nine'nin bana öğrettiği gibi dilek dilemekti.

En kötüsü de neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyordum. West'in cüzdanını bırakmak ve Karlie'nin bir gece önce yemek kamyonunda olduğumuzu bildiği konusunda onu uyarmak için uğramıştım. İkimizi de beladan uzak tutmak için en iyi arkadaşşıma yalan söylemiştim.

Annesinin habersiz geldiğini düşündüm, çünkü bundan bahsetmemişti ve ayrıca kendini bir uçurumdan aşağı atmaktan çok mutlu görünüyordu. Caroline St. Claire'in tüm sorularını yanıtlayarak mümkün olduğunca acısız bir görüşme yapmaya çalıştım. Endişemin havamı emdiğini, öldürücü dişlerini boğazımın yumuşak tarafına batırdığını hissetmeme rağmen, şapka olayını büyütmemeye bile çalıştım.

Onu utandıran yara izim miydi?

Benim genel Grace'liğim miydi? Kırık yüzüğüm, şapkam ve uzun kollu kıyafetlerim mi? Tuhaflığım Sheridan, Teksas'ta rahibe manastırındaki bir striptizci gibi göze çarpıyordu.

Yoksa West tehlikeli ruh hallerinden birindeydi ve ben de onun birçok zayıyatından sadece biri miydim?

Her ne , üzerinde durmak bana herhangi bir cevap vermeyecekti. West St. Claire benim sempatimi hak etmiyordu, o kadar.

Easton kamyona vardığımızda motoru durdurdu ve yüzünü bana çevirdi. "Westie senden hoşlanıyor."

"Bunu göstermek için tuhaf bir yolu var," diye mırıldanmayı başardım, gözlerimi dikmiş önüme bakıyordum.

"Öyle," diye kolayca kabul etti Easton. "Bu onun için keşfedilmemiş bir bölge. İnsanlardan ya nefret eder ya da onlara karşı kayıtsızdır. Sen onun kafasını karıştırıyorsun."

"çok karıştırıyor," diye verdim. "Ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?"

"Onu ateşle öldürmek mi?" Mırıldandım.

Braun kıs kıs güldü, beni farklı bir şekilde incelerken başını eğdi. Sadece acıklı bir hikâye değil, tam anlamıyla bir insan.

"Komik, o her zaman uyumlu olanları seçer. Sen küçük bir savaşçısın, değil mi Shaw?"

Gözlerimi devirdim. West'in her zaman benim tam zıttım olan kızları duymaktan bıkmıştım. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

"Ne ?" Ben . "Bir şeyler yapmamız gerektiği hakkında mı?" "Ah, evet."

Parmaklarını şıklattı. "Onu en çok acıtan yere bastır." "Peki bu neresi olabilir?" Sonunda ben de yüzümü ona döndüm.

Yüzündeki sırıtma beni korkuttu. "Kalbi."

West'i yemekten sonra kampüste bir kez görmüştüm. Birbirimizi görmezden geldik. Grace Shaw'a sadık kalarak geçip gitti.

Ben de onu görmemiş gibi davrandım. Birlikte geçirdiğimiz iki vardiyada da sessiz ve suratsızdı. Onunla yüzleşmeyi düşündüm, sonra özür dilemek için acelesi yoksa, benim de işleri yoluna koymam için umutsuz bir ihtiyaç olmadığını fark ettim.

Ben de West'e soğuk davrandım.

Oturup erkeklerle ilgili şeyleri düşünecek vaktim yoktu zaten. Caroline St. Claire ile akşam yemeğinden bir gün sonra yerel haber kanalı Sheridan'ın tek otobüs terminalinin ay sonuna kadar kapanacağını duyurdu.

Bu da Grams için potansiyel bakıcıların buraya

Ara

ba. Bu onlara benzin parası ödemem gerektiği anlamına geliyordu.

Ki bu kesinlikle sahip olmadığım bir paraydı.

Aklımı West'ten uzaklaştırmak için buna odaklanıyordum:

Büyükannem için buraya mümkün olduğunca ucuza gelip gidebilecek bir bakıcı tutmanın yollarını ve boşluklarını arıyorum.

Marla kapımı tıklatıp yüzünü tahta ile çerçeve arasındaki boşluğa soktuğunda odamda dizüstü bilgisayarımın önünde kambur duruyordum.

"Ballı turta? Ne yapıyorsun?"

Gezindiğim web sitesindeki X düğmesine tıkladım -Care4You- ve arkama yaslandım.

Burnunu buruşturdu. "Şansın yok, ha?"

Parmak eklemlerimi kırdım ve başımı salladım. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Marla'nın onun yerine birini bulmanın kolay olmadığını bildiğini sanıyordum ama bir Huzurevi Bulma dersine daha hazır değildim.

"Merak etme. Bir yolunu ."

salladı, odama girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Uh-huh. Bu iyi bir şey olamaz. Tam da büyükannem sonsuza kadar odasına kraker sokamayacağını anladıktan sonra yeniden düzenli yemeye başlamışken.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Yatağımın kenarına beceriksizce tünedi.

"Öyle mi?"

"Yaşlı yarasa yürüyüşlerimize çıkmayı reddediyor. Hiçbir fiziksel aktivite yapmıyor. Sanırım depresyonda."

"Depresyonda mı?" Ben de yineledim.

"Bilirsin, aşığı. Psikiyatristler buna ne diyorsa artık. Bunun bir evre olduğunu sanmıyorum. Bu zor dönem geçmeyecek, tatlım. Onun yaşındaki insanlara bakarken bunun defalarca olduğunu gördüm. İlaç tedavisi görmesi Düzgün bir şekilde."

Kahretsin, boğazım kuruyana kadar bağırarak istedim. *Kıçını doktorun ofisine sürükleyemem.*

Ama ben her zaman yaptığım gibi gülümsedim ve başımı salladım. "Teşekkür ederim, Marla. Ben hallederim."

Birkaç gün sonra Profesör McGraw beni tekrar ofisine çağırdı.

"Hızlıca halledeceğim." Kendine özgü tütsü ve bal kokusunu arkasına alarak rahat odaya girdi. Parmaklarını birbirine dolayarak önüme oturdu.

"Bu dönemki sınavınızın performans bölümü için size ek süre vermemeye karar verdim Bayan Shaw. Bu da demek oluyor ki, *A Streetcar Named Desire*'a girmenin ve gerçekten sahneye çıkmanın bir yolunu bulmanız gerekecek, yoksa bu dönem dersimden kalacaksınız. Bay Finlay durumun farkında. Onunla konuştum ve bunu seninle çözmek için sabırsızlandığını söyledi. Üzgünüm Grace, ama bunu benden sana bir iyilik olarak düşün. Korkularınla yüzleşmeli ve ilerlemelisin. O sahneye çıkmak sizi özgürleştirecek. Sana ne olduysa ..." Başını salladı ve gözlerini kapattı. "Bunun seni tanımlamasına izin veremezsin. Ya da seni durdurmasına. Artık değil. Anksiyete aç bir canavardır. Onu beslersen büyür. Aç bırakırsan ölür. Bu benim son kararım. Özür dilerim."

O günün ilerleyen saatlerinde West'le vardiyam vardı. Onunla birlikte çalışmak ideal değildi, ama onunla vardiyadan kaçmak için Karlie'ye yemekte olanları anlatmam gerekiyordu ve aşağılayıcı sahneyi yüksek sesle anlatmaya hazır değildim.

West vardiya boyunca garip davranıyordu. Arada bir bana ters ters bakıyor, dalgın dalgın konuşuyor, bir şey söylemek ağzını açıyor, sonra vazgeçiyordu. Sadece tek heceli, işle ilgili taleplerle bozulan sessizliğe sadık kaldım. İnsan trafiği arasında ne zaman bir durgunluk olsa, telefonuma girip büyükannem için bakıcı aradım. Ayrıca Cruz Finlay'e gönderilmeyi bekleyen bir mesaj da vardı.

Merhaba. Ben Grace Shaw. Oyunda son dakikada bir rol kapma şansın var mı? ☺

Sonunda West tükürdü. "Bak, çok üzgünüm, tamam mı? Tanrım." Sanki onu sözsüz suçlamalara boğmuşum gibi homurdandı. "Ne olursa olsun, bence en iyisi bir daha böyle şeylerle uğraşmamamız."

Telefonumdan başımı bile kaldırmadım.

Bütün haftayı beni görmezden gelerek geçirmiş, sadece klişe bir ayrılık cümlesinin içine sıkıştırılmış yarım yamalak bir özür mü dilemişti?

"Seninle tekrar uğraşmak hiç aklımda yoktu," diye yalan söyledim, gözlerim hâlâ telefonumdaydı.

"İyi. Tamam. Güzel."

Kendi kendine başını salladı. Onunla tanıştığımдан beri ilk kez biraz keyifsiz görünüyordu. Aslında acınacak haldeydi. Bana serçe parmağını uzatarak telefonumu görmemi engelledi.

"Ateşkes mi?"

Arkamı döndüm, ona sırtımı verdim ve serçe parmağını elime almaya zahmet etmedim.

Soğuk savaş hala bir savaştı.

Bati

Annemin ziyaretinden sonraki hafta, kanalizasyondan çıkan sümüksü bir bilim kurgu canavarı gibi sürünerek geçti.

Annem Maine'e döner dönmez saat başı telefon görüşmelerine devam etti ve bana günde ortalama iki e-posta gönderdi. Binlerce kez özür diledi. Beni gafıl avladığı, Grace'in şapkasını fırlattığı, çok fazla soru sorduğu ve çok fazla e-posta gönderdiği için. On yedi yaşımdan beri aramızda geçen her şeyi kabul etti. Açıklamaya çalıştı. Hiçbirinin önemi yoktu. Olan olmuştu. Para göndermeye devam ettim, ama telefonlarına çıkmadım.

İşler kötüden daha kötüye gitti. Onun yüzünü görmeden önce iyiymişiz gibi davranabilirdim. Ama akşam yemeğindeki patlamadan sonra, ailemden geriye kalan her şeyin kökünden öldüğünü inkâr etmek mümkün değildi. Çürümüş, kirlenmiş ve onarılamaz haldeydi.

Boktan pastanın üzerindeki kiraz Teksas'taki durumdu. Kız, eyalet değil.

Yine de eyalet çok hızlı bir şekilde ısındı.

Grace'le işleri berbat etmişim, sadece onu kovduğum gün değil, sonraki günlerde de yüzüne bakamamışım. Çok utanmışım.

Onunla konuşmak için cesaretimi topladığımda artık çok geçti. Bana havaymışım gibi davranıyordu. O hafta beni görmezden gelmekte o kadar ustalaşmıştı ki, bazen kendi varlığını sorguluyordum.

Sonra büyük adam pantolonumu giydim, davranışımı kabul ettim ve özür diledim.

Peki o ne yaptı? Başka tarafa baktı.

Felaket akşam yemeğinden bu yana birlikte çalıştığımız üçüncü vardiyada Karma sonunda çivili dildosunu şaha kaldırmış ve onu kıcıma sokmaya karar vermişti.

Kendi işime bakıyor, ızgarada balık çeviriyor, hiçlik hallerini kışkanıyordum ki pencerenin yanındaki çakılın üzerine bir şeyin düştüğünü duydum.

"Oh, hey," diye mırıldandı Grace'in sesi.

Müşterinin kim olduğunu görmek için arkamı dönmedim, hala sessiz öfke kaleme kilitlenmişim.

"Merhaba," diye cevap verdi Easton.

"West ile konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Senin için buradayım."

Başım havaya kalktı ve omzumun üzerinden döndüm, gardım on iki metre yükseldi. East oradaydı, futbol antrenmanından sonra duştan yeni çıkmıştı. Sarı, nemli saçları bilerek farklı yönlerle doğru uzamıştı. Hantal kollarını gösteren kolsuz bir sörfçü gömleği giymişti.

Onun burada ne işi vardı?

East, Grace'in omzunun arkasından gözlerime baktı. *"Ona vurmamın sorun olmayacağını söylemiştin."* der gibi omuz silkti. *Hatırladın mı?*

Nefes alarak ızgaraya geri döndüm. *"Ben mi?"*

Texas sordu.

"Evet."

"Tamam, ne ?"

"Geçen gün seni eve bırakırken bir şey yapmayı unuttuğumu fark ettim."

En yakın biraz sadakat alır mısın, ahmak?

"Peki neydi o?" Grace sordu, sesi şüpheci bir hal almıştı. Onun ayaklarına kapanmaması hoşuma gitmişti. Genel olarak erkeklerin cazibesine karşı bağışıklığı vardı.

"Numaranı sormayı unuttum."

Orospu çocuğu.

"Neden benim numaramı istiyorsun?"

Kendime yardım edemedim ama sırttım. Onun genç yıldız sikicilerinden biri değildi. İnsanlığa olan inancım kısmen geri geldi.

"Böylece sana çıkma
teklif edebilirim."

"Çıkma teklif etmek
mi?"

Çıkma teklifi mi?

"Evet. Birkaç haftadır bunu yapmak istiyordum ama Koç bir eğitim çavuşu gibi üzerimize geliyordu. Antrenmanlar, görüyorsun. Belki bir şeyler atıştırmak istersin diye düşündüm. Sinemaya gidelim mi? Bu hafta sonu yeni bir Kate Hudson filmi vizyona giriyor."

"Ve Kate Hudson filmlerini seviyorsunuz çünkü...?" Soruyu havada asılı bıraktı. Sırtım hâlâ onlara dönüktü. East'in ısrarlı flörtüne kayıtsız kalmasına kıs kıs gülmek ile en iyi arkadaşımın (*eski* en iyi arkadaşımın) kafasını çakıl taşlarına vurmak arasında kalmıştım.

"Kate Hudson filmlerini sevmiyorum, Grace. Ama *senden* hoşlanıyorum. Ve sen bir kadınsın. Ve kadınlar her ne sebeple olursa olsun ondan hoşlanmaya meyillidir. Yeterince açık mı?" East sordu.

Başımı tekrar salladım ve ona ters ters baktım. Artık bana bakmıyordu. Gözleri Teksas'a odaklanmıştı. Bu bok kafalı tam olarak neyi kanıtlamaya çalışıyordu? İlgilendiğim biriyle çıkabileceğini mi? Ondan hoşlandığımı mı?

Çıksam bile çıkmazdım ve o bunu çok iyi biliyordu.

Grace parmaklarını sos çubuğunun üzerinde gezdirdi. "Birlikte çalıştığımızı düşünürsek, oda arkadaşın için bir sorun teşkil etmez mi?"

"Hayır. Ona sordum. Aslında üç kez."

"Ve o aldırıyor mu?" Sesi şaşırması gibi çıkmadı.

Arkanı dön ve bana bak, lanet olası. O zaman benim dışımda biriyle çıkmanı izlemektense taşaklarımın bir kaplan tarafından yenmesini tercih ettiğimi görürsün.

"Evet. Ona kendin sor."

"Gerek yok, şu anda pek konuşmuyoruz." Durakladı. "Kabul ediyorum."

Ah. Eminim acımıştır. Ne yazık ki, ona kızın bir şey yapmadığını söylediğimde beni dinlememişti.

-

Dur bakalım.

Kabul ediyor mu?

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey . Elimde hiçbir şey yoktu.

Burada olanlara karşı bir argüman ve çıkmalarını engelleyecek bir gerekçe yoktu. Teknik olarak, Easton'a Grace'le ilgilenmediğimi söylemiştim. Ve yine teknik olarak ikisi de bekârdı. üzerinde de etkim yoktu.

Ve bu beni deli ediyordu.

Ben sessizce söylenirken onlar numaralarını değiş tokuş ettiler. Sonra da etrafta dolaşıp sohbet etme cüretini gösterdi. Reign'in birkaç hafta önce bir gol attıktan sonra nasıl neredeyse bileğini burkarak zafer dansı yaptığıyla ilgili sürükleyici hikâyesinin onuncu dakikasında pencereye doğru yürüdüm, dirseklerimi pervaza dayadım ve Grace'i kenara ittim.

"Üzgünüm dostum, bu kamyon Bumble değil. Daha fazla müşteri almadan önce kendini tahliye etmek ister misin?" Ses tonum rahattı. Sıkılmıştım.

Easton omuz silkti. "Benim hatam, dostum."

"Bir şey satın almak istemiyorsan geri gelme."

"Anlaşıldı. Evde görüşür müyüz?"

"İşten sonra başka nereye gidebilirim ki?"

"Yikes. Birileri çok alıngan."

"Defol git buradan."

Öyle yaptı. Grace'in cehennemde yanan bakışlarının sırtımda delikler açtığını çok iyi bilerek ızgaraya geri döndüm.

Kendimi tutmam üç dakika sürdü, ardından ona istemediğim görüşlerimi sundum.

"Kahretsin, Tex, seni saf bir tip olarak düşünmemiştim." Alaycı bir kıkırdama çıkardım. "Easton Braun sadece gündelik işler yapıyor, bilmiyorsan söyleyeyim."

"Gündelik işler yapmadığımı kim söyledi?" Camı indirdi, dükkânı kapattı. O kadar geç miydi? Sanırım çocukluk arkadaşınızı öldürmenin yeni ve yaratıcı yollarını hayal ettiğinizde zaman akıp gidiyordu.

Hâlâ sırtı bana dönüktü. "Seninle sıradan bir iş yaptım ve bak, hayattayım ve sapaşğlamım."

"Teksas," diye uyardım.

Arkasını döndü, yüzündeki yaralı ifade paslı bir kanca gibi içime işledi.

"Bana öyle deme. Sakın aramız gibi davranmaya kalkma." "Bunu değiştirmek için ne gerektiğini söyle bana."

Ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyordum. Umursamamam gerekiyordu. Umursamak artık menüde yoktu.

Ne ailem, ne ilişkilerim, ne de sözde arkadaşlarım hakkında...

"İyi bir insan olmak mı?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Dinleyicilerimi test etmek için bir şaka yaptım. Eldivenli ellerini sos barının üzerinde gezdirerek her bir kabı tek tek temizlemeye başladı.

"Neden evet dedin?" diye sordum. Annem buradayken kahve içmek için kalmasına izin vermeliydim. Kurşunu ısırđım. Sırrım ortaya dökülmeliydi. Sonra da hayatımın geri kalanını, ne yaptığımı fark ettiğinde onun onayını geri kazanmaya çalışarak geçirmeliydim.

"Neden olmasın?" diye

homurdandı. "Easton'dan

hoşlanmıyorsun."

"Ben de senden hoşlanmıyordum. Sonra bir süreliğine sevdim. Fikirler değişir.

Sürekli."

O bunu söylediğinde göğsümde garip ve istenmeyen bir şey oldu.

Zehre batırılmış elma şekeri. İyi

haber: Benden hoşlandı.

Kötü haber: Her şeyi berbat etmiştim.

"Pişman olacaksın," diye uyardım. Ama bunu bilmiyordum. East bu sefer adım atabilir ve onu ciddiye alabilirdi. Sonra ne olacaktı? Onları birlikte izleyemezdim. Onun başka biriyle el ele tutuştuğunu hayal bile edemezdim.

"Belki." Beni elinde gümüş bir kapla çöp kutusuna yöneldi. "Ama ben de seni tanıdığımı pişman oldum ve biliyor musun? Yine de hayatta kaldım."

Chapter Thirteen

Batı

"Onaylandı-Appleton rövanş istiyor." Max kafeteryada önüme çökmüş, yağlı parmaklarıyla öğle yemeğini tutuyordu.

Sandviçin içinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. beş dakika önce kantinden satın almıştım. Dünyadaki zamanımın büyük bir bölümünü Easton'ın vıcık vıcık omletli sandviçlerinden nefret ederek geçirmiştım; kafeterya yemeklerinin çok daha kötü olduğunu düşünmemiştim.

Ama Easton'ın sandviçleri artık benim için menüde değildi. Onları almak için Easton'la konuşmam gerekiyordu ve son üç gündür resmen kavgaya ediyorduk.

İlk başta, eski en yakın arkadaşım hiçbir şey olmamış gibi davranma cüretini gösterdi.

Benimle futbol hakkında konuşmaya çalıştı, sonra kampüsteki birkaç dedikodudan bahsetti, sonra da Tess'in etrafta dolaşp insanlara Tarot falı baktırdığını ve görünüşe göre Maine'den bir adamla evleneceğini söylediğini anlattı.

Grace'in stratejisini benimsedim ve ona havaymış gibi davrandım.

O hainle konuşmadan önce çamur ve batık tırnaklarla yaşırdım. Tex'le çıkması için ona açık bir şekilde izin verdiğimi söylediğinde bile geri adım atmadım. Belli ki beni kızdırmak için onun peşine düşmüştü.

Görev tamamlanmıştı, başını kesmek üzereydim.

"Rövanş mı?" Bir kaşımı kaldırdım ve Max'i botlarımın altından temizlemem gerekiyormuş gibi taradım. "Son dövüştüğümüzde, yanılmıyorsam o ve arkadaşları sana şantaj yaptı."

Hiç yanılmadım.

Max kıkırdadı, bana insanların endüstriyel tavaları temizlemek için kullandıkları metal pedleri hatırlatan tüylü kızıl saçlarını karıştırdı.

"Yani, evet, ama yine de normal bir gecede kazanacağımın üç katını kazandım. Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin, değil mi?"

Max'in elinden bir paket Cheetos almayı tercih ederek sandviçimi çöpe attım. Geri almak için hiçbir hareket yapmadı. Açtım ve bir Cheetos'u ağzıma attım, gözümü ona diktim.

"Pislik herif gözlerimi oymaya çalıştı."

"Evet, kazanmak için biraz çaresizdi. Kanıtlaması gereken bir şey vardı." Max sivilceli çenesini okşadı. "Ama bu sefer ödeme en az iki katı olacaktı. Geçen sefer duygular çok yüksekti. Sadece kulaktan kulağa yayılması bile biletlerden alacağımız ücreti artırmamızı sağlayabilir, üstelik bu tavizler olmadan."

Kafamda hesapladım. Rakam ağzımı sulandırdı. Bu rakam, şu anda ailemin canına okuyan krediyi ödeyebilmem için yeterince yüksekti.

Sonunda onları davamdan kurtaracak ve her zaman istedikleri şeyi verecektim - yeniden başlamak için yeterli para. Bonus puan mı? Hayatlarından sonsuza dek çıkmış olurum.

Elbette, Kade Appleton kullanılmış bir tanga kadar onurluydu ve beni şehirde takip ettiğinden ya da en azından pis işleri yapması için başka birini gönderdiğinden oldukça emindim, ama çeşitli sarhoşluk seviyelerindeyken onun üç katı büyüklüğünde adamları alt etmiştim.

"Benim hakkımda ileri geri konuştuğunu duydum," dedim.

"Olmadığını söyleyemem. Vegas'taki işi kaybettiğinden beri biraz Bitter Betty oldu. Gerçekten nasıl yapılacağını bildiği tek şey kavga etmek."

Sızlanmakta da oldukça iyiydi.

"Bundan onun çıkarı ne?" Çenemi bahisçime doğru salladım.

"Gururu," diye bağırdı Max, kollarını havaya kaldırarak. "Onu yok ettin. Otuz saniye ışıklarını söndürdü. Sonra tartıştı ve

bir korkak gibi yaygara kopardı."

"Gibi" kelimesinin o cümlede işi yoktu. O bir korkaktı. Hikayenin sonu.

Max'in Cheetos'unu bitirdim ve kola kutusunu açıp bir yudum aldım ve dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim.

"Bazı temel kurallar koymam gerekecek."

"Ne gibi?"

"Her şeyi kaydedin, böylece o pislik onu yok ettiğimde bahane üretemeyecek."

"Bu adil. Mesajı iletacağım." "Ve

kazanan hepsini alır."

"Tüm para mı?"

Boş kola kutusunu avucumun içinde ezdim ve nişan almadan çöpe attım. "Bahisçi payını alacaksın."

Appleton'la kavgamdan sonra biraz araştırma yapmış ve ne kadar karanlık bir herif olduğunu öğrenmiştim. Şantaj, köpek dövüşü, takip ve aile içi saldırı internet varlığının büyük bir bölümünü aldı. Ama para kaçırılmayacak kadar iyiydi. Bir ya da iki kaburga kırmak umurumda değildi. Ölmek de o kadar kötü olmazdı. Etraftaki kimsenin umurunda değildi.

"Son bir şey, bu sefer komiklik yok. Eğer onu parmaklarını göz çukurlarıma, ağzıma ya da kığıma sokmaya çalışırken yakalarsam, vücudundaki her kemiği kırarım. İstisna yok." Max'i işaret ettim.

Başını salladı, dili neredeyse dışarı fırlayacaktı. Etli bir kemiğin peşindeki kuduz bir köpek gibi.

"Elbette. Shaun'a açık olduğunu söyleyebilir miyim?"

Shaun. İşe yaramaz kas yığınınını hatırladım. Seksenli yılların filmlerindeki tüm katillere benziyordu. Plaza'dan çıktığım ve çalılıklardan gelen mırıltıları duyduğum an hafızama saldırdı. Onu ittim.

Takip ediliyorsa ne olmuş yani? Dövüşün sonucu benim için pek fark etmiyordu. Eğer beni dövüşten önce öldürürlerse, şansına küserdim. Eğer öldürmezlerse, en azından onun kığını patlatabilir, parayı alabilir, aileme verebilir ve onları hayatımdan sonsuza dek çıkarabilirdim.

"sağla." Aramızdaki masaya vurduğum ve gitmek için ayağa kalktım.

İçimde bunun patlayacağına dair bir his vardı.

Neyse ki umurumda değildi.

İşe on beş dakika erken geldim. Karlie oradaydı, Teksas'ın istasyonunda duruyor, barı ekşi krema, guacamole ve fajitalarla dolduruyordu. Sırt çantamı indirdim ve ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sormak istediğim şey, *Tanrı aşkına Teksas neredeydi?* Artık benimle nöbet tutmayı bırakmış mıydı?

Özür dilemiştim. Daha neye ihtiyacı vardı? Çikolata ve çiçek mi?

Çikolata ve çiçekler. Beynim resmen binayı terk etmişti. Ancak aletim evdeydi ve tüm kararları veriyordu. Kimseye çikolata almayacaktım. Ya da çiçek. Ya da eşleşen saflık yüzükleri, lanet olsun. Tex sadece bir arkadaştı. Tek istediğim onu geri kazanmak ve mümkünse Easton'dan düğünlerinde sağdıç olmasını istememektir. Tabii gelininin çalınmasını istemiyorsa.

Karlie dökmekte olduğu ekşi kremadan başını kaldırdı ve zeki gözlerini üzerimde gezdirdi. "Grace bugün izinli."

"Bunu görebiliyorum. Neden?"

Boş ekşi krema bir kenara koydu ve ellerini turkuaz renkli *That Taco Truck* önlüğüne sildi.

"Özür dilerim, bu sizi nasıl ilgilendirir?" Manikürlü bir kaşını kaldırdı. Bu iyi bir soruydu. Buna nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değildim. Sadece *ilgilendirdiğini* biliyordum.

"Sanırım son takılmamızla ilgili ayrıntıları seninle paylaştı," diye takıldım.

"Doğru tahmin ediyorsun. Birkaç gün geç oldu ama artık işin içindeyim."

"Ve tahmin ediyorum ki, şu anda benden pek etkilenmiş değilsin.
an."

"Ayrıca doğru. Vay canına. Bugün şanslı günün. Şu anda piyango bileti alıyor olmalısın." Ahududu üfledi.

"Çok komiksin Contreras."

"Ve sen de lanet olası bir ," diye karşılık verdi. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

"Emin misin?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Çünkü ilgini çekebilecek ve ruh halini bozacak birkaç şey biliyorum."

Ne demek istediğini hemen anladım.

Arkamı döndüm, kapıyı kilitledim, sonra kollarımı kavuşturup kapıya yaslandım ve ona baktım.

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor?"

"Sadece bana onun nerede olduğunu söylemezsen."

Grace'in Easton'la çıktığına dair bir fikrim vardı. Ayrıca Easton'ın bu gece bendeniz tarafından öldürüleceğine dair bir fikrim vardı.

"Rahat ol. Çünkü bunu yapmayacağım." "Gelecek cuma dövüş için sana bedava bilet vereceğim."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" Karlie ellerini kalbinin üzerine koyarak ciyakladı. Gülümsemesi hemen kayboldu. "Zor pas. Bira iğrenç ve sen de o kadar önemli değilsin."

Karlie gibi bir kızın bilgi karşılığında ne isteyebileceğini anlamak için beynimi zorladım. Cevap çok açıktı. *Sık*. Üniversitedeki herkes gibi o da takılmak istiyordu. Teksaslılarla birlikteydi. Yani, karşı cinse sadece uzaktan hayranlık duyulacak efsanevi yaratıklarmış gibi davranan, İncil'e inanan bakirelerle takılıyordu.

Tabii ki. İncil'e inanan bir kız kampüsteki en beyaz, en orta sınıf erkeğe giderdi. Karlie ve Grace'in beni dövüşürken görmeye geldikleri geceyi hatırladım.

"Miles Covington'a iyi şeyler söyleyeceğim."

"Miles Covington'ı *tanımıyorsun*."

"O benim ayak işlerine bakan adamım."

Değildi, ama gerekirse onu dışarı çıkarmasını sağlayacak kadar iyi tanıyordum. Doğru fiyata onu Küçük Einstein'la evlendirirdim.

Gözlerini devirdi, iç çekerek omuzlarını düşürdü.

"Aslında bu bir sır değil. Sadece seninle uğraşmak istedim." Kendini affettirdi.

Öne doğru eğildim ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Sinemaya gitti." Karlie çenesini dışarı çıkardı. "Easton Braun'la."

Bu Allah'ın belasası kasabada sadece bir sinema salonu vardı.

Arkamı döndüm ve vardiyamdan kaçarak dışarı fırladım.

"Hey! Nereye gidiyorsun?" diye arkamdan bağırdı. "Bunu tek başıma yapamam!"

"Biraz inancın olsun," bağırdım.

Lanet olası kızı alıyordum.

Onu hak edip etmediğimi.

Hizmetli ve talihsiz baba kılıklı genç bana gişe camının arkasında hangi filmi görmek istediğimi sorduğunda, posterinde Kate Hudson'ın olduğu filmi işaret ettim.

"M-Mona Lisa a-ve Kanlı Ay?" diye mırıldandı, kalın gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru iterek.

"Sorun mu var?" Ben çizdim.

Çocuk başını salladı, omuzları bastırılmış bir kahkahayla titriyordu. Dikkatli olmazsa *On Saniyede Göz Nasıl Kaybedilir'in* en ön sırasına oturmak üzereydi.

Biletimi aldım ve filmin başlamasına kırk dakika kala sinemaya girdim. Öğleden sonraydı. Kim bir kızı öğlen vakti sinemaya götürür ki? Easton gibi kendini beğenmiş küçük bir pislik. Muhtemelen sokağa çıkma yasağından önce onu eve getireceğine söz vermişti.

Merdivenlerden yukarı çıktım, çoğunlukla boş olan koltukları taradım. Onları arka sıralardan birinde gördüm, birbirlerine sokulmuş, patlamış mısırlarını paylaşıyorlardı.

Merdivenleri ağır ağır çıkararak Grace'in yanına oturdum ve onu Easton ile benim aramda sandviç yaptım. Gözleri filmde hiç ayrılmadı. Bektan davranışlarımın ikincil cezası.

East'in kısı kıs güldüğünü kulaklarımla duyabiliyordum.

"Sarışına takım etiketi takmaya mı geldin?"

Bunu söylememişti bile ve parmaklarım kolçakların etrafında kıvrıldı, neredeyse lanet şeyleri kıracaktım.

Hiçbir şey benim için tanıdık değildi. Daha önce hiç kız problemim olmamıştı.

Benim felsefem şöyleydi: eğer birlikte olmak isterlerse harika; istemezlerse sorun yok. Lisede yaşadığım iki ilişki kolaydı. Kız arkadaşlarım fiziksel olarak hoş ve birlikte takılmak için havalıydılar. Ama hiçbir zaman onlara doğru bakan birini öldürebileceğimi hissetmedim. Ve bu

Grace Shaw'ın durumunda olduğu gibi, biri ona doğru nefes aldığında çok kıskanç ve çok sahiplenici olma eğiliminde olduğumu hissetmeye başladım.

"Pisliğin tekiydim," dedim sonunda, sesim sert çıkmıştı.

Grace pembe ağızına iki patlamış mısır tanesi attı ve kasketinin altından ekrana göz kırptı.

"İyi. *Am*. Ben bir pisliğim, mutlu musun?"

"Gaza gel dostum." Easton patlamış mısır dolu yumruğuna kıs kıs gülererek baktı. "Bunu itiraf ettiğini duymak istemiyorum. Terlediğini görmek istiyorum. Belki araya bir *Notebook* alıntısı sıkıştırırsın."

Birden bunun ne olduğunu anladım. En iyi arkadaşımla bir şeyi kanıtlamak istiyordu. Bu kızı önemsemediğimi göstermek için.

East zorladı ve çok zorladı, Grace'in kıkına dokunmak istediği için değil, benimkini harekete geçirmek istediği için. Bu hatunla tanıştığım günden beri kendime yalan söylüyordum.

Teksaas'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Güzel bir çift dudaktı. Solgun ve yastık gibi, alt kısmı üst kısmından daha dolgundu.

"Haklı," diye alay etti. "*The Notebook*'tan bir alıntı her şeyi daha iyi yapardı."

"Şşşt!" diye homurdandı birkaç sıra aşığıdaki biri.

The Notebook mu dediler? Binlerce kez izlemiştim... *boş ver*.

Çenem titriyordu ve göz kapağımdaki hızlı titreşimleri görmezden geldim. "Aşığılanmaktan zevk mi alıyorsun?" Onu soğuk bir şekilde taradım.

"Kısasa kısas," diye homurdandı. "Beni küçük düşürdün. Kıvranaşına tanıklık etmem adil olur."

Bu kızın canı cehenneme. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Ne istersen olabilirim. Sadece bana ne istediğini söyle, ben de o olayım," dedim sessizce.

Kelimesi kelimesine aynı olmayabilirdi ama çok yakındı. Oturduğu yerde titredi. Easton başını geriye attı, tüm vücudu sessiz kahkahalarla titriyordu. Bu gece eve döndüğüimde, o izlerken ayak tırnaklarını cımbızla söktüğüimde o kadar da mutlu olmayacaktı.

"Geçen gün seni kapıdan kovduğum için özür dilerim. Boktan, kaba ve dışı bir hareketti. Seni orada istemediğim için değildi. Annemle pek anlaşılamıyoruz - onu sürekli görmezden gelmemden de anlayabileceğin gibi - ve seni kıracak bir şey söylemesini istemedim. Bu da ironik bir şekilde yüzüme patladı."

Çevremde, Easton'ın vücudu artık kahkahalarla koltuğunda neredeyse titriyordu. Ayağa kalktı. Ağzındaki elma şekerini ikiye ayrılmadan önce aramızdaki bardak tutucusuna tükürdüm.

"Siz iki muhabbet kuşunu yalnız bırakayım. Westie, *sen... sen* olma, aslında." Easton çıkarken omzuma vurarak izin istedi. Merdivenlerden sekerek indi, dispanserdeki bir keş gibi neşeliydi.

Grace bana doğru döndü. Kendimi bir kez daha şapkayı icat eden dangalağa lanet okurken buldum. Yüzünü zar zor görebiliyordum.

Serçe parmağını elime aldım ve sıktım. Bana izin verdi. Çenesini yukarı kaldırdı. O lanet olası yaz gökyüzü gözleri benim felaketim olacaktı. Her zaman bir kışık erkeği olmuştum, ama bu gözler sikime Dünya gezegenindeki hiçbir kışık yapamadığını yaptı.

"Tex."

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

Tex?"

"Bir dahaki sefere pislik yaparsan, bu kadar affedici olmayacağım." "Not edildi. Tex?"

"Tekrar arkadaş olabiliriz, ama bu senin son şansın."

"Tex!"

"Ne!"

"Sikeyim arkadaşlığı. Dudaklarını özledim."

Omuzları gevşedi, sanki tuttuğu nefesi bırakmış gibiydi. "Onlar da seni özledi." Durakladı. "Geri kalanınız, o kadar da değil."

Bu kız aldığı kadar iyi verdi.

Ve dünyadan bir sürü bok aldı.

Şapkasını tuttum ve öpmek için dalarken geriye doğru çevirdim. Üzerindeki patlamış mısır tuzuna rağmen tadı sıcak, tatlı ve yumuşaktı. Her zaman çok yumuşaktı. Alt dudağını ağzımın içine aldım, inleyip nefesi kesilene ve gömleğimi tutana kadar ısırdım.

Gözlerim o kadar kapalıydı ki onları zar zor açık tutabiliyordum ama de tamamen kapatmadım. Bu haliyle muhteşemdi, karanlıkta, ekranın mavi ışıkları yüzünde dans ediyordu. Bu anı hafızama kazımak istiyordum çünkü eninde sonunda *mahvedeceğimi* biliyordum.

Onu kaybedecektim.

Ama en azından ona ilk ben *sahip* olacaktım. Bu geçici olacaktı.

Ve acı verici.

Ve buna değer.

Bugün ile dün arasında değişen tek şey, tren enkazının istasyondan ayrıldığını ve şimdi hızla cızırtılı bir patlayıcı yığınının doğru ilerlediğini kabul etmemdi.

Grace 'Texas' Shaw'ı istedim.

Pantolonunun içinde istedim.

Ağzında.

Sahip olduğu her delikte (idrar yolu hariç, belki).

Onun kaba şakalarını, saf kalbini, göz kamaştırıcı gözlerini ve parmak uçlarımin altında ipek gibi hissettiren o tümsekli yara izini istiyordum.

Teni, ortaya çıkarmak, öpmek ve kemirmek istediğim bir keşifler kıtasıydı. Dudaklarımı onun bir zamanlar acıyan tüm yerlerinde gezdirerek hikâyelerini, korkularını öğrenmek istiyordum.

Parmaklarını saçlarımin arasına soktu ve tüm kanımın güneye akmasına neden olan küçük boğaz sesleri çıkardı. Öpüşmemiz vahşi ve derindi, dillerimiz birbirine dolanıyordu. Öpüşmekten hiç bu zevk almamıştım. Normalde bu sadece son durağım olan Boneville'e giderken uğradığım bir mola yeri idi.

Ama Teksas'ı unutulana kadar öpebilirdim, hem de hiç havaya çıkmadan. Düşüncelerim tarihi geçmiş bir Hallmark kartı gibi geliyordu ama bu onları daha az doğru yapmıyordu. Ya da daha az rahatsız edici yapmıyordu.

Eli göğüs kaslarımda, karın kaslarımda gezindi, parmakları kotumun ilk düğmesinin üzerinde kıvrıldı.

"Buradan çıkmak ister misin?" Konuşurken dudakları benimkilerin üzerinde gezindi.

Ağzımı onunkinden ayırıp yüzünü inceledim. Ayık görünüyordu ve daha fazla bayat patlamış mısır almak için büfeye gitmek istemediğinden yüzde yüz emindim.

"Sadece bir şartım var," diye uyardı.

Ona vermemi istediği ay mıydı? Buna açığım. Ona güneşi de verebilirdim. Sadece biraz zamana ve belki bir ya da iki krediye ihtiyacım vardı.

Ve kesinlikle iyi bir hayat sigortası.

"Bana bırak."

"Tesse'lerinizden ya da Melanie'lerinizden biri olmak istemiyorum. Bizim için tek gece kuralı yok." Başını iki yana salladı. "Bana saygılı ve özenli davranmanı istiyorum. Sıradan olduğumuzu biliyorum ama ..." Nefesini içine çekti, bakışlarıyla birlikte sesi de alçaldı. "Benim için bunun bir anlamı var. Tekrar açılmak. Güvenimi boşa çıkarmayacağına söz ver West."

Bana bunu yaptıran o anın sarhoşluğuuydu.

Kendime ettiğim yemini unut. Söz vermeyeceğime dair verdiğim sözün içine et.

Tek düşündüğüm Grace'in içinde olmaktı. Onun saflığında boğulmak, bir kısmının bana da bulaşmasını ummak.

"Söz veriyorum."

Durduramadan ağızımdan dökülen kelimenin tadı kül gibiydi. Geri alamadım. Oradaydı, aramızdaydı. Canlıydı, şişiyordu ve her geçen nanosaniye büyüyor, göğüs kafesime baskı yapıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

*Söz
veriyoru
m. Söz
ver. Söz
ver.*

En son söz verdiğinizde ne olduğunu hatırlıyor musunuz?

Kendi aptallığıma yüzümü buruşturarak elini tuttum.

"Hadi dalalım."

On iki dakika sonra (evet, saydım) Texas'ın evinin önündeydik. Marla mesaisini yeni bitirmiş, verandanın merdivenlerinden aşağı atlıyor, ağzına bir sigara atıp yakıyordu.

"Tüm yazdıkları bu kadar çocuklar. İyi eğlenceler ve ellerinizi kendinize saklayın.

Özellikle de siz, Aziz Claire."

Grace kapısına çıkan ilk merdivende duruyordu. Gün batımı gökyüzünü pembe ve turuncu renklere boyamış, onu düşmüş bir meleğe benzetmişti.

Görünüşe göre, şimdi lanet manzarayı not alıyor ve şiirsel bir şekilde ağlıyordum.

Taşaklarımı geri istiyordum ama Grace'in amına çarpmalarını daha çok istiyordum.

"İçeri gelmek ister misin?" Marla gittikten sonra başparmağını omzunun arkasına doğru salladı.

"Sana aksini söyleyen her erkek son kullanma tarihi geçmiş prezervatifleri toptan satın alıyor demektir." Christina'ya kayıtsızca yaslandım, umurumda değilmiş gibi davranmak için çok uğraştım, oysa bu hatun için o kadar ileri gitmiştim ki artık beynimle aynı posta kodunda bile değildim.

Tex'in bir saniye sürdü.

Burnunu kırıştırdı. "Senin için hacim yok, ha?"

Omuz silktim. "Bana eski kafalı diyebilirsiniz, ama ben yol arkadaşıma iyi vakit geirtmeyi severim, buna hiçbir bağlılık ya da eczaneye beklenmedik yolculuklar dahil değildir."

"ok iyi bir beyefendi."

"Bana yle söylendi."

"Ben de seni hep suratlı biri olarak düşünmüştüm."

"yleyim."

"Benimle değil."

Yanılmıyordu. Belki de bu yüzden vücudumdaki her kemik (*ereksiyonum* dışında) bana yalvarsa bile ondan uzak duramıyordum.

"Bana eskiden nasıl olduğumu hatırlatıyorsun." Elimle bir şeyler yapmak için Ducati'mdeki görünmez tozları siliyormuş gibi yaptım.

"Neyden nce?"

"Her şeyden önce."

Birbirimize baktık. Uzaktan kilise çanları çalıyordu. Kasketini çıkarıp parmaklarının arasında tutarak kuşağına koydu. Hiçbir kelime konuşulmasa da beni içeri davet ettiğini biliyordum.

Bir adım attım.

Sonra bir tane

daha.

Beni durdurmadı.

Ona ulaştığımda, ayak parmaklarım ayakkabılarımızın arasından onunkilere değdiğinde, ikimiz de nefessiz kalmıştık.

"Ne yaptığımızı bilmiyorum," diye mırıldandı, yüzünü yukarı kaldırarak. Yüzünü en çok gördüğüm andı. Hâlâ makyajlıydı ama kasketi yoktu, güneş pençelerini teninin içine batırıyordu.

Ellerini arasına aldım.

"Birlikte ğrenelim."

Grace'in odasına ilk kez giriyordum. Büyükannesi televizyonun önünde oturmuş, kötü video klip seçimleri nedeniyle VH1'e yarı mırıldanıyor, yarı küfrediyordu. Monitörden gelen ses kadar durağan görünüyordu ama Grace'e bunu belirtmek ters etki yaratacak gibi görünüyordu. Sadece bacaklarımın arasındaki kan dolu salam için değil, aynı zamanda Tex Bayan Shaw'u huzurevine göndermemekte kararlı görüldüğü için.

Texas'ın odası, yaralarından önce Grace Shaw'dan tam olarak beklediğim gibiydi: şeftali rengi duvarlar, büyükannesiyle çekilmiş fotoğrafları ve gülümseyen, sağlıklı arkadaş gruplarıyla doluydu. Beyaz çarşaf, ponponlar ve el yazısıyla yazılmış mektuplarla birlikte bir panoya iliştirilmiş gittiği tiyatro ve sinema biletleri vardı. Odasının oldukça iyi durumda olduğu ve muhtemelen yangından sonra yeniden yapıldığı gözümünden kaçmadı.

Daha önce olduğu kişi olmaya devam etmek istemişti.

Böyle olmasını ummuştum, bu da onun trajedisini çok daha acı verici hale getirdi.

Grace Shaw benim tam tersimdi.

Trajedi öncesi hayatıma benzeyen her şeyi parçaladım. O ise hayatının sonuna kadar tutundu, bırakmayı reddetti.

Odasında durmuş, Bayan S.'yi kontrol ederken yukarı gelmesini bekliyordum. Elinde iki bardak buzlu çay ile kapıda belirdi. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordum ama eve geldiğimizden bu yana yüzüne daha da fazla makyaj yapmayı başarmıştı.

Tex fondötenle çok uğraştı. Fazladan bir yüzü varmış gibi görünüyordu ve gerçeğinden daha iyi olduğunu hayal bile edemiyordum. Ayrıca, o lanet şapka yine başındaydı.

Orada durup birbirimize baktık.

"Merhaba," dedi yine gergin bir şekilde.

"Maine." "Teksas."

"Havamızı nasıl buldunuz?"

Ne hakkında konuşuyorduk biz? Sadece yarı emindim.

Yutkundum. "Çok güzel."

Bir adım daha

yaklaştım. Olduğu

yerde kaldı.

Bir adım daha yaklaştım.

Nefesi kesilirken göğüslerinin kabarıklığı arttı. O kadar sert zonkluyordum ki, nabzımı aletimde hissediyordum.

Ona doğru uzandım ve şapkasını yere fırlattım.

Birkaç yıl radyoda ölümüne çaldıkları John Mayer şarkısı gibi hissettim. "Slow Dancing in a Burning Room." Her şey acildi, ama acı verici bir şekilde yavaştı.

Artık baş başa kalmıştık. Geri çekilmedi. Çenesini başparmağımla işaret parmağım arasında kavradım ve başını yukarı kaldırdım.

"Bana güvenmek mi?"

Başını salladı, boğazı titriyordu. Dudaklarını kavurucu bir öpücükle yakaladım. Derin, yavaş ve metodikti ve şimdiye kadar yaşadığım tüm öpücüklerden farklıydı. Parmaklarımı gömleğinin eteklerinden geçirdim ve birbirimize yaslanana kadar onu doğru çektim.

Grace de beni öptü, nefesini tutmaya çalışıyordu. Parmakları fermuarımı bulmaya çalıştığında, gömleğini her bir santim kaldırdım. Altında beni neyin beklediği konusunda gergin değildim. Ama onun aynı şekilde hissetmediğini biliyordum.

Tişörtünü kaburgalarına kadar sıyırdığımda, Teksas ellerimin yukarı doğru tırmanmasını engelledi ve ellerimden birini tokatlayarak uzaklaştırdı. Teslim olmak için iki avucumu da yukarı kaldırdım. Bir adım geri çekilerek öpüşmeyi kesti.

"Özür dilerim." Kıkırdadı. "Belki.." Göbeğine sarıldı ve sol yanağını utangaç bir şekilde omzuna yasladı. "Belki de kıyafetlerimiz üzerimizdeyken yapabiliriz? Yani, sen kendininkini . Ben de pantolonumu çıkarırım, tabii ki. ..." Gözlerini kapattı, makyajının altında pancar kırmızısına döndü. "Aldırmazsınız, değil mi? Sanırım Plaza'da takıldığınız kadınları soymaya pek vaktiniz olmuyor..."

"*Yapma*," diye bağırdım, burun deliklerimin alevlendiğini hissederek.

"Elmalar ve portakallar." Yüzünü buruşturdu.

Taktik değiştirmeye karar vererek önce botlarımı, sonra çoraplarımı çıkardım. Kot pantolonumu ve külotumu tek seferde indirdim ve belden aşağısı tamamen çıplak bir şekilde odasında durdum. Sadece ben ve azgın ereksiyonum, ikimiz de dikkatle ona bakıyorduk.

Gözleri büyüdü.

"Umm, tamam mı? Bu ani oldu ..."

"Tişörtünü çıkar bebeğim," diye alçak sesle emrettim. Aşına olduğum bir ses tonuydu, tamamen bana aitti. Gözlerini bana dikti.

"Sana bunun beni rahatsız ettiğini söyledim. Neden bu konuda ısrar ediyorsun?"

"Çünkü görecekim her şeyin benim için itici olacağı izlenimine kapılıyorsun ve bunun ne kadar yanlış olduğunu kanıtlamanın daha iyi bir yolu var mı?"

sana göstermekten daha iyidir." Zonklayan sikimi işaret ettim. Morarmış ve şişmişti. O kadar dikti ki, vücudumun diğer bölgelerinde kan kaldığından şüpheliydim. Bileğimi kessem muhtemelen kemik kanaması olurdu.

"Bu, yer almak isteyeceğim bir deney değil."

"O zaman sanırım inmek için fasulyeye bir fiske vurman gerekecek."

Çömelip -evet, lanet olası pantolonum üzerimde olmadan- kot pantolonumu toplama gösterisi yaptım.

"Bekle!"

Hareketimin ortasında donup kaldım, başımı eğerek kendi kendime gülümsedim. "Yapmayacaksın... sana yaralarımı göstermezsem yapmayacak mıyız?"

Omurgamı dikleştirdim, gömleğimi çıkarırken dudaklarımı yaladım, şimdi çırılçıplak duruyordum. Bu daha iyiydi. Hiçbir şey birinin önünde yarı çıplak durmak kadar hadım edici hissettirmiyordu (Kate Hudson'ın bir filmine öğlen gösterimi için bilet almak buna yakındı).

Bu hatunun bana yaptırdığı şeyler.

"Bu doğru. Kısasa . Ben . Sen . Denklem bu."

Başını sallayarak tavana baktı. "Hiç hoş değil. En azından sol tarafım."

"Her yerin yalanabilir. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Özellikle de savaş yaraların. Şimdi ben kansızlıktan bayılmadan önce soyun."

Gömleğini hızlı bir hareketle çıkarmadan önce tereddüt etti. Sütyenini çıkardı, sonra gözlerini sıkarak kapattı, kararımı beklerken yüzünü buruşturdu ve önümde kıpırdamadan durdu.

Gövdesinin her santimini içime çekerek sikimi okşadım. Karnı dümdüzdü, göğüsleri armut şeklinde ve kabarıktı. Meme uçları minicikti, ağzım için mükemmeldi ve çakıl taşıydı. Vücudunun sol tarafı yangından dolayı lekelenmişti. Düzensiz, kızgın kırmızı ve mor lekeler bir tablo gibi tenine yayılmıştı.

Onunla ilgili her şey ballı ve pürüzsüzdü ve bir hataya kadar becerilebilirdi.

Gözleri kapalıyken ona doğru ilerledim. Attığım her adımda, yanında durana kadar nefes alış verişleri daha da azaldı.

Nefes almayı kesti.

Ben de durdum.

Eğildim, sol, yaralı göğsünün meme ucunu dudaklarımın arasına aldım ve ağzımın derinliklerine kadar emdim. İnledi, elleri başımı kavramak için harekete geçti. Alnımı köprücük kemiğine dayadım, sikim aramızda titiyor, aksiyona katılmak için yalvarıyordu.

Aşağı, evlat. Henüz değil.

"Eğer bundan birine bahsedersen, seni öldürürüm." Beni düz olmayan meme ucuna yaklaştırdı. Sağ, sağlıklı olanından bir ton daha koyu ve yara dokusu nedeniyle birkaç santim daha büyüktü. Ona kraliyet muamelesi yaptım. Öptüm, yaladım ve dişlerimle hafifçe çekiştirdim, dilimin ucunu areolanın etrafında gezdirdim ve üzerine üfledim. Göğüslerini yüzüme doğru iterek ürperdi. Tüm vücudu kemerli ve hazırды.

"Ne hakkında? Yara izini mi, yoksa memelerini emmeyi mi?" Diğer "normal" meme ucuna doğru ilerledim. Yarı çömelmişim ve bacaklarım yanıyordu. Ama beni ne kadar tahrik ettiğini görmesini istedim. Bu da bana şunu hatırlattı.

Saçımı çekmeye çalışmayan serbest elini tuttum ve sikimin etrafında dolaştırdım.

Hâlâ kaya gibi sert ve bir o kadar da zeki, sana verdiğim sözü kesinlikle tutmayacağım.

"İkisi de," diye mırıldandı. "Tanrım, çok sertleşmişsin."

"Çok güzelsin. Ve çok çılgınsın," diye mırıldandım etine, şimdi göğüsleri arasında gidip geliyor, öpüyor ve masaj yapıyor, onlarla tanışıyordum.

En iyi arkadaşlar olacağız, bayanlar, dedi öpücüklerim. Ve birlikte çok zaman geçireceğiz.

Bacakları belime dolanacak şekilde onu kaldırdım ve kışından tutarak ikiz yatağına taşıdım. Onu yatağa yatırdım, kot pantolonunun düğmelerini açarken öpüşmeyi kesmedim. Elleri emin olmasa da istekli bir şekilde sikimi aşağı yukarı okşadı. Yatakta ne kadar tecrübesi olduğunu merak ediyordum. Bakire olmaması bir bok ifade etmiyordu. Eski erkek arkadaşı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, yangından sonra ortalıkta görünmemesi dışında.

Tahmin edersiniz ki, çılgına dönersem öldüreceğim insanlar listemdeydi.

Grace kot pantolonunu ayak bileklerinden aşağı tekmeledi. Beyaz pamuklu iç çamaşırlarının üzerinden amının dış hatlarını okşadım, vücudumu şiddetli bir ürperti kapladı.

Demek azgın olmak böyle bir şeydi. Şimdiye kadar sıkılmış ve huzursuz olmayı arzuyla karıştırmış olmalıyım, çünkü şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şey bu ana yaklaşmadı.

Eli sikimin üzerinde daha hızlı hareket ediyordu. İç çamaşırını yanlara doğru çektim, boğazına doğru bir yol öperken bir parmağımı içeri daldırdım. *Sırılsıklam.* Başladım

İki parmağımı içine sokuyor, onu çalıştırıyor, boşalmadan ön sevişmeyi daha fazla sürdüremeyeceğimi biliyordum.

Sıcak ağızı çenemdeydi, emiyor ve ısıırıyordu. Dilim yine yaralarının üzerindeydi, alıştırıyor, ısıırıyordu. Serttim. Kendime güveniyordum. Ona bir porselen bebek gibi davranmadım. Özenle ve merhametle ele alınması gereken değerli, kırılgan bir şey.

Ona sikim düşene kadar istediğim biri gibi davrandım. "Daha fazla" diye inledi.

Bir parmağımı daha içine soktum, tıslamaları arttıkça pompalıyordum. Daha açgözlü. Elini sikimden çekti ve yatağını pençeledi, küçük bir çığlığı bastırmak için yüzünü yastığına bastırdı, kalçaları elime çarpıyor, daha fazlasını talep ediyordu.

"Batı, lütfen."

"Lütfen, ne?" Göbek deliğinden aşağıya doğru yaladım ve dilimi onun mükemmel iç organına daldırdım. Onun kokusu daha belirgin hale geldikçe ağzım sulandı. Dudaklarımı bu kızın her santiminde gezdirmek istiyordum, böylece bir dahaki sefere onu gördüğümde ona bakıp *tadının neye benzediğini bildiğimi* düşünebilecektim. *Her yerini.*

"Bunu yapmazsak patlayabilirim," dedi Grace. "Seni acil servise gitmekten kurtaracağım."

Dizlerimin üzerine çöktüm, yere atılmış kot pantolonumun arka cebinden cüzdanımı çıkardım, bir prezervatif aldım ve paketi yırtarak açtım, bir elim onun lekeli memesini okşarken kendimi kılıfına soktum. Nedense bu bana onun süt beyazı yanından bile daha çekici geliyordu. Ne kadar çok şey yaşadığını görmek beni tahrik ediyordu. Nasıl da güçlü ve alıngan bir şekilde geri dönmüştü. Hayatta kalan biri.

Geri çekildim, vücudum misyoner tarzında onunkinin her tarafına yayıldı ve sikimi merkezine doğru eğdim. Her seferinde bir santim içeri giriyor, her hareketinde tıslıyordum. Belimi tuttu, nefesini içine çekti. Ben içeri girerken ikimiz de izledik. Sıcak, ıslak ve çok rahattı.

Yemin ederim, Teksas'ta olmayı hiç o anki kadar istememiştim.

Ancak sikimin her santimi içine girdiğinde tekrar yüzüne baktım ve alt dudağını ısırdığını, kıkırdamasını bastırdığını gördüm.

Ki... piliçler için pek alışıldık bir yöntem değildi. Kaşlarımı çattım. "Komik bir şey mi var?"

"Sensin." Başını salladı, yüzü muziplikle parlıyordu. "Bir görevdeymişsin gibi görünüyorsun. Kendini görmelisin. Çok odaklanmışsın. Çok konsantre."

Ona ters ters baktım, nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

"Yemek kamyonunda senin *şeyini* gördüğümde, onu içimde asla istemediğimden yüzde doksan dokuz emindim. Çok büyük görünüyordu. Çok tehditkâr. Ama sen beni çok rahat hissettirdin. Teşekkür ederim."

Başımı omzuna koydum ve hızlı bir öpücük verdim. Aslında az önce bana aletimin *o kadar* da büyük olmadığını söylemişti.

"Konuşmayı kes," diye emrettim.

"Neden? Çok ."

Ben onun *içindeyken* bana tapılası diyordu. Hiç iyileşebilecek miydim?

"Siktir git," diye

inledim. "Lütfen yap."

"Hallediyorum."

Onun içinde hareket etmeye başladım. Vay anasını, harika hissediyordu. Seks her zaman çok iyi hissettirirdi. Ama Teksas'la sadece daha iyi değil, *farklıydı* da. Birbirimize uyuyorduk.

Her itişte taşaklarımın gerildiğini ve karıncalanmaya başladığını, aletimin zonkladığını ve titreştiğini hissettim. Kollarımda titriyordu ve onun da yakın olduğunu biliyordum.

Hadi, Tex. Benden önce gel.

Ne zamandan beri umursadığımı merak ediyordum. Tam bir ahmak değildim. Birlikte olduğum kişi için oldukça iyi olduğundan emin olurdum. Oral bir yana, tüm kutuları işaretledim - ön oyun, amlarını keman gibi tıngırdatmak, hassas noktalara öpücükler, vesaire, vesaire. Ama mutlu müşterilerin beni arkadaşlarına tavsiye edeceğini bildiğim sürece büyük O'ya ulaşip ulaşmadıklarını hiç umursamadım.

Teksas'ı önemsiyordum.

"Batı. Oh. Tanrım." Yüzümü tuttu ve başımı eğdi. Onu kabaca öptüm, parmaklarım aramızda klitorisini buldu ve daireler çizerek ovdu.

Gel, yoksa döl zehirlenmesinden ölmek zorunda kalacağım.

"Yaklaştın mı?" İnledim.

"Ben..." diye başladı ama sonra irkildi, dondu ve vücudundaki her kas felç geçiriyormuş gibi gerildi. Etrafımda o kadar sert kenetlendi ki vücudumun geri kalanı bundan sonra ne olacağı konusunda hiçbir şey söyleyemedi. Boşaldığımı hissettim

Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmı yaşarken prezervatifin içine ateş ediyordum.

Sikimin etrafında kasıldı.

"Geliyorum."

Teşekkür ederim. Lanet olsun.

"Ben de bebeğim. Ben de."

Grace

Seks yaptım.

Bir oğlanla.

İşte gerçek vurucu , hoşuma gitti. Hatta bir kere orgazm oldum.

İyi, iki kez.

Pekala, *üç kere*.

Kimin aklına gelirdi ki?

Ben değildim, bu kesindi. İçimdeki, başka bir bedeni benimkine karşı hissetme ihtiyacı, sıcak ve canlı, West dudaklarını yaralı meme ucuma koyduğu anda bir el bombası gibi patladı ve irkilmedi bile.

Son üç saatimi West'le geçirdikten sonra büyük boy bir tişörtle sessizce oturma odasına doğru ilerledim. İlk seferden sonra birbirimize tekrar saldırmadan önce kendimize gelmemiz on dakika sürdü. West'in prezervatifleri bitmeseydi bütün gece devam edebileceğimizden şüpheleniyordum.

Büyükannem kanepede uyuyordu, dudakları sert bir onaylamazlıkla kısıtılmış, usulca horluyordu. Minik kadını yürümeye başlayan bir çocuk gibi kucağıma alıp yatak odasına taşıdım. Dışarıdan bakan biri için muhtemelen tuhaf bir görüntüydü ama yıllar içinde buna alışmıştım.

Savannah Shaw yatağına yatırıldığında uyanmama gibi çocuksu bir özelliğe sahipti. Bunu bir yapıyordum. Büyükannem gerçeklikle bağını koparmaya başlamadan önce bile. Bizi geçindirmek için hâlâ iki işte çalışıyordu.

Her zaman kanepede uyuyakalırdı. İlk başlarda yatması için onu uyandırırıldım -kanepemiz dar, yırtık pırtık ve kaşındırıcıydı- ama her seferinde temelli uyanırdı ve sonunda evi temizler, bulaşıkları yıkar ya da çamaşırları katlardı. Zamanla onu odasına götürüp yatırma sanatında ustalaştım.

Büyükannemi yatağına yatırdıktan sonra odama döndüm. Karanlık, sıcak ve nemliydi, havada seks ve erkek kokusu vardı. Saatler önce getirdiğim buzlu çay bardaklarına dokunulmamıştı, komodinin üzerinde küçük ter havuzlarıyla çerçevelenmişlerdi. West yatağına yayılmıştı, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, gözlerini dört yıl önce yeni boyanmış tavana dikmişti. Gömleksizdi, alt kısımları battaniyemle gelişigüzel örtülmüştü. Onun bu halinin zihnimde bir fotoğrafını çektim, benim bölgemde, sakın ve memnun.

İçgüdülerim bu mükemmel anın uzun süreceğine inanmama izin vermiyordu. Yanındaki görünmez bir boşluğu okşadı. "Bana katıl, Tex."

"Fazla yer bırakmıyorsun." Gözlerimi kapı aralığından çerçevesi boyunca gezdirdim. Yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı.

"Sanırım üstüme çıkman gerekecek, o zaman."

Yara izlerimi görmezden gelmesi hâlâ aklımı başımdan alıyordu. Elbette makyajımın altındaki çirkinliğin gerçek boyutunu görmemişti ama yine de oradaydılar. Üstüne kaydım, kalçalarımın belini kavradım, battaniyemin içinden ereksiyonunun üzerine bastırarak sıktım.

Kıçımın yanaklarını yoğurarak inledi.

"Bu noktada aletimin patinaj izleri olduğuna eminim. Dördüncü raunda var mısın?"

"Prezervatifimiz bitti." Boğazım düğümlenerek güldüm. "Ben çekerim."

"Delirdin mi sen?"

"Azgın. Teknik olarak aynı şey olmalı, çünkü hayatım boyunca bunu hiç önermedim."

"Bunu yapmayacağız."

"Neden olmasın? Hızlı olacağım."

"Bunu bana gerçekten satıyorsun." Gözlerimi devirdim. O da güldü. "Çekmek için hızlı, bitirmek için değil."

Elimi alnında, yanaklarında ve çenesinde gezdirdim, burnunun ucunu öpmek için eğildim. O mükemmeldi. Her bir parçası. İşlenmemiş, pürüzsüz ve çarpıcıydı.

"Yakında tekrar yaparız. Ve konuda dikkatli ol," diye fısıldadım.

"Söz ver," dedi, ellerimi göğsünün üzerinde kendi elleriyle kapattı, böylece hareket edemedim. Bu gece daha önce bana verdiği sözü düşündüm. Güvenimi asla kırmayacağına dair.

"Söz veriyorum." Gülümsedim.

Ondan sonra birbirimize sokulduk. Üstüne uzandım, ten tene, kulağımı göğüs kafesine dayadım, kalbinin sabit davul sesini dinledim. Oda karardığında uykuya daldığını düşündüm.

Sonra konuştu. "Sana ne olduğunu bana anlatacak mısın? Hayır, bugün yara izlerini gördüğüm için sormuyorum. Soruyorum çünkü hiç olmamış gibi davranıyorsun ama bu bokun seni tanımlamasına izin veriyorsun. Hem de her seferinde. Tek. Gün."

Nefesim ciğerlerimde tılandı. *İşte .*

Olanlardan bu yana kimseyle yakınlaşmamamın nedenlerinden biri de buydu. Sorulardan, itiraflardan, daha çirkin yaraların ardındaki çirkin kaçıyordum. Ama yaşadığımız onca şeyden sonra West biraz dürüstlüğü hak etmiyor muydu?

Bunu asla yapmayacağına yemin etmiş rağmen bana bir söz verdi.

Ağzımı açtım, içinden ne çıkacağından emin değildim. "Yangın gecesi tam olarak ne olduğunu kimse bilmiyor."

Göğsü başımın altında büküldü, sanki havasını boşaltmışım gibi.

"Kasabada söylentiler yayıldı ama hiçbir şey doğrulanmadı ve ben de bu şekilde kalmasını istiyorum. Bu yüzden reklamını yapmıyorum."

Ayrıca, hayatımın en kötü gecesini yeniden yaşamak pek de sevdiğim bir eğlence değildi.

Alev halkasını parmağımın etrafında döndürdüm, dikkatle izledim ve aniden ondan tutkuyla nefret ettim.

Courtney'den bana şahsen vermediği için nefret ediyorum. Bandajlar çıktığında yanımda olmadığı için.

Yarattığı şeyin, yani benim sorumluluğumu almadığı için.

West saçlarımı okşadı. Sarı ve altın rengi buklelerim onun bronz teninde dalgalanıyordu. Çok güzel görünüyordu. Gün batımı gibi.

Bir sarışınla evlenmeli. Bu düşünce bir anda boğazımı tıkadı. *Kim gibi, sen mi?*

"Bunun reklamını yapmamak ve böyle bir şey olduğunu kabul etmemek var. Seni aylardır tanıyorum ve bundan hiç bahsetmedin," dedi West.

Gözlerimi kapattım. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Her şeyi bilmek istiyorum, Tex."

Küçük bir nefes daha.

Göğsüne son bir öpücük.

Sonra sadece Karlie ve Marla'nın bildiği şeyleri anlatmaya başladım.

"Sıradan bir geceydi. Aslında bir Salı günüydü. Hayatımızı yeniden şekillendiren ve sonsuza dek değiştiren günlerin bu kadar sıradan ve mütevazı başlaması beni hep şaşırtmıştır. Büyükanнем o sırada iki işte birden çalışıyordu. Gündüz işi kasabadaki bir ortaokulun kafeteryasında idi, öğleden sonraki işi ise yerel bakkala yardım etmektir. Ama yine de bana ev yapımı yemekler pişirmekte ve amigoluk gösterilerimde ve oyunlarımda yanımda olmakta ısrar ediyordu. Çok yorgundu. Ve unuttu. Her zaman."

Derin bir nefes aldım ve ayrıntıları gözden geçirdim. Bir kar fırtınasının ortasında yokuş yukarı çıkmak gibiydi.

"O zamanlar bir erkek arkadaşım vardı. Adı Tucker'dı. Bir futbol oyuncusuydu. Popüler, yakışıklı, Sheridan'da tanınan iyi bir aileden geliyordu. O gün geceyi burada geçirdi. Sık sık gece kalırdı, ama büyükanнем eve geldiğinde yatak odamın penceresinden kaçardı, böylece sabah beni waffle ile uyandırdığında, bana sarılmış halde orada olmazdı. Ona Ahtapot derdi," diye hatırladım, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Onu yatağımda bulduğum günden beri uzuvlarımız birbirine dolanmıştı."

West, "Diğer erkeklerin sana dokunduğu kısımları atlayabiliriz," diye homurdandı.

"Pencere paslıydı, bu yüzden alıştığım bir çatırtı sesi çıkarıyordu. için."

Başını salladığını hissettim ama bir şey söylemedi. Göğsüm ağrıyordu. Her biri

Ağızımdan çıkan her kelime camı çiğnemek ve yutmak gibi geliyordu. "Olay olduğunda uyuyordum. Büyükanнем eve geldi, muhtemelen geç gelmişti.

Kendine biraz cin tonik hazırladı, bir sigara yaktı ve alt kata oturdu. Bitti içkisini içti ve odasına çıktı.

"En kötüsü de sigaranın közü kanepenin üzerinde hareket ettikten sonra çıkan çatırtı sesini duymamdı, ama o kadar yorgundum ki, Tucker gizlice dışarı çıktığında pencereden gelen ses sandım, büyükanнем eve gelmeden bir saat önce çıktığını bilmiyordum."

Anı taze ve gerçekti, ateşin kokusu burun deliklerime saldırdı, ciğerlerim siyah dumanla doldu. Sonrasında olanları göz kapaklarımda canlı bir şekilde görebiliyordum. Karanlıkta gözlerimi açtım, kalbim dörtlüğe atıyordu

West'in göğsüne yasladım. Kolunu sırtıma doladı ve beni o kadar derinden kendisine bastırdı ki vücudunda boğulacağımı sandım.

"Ne olduğunu ancak öksürmeye başladığımda fark ettim. Yatağımda doğruldum ve etrafıma bakındım. Bir şeyler ters gidiyordu. Kapı aralığından dumanlar yükseliyordu. Oda o kadar sisli değildi ama kapının altından içeri sızan bulutlar karanlık ve sıcaktı. Yataktan fırladım ve büyükannemi çağırdım. Odası koridorun sonundaydı. Odamdan çıktım ve yangının ikinci kata ulaştığını gördüm. En üst merdivende dans ediyordu. Yemin ederim sanki benimle alay ediyor gibiydi West." Kelimelerim birbirine karıştı. Yanağımdan aşağı yuvarlanan tek bir damla gözyaşı onun çıplak göğsüne düştü. Tenine değdiği anda inledi, sanki içimdeki tüm acıyı emmiş ve kemiklerinde hissetmiş gibiydi.

Dudakları başımın tepesini okşadı. "Devam etmek zorunda değilsin." Ama ben istedim. İlk defa, bunu içimden istedim. Gerçeği bilmenin ve onu dünyadan saklamanın yükünden kendimi arındırmak için.

Bir nefes daha aldım ve devam ettim.

"Büyükannemin odasına koştum ve onu dışarı sürükledim. Dışarı atlayamazdık. Penceresinin tam altında gül ağaçları vardı ve büyükannemin kalçası ağrıyordu. Ayrıca, derin bir uykudaydı. Onu vücudumla korudum, bir insan battaniyesi gibi sardım, sonra koridora geri döndüm. Odasından çıktığımızda, ikinci kat bir iskambil destesi gibi çökmeye başlamıştı. Duvarın bir kısmı üzerime doğru eğildi. Sol tarafıma bastırdı. Sertçe. Birkaç saniye boyunca hareket edemedim. Tahta bir kalasın üzerinde ezilmiştik ve tahta yanıyordu. Yüzümün, omzumun, kolumun eridiğini hissettim. Bunun benim için son olduğuna emindim. Çoktan ölmüştüm."

Göğsüne bir gözyaşı daha düştü. Ölü olmanın hala biraz hayat dolu olduğunu düşündüğümü hatırladım. Hâlâ bir şeyler duyabiliyor ve acı hissedebiliyordum.

"Bayılmışım. Muhtemelen adrenalin ve acıdan. Beni uyandıran büyükannem oldu. Tamamen uyanıktı ve çığlık çığlığa bağıyordu, altımda ezilmişti ama kollarımda güvendeydi. Sesi beni harekete geçirdi. Ne pahasına olursa olsun onu kurtarmak istedim, tıpkı annem beni kurtardığında yaptığı gibi..."

Beni kapıda bıraktı.

Arkadaşlarıyla kaçtı ve bir daha arkasına bakmadı.

"Kalan gücümle büyükannemi yakaladım ve ikimizi de dışarı çıkardım. Sonunda evden çıktığımızda ne yaptığımı hatırlıyorum. Tam da filmlerdeki gibi kendi içine katlanmaya başladığında, alevler öyle dans ediyordu ki

gökyüzünü gıdıkladılar. Çimlerin üzerinde çığlık atarak yuvarlandım. Çiyden dolayı nemliydi ve yanan tenimi rahatlatıyordu. O sırada kapımızın önünde birkaç ambulans ve itfaiye aracı park etmişti. Çöküşümün bir seyircisi vardı. Herkes izlemek için evlerinden çıkmıştı. Üç yaşındaki oğlu Liam'ı kucağına alarak dışarı çıkan Bayan Drayton da buna dahildi. Ona yüksek sesle, '*Anne, Grace neden tost gibi kokuyor?*' diye sormuştu."

Gözlerimi tekrar kapattım.

Göğsü altımda çöktü.

Tost.

İsim bu şekilde yerleşti. Eden Markovic, Liam'ın söylediklerine kulak misafiri olmuş ve bunu Luke McDonald'a aktarmış, o da tüm arkadaşlarına, onlar da ailelerine ve kilisedeki herkese anlatmış.

Bunu yüzüme söylemeseler bile arkamdan söylüyorlardı. Sheridan'daki herkesin, kızgın bir köpek gibi çimlerin üzerinde nasıl yuvarlandığımı, seyircilerin önünde yüzüm erirken deli bir kadın gibi nasıl bağırığımı duyduğunu biliyordum.

Annesinin ona sunduğu berbat geleceğin ölümcül pençelerinden neredeyse sıyrılan Grace Shaw'ın zahmetsiz düşüşü. *Neredeyse.*

"Texas..." West'in ses tonundaki çığlık beni o anı yeniden yaşamaktan kopardı.

Başımı salladım. Daha bitirmemiştim. "En kötü kısmını bilmek ister misin?" Ağzımın etrafındaki tuzlu gözyaşlarını yaladım.

"Çoktan yaptığımı sanıyordum."

Acı acı gülümsedim. Hiçbir fikri yoktu.

"Büyükannem hastanede uyandığında kafası çok karışık. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Onu yangından çıkardığım kısmı bile. O zamanlar bunadığını sanmıyorum. Sanırım kendini kaybetti ya da belki de fırtınaya dönüşecek bir olayın ilk yağmur damlasıydı. Her iki durumda da, ona ne olduğunu sorduklarında yaşam destek ünitesindeydim ve bilincim yerinde değildi..." Durdum, kendimi kırılmamaya zorladım. Çığlık atmamak için.

Onlara hikayenin kendi versiyonunu anlattığında orada değildim. Ondan birkaç oda aşağıda, iç organlarım iflas ettiği için yaşam mücadelesi vermekle meşguldüm. "Ona ne olduğunu sorduklarında, torununun sigaralarından birini içmeye çalıştığını ve alt katta başıboş bıraktığını söyledi. Yangına sebep olduğunu hatırlamıyordu. Hâlâ da hatırlamıyor. Benim hatam olduğunu düşünüyor. Ve ... şey, böyle düşünmesine izin verdim, çünkü önemli değil. Tarafından

Uyandığımda herkes kararını vermişti ve sigorta şirketi onun anlattıklarını kabul etmişti. Anlaşma tamamı. Yangın benim hatamdı."

Büyükannemin Sheridan'a sunduğu hikâye buydu ve kasaba halkı da bunu yuttu. Grace Shaw, Courtney Shaw'ın kızı, kötü şöhretli, rahmetli keş, ateşle oynadı ve yandı. Ne de olsa, annesinin belaya olan düşkünlüğünü miras almış olmalı.

"Gerçekten, büyükannesinin sigaralarını denemesi onun hatasıydı. Ne tür bir çocuk bunu yapar?"

"Tamamen sorumsuz biriydi. Ve bu onun en değerli varlığını, güzelliğini elinden aldı!"

"Sadece varlığı dene. Zavallı Savannah Shaw bir türlü rahat edemiyor. Önce kızı. Şimdi de torunu. O bir azizden başka bir şey değil, yine de ikisi de kötü kırıldı."

Hepsini duydum.

Başımdaki şapka, büyük beden kıyafetlerim ve başım eğikken zar zor tanınıyordum. Tamamen görünmezdim. Ve şehirde dedikodu yapmaya hevesliyken gözden kaçırmak .

Nefret ettiğim bir kasabada, benden şüphelenen insanların arasında, kaçma şansım olmadan yaşıyordum çünkü beni suçladığı yangını çıkaran büyükanneme bakmam gerekiyordu.

West yanaklarımı avuçladı -kirli olanı bile- ve beni ona bakmaya zorladı.

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve kararını beklerken nefesimi tuttum.

Alnıma bir öpücük kondurdu, dudakları tenimde gezindi, sonra bana şimdiye kadar söylenmiş en aptalca, en çirkin, en güzel, en korkunç, en dokunaklı şeyi söyledi.

"Salı gününün böyle geçtiği için minnettarım." Sesi cızırtılıydı. Kalındı. "Çünkü hayatının en kötü günü bana *senin* en iyi halini verdi."

Chapter Fourteen

Grace

Ertesi gün ders kitaplarımı göğsüme bastırarak Lawrence Hall'dan kafeteryaya doğru yürüdüm. Aynı hafta içinde bu kadar çok şeyin olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm.

West yemek kamyonunda çalışmaya başlamıştı.

A Streetcar Named Desire'in provası başlamıştı.

Üniversitemizin oditoryumu büyük gösteri öncesinde inşaat halinde olduğu için, derslerimin yüzde ellisi dönem sonuna kadar Lawrence Hall'a - West'in zamanının çoğunu geçirdiği yere- taşınmıştı.

Normalde onu çok sık görmezdim. Üniversitenin karşı taraflarında, farklı binalarda, farklı kafeteryalarda, hatta parkların farklı bölümlerindeydik.

Birdenbire hayatlarımız her yerde iç içe geçmişti.

Bir kol erkekler tuvaletinin dar aralığından kıvrılarak beni içeri çekti.

Sırtım bir gümbürtüyle duvara çarptı.

West'in yüzü gözümün önüne geldi. Beni sıkıştırdı, burnunu benimkinin üzerinde gezdirdi, sıcak nefesi yüzümde dolaştı.

"Texas Shaw. Seni burada görmek ne güzel."

"Beni buraya sen sürükledin." Kitaplarımı göğsüme daha sıkı bastırdım, bu hareketinden memnun mu yoksa rahatsız mı olduğumdan hâlâ emin değildim. Dün, orgazm sonrası sis dağıldıktan ve West eşyalarını toplayıp gittikten sonra ne yaptığımı merak etmiştim. Neydik biz?

Bir çift mi?

Çıkarları olan arkadaşlar mı?

Muhteşem, iğrenç, devasa bir hata mı?

Ona her şeyeime -sırlarıma, bedenime, en derin, en karanlık düşüncelerime- erişim izni verdim ve nerede durduğumuzu bile bilmiyordum. Bu beni rahatsız ediyordu. Bir yanımda onu benim olarak kabul etmek istiyordu ama bir yanımda bunun beraberinde getireceği dedikodulara hazır olmadığım konusunda beni uyarıyordu. Sorulara, fısıltılara ve kendimden şüpheyeye, dünya bana Sheridan'ın en iyisinin en kötü vatandaşına asla gerçekten razı olmayacağını hatırlattığında.

West'in dudakları benimkilere yapıştı. Dudaklarımı aralayıp dilini içeri sokarken ağzımın içinde homurdandı. İnledim, ders kitaplarım aramızdaki fayansların üzerine düştü. Rahmimde ılık bir zevk dalgası birikti. Tanrım, adam dilini nasıl kullanacağını biliyordu.

Geri çekildiğinde sesimi tekrar bulmam birkaç saniye sürdü. "Bana üç ders kitabı borçlusun. Bunları almayacağım."

Yere baktı ve gülerek onları bir kenara itti.

"Hallediyorum."

"Size nasıl yardımcı olabilirim, St. Claire?"

"Sorduğuna sevindim. Bu geceki vardiyalarımızdan sonra bana sakso çek," dedi hızlıca.

"Yapamam. Büyükanнем için bakıcı aramam gerekiyor."

Bana hoşlanmadığım bir bakış attı. Marla ve Karlie'nin bana attığı bakışın aynısıydı. Bana gerçeğin gözünün içine bakmamı ve huzurevi aramaya başlamamı söyleyen bakış. Uzun vadede daha ekonomiktiler, durumuna uyum sağlayacaklardı, onu ilaç tedavisine zorlayacaklardı ve daha aktif bir yaşam tarzı sürdürecekti. Tüm bunları biliyordum ama beni asla affetmeyeceğinden korkmadan edemiyordum.

İstediği bu değildi.

En azından istediğini *düşündüğü* şey bu değildi.

"Sana yardım edeceğim."

"Yapacak mısın?" Kaşlarım havaya kalktı. "Elbette."

"Neden?"

"Neden?" Dudaklarına dokundu, kişisel alanıma doğru eğildi ve düşündüğünü belli etti. "Çünkü seninle zaman geçirmek istiyorum. İdeal olarak yatay."

Omzuna yumruk attım. "Yaralı" deltoidlerini tutarak tökezler gibi yaptı.

"Yatay olarak, ha?" Gözlerimi devirdim.

"Dikey olarak da. Sözel becerilerin nasıl?"

"Yakın zamanda öğrenmeyeceksin. Kısasa kısas, unuttun mu?" Kaşlarımı oynattım, kendimi o kadar normal hissediyordum ki kalbim kabardı. Çalımlarla yanıma döndü, elini gömleğimin altından geçirip sol göğsümü yoğurdu, ağzını köprücük kemiğimden boynuma doğru sürükledi.

"Göğüslerden bahsetmişken, onları

özlemişim." "Ne kadar romantik."

"Olmamı istediğin her şey olabilirim." Yaramazca sırıttı. "Tek boynuzlu at dışında. O olamam."

Ve gerçekten benim, diye düşündüm acı acı.

Erkekler tuvaletinden tökezleyerek çıktım, muhtemelen yüzümü kemirmeye çalışırken mahvettiği makyajımı yapmak için kızlar tuvaletinde durdum, sonra Karlie'yi aramak için kafeteryaya girdim.

En iyi arkadaşım bir grup zeki arkadaşıyla oturmuş, kalın ders kitaplarının üzerine çömelmiş, hararetli bir şekilde bir şeyler tartışıyordu. West üç masa aşağıda, Easton, Reign ve futbol takımıyla birlikteydi. Sanırım West ve Easton arasında her şey yolundaydı, artık Easton aramızdan çekilmişti ve West ve ben nihayet birlikte olmaya başlamıştık.

Easton elini kaldırdı ve bana iyi huylu bir şekilde göz

kırptı. Reign bakışlarımı kaçırarak diğer tarafa baktı.

Peki ya West? Beni görmezden geldi.

Hızla hareket ettim, Karlie'nin yanındaki koltuğa kaydım, kolunu sıktım ve göğsümü sızlatan hayal kırıklığını görmezden geldim. Selam bile vermedi.

"Hey, Karl! Günün iyi geçiyor mu?"

Ben West'e bir kez daha bakarken o konuşmaya başladı. Bana bakmıyordu. Kalçasını onun masasına dayamış, kuzguni saçlarını savururken gevezelik eden Tess'le konuşuyordu.

*O senin erkek arkadaşın değil, diye hatırlattı
beynim bana. Ancak kalbim beni dinlemedi.*

West ve ben çabucak bir rutine girdik.

Gündüzleri üniversitede olur, birbirimiz için yokmuşuz gibi davranırdık. O kadar ki insanlar onun koruması altında olup olmadığını merak etmeyi bırakmış ve dövüş kulübüne geldiğim geceki sahnemize bakarak nasıl baş düşman olduğumuzu konuşmaya başlamışlardı. Bu beni daha da az popüler hale getirdi - artık resmen West St. Claire'in kötü tarafına geçen bir aptaldım - ama artık kimse West'i dikkatleri üzerime çektiği için suçlayamazdı.

Ondan tam olarak istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum ama yine de birbirimizin yanından geçerken yüzlerimizi soğuk ve boş olmaya alıştırmaktan nefret ediyordum. Öte yandan, insanların bizi tanıması, yargılaması, fısıldaşması ve West St. Claire'in muhteşemliğini ne kadar hak etmediğim hakkında konuşması gibi bir seçenek de yoktu. Çoğu insanın onu hak etmediğini düşündüğü gerçeğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacım yoktu.

Birlikte vardiyamızın olduğu günlerde çalışır, güler, konuşur, sonra benim evime giderdik. Ben duş alırken, makyajımı tazelerken, çamaşır yıkarken ve yemek hazırlarken o büyükannemi eğlendirirdi. Sonra ben büyükannemi yatırmadan önce üçümüz birlikte yemek yerdik.

Büyükanne Savvy West'e hayrandı. Büyüleyiciydi, kibardı ve onun içinde bulunduğu zihniyete uyum sağlardı. Eğer onunla Büyükbaba Freddie'ymiş gibi konuşursa, o da ona ayak uydururdu. Eğer onun Gracie-Mae'nin yemek kamyonundaki arkadaşı West olduğunu anlarsa, kendisi gibi davranırdı. Hatta bir gün Şerif Jones gibi davrandı. Gerçi yatağa girdiğimizde şerif rolünü sürdürmeye çalıştığında ve bana emirler yağdırmaya başladığında pek etkilenmemiştim.

Akşam yemeğinden ve büyükannemi yatırdıktan sonra West ve ben kendimizi odama kilitler ve birbirimizi keşfederdik. Bazen yavaş ve sakin olurduk. Bazen hızlı ve çaresiz. Ama her zaman birbirimize bir anlığına sarılırdık.

Çok uzun zaman oldu ve her vedalaştığımızda pencereden arkasını izledim, bir parçamı da yanında götürdüğünü biliyordum.

West, büyükannem hakkında ne düşündüğünü gizlemek için hiç çaba göstermedi. Onu bir bakımevine yerleştirmemi istiyordu ama Karlie ve Marla'nın başarısız olduğu yerde başarılı olamayacağının farkındaydı.

Yine de bu onu denemekten alıkoymadı.

Austin ve çevresindeki huzurevlerinin broşürlerini posta kutuma ve masama bırakırdı. İki kez dizüstü bilgisayarımı kullanmak istedi ve Grams'in durumundaki insanlar için şiddetle tavsiye edilen yerlerin bulunduğu bir web sitesinin penceresini açık bıraktı. Ne zaman Marla ile konuşsam ve West mutfaktayken bana büyükannemin evden çıkmak ya da doktora gitmek istemediğini söylese, bana bir bakış atıyordu.

Yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Marla'nın yerine birini bulmak için zamanım tükeniyordu.

Cuma günleri en kötüsüydü.

Onun dövüşlerine hiç gitmedim. Son seferinde bana sinirlendikten sonra beni içeri alacaklarından şüpheliydim, ayrıca bir sefer yeterliydi. Onu kanlar içinde görmek bana göre değildi. Neden yaptığını anlasam da nefret ederdim.

Cuma, ayrı geçirdiğimiz tek geceydi. Her cumartesi işten sonra bunu telafi ederdik. Her çürük ve yarayı öptüğümünden emin olurdum, yaralarını yalamak ve ağrıyan vücudunun her santimine tapınmak için fazladan zaman harcardım.

Ailesini yeniden ayağa kaldırmak için savaştan bu savaşçı adama aşık oluyordum. Tam anlamıyla.

Sadece iki şey onun bana ait olmasından duyduğum sevinci azalttı.

Birincisi, hala ne olduğumuzu bilmiyordum. Nerede durduğumuzu.

Ve ikincisi, kampüste beni görmezden gelmesinin nedeninin ben istediğim için mi yoksa utandığı için mi olduğunu merak etmeye başladım. Odamdayken özel olarak yaralı tenimle oynaması, emmesi ve ısırması başka bir şeydi, içime girerken parmaklarını tümsekli etimde gezdirmesi, terinin boncuk boncuk kusurlu etime damlaması başka bir şeydi ve beni herkesin önünde sevgilisi olarak onaylaması başka bir şeydi.

Kendime West'in umursamaz bir adam olmadığını söylemeye çalıştım. Kendi popülaritesini ve insanların onun hakkında ne düşündüğünü daha az önemseyemezdi. Ama bu her zaman işe yaramadı.

Ne olduğumuzu bilmemek beni deli etse de ona sormayı reddettim. *O piliçlerden* biri olmak istemedim. Ona sık sık akın eden muhtaç, itaatkâr tiplerden. West'in en başta benden etkilenmesinin nedenlerinden biri, bu üniversite kasabasındaki herkes gibi kendimi ona atmayı reddetmemdi.

Okulda beni görmezden gelmesine gelince? ne kadar nefret etsem de değişmesini istemiyordum. Hâlâ insanların bizim hakkımızda konuşmasını istemiyordum. Bunun yol açabileceği kargaşadan hâlâ korkuyordum.

Sadece çıkarları olan bir arkadaştan daha fazlası olduğumuza dair ilk ipucu bir Salı gecesi geldi. Ödemiş olduğumu bildiğim bir fatura yüzünden elektrik şirketimizle telefonda konuşuyordum. Mutfığa kapanmış, müşteri hizmetleri temsilcisiyle faturanın üzerinden geçiyordum. Büyükanнем omzuma vurup duruyordu, duşa girmesine yardım etmemi istiyordu.

"Ne kız çocuğusun sen Court. Annen senden yardım istiyor."

"Bana bir saniye ver... ah, *anne*." Dikkatim dağılmış bir şekilde elini okşadım. West buzdolabına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kayıtsızca bizi izliyordu. Annemmişim gibi davranmamdan nefret ederdi, her ne kadar büyükanнем her an kim olduğunu düşünüyorsa o gibi davransa da. Bunun farklı olduğunu açıkladı. Onun tarafından büyütülmediğini, onu hatırlayıp hatırlamamasının umurunda olmadığını söyledi.

"Ne dedin? Hayır, bilmiyorum... bu doğru değil. İşlem için referans numaram var. Elbette ödedim."

"*Tanrım, Courtney! Berbat kokuyorum!*" Grams, temsilcinin hattaki sözleri üzerine gürlledi. "Bana yardım et."

Telaşlanmaya başlamıştım. Faturayı iki kez ödemeyi göze alamazdım. Büyükanнем suratıma bakarak etrafımda dolanıp duruyordu. Alnımı mutfak tezgahına dayadım, gözlerimi kapadım ve nefes aldım.

"Bir dakika bekle... Anne," diye mırıldandım, büyükanнемden çok kendime. "*Lütfen*."

"Hadi Savannah, yardım edeyim." West içeri girdi ve ben arkamı döndüm, telefonum hâlâ omzumla kulağımın arasında duruyordu, ona sertçe baktım, sanki "*aklını mı kaçırdın?*" diye sorar gibiydim.

Ancak Grams onun fikrinden memnun görünüyordu ve kolunu onun koluna doladı. "Yaşlı bir kadına yardım etmenin sakıncası yok, değil mi West?"

Bugün beni değil de onu mu hatırladı? *Eğlenceli*.

"Hanımefendi, benim için zevktir."

"Dikizlemek yok."

"Bunu hayal bile edemezdim, Bayan Shaw."

Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan mutfaktan çıkıp gittiler. Büyükannem çoğu gün duş alabiliyordu - su fiskiyesinin altına tahta bir sandalye koyardım ve tek yapması gereken şampuan ve sabuna uzanmaktı - ama düşme ihtimaline karşı banyoda yanında birinin olması hayati önem taşıyordu.

West onu çıplak görmek zorunda kalacaktı. Duşa girip çıkmasına yardım etmek için.

Lordum.

On dakika sonra elektrik şirketiyle faturayı halletmiş ve merdivenleri ikişer ikişer çıkararak ikinci kata çıkmıştım. Kendimi belli etmeden aralık kapıdan banyoya baktım.

West lavaboya yaslanmış, sırtı duşa dönük, büyükannesine dört yaşındayken annesinin kör kedisine duş aldırıldığı bir zamanı anlatıyordu. Arkasında, büyükannesi duşta nefes nefese kıkırdıyor, tahta sandalyesinde oturuyor, sırtına vuran cimri suyun tadını çıkarıyor, kolunda sünger gezdiriyordu.

"Tanrım! Yapamazdın. Tanrım, annen olsaydım kışını bir güzel tekmelerdim."

"İstedi, Bayan S. Güvenin bana. Onunla benim kışımı tekmelemesi arasında duran tek şey hızımdı."

Bu onun gülmekten neredeyse devrilmesine neden oldu. Gülümsedim, göğsüm sıkılaştı, vücudumdaki her damardan sıcak bir şeyler akmaya başladı.

Sanki varlığımı hissetmiş gibi West'in gözleri yukarı fırladı ve benimkilerle buluştu. Gülümsedi ama gözetlemem hakkında yorum yapmadı.

"Tamam, ben hazırım. Bana havlumu ver, genç adam!" Grams sandalyede dönerek suyu kapattı. West havluyu kancadan alıp ona uzattı, gözleri hâlâ benimkindeydi.

Kendini kuruladı ve banyo havlusunu etrafına sardıktan sonra, ben kendi odama geçerken o da ona yardım etti ve onların kendi anlarını yaşamalarına izin verdi.

Yarım saat sonra büyükannemi yatağına yatırdım ve odama geri döndüm.

West'i yatağıma uzanmış, eski ponponlarımdan birini top gibi havaya fırlatırken ve her seferinde yakalarken buldum. Çalışma odama oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım ve Profesör McGraw'un son e-postama cevap verip vermediğini görmek için Sheridan Üniversitesi'nin web sitesine girdim. Tahminimce cevap vermemişti.

Oyunda yer almadan geçmeme izin vermemeye karar verdiğinden beri yalvarışlarımı görmezden geliyordu. Ama o mesajı Cruz Finlay'e asla gönderemedim. Sahneye çıkmak içimdeki Anka kuşunun yapamayacağı bir şeydi. Henüz değil.

"Tex?" West arkamdan homurdandı.

Ponponun havada bir aşağı bir yukarı uçarken çıkardığı vınlama sesi beni rahatlattı. Bu Tucker'ın yapabileceği bir şeydi. Hala normal olduğum zamanlarda.

Hepimiz nasıl bittiğini hatırlıyoruz, değil mi Grace? O yüzden fazla umutlanma.

"Öyle mi?"

"Makyajını benim önümde çıkaracak mısın?"

Nabzımı normal bir hızda atmaya zorlayarak ekranıma göz kırptım.

"Neden soruyorsun?"

"Vücudunun her santimini yakından gördüm ve hala buradayım. Ama yüzünü hiç çıplak görmedim. Sence de bu garip değil mi?"

"Hayır." Klavyemde yazmaya devam ettim. "İnsanlara yüzümü gösterme konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

"Karlie gördü. Marla da."

Hiçbir şey söylemedim. O Karlie değildi. Marla da değildi. O sevdiğim - gerçekten sevdiğim, sadece aşık olmadığım- çocuktı ve beni en çirkin halimle görmesini istemiyordum.

Onu sevdiğimi fark etmem beni şok etmedi ya da . Aklımın bir köşesinde bir süredir bunun gerçek olduğunu biliyordum.

West St. Claire'e aşıktım. Delice.

Tamamen. Saplantılı bir şekilde, hatta.

Tanıdığım en karmaşık adamdı; tatlı, şefkatli, nazik, sorumluluk sahibi. Ama aynı zamanda şiddet yanlısı, agresif, patavatsız ve acımasızdı.

Ve ona doyamıyordum. Bir noktada biteceğimiz düşüncesiyle korkudan titriyordum. O mezun olacak ve hayatına devam edecekti, ben ise burada kalıp onun yasını tutacaktım.

"Demek istediğim, yüzünü duvar tadı olmadan öpmek istiyorum."

"Bahsetmişken..." Duvarlarımın yükseldiğini hissederek sandalyemde döndüm. "Bana ne olduğunu bildiğin halde *sana* ne olduğunu bana hiç söylememen haksızlık değil mi sence?"

West'in en karanlık sırrını benimle paylaşmayacağından hiç şüphem yoktu. O cephede değişen bir şey yoktu. Hâlâ ailesi aradığında telefonu açmıyordu -ki bu sık sık oluyordu- ve ne zaman Maine'deki eski hayatından bahsetsem ketum davranıyordu.

"Hayat adil değil," diye kestirip attı.

"Ah-huh. Ben de öyle düşünmüştüm." "Bilmek istemezsin."

"Neden?" diye sordum. diye sordum, dizüstü bilgisayarına döndüm ve sıradan görünmek için klavyemde bir şeyler yazıyormuş gibi yaptım. Gerçekte, bu konuşmaya kendimi tamamen kaptırmıştım. Elbette bilmek istiyordum. Ondan alabileceğim her türlü bilgiye açtım. Easton'a West'i bu hale getiren şeyin ne olduğunu sormamı engelleyen tek şey, yatağımdaki adama olan sadakatimdi.

"Çünkü yaptıklarımı duyduktan sonra gözlerimin içine bakamayacaksınız. Konu kapanmıştır."

Ponponun vınlaması durdu. Göğsüm endişeyle düğümlendi. West'in başına gelenlerin benim başıma gelenlerden çok farklı olduğunu çoktan anlamıştım.

Benim savaş yaralarım dışsaldı, yüzeydeydi.

Onunki içseldi, ama derin kesikti.

İç i çirkin, dış i mükemmeldi. Ölümcül bir kombinasyon. "Reign bu cumartesi bir parti veriyor. Sen de gidiyorsun."

Başımı çevirdim ve ona ölümcül bir bakış fırlattım. "Reign pisliğin teki."

"Reign zararsızdır. Ve bir noktada insanlarla yüzleşmek zorunda kalacaksınız. Gidiyorsun," dedi yine sakince.

"Neden oraya gideyim ki?"

"İç. Dans et. Normal bir üniversiteli kız ol."

"Ben normal bir üniversiteli kız değilim," diye belirttim. "Ve sahip olduğum tek arkadaşım asla benimle gelmez. Karlîe'nin hafta sonu üç çalışma grubu var. Deli misin sen?"

"Bildığım kadarıyla hayır, ama bunu tamamen göz ardı etmezdim. Oldukça boktan şeyler yaptığım biliniyor. Seni sekizde alırım."

"Bekle, *birlikte* mi gitmek istiyorsun?" Başımı yana eğdim, gözlerimin açıldığını hissettim. Evimin dışında hiç birlikte bir şey yapmamıştık. *Yatağımin* dışında. Yemek kamyonunu saymazsam, ki gerçekten

yapamazdık, çünkü ikimiz de aynı anda fiziksel olarak orada bulunmak için para alıyorduk.

West büyükannem konusunda bana yardım etti ama ben bunu hep tür takas olarak düşündüm. Benim ona göz kulak olduğum gibi o da bana göz kulak oluyordu.

Doğrulup oturdu. "Evet, birlikte. Bu kavrama yabancı mısın?"

"Ben ... Ben bizim ... olduğumuzu düşünmemiştim." Kafamı karıştıran kısmı ifade çalıştım ama aslında hepsi buydu. "Birlikte-birlikte."

Çok anlamlı, Grace.

"Sen yapmadı düşünmek Biz vardı birlikte-birlikte?" o tekrarladı, şaşkın.

"Neden ki? Bana bunun sıradan olduğunu söyleyip duruyorsun." "Sıradan şeyler yine de bir şey sayılır."

Acı acı gülümsedim. "O zaman beni matematikte kötü olarak kabul edin, çünkü olduğunu sanmıyorum."

"Bekle, ben senin kabartıcın mıyım?" Gözlerinde ukala bir parıltı belirdi.

"Fluffer?" Kekeledim.

"Hani şu porno yıldızlarına sakso çeken ya da çekimden önce sertleşsinler diye onlara yarım sakso çeken kişi. Beyaz Atlı Prens şehre geldiğinde onun için hazır olasin diye seni siken biri mi?"

Bunu gülümseyerek söyledi ama şaka yapmadığını anlayabiliyordum. Bunu önermesine bile şaşırmıştım, zira bağlanmak yok kuralından bahsedip duran kendisiydi.

Vücudumu geriye attım ve gözlerimi ona diktim. "Hayır, sen benim kabartıcım değilsin. Ama sadece tek gecelik ilişkiler yaşadığını söylemiştin."

"Yine de buradasın, düzinelerce gece geçti, hala tamamen becerdin," diye aptalmışım gibi tersledi.

"Okulda beni görmezden geliyorsun."

"Yani, benden açıkça istediğin gibi mi?"

Tartışıyor muyduk yoksa birbirimize karşı duygularımızı mı açıklıyorduk? Kafam karışmıştı.

"Biliyorum. Ama yine de kendimi tuhaf hissediyorum," diye itiraf ettim.

"Belki de beni görmezden gelmeyi bırakmalısın."

"Belki de yapmalıyım. Seni bu Cumartesi Reign'in partisine götürmekle başlayalım."

"İyi. Ama sosyalleşmeyi reddediyorum."

"Aynen." Eğildi ve beni yumrukladı. "Bu yüzden seni de yanımda getiriyorum. En azından bundan bir ilişki çıkaracağım. East insan içinde yüzümü göstermem konusunda beni çok sıkıştırıyor."

Demek bu yüzden partiye gidiyordu. Easton oraya gitmesi için başının etini yiyordu. West genellikle sosyal toplantılardan uzak duran biri olarak tanınırdı.

Yatağımın üzerine attığı ponponu yerden aldı bir elini başının arkasına koyup sırtarak tekrar tavana doğru fırlattı.

"Kahretsin, Texas. Görünüşe göre sen ve ben bir randevuya çıkıyoruz."

Chapter Fifteen

Grace

Ertesi gün ikimiz de amfiden çıkıp pikabıma doğru yürürken Karlie'ye "Bu bir randevu değil," diye ısrar ettim. "Easton onu dışarı çıkmaya zorluyor. Muhtemelen bir köşede durup birlikte somurtacağız."

Ama bunu söylerken bile buna gerçekten inanmıyordum. En iyi arkadaşımı dışlanmış hissettirmek istemedim. West St. Claire ve Karlie Contreras aynı kalabalıkla ve en son istediğim şey, Cumartesi günü büyük olasılıkla ders çalışıyor ya da çalışıyor olsa ve yine de gelemeyecek olsa bile, onu havalı çocuklar için ektiğimi düşünmesiydi.

Karlie beni şüpheyle inceledi. West'le seks yaptığımızı biliyordu. Bir yandan, sonunda kabuğumdan çıktığım için heyecanlı olduğunu söyleyebilirdim. Diğer yandan, neden incineceğimden endişelendiğini de anlayabiliyordum. West, erkek arkadaş olacak biri gibi görünmüyordu. Hatta fısıldamıyordu bile.

Karlie, dizüstü bilgisayar çantasını beline yaslayarak pikabımın yanında durdu.

"Kendiniz doldurmadığınız sürece hiçbir şey içmeyin ve telefonunuzu her zaman yanınızda bulundurun. Sadece güvende ol, tamam mı?" Bir ricadan çok bir uyarı gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" Ona baktım.

Sanki gözleri bilmemi istemediği bir şeyi açığa gibi bakışlarını yana kaydırdı.

"Easton Braun ile sahte bir randevuya gittiğin ve West'e nerede olduğunu söylediğim günü hatırlıyor musun?"

Hatırladım. Easton'ın beni sadece West'e haddini bildirmek için dışarı çıkardığını biliyordum. West'i bir arkadaş olarak kaybetmek istemediğim için onunla birlikte oynamıştım. Eğer tekrar yerine oturması için ihtiyacı olan şey buysa -tek kullanımlık olmadığımı hatırlatmak için- bunu ona kanıtlamaya hazırdım.

"Öyle mi?"

"West, senin nerede olduğunu söylersem beni Miles Covington'la görüştüreceğini söyledi. Ona bu yüzden söylemedim elbette; bilmesini istediğini biliyordum. Sadece onun terlediğini görmek istedim. West'in benimle yaptığı anlaşmayı tamamen unutmuştum. Ama sonra Miles bana çıkma teklif etti."

"Bu harika değil mi?" Anlayamadığım için ona göz kırptım. "Miles harika bir adam ve Plaza'dayken ondan hoşlanıyor gibiydin."

Karlie'nin kaşları çatıldı. Sanki telefonum çalıyormuş gibi bana baktı.

"O adamla hiç şansım olmadığını biliyorsun. Bana çıkma teklif etti çünkü West öyle söyledi. Miles, West'in kötü tarafına geçmek istemediğini söyledi. Değerli erkek arkadaşın, çocukken hep uzak durduğumuz kampüs kabadayısı. Herkesi bir kukla ustası gibi oynatıyor. Bilemiyorum, Shaw. Buralarda çok fazla gücü var gibi görünüyor."

"Karlie, o sadece senin iyi bir kızla tanışmanı istedi-"

"Bu sadece Miles'la ilgili değil. West'in yanlış kişilerle takıldığını duydum. Tehlikeli insanlarla kavga ediyormuş, suçlulara karışıyor. Bunun gibi şeyler. Etrafta bir sürü söylenti dolaşıyor ve doğru olmayan bir şey söylemek istemiyorum ama onu işe aldığımnda nasıl bir bela olduğunu fark ettiğimi sanmıyorum."

Roller artık resmen tersine dönmüştü. Ben West'i destekliyordum, Karlie ise ona karşı dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyordu.

"Bana ketum davranma, Karl. Ne biliyorsun?" diye sordum.

Tırnağının kenarını kemirdi, bana söylemek istemekle kavga etmekten kaçınmak arasında kalmıştı. "Kade ile ikinci bir kavga ayarladığını duydum."

Appleton. Adamı tanıyor musun? Buralı. İddiaya göre hamile kız arkadaşını öldüresiye dövmüş ve bu yüzden MMA liginden atılmış. Bütün haberlerde vardı."

West bana Appleton'ın adil oynamadığını söyledi. Hafifçe başımı salladım. Kağıttan kalbim bir keder yumağına dönüştü. Bana anlatacaktı, değil mi? West bana her şeyi anlattı.

Önemli olanın dışında.

"Bunu ona soracağım."

"Ona bunu yapmamasını söyleyin. Yanlış insanlarla uğraşırsa ve siz de onunla ilişkilendirilirseniz, sizin de başınız derde girebilir."

"West suçlularla uğraşmaktan daha akıllıdır ve beni asla tehlikeye atmaz."

"Batı korkusuzdur ve aptallık cesaretin metresidir. Pervasızlık ise onun eşidir ve onda bolca bulunan başka bir şeydir."

Elbette haklıydı. Bunu biliyordum. Sürücü kapısını açtım. "Merak etme.

West iyi bir elmadır."

Yeşil elma şekeri.

Ve muhtemelen zehirli bir tane de.

"Kade Appleton ile ikinci bir kavgayı kabul ettin mi?" Reign'in partisine gitmek üzere Ducati'ye bindiğimizde West'e sordum. Sıcak rüzgâr sarı saçlarımı savuruyordu. Yine uzun kollu mini bir elbise giymiştim. Pembe noktalı beyaz, sıcak pembe topuklu ayakkabılarla eşleştirilmişti. Dantelli kollar giyerek risk almıştım. İnsanlar dikkatle bakarlarsa sol kolumdaki bazı yara izlerini görebilirlerdi. Ama West'in yanında kendimi vahşi ve güzel hissediyordum. Tam teşekküllü bir anka kuşu, altın kanatlarını germiş, güneşe doğru uçuyor, kanatlarında parıldayan ateş lekeleri vardı.

West başını bana doğru çevirdi ama miğferinin arkasından görebildiğim tek şey karanlıkta fener gibi parlayan o için için yanan, dünyayı kavuran gözleriydi.

"Bunu nereden duydun?"

"Fark etmez. Doğru mu değil mi? Başının belaya girmesini istemiyorum."

Alçak sesle ısıklık çaldı ve her şeyi önemsizmiş gibi gösterdi. "Annem gibi konuşuyorsun."

Kız arkadaşın gibi konuşuyorum, seni umutsuz hayvan.

Ana caddedeki çeşitli mağazaların arasından geçtik. Albertsons marketi, küçük kafe ve pizza salonu. Görünürde kimse yoktu. Tanımaya değer herkes şu anda Reign'in kardeşlik evindeydi. Karlie haklıydı. Burası kesinlikle bize göre değildi.

"Sadece soruya cevap ver West."

"Ya öyleyse?"

"O zaman geçen sefer sizi neredeyse öldürdüğü gerekçesiyle sizden nazikçe dövüşten çekilmenizi istemek zorundayım."

"Maçı ben kazandım."

"Yarı ölü," diye takıldım, öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Hamile kız arkadaşını döven bir piçle dövüşmeye gittiğini bilerek geceleri nasıl uyumamı bekliyorsun?"

"Hiç uyumamı beklemiyorum. Ben onun kıcını tekmelemeyi bitirene kadar elinde birayla beni beklemeni bekliyorum, tercihen kartal gibi açılmış, boynunda bir yayla."

"Onunla dövüşüyor musun, dövüşmüyor musun?" Gördüklerimden pek de hoşlanmadığım için ısırıldım. İçimden bir ses Kade Appleton'a West'le dövüşmek için bir şans daha verilirse bunu onu öldürmek için kullanacağını söylüyordu.

Parmak uçlarımin altında kaslarının sertleştiğini hissettim. Kızgındı. Kötü şans. Bir maaş çekini kesmek için hayatını riske izin vermeyecektim. Bu bir çift olarak ilk gerçek tartışmamızdı. Midemi bulandırsa da yerimde durdum. Belki de West bu yüzden aşık olmayı reddediyordu. Çünkü birini sevdiğinizde ve o sizi incittiğinde, ruhunuz küçük şeritlere ayrılmış gibi hissederdiniz.

"Max'e dövüşün iptal olduğunu söyleyeceğim," diye kestirip attı, tam da beyaz sütunlu, kırmızı tuğlalı bir Gürcü binasının önüne park edip bir bacağını Christina'nın üzerine kaldırırken. "Şimdi beni rahat bırak, kadın."

Ben buraya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüren şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalışırken, partiye katılanların arasından geçerek kapıya yöneldik. Gözlerim etrafımızdaki insanları dolaştı. Onları içime çektikçe kanım daha da soğuyordu.

West partiyle ilgili küçük bir ayrıntıyı atlamıştı; parti *kıyafet* temalı değildi.

Kızlar ön bahçenin çimenlerine yayılmıştı, balonlu naylonlar etraflarını askısız mini elbiseler gibi sarmış, şık kemerlerle sabitlenmişti. Yanlarından geçerken hepsi West'e el sallayıp öpücükler gönderiyor, bana meraklı bakışlar fırlatıyorlardı. Cinsel organlarına kabarık hayvanlar bantlamış bir sürü adam ön kapıları tutuyordu. Girişe geldiğimizde West'i yumrukladılar.

"Hey, St. Claire. Wassup, wassup, wassup."

"Çekil," homurdandı, elimden kurtulması gereken bir paketmişim gibi elimi hızla tuttu. Adamlardan biri elini kaldırdı.

"Üzgünüm dostum. Kuralları biliyorsun, kural yoksa parti de yok." İçlerinden biri kapıdaki bir tabelayı işaret etti.

Soyun ya da git.

Uzun boylu sarışın bir adam beni tepeden tırnağa taradı, boş bir bira kutusunu avucunun içinde çıtırdatıyordu.

"Güzel bir kışın var, St. Claire. Soyunmak için yardım ister misin, bebeğim?"

West ona öyle bir bakış fırlattı ki, anında ayıldı.

"Bir daha ona doğru bakarsan kışını duman ederim ve geri kalanını da çerez olarak kullanırım," diye söylendi West, sözlerinden buz gibi bir zehir sızıyordu. Elimi neredeyse cezalandırıcasına sıkıca kavradı, sanki bu duruma düşmekten nefret ediyormuş gibiydi. "Şimdi çekil. Kımılma. Siktir. Uzaklaş."

"Whoa. Özür dilerim. Onun senin gerçek kızın olduğunu bilmiyordum." Sarışın adam bir ahududu patlattı. Kenara çekildiler ve biz de giyinik bir şekilde içeri girdik.

Bir grup erkek, geniş merdivenlerden sahanlığa inen büyük boy bir şiltenin üzerinde kayıyor, onu kızak olarak kullanıyor ve karton kutuları çocuk bezi olarak giyiyorlardı.

West, odalar arasında ilerlerken elimi çekiştirdi ve içki almak için mutfakta durdu. Bana bir şişe bira uzattı ve kendisi için bir tane daha açtı. Bir yudum aldım ve mutfak adasına yaslanıp etrafıma bakındım.

"Eğleniyor musun?"

"Son derece," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. Odanın köşesinden Max'i fark ettik. Kolunun altında bir amigo kız tipi vardı. Vandoliers'ın "Sixteen Years" şarkısı hoparlörlerden bangır bangır çalıyordu ve ben çalma listesinden kimin sorumlu olduğunu ve onlarla evlenip evlenemeyeceğimi merak ediyordum.

Max'in yanındaki kız kolunu salladı ve West'i işaret etti, açıkça bir tanışma için yalvarıyordu.

"Bana bir saniye ver." West omzumu sıktı ve beni arkada bırakarak onlara doğru yürüdü. Biramdan bir yudum aldım, üçünü izliyordum ve göğsüme ağır bir şeyin bastırıldığını hissediyordum.

Benim için mücadeleden çekilecekti.

Kendimi önemli, güzel ve hiç de sıradan değilmişim gibi hissettirdi.

West Max'in yanına vardığında, birinci sınıf öğrencisi zıplayıp durdu ve erkek arkadaşımın bir selfie istedi. Erkek arkadaşım ona bir baş belasıymış gibi baktı ama kabul etti ve işi biter bitmez onu gönderdi. O ve Max odanın bir köşesinde toplanmış, başları öne eğik bir şekilde konuşuyorlardı.

"Merhaba Grace. Kıyafetin güzelmiş. Sanırım senin için rüzgarlık dışında bir şey giymek çıplak olmak demek." Tess birasını benimkiyle tokuşturarak yanıma geldi. Hayal gücüne ya da mütevazılığa çok az yer bırakan, siyaha batırılmış gerçek güllerden yapılmış özenli bir elbise giymişti. Kapüşonlu gözlerinden ve vücudunun salınımından sarhoş olduğunu anlayabiliyordum.

"Selam, Tess. Nasıl gidiyor? Oyun nasıl ?"

Her provada ben de vardım, bu yüzden oldukça kötü gittiğini biliyordum. O ve Lauren durmadan tartışıyorlardı. Tess'in hala sevdiği rolü kaybettiği için yaralı olduğu belliydi. Lauren'a gelince, Blanche için en iyi seçenek olmadığını kabul etmek zorundaydım; yine de sınıftaki hiç kimsenin Vivien Leigh ile boy ölçüşebileceğini düşünmüyordum.

"Gerçekten iyi gidiyor," diye geveledi, kelimeleri ağır ağır sürükleyerek. "Umarım gala için gözcüler gelir. Aksi takdirde hayatımın en güzel zamanını bir hiç uğruna boşa harcamış olurum."

Kıskançlığın göğsümde yarattığı yarayı görmezden gelerek gülümsedim. "Eminim orada birçok izci olacaktır."

Adaya yaslandı. İkimiz de West ve Max'e baktık. Yüksek sesle, Tess'e yakışmayan bir hıçkırık çıkardı.

"Westie ile takılmaya başlaman çok güzel. Birlikte çalışmanın size bir dostluk kazandıracağını kim bilebilirdi ki?"

Sadece arkadaş olduğumuz varsayımını düzeltmedim. Ondan hoşlandığını biliyordum ve bunu yüzüne vurmak benim tarzım değildi. Ayrıca, açıkça kokainman gibi sarhoştum.

Eksikliklerine rağmen Tess'i sevdim. Bana eski beni hatırlatıyordu. Popülerlik sıralaması nasıl olursa olsun herkese karşı sevimliydi. Ayrıca öğrencilerin toplumdaki yaşlıları haftalık olarak ziyaret ettiği Dost Ziyareti Programı'nın da parçasıydı. Biliyordum, çünkü büyükannem Tess'in üniversitedeki ilk yılından beri arkadaşı Doris'i ziyaret ettiğini söylemişti.

"O harika biri."

"Gerçekten öyle. Sadece insanların çift olduğuna dair dedikodular çıkarmasının çok kaba olduğunu düşünüyorum. Yemin ederim, üniversiteliler sadece drama için yaşıyorlar. Erkekler ve kadınlar sadece arkadaş olabilir. Biz hayvan değiliz, biliyorsunuz!" Tess bir hıçkırık daha çıkararak birasını ağzına götürdü.

Burada bir yem olduğunu biliyordum. West odanın bir köşesinde Max ile hararetli bir şekilde tartışıyordu.

Tess tek taraflı konuşmaya katkıda bulunmamı beklemedi. Sessizliğimi devam etmem için bir davet olarak algıladı. "Birbirinizden hoşlandığınızı duyduğumda, asla olmaz dedim. Seni her zaman desteklediğimi biliyorsun Grace. Sende beni gerçekten etkileyen bir şey var. Ninenle yaşıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Hızlıca başını salladı. "Beni de büyükannem ve büyükbabam büyüttü. Hâlâ her fırsatta onları ziyaret ederim. Galveston'dalar. Her neyse, insanlara kendi işlerine bakmaları gerektiğini söyledim. Sen ve Westie sadece birbiriniz için varsınız. Yani, seni yatağına alıyorsa, bunun sadece senin hakkında bir şeyler hissettiği için olduğunu bilmeyecek kadar akıllısın..." Bana yan gözle baktı ve irkildi. "Hayat hikayesi."

"Hayat hikayesi mi?" Tatlı tatlı gülümseyerek aptalı oynamaya karar verdim. "Ne demek istediğinden emin değilim, Tess. Burada, Sheridan'da harika bir çocukluk geçirdim."

Elini kalbinin üzerine koydu. "Tanrı seni korusun, yapmazdın, değil mi? Bazen ben de böyle bir durumdayken bazı şeyleri olduğu gibi göremiyorum. Demek istediğim, Westie oldukça zor zamanlar geçirdi. Bir şeylerden rahatsız olmuş gibi görünüyor. Onu iyi hissettirecek birine ihtiyacı var. Yardımsever. Sizi bilmem ama ben kendimi asla birinin acınacak kız arkadaşı konumuna düşürmem."

"Bati'ya sahip olmayı içeriyorsa, kendini mümkün olan her pozisyona indireceğinden oldukça eminim." Biramı arkamızdaki tezgâhın üzerine koydum, artık nasıl görüldüğüm konusunda endişelenmiyordum ve tezgâhın üzerinden ittim.

West haklıydı, insanlara hadlerini bildirmenin tam zamanıydı.

Bir elimi belime koyarak tamamen Tess'e döndüm. Gülümsemesi vücudunu saran güller gibi solmuştu. Ama ben iyi gidiyordum. Yıllardır ilk kez kendimi yerimde güvende hissediyordum.

"Bana baktığında ne düşündüğünü biliyorum Tess ve bu büyükanneme iyi baktığım anlamına gelmiyor. *Tanrı'ya şükür benim başıma gelmedi* diye düşünüyorsun. Yakışıklılığınıza değer veriyor ve ona tutunuyorsunuz. İzin ver.

Sana söylüyorum kardeşim, bir gün ve kampüsteki en güzel kız olmadığını fark edeceksin. Ya da iş yerindeki. Ya da ne biliyor musun? Evinde bile. Güzelliğin, tarih kitabında sadece kısa bir bölüm. Tatlı, anlaşılması zor bir yalandan başka bir şey değil. Gizemli bir hediyeğin etrafına sarılmış zarif ambalaj kağıdı. Ve güzelce paketlenmiş hediyelerin göze daha çekici geldiği doğru olsa da" -başımı yana eğdim, vücudunu hızlı ve soğuk bir şekilde taradım- "Eminim ambalaj kağıdımın altında sunabileceğim her şey bu gece senin çirkin sözlerinden daha değerlidir."

Omurgamı dikleştirdim, çenemi yukarı kaldırdım ve uzaklaştım. Önümdeki duvar aynasından Tess'in arkamda durduğunu görebiliyordum. Ağzı açık, yüzü solgun, kalbi paramparça. Banyoya doğru ilerleyişimi izledi. Sırada bekledim, telefonumu çıkardım ve Karlie'ye mesaj attım.

Grace: Tess Davis, West'in yaralarını yüzünden kendini kötü hissettiği için benimle birlikte olduğunu ima etti.

Karlie: Doğru. Çünkü St. Claire hayır işlerine çok önem verir. Ne salak ama.

Kendimi savunmak hiç de fena hissettirmiyordu.

Sırada bekledikten on dakika sonra nihayet sıra bana gelmişti. Tuvaletin kapısı nihayet açıldı, iki kıkırdayan kız dışarı fırladı, burunlarını ovalayıp kokladılar. Tam kapıyı kapatacaktım ki arkamdan bir kol kapıyı zorlayarak açtı.

"Hayatta olmaz, Jose. Sen de herkes gibi sırada bekleyeceksin-" Kolu çektiğimde, iri, karanlık bir figür beni banyoya itti ve kapıyı yumuşak bir klik sesiyle arkamızdan kilitledi.

Geriye doğru tökezledim ve sırtım lavaboya çarparak kule gibi yükselen adamla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Tanrı , West. Hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu?"

"Bir şeyler çağırıştırıyor. Dayak için başka bir kelime, değil mi?" Beni lavaboya doğru sıkıştırdı. Ellerim arkamdaki lavaboya gitti. Kalbim olimpiyat seviyesinde akrobasi yapıyordu. Göğsü benimkiyle aynı hizadaydı, gözleri kapüşonlu, karanlık ve arzu doluydu.

"Seni arıyordum." Nefesi yüzümü okşadı. Elma şekeri, talaş ve bana dokunmadan beni yok edebilecek bir adam.

"Max'le işinizin bitmediğini düşündüm ve tuvalete gitmek için izin istedim."

Buranın gerçekten de pudra dolu olduğundan emindim ama kadınların makyaj malzemesi olarak kullandıklarından değil.

"Ona söyledin mi?" Nefes nefese sordum. Başını salladı ve nasırlı elleriyle kalçalarımın arkasını kavradı.

"Kalbini ve muhtemelen banka hesabını kırdım ama yaptım. Tess berbat görünüyor." Dar beline sarmak için bacaklarımı yukarı kaldırırken ağzı benimkine karşı alaycı bir şekilde çırpındı. "Buraya gelirken beni yakalamaya çalıştı, sevişip sevişmediğimizi sordu."

"Öyle mi yaptı?" Dudaklarımın büzüldüğünü hissettim.

"Ona ne söyledin?" "Lanet olası işine bakmasını."

"Ne cevap verdi?"

"İçin yeterince uzun kalmadım." Burnu boynumun kenarına değdi, ağzı tenimde gezindi.

"Bana acıdığını ima etti," diye açıkladım, öpücüklerinin her birinin içimde açtığı zevk şeritlerini görmezden gelerek. "Kendini asla bu pozisyona düşürmeyeceğini söyledi. Ona dizlerinin üzerinde olmanın en sevdiği pozisyon olduğundan emin olduğumu söyledim."

West başını geriye attı ve alçak, vahşi baritonuyla güldü. "Güzel pençeler, bebeğim. Onları sırtımda hissetmek için sabırsızlanıyorum."

"Bir annenin bile sevmeyeceği bir yüze sahip olabilirim, ama iş dağıtmaya gelince, Tess Davis'in benden aşağı kalır yanı yok."

Kahkahaları kulaklarımda çınlıyor, etrafımızdaki duvarlarda yankılanıyordu.

"Bok gibi seksisin Tex, ama o akıllı ağzın var ya." Yüzümü kavradı ve küçük bir öpücük kondurdu. "Bir gün başını belaya sokacak. Kefaret olarak sikime dolasan iyi olur."

Top şapkamı lavaboya fırlattı, alnımdan burnuma ve çeneme doğru bir yol yaladı. Tüylerim diken diken oldu, kıkırdadım ve onu uzaklaştırdım.

"Makyaja dikkat et, St. Claire. Ayrıca, bana ne yapıyorsun?"

"Sana ne olduğumuzu gösteriyorum." Sesi gerginleşti. Dili boynumdan aşağı yuvarlandı ve ardında lezzetli bir ürperti bıraktı. Güneye doğru inmeye devam ederken dişleri elbisemin yakasını sıyırdı, dizlerinin üzerine çöktü, sert pençeleri belimi kavradı ve beni yerime kilitledi. Yüzü kasıklarımın paralel olduğunda küçük bir inilti çıkardım. Mini elbisemin eteklerini okşadı ve göbeğimin etrafında toplanacak şekilde yukarı kaldırdı. Beyaz pamuklu külotum sıırıslıkladı ve havayı dolduran kendi uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyordum. Kumaşın üzerinden merkezimi öptü ve

gözlerini dikti ve uzun, aç bir nefes çekti. Seksimin içine doğru inledi. Vücudumdaki her kemik beklentiyle sarsıldı.

"Merhaba, Grace'in amcığı. Benim. West. Tekrar karşılaştık."

Gözlerim yuvalarından fırladı ve başının tepesine baktım. "Aslında henüz yüz yüze tanışmadık. Genelde ayak işlerine bakan adamımı yolunuzda. Onu tanıyor olabilirsin - uzun boylu, kalın, yanında bir çift fındık var?"

Gülmemeye çalışarak dudağımı ısırđım. Hiç istifini bozmadan devam etti.

"Ama konuşmamız gereken acil bir konu var, o yüzden konuşmalıyız. Külotu çıkarmamızın sakıncası var mı?"

Alt dudaklarım ona cevap veremeyince kaşlarını oynatarak başını kaldırdı.

Başımı salladım. "Bu çok tuhaf ama bu işin nereye varacağını görmek beni heyecanlandırıyor."

İç çamaşırımı aşağı kaydıldı, ağzını kıvrımlarımın arasına getirdi ve ıslak bir yalamayla onları ayırdı. Sıcak bir zevk dalgası omurgamdan yukarı fırladı ve bir yumruğumla buruşuk saçlarını sıyırdım, diğer yumruğumla kendimi dik tutmak için lavaboya daha sıkı tutundum.

"Tanrım."

"Pekala, Grace'in kediciğı, işte anlaşma. Sahibiniz birbirimize karşı ne hissettiğimizden emin değil ve son zamanlarda bunu pek de belli etmeden ima ediyordu, ben de onu bir partiye götürdüm. Sonra ne oldu biliyor musun?"

Seksimin ona cevap vermesini beklemek yerine, dilinin ucunu klitorisimin etrafında dolaştırmak için kullandı, kıvrımlarımı açmak için parmaklarını kullandı, bir parmağını içime daldırmadan önce açıklığımlı okşadı. Kalçalarım sarsıldı ve dudaklarımdan tanımadığım bir ses döküldü.

Banyo kapısı ani bir vuruşla sarsıldı. "Hey. Çıkın oradan, pislikler. İşemek istiyorum!"

West diğer taraftaki kişiyi görmezden geldi, klitorisimi emdi, beni parmaklarken dudaklarıyla tembelce pompaladı. Dizlerim büküldü ve bacaklarımdan birini omzunun üzerinden atarak kalçalarım ağı verdi, böylece parmakları içimdeki derin, hassas bir noktaya çarptı.

Deli gibi nefes aldım, başımı geriye attım, ağzım açık kaldı. "Oh, Tanrım."

Aniden durduğunda, parmağını benden çıkardığında ve sanki dünyada umurunda değilmiş gibi amımın uzunluğunu yavaşça yaladığında, kendimi uçurumun kenarından devrilip büyük O'ya çarptığımı hissedebiliyordum.

"Her neyse," diye devam etti, "dediğim gibi, Grace aramızdaki ilişkinin gerçek olduğundan emin değil. Sence ona ciddi olduğumu göstermek için ne yapmalıyım?"

Bana bakması için saçından çekiştirdim, hırladım. "Gelmesini sağla."

"Artık üçüncü şahıs kullanıyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Yenilmek sana IQ puanı kaybettiriyor mu Teksas?"

"Benimle alay etmeye devam edersen, kafanı kaybedeceksin!"

Dişlerimi gösterdim. Kapı tekrar tıkırdadı. "Tanrım, aç kapıyı!"

West'in dudakları tekrar klitorisimin etrafına dolandı ve parmağını içime daha hızlı pompaladı. Milyonlarca parçaya bölündüm, spazmlar vücudumda aşağı yukarı koşarken ağıladım, her santimim yanıyordu.

West, doruk noktam azalınca kadar bacaklarımın arasındaki dudaklara yapışmaya devam etti. Külotumu yukarı sıyırdı, sonra iç çamaşırımın içinden merkezimi tekrar öptü, bu hareketi bir gülümseme ve bir okşamayla süsledi.

"İyi konuşmaydı. Bir dahaki sefere Grace'le bir sorunumuz olduğunda doğrudan sana geleceğim."

Ayağa kalktı, elimi tuttu ve beni kucakladı. Kollarında titriyordum ve nedenini bile bilmiyordum. Olanlarla ilgili bir şey benim için duygusaldı. Belki de West bana normalde kadınlarla yatmadığını söylediği içindi. Bu onun için bir şey ifade ediyordu. Başımı omzuna gömdüm.

"Şu anda ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye mırıldandı saçlarıma. "Ne?"

"Kız arkadaşım. Şu anda kız arkadaşımı becermek istiyorum. Hazır mısın?"

"Ben hazır doğdum."

West dışarı çıktı, parlayan ağzını ön koluyla silerken kapının diğer tarafındaki şaşkın adama kayıtsız bir gülümseme attı.

"Üzgünüm, tatlım. Tamponlar alt çekmecede. Hepsi senin." Alaycı bir tavırla açık kapıyı işaret etti.

Ben de arkasından gittim ve Ducati Christina'ya doğru adeta sıçrayarak yola koyulduk.

Chapter Sixteen

Batı

Üzgünüm, kardeşim. Shaun dövüşün hala devam ettiğini söyledi.

Elimden gelen her şeyi denedim. Yemin ederim.

Max: Finansal darbeyi üstlenip telafi edersen seni serbest bırakacağını söyledi. İlgileniyor musun?

Bu da *sikiş* kelimesine bambaşka, daha az zevkli bir anlam kazandırdı.

Grace'le takılmadan önce Kade Appleton'la kavga etmeyi kabul etmiştim. Şimdi onun kışını sakinleştirmek (ve muhtemelen kendimi hayatta tutmak) için bu işten çekilmek istediğimde, birkaç hafta önce Max'e dikte ettiğim tüm kuralları kabul eden Appleton beni çağırdı ve bir ultimatomla pazarlık masasına geri döndü: kayıpları öde ya da dövüş.

Sorduğu şeylerin hiçbiri mantıklı değildi. Henüz hiç bilet satmadığımız için sıfır para kaybetmiştik. Dövüşü resmi olarak duyurmamıştık bile. Yine de Appleton ve menajerini ikna etmek, bir kurbağaya lineer cebir öğretmeye çalışmak gibiydi.

Batıya: Ona cehenneme gitmesini söyle.

Yemek kamyonunda telefonumu arka cebime soktum. Kavga giderek yaklaşıyordu ve Grace'e neler konusunda yalan söylemek istemiyordum ama o piç kurusuna sahip olmadığım parayla ödeme yapmayacağımdan da emindim.

"Neyin var senin?" Kız arkadaşım kolumu ovuşturarak bana çarpık bir gülümseme attı. Geceyi kapatmak üzereydik. Şapkasına bir öpücük kondurdum.

"Hiçbir şey. Sadece Max, Max'liğini yapıyor. Marla büyükannemle birkaç dakika daha kalabilir mi? Eve gitmeden önce bir şeyler atıştırmak istiyorum."

Eve. Bu noktada yarı yarıya Grace ile yaşıyordum. Neyse ki East kampüsteki diğer kadınlara aletini daldırmakla meşgul olduğu için benim yokluğumu umursamıyordu. Onu Reign'in partisinde zar zor görmüştüm. Teksas'ı oturtup kavgayla ilgili olanları ona anlatmam gerekiyordu, araya kimse girmeden.

"Kontrol edeceğim." Açık pencereden buzdolabına doğru ilerledi, bazı kapları yerine koydu. Karanlıkta bir hareket fark ettiğimde camı indirmek için eğilmiştim. Siyah kar maskelerinin arkasından parıldayan iki çift göz bana bakıyordu.

Erkek.

Büyük

.
Ve lanet olası tehditkar.

Horoz geri çekilirken silahın yumuşak tıkırtısını duydum.

"Kapının kilidini aç" - soğuk namlu çıplak bileğime bastırdı

-"Tabii değerli kolunuzun kopmasını istemiyorsanız."

Maske sesi boğuyordu ama emir açıktı.

Ellerimi havaya kaldırarak bir adım geri çekildim. Kafalarını birbirine çarpma arzusu çok güçlüydü.

"Sana parayı pencereden uzatacağım," dedim sakın bir sesle.

Kıçını da sonra, kim olduğunu anladığımda.

Grace çevremde kaskatı , nefesi kesildi.

"Yalnız olmadığınızı biliyoruz. Aç şu lanet kapıyı," dedi adam.

"Para istiyorsan, buyur. Kıza ulaşmak istiyorsan, benim aracılığım ile ulaşacaksın. Dostça bir tavsiye - bundan hoşlanmayacaksın," diye tısladım.

Teksas orada değilmiş gibi davranmanın bir anlamı .

Adam silahını kaldırdı ve bir el ateş etti. Omzumu sıyırdı ve sakız gibi kamyonun metal tavanına saplandı. Adrenalin damarlarımda pompalandı ve parmaklarım harekete geçmek için kaşındı. Tahrik edildiğimde bir bok yapmamak benim DNA'mda yoktu.

Şansım olsa onları bitirecektim. "*Kilidi aç. Kilidi.*

Tanrım. Lanet. Kapı."

Grace kanı gördü ve haykırarak kapıya koştu ve titreyen parmaklarıyla kilidi açtı.

Siktir, bebeğim. Hayır.

Maskeli adamlar vakit kaybetmedi. Karavanın içine dalıp, delinmemiş her şeyi ters yüz ettiler. Grace'i arkamdan ittim. Cebinden telefonunu çıkardı. Ben bir numaralı pisliği hallederken, iki numaralı pislik telefonu elinden aldı ve sürücü koltuğuna fırlattı. İki numaralı pislik sonra doğruca bana yöneldi. de kasaya doğru bir hareket yapmadı.

Saldırganım bir yumruk atmaya çalıştı. Ondan kaçtım, çömeldim. Gövdesine cehennemden bir yumruk gönderdim. Kaburgasının kırılma sesi havayı doldurdu. İkiye katlandı, kar maskesinden salyalar akıyordu.

"Orospu çocuğu!"

Arkadaşını gömleğinin yakasından yakaladım ve Grace'den uzağa, karavanın karşısına fırlattım. Kamyonun içinde çok fazla insan vardı. Ama fırlattığım adamın silahı olduğunu biliyordum. Üzerine atıldım, silahı elinden aldım ve pencereden dışarı fırlattım. Yumruğumu kaldırdım, ışıklarını söndürmek üzereydim ki arkadaş beni gömleğimin arkasından yakaladı ve buzdolabına çarptı. İkisi de ayağa kalkıp beni yere attılar ve kaburgalarımı, omuzlarıma ve kafama tekme atmaya başladılar.

Texas'ın çığlığı kulaklarımı delip geçti. Bana büyükannesinin çığlığı sayesinde Samsonlu gücünü bulup karşı koyduğunu söylediği anı hatırladım.

Onlardan birinin üzerine atladı ve onu benden uzaklaştırmaya çalıştı. "Onu rahat bırakın!"

Neden lanet parayı alıp gitmediler? Ama cevap açıktı, buraya para için gelmemişlerdi. *Benim* için buradaydılar.

Adamlardan birinin bacağını yüzüme çarpmak üzereyken yakaladım ve onu da kendimle birlikte aşağı çektim. Yukarı tırmanmak için mücadele etti ve ben de bu fırsatı onu kalçalarımla desteklemek için kullandım. Bir kutu kuru fasulye aldım ve yüzüne çarptım. Burnu bir patlamayla kırıldı.

Çatlak.

Sonra alnına vurdum ve kar maskesinin kanla ıslanmasını izledim.

Çatlak.

Sonra, teneke kutuyu ağzına vurdum ve dişlerinin kırıldığını duydum. Kısa süre sonra teneke kutuyla yüzüne öyle bir vurdum ki, maskenin arkasında kan gölünden başka bir şey olmadığından emindim. Tek gördüğüm kırmızıydı.

-Ve değer verdiğim birine zarar verme tehdidi.

Bir daha olmaz, piçler. Bir daha asla.

Birlikte geldiği adam acı içinde inleyerek karavandan çıkmaya çalışıyordu. Uzaklarda bir yerde Teksas'ın histerik bir şekilde bağırıldığını duydum. Önce benim yaralanmama üzüldüğünü sandım ama sonra sesi daha da keskinleşti.

"Onu öldürüyorsun! West, dur! Lütfen! Tanrım, durdur şunu!"

Kolları boynuma dolandı ve beni o piçten uzaklaştırdı. Üstüme yığıldı, alnı benimkine yapıştı. Saçlarımız terden birbirine karışmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ayağa kalktım ve onu kucaklayıp şapkasını öptüm.

Korktuğunu biliyordum ve bunun en büyük nedenlerinden biri de benim verdiğim tepkiydi. Altımdaki adam baygındı -belki de ölmüştü- kendi kanından oluşan bir göletin içinde yatıyordu. Diğer adam homurdanıyor, telefonuna uzanıyordu.

Burnunun ucunu öptüm.

"Bana bir saniye ver."

Arkamı döndüm ve inleyen saldırgana doğru yürüdüm, botumu telefonunun etrafındaki parmaklarının üzerine bastırdım ve çıtladıklarını duydum. Feryat etti. Yüzündeki kar maskesini tek seferde yırttım. İki kahverengi göz bana göz kırptı. Adamı tanıdım. Kavga ettiğimiz gece Appleton'ın yanındaydı.

Diğer adamın maskesini çıkarmak Grace'i daha da korkutmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Kim olduklarını ve buraya neden geldiklerini zaten biliyordum.

Adamın her yeri titriyor, dişleri takırdıyordu. Öne doğru eğildim ve kulağına fısıldadım: "Patronuna selamımı söyle, lanet arkadaşını da yanına al ve bir daha asla geri dönme."

Kar maskesini yüzüne fırlattım ve Grace'e dönerek defolup gitmeleri için onlara zaman . Polisi aradığında onların burada olması

-ve şüphesiz bunu yapacaktı- bana hiçbir faydası olmayacaktı. Hâlâ hazırlandığım dövüş de dahil olmak üzere, son derece yasadışı eylemler listemi ortaya çıkarın.

Grace kollarımda debeleniyordu. "Bekle, telefonumu alayım. İhtiyacım var..."

Ona daha sıkı sarıldım. "Önce sakinleşmen gerek."

Aptal Bir, Aptal İki'yi karanlığa doğru taşıdı, çakıl taşları üzerindeki dengesiz tökezlemeleri yarın sabah ikisinin de koltuk değnekleriyle dolaşacakları gerçeğini ele veriyordu.

"Polisi aramalıyız." Grace kaşlarını çattı, elime karşı koymaya çalıştı.

"Emin misin?" Kaçmalarına izin vererek biraz daha zaman kazandım. "Tek kuruş bile almadılar."

"Şaka mı yapıyorsun? Polislere söylemeliyiz. Ya da en azından Bayan Contreras ve Karlie'ye götürüp bu konuda ne yapmak istediklerine bakmalıyız. Şu haline bak. Haşat olmuşsun."

"Bebeğim." Elini aldım. Zemin kanla kayganlaşmıştı. Burayı temizlemek çok zor olacaktı. "Onlar sadece bela arayan birkaç serseriydi."

"*Silahları* vardı, West."

"Kullanmadılar."

"Omzundan vurdular."

Omzuma baktım ve hasarı görmek için yakamı çektim. Derim kırmızı ve kızgındı ama tahminimce kurşun etimi doğru dürüst sıyırmamıştı bile. Sadece sıcaktı.

"Ben iyiyim."

"Bunu ciddiye almıyorsun. Bu konuda benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" Gözlerini bana dikti.

Appleton ve yaptıkları hakkında ne kadar çok şey bilirse, o kadar çok işin içine giriyordu. Ve bu işe karışamazdı. Bu benim düzeltmem gereken bir şeydi. Şu itibaren Grace ile olan ilişkiyi daha da gizli tutacaktım. Hem benim akıl sağlığım hem de onun güvenliği için.

Dövüşü iptal etmek artık bir seçenek değildi ama Appleton onun varlığından haberdar olmadığı sürece ona zarar veremezdi.

Bu işi sonuna kadar götürecek, o ahmağı dövecek, parayı alacak ve onu bir daha dönmemek üzere hayatımdan çıkaracaktım.

"Haklısın. Karlie ve Bayan Contreras'a söyleyelim. Bilmeleri gerek." Ben bunu söylediğimde piçler çoktan gitmişti.

Sadece anlambilimseldi.

Ama bu bana daha fazla zaman kazandırdı.

Birkaç saat sonra Grace'in odasındaydım, yeni duş almıştım. Texas'ın büyükannesi için duşa koyduğu tahta sandalye bu gece çok işe yaramıştı. Suyun kavurucu iğneleri etime çarptığında vücudumdaki her kas acı içinde çığlık attı.

Bal, şampuan ve onun saf, eşsiz kokusu gibi kokan yatağına yarı çıplak uzandım ve grup sohbetinde Reign ve East'e mesaj attım. Max'i eklemenin bir anlamı yoktu. Enayi, Armageddon sırasında bir paket Skittles kadar yardımcı oluyordu.

Doğu: Bu Appleton. Tabii ki bu işin arkasında o var. Bu tür bir operasyonun her yerinde onun adı var. Sana ilk dövüşü kabul etmemeni söylemiştim, @West.

Misilleme yapmadan duramazsın. Zayıf görüneceksin. Doğu:

@Reign kafan mı güzel?

Reign: Tabii ki kafam iyi. Sezon dışındayız. Bu nasıl bir soru böyle?

Doğu: Neden ayıyı dürtüyorsunuz?

Reign: Çünkü çoktan uyandı ve aletini West'in karısına sokmaya çalıştı.

Reign: (Burada yorum yapıyorum, West. Kimse Grace'in içine sikini sokmaya çalışmıyor. Bugünlerde fevkalade korkak olduğun için açıklayayım dedim).

Doğrudan Kade Appleton'ın evine gitmek ve lanet olası yüzü de dahil olmak üzere gördüğüm her şeyi parçalamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Ne olduysa oldu, ön bahçesine bile giremedim. Bir bok yapamazdım. Başımı eğip Grace'in sır olarak kalmasını sağlamam gerekiyordu.

Çünkü Grace benim zayıflığımdı.

Ve Appleton başkalarının zayıflıklarından yararlanarak başarılı oldu.

Batıya: Misilleme yok. Bana ringde cevap verecek. Bu da bana Grace'in Appleton'la olan kavgayı bilmemesi gerektiğini hatırlatıyor.

Bunu ondan nasıl saklayabilirsin? Bir günde tükenecek.

Doğu: Arkadaşın haksız değil, Westie.

West: Tarih yaklaştıkça ona söylerim. Onun bir sürü işi var. Bu konuda da endişelenmesine gerek yok.

Savannah'ya bakıcı bulmak ve bir dönem sınıfta kalma ihtimali arasında Teksas'ın benim için endişelenmesine gerek yoktu. Planım kavgadan bir gün önce bunu ona söylemekti. Kurtulmaya çalışmış olsam da neden bunu yapmak zorunda olduğumu açıklayacak ve her şeyin yirmi dört saatten kısa bir süre içinde biteceğini garanti edecektim. Böylece benim için haftalarca değil, bir gün boyunca endişelenecekti.

Doğuy'a: Max'e bilet satışını gizli tutmasını söyleyeceğim.

West: Teşekkür ederim. Tess ile işler nasıl gidiyor, @Reign?

Gitmiyor. Onun kadın ereksiyonu hala sana doğru yönelmiş durumda. Doğuy: Kendine gelecektir.

Reign: Ve yüzümde.

Doğuya: Amin.

Tex'e yaptığı şirretlikten sonra Tess'in bir numaralı hayranı değildim ama Reign'le takılmasını destekliyordum. O aptalın kucağına ne kadar çabuk düşerse, Tex'i o kadar az rahatsız ederdi.

Doğuy: Yakın zamanda ailenle konuştun mu,

@West? Batı: Olumsuz.

Doğuy: Sen en kötüsüsün.

West: Ama ben en kötüsü olmakta en iyisiyim.

Grace duştan çıktıktan sonra sarı saçlarını havluyla kurulayarak odaya girdiğinde onlara yeni morluk ve yaralarımın birkaç fotoğrafını göndermişim. Yüzü her zamanki gibi makyaj doluydu. Bir süredir bu hatunla birlikteydim ve hâlâ fondötenin altında nasıl görüldüğünü tam olarak bilmiyordum.

Hâlâ korkuyordu ama Bayan Contreras'ı arayıp olanları anlattığımızdan beri oldukça sakinleşmişti. Hemen eve gönderilmeden önce saçma sapan bir ifade vermek için polislerin gelmesini beklemek zorunda kaldık. Bayan Contreras da oradaydı. Şerif Jones'la birlikte resmi bir rapor hazırlamak için karakola gitti.

Texas yanıma yığıldı ve yaralı omzumu öptü. Onu kolumun altına aldım ve boynuna yumuşak bir ısırık verdim.

Gözlerini kapattı, küçük nefesleri çene çizgimi gıdıklıyordu. Parmakları iç pazumdaki dövmenin etrafında daireler çiziyordu.

"Kime mesaj atıyordun?"

"East ve Reign."

Boğazını temizledi. "Bu kadar mı?"

"Başka kim olabilir ki?" Benim pek de sosyal bir kelebek olmadığımı anlamamış mıydı?

"Tess?" diye sordu sessizce.

Yüzündeki altın sarısı saçları okşayarak homurdandım. Bir meleğe o kadar çok benziyordu ki, bazen kanatları olmadığından emin olmak için elimi çıplak sırtında gezdirmek istiyordum.

"Yeşil sana çok yakışıyor, Tex."

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?" Başını kolumun altına sıkıştırmış, sanki bir kemanmışım gibi parmaklarıyla saçlarımı tıngırdatıyordu.

Tabii ki hatırladım. Tess'le girdiğim iddiayı kaybettiğim ve herkese içki ve taco ısmarladığım geceydi. Tess ve ben o gece muhtemelen samimi görünmüştük. Onu Ducati'nin üzerine yatırıp hurdalıkta çiğ çiğ siktığım ve boyaya dikkat etmesi için havladığım geceydi. Birbirimize karşı soğuk olmamız mantıklıydı. Erkekler böyle çalışırdı - sikmek istediğimiz kızlara iyi davranırdık, onları sikene kadar.

Tess'in jimnastikçi kıcını simit gibi bükttükten sonraki sabah, onu eve bıraktım ve numarasından kurtuldum. İş görüşmesi için yemek kamyonuna uğrayacak kadar kabaydım, pozisyonun alınmadığından emin olmak için.

"Hayal meyal," diye yalan söyledim, çünkü o gecedен hatırladığım şeylerin çoğunun Tess'i değil Grace'i içerdiğini itiraf etmek acınası bir durumdu. "Neden?"

"Tess sana hizmet ederken pazundaki dövmenin ne anlama geldiğini sordu."

Kalbim bir an için durdu. Dikkatli ve kararlı bir şekilde ilerledi.

"Dövme ne anlama geliyor, West?"

Ona söylemem gerektiğini biliyordum. , Tess'le aynı kategoride olduklarını düşünecekti. Ama değillerdi. Tess tek gecelik bir ilişkiydi, Grace ise... Grace her gece yatılan biriydi. Bir kız arkadaş. Uzun zamandır benim için bir anlam ifade eden ilk kızdı. Bunu bilmeliydi.

"A, Aubrey'i temsil ediyor. Küçük kız kardeşim."

"Tek çocuk olduğunu söylemiştin." Gözlerinin çırpınarak açıldığını, kirpiklerinin küçük kelekler gibi göğsümün yan tarafında uçuştüğünü hissettim.

Nefesimi içime çektim. "Hayır. Kardeşim yok dedim. Ve yok. Altı yaşındayken öldü. Ben o zaman on yedi yaşındaydım."

"Oh." Etrafımızdaki sessizlik o kadar yüksekti ki, sırf dışarıdaki cırcır böceklerini duyabilmek için çıplak ellerimle duvarları yıkmak istedim. "Çok özür dilerim."

Buna ne diyebilirim ki? *Teşekkür mü edeyim?* Bana yardım etmeyen insanlara teşekkür etmekten nefret ederdim. Kaybım için üzgün olmak Aubrey'i geri getirmedi.

"Nasıl?" diye sordu.

yarılan dudağımın yeniden açıldığını hissettim. "Araba kazası."

"Sen de mi ...?"

"Hayır," diye tersledim. Onun ölümünün açtığı yara, deşemeyeceğim kadar acıydı. "Al işte, Tex. Senin bildiğin ama Tess'in bilmediği bir şey. Kimse bilmiyor. East dışında. Artık bu konuda konuşmayı bırakabilir miyiz?"

Cevap vermedi. Haklı olarak. Yine huysuz bir *sonovabitch* oluyordum.

Aramızda on dakikalık bir sessizlik oldu. Aub konusunu bir daha açmamasını umuyordum ama büyük olasılıkla açacağını da biliyordum.

"İyi misin?" Sonunda, onun tatlı uykusuna teslim hissettiğimde .

"Evet."

Yalan olduğunu
biliyordum. Yine
de aldım.

Grace

Aubrey için A.

Anarşi ya da pislik ya da sadece arkadaş olduğumuz gecelerde, inanılmaz derecede gizemli West St. Claire'i okumaya çalışırken tahmin ettiğim şeylerden herhangi biri anlamına gelmiyordu.

Aubrey. Ne güzel bir isim. Parçalar nihayet yerine oturuyor ve ortaya son derece trajik bir tablo çıkıyordu.

West bir insanın yaşayabileceği en büyük kayıplardan birini yaşamıştı. Ailesi kızlarını kaybetmenin, muhtemelen kaza sırasında arabada olmanın, hatta muhtemelen kazanın meydana gelmesinin *nedeni* olmanın üzüntüsünü yaşıyordu.

West onlara finansal olarak yardım etmeye çalışıyordu ama Aubrey'nin ölümü için onları hâlâ affetmemiştir.

Evet. Olan buydu.

O gece erkek arkadaşına daha sıkı sarıldım.

Onu kalbimin her parçasıyla seviyorum... ve biraz daha fazlasıyla.

Chapter Seventeen

Grace

"Profesör McGraw sizi ofisinde istiyor. Pronto."

Lauren, nam-ı diğer Blanche, sabah ilk iş olarak beni kamyonetimin yanında karşıladı. Sesi kısıktı, sanki bütün bir ayı günde on yedi paket sigara içerek geçirmiş gibiydi; ayaklarımızın altındaki beton tıslayıp cızırdasa da boynuna bir eşarp sarmıştı. Chevy'mden sallana sallana çıkıp doğruca Profesör McGraw'ın ofisine doğru ilerlerken, "*Tanrım, bu iyi bir şey olamaz*" diye düşündüm.

McGraw ellerini masasının üzerinde kavuşturmuş beni bekliyordu.

"Kefaret istiyorsun Grace Shaw. Bir anka kuşu olmak. Seninle ilgili her şey bunu haykırıyor; çantan, alev yüzüğün, trajedin. Kendini koridorlarda taşıyorsun, mümkün olduğunca az yer kaplıyorsun, değişimin gerçekleşmesini bekliyorsun. Ama bir anka kuşuna dönüşmek için bunun için savaşmanız gerekir. Uçmak için. Bugün senin şanslı günün."

Merakla bir kaşımı kaldırdım. Her konuda çok haklıydı ama okulda insanların bana dikkat ettiğini hiç fark etmemiştim.

Son zamanlarda ürkek bir kuş gibi hissetmeyi bırakmıştım.

"Zavallı Lauren'a ses teli nodülleri teşhisi kondu ve artık yok. Yeni bir Blanche'a ihtiyacımız var ve senin de dönemini kurtaracak bir role ihtiyacın var. Adını resmen yazdım ve Bay Finlay de rolü alman konusunda hemfikir."

Ağzımı açtım ama ben daha bir şey ekleyemeden o başını sallayarak araya girdi.

"Muhtemelen bildiğiniz gibi, Tess Davis bu rolü aktif bir şekilde takip ediyor. Kendisi son derece disiplinli ama bu rol için uzun süredir yarıştığını düşünürsek, eğer rolü ona verirsem, öğrenciler burada bir şeyler elde etmek için zorbalık yapabileceklerini düşünebilirler ve ben buna izin vermeyeceğim. Prömiyere bir aydan az kaldı. Lütfen bana hazırlıksız olduğunu söyleme. Bu replikleri ezbere biliyorsun, uykunda bile ezbere okuyabilirsin. Cruz provalar sırasında sana dikkat ediyordu. Bir süredir Lauren hakkında şüpheleri var. Bildiğiniz gibi, taslakla mücadele etti."

İnsanlar beni fark etmişti. Bu düşünce göğsümde bir şeylerin çiçek açmasına neden oldu.

"Replikleri biliyorum," dedim sessizce, önündeki sandalyeye çökerken tüm bunları sindirmeye çalışıyordum.

Blanche baş roldü. Altın fırsat.

Bisküvinin özü.

Sömestrimi kurtarabilirim. Muhtemelen başarılı olurum. Tam bir felaketten başka her şey notum için harikalar yaratacaktı. Şapkam olmadan sahneye çıkma düşüncesi beni ürpertti... ama yine de korkutmadı.

Bunu daha önce de yapmıştım. Şapkamı çıkarmıştım. West'e teşekkürler.

Aslında onlarca kez.

Bunu yapabilirim.

Bunun farkına varmak neredeyse nefesimi kesiyordu. Blanche'ı çok iyi canlandırabilirdim. Oyunu o kadar çok okumuştum ki, her uykuya daldığımda beynimden en sevdiğim replikler dökülüyordu. Rüyalarımda, eski ben -yara izleri olmayan ben- o sahnede Marlon Brando'nun yanında oynuyordum.

Bunu yapacaktım.

Yılımı kurtaracak ve sahne korkumu yenecektim.

"Bir şey söyle." McGraw başını eğdi ve bana göz kırptı. "Bu sessizlik hoşuma gitmiyor. Bayan McCarthy'nin yerine geçecek misin, geçmeyecek misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kocaman bir gülümsemeyi ısırdım. "Benim için onurdur Profesör McGraw."

"Ah, sonunda!" Kırmızı dudakları kalbime diken anaç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve böylece anka kuşu yükseliyor!"

Profesör McGraw ile bir saat sonra Cruz Finlay oyunun tüm oyuncularını Lawrence Hall'daki prova odasında toplayarak resmi duyuruyu yaptı. Lauren yanımda durmuş, suratını asarak eşarbının iplerini inceliyordu. Profesör McGraw, Lauren'ın şu ana kadar yaptığı çalışmaların genel dönem puanına ekleneceğini ve yine de geçeceğini söylemişti ki bu beni rahatlatmıştı. Bu fırsatı ne kadar istesem de Lauren'ın başarısız olduğunu görmek istemiyordum.

"Kahretsin! Bu boğazın için çok kötü bir haber, Lo. Sanırım Blanche'ın rolü artık kapılmaya hazır?" Tess, akademik yıl boyunca voodoo bebekleri ve ölüm bakışlarıyla öldürmeye çalıştığı Lauren'ı vurdu
-Özür dileyen bir gülümseme.

"Aslında, hayır." Finlay başındaki bereyi yeniden düzeltti. "Rolü başkası kaptı bile. Hepiniz yeni Blanche-Grace Shaw'a merhaba deyin!"

İnsanlar golf oynayarak Lauren ve benim aramda, duyuruyu kutlamak için resmi izin almak üzere bakıştılar. Başımı eğdim ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

Lauren gözlerini devirdi. "Tanrı aşkına, biraz daha coşkulu olun, millet!" Bana sarıldı ve öne doğru eğilerek kulağıma fısıldadı: "Bunu kesinlikle hak ediyorsun. İlk günden beri bu projeye ne kadar tutkuyla bağlı olduğunu gördüm. Sen olduğun için mutluyum, Shaw."

"Teşekkür ederim."

"Aynen öyle, Grace! Gemide olmana sevindim." Rol arkadaşım Aiden omzumu sıktı.

Çok geçmeden insanlar beni kucaklamak ve tebrik etmek için sıraya girdi. Tess onlardan biri değildi. Buna pek şaşırmadım. Blanche rolünü üstlenmemle ilgili haberler çıkmadan önce bile West ve benimle ilgili mutlu değildi.

West. Ona rolümden bahsetmek için sabırsızlanıyordum. Çok sevinecekti. Karlie de. Ve Büyükanne Savvy ...

Eğer bugün kim olduğumu hatırlarsa.

"Pekala, arka arkaya iki dersim ve bir ağda randevum var. Saat dörtte görüşürüz. Burada olun ve tuhaf olun!" Finlay oyuncularına parmak sallayarak merdivenlerden yukarı çıktı ve gözden kayboldu. Herkes kümeler halinde dışarı çıktı, kendi aralarında sohbet edip gülüşüler.

Başımı kaldırdım ve benim gibi geride kalmış olan Tess ile yüz yüze geldim.

Dudakları büzülmüş, gözleri öfkeyle bulutlanmıştı. Hayal kırıklığı yüzüne lekeli, kırmızı lekeler bırakmıştı.

"Vay canına," diye
nefes aldı. Kibarca
gülümsedim.

"Tebrikler, sanırım. Bunun sizi nereye götüreceğinden emin değilim - bununla herhangi bir Tony Ödülü kazanacak gibi değilsiniz ... bununla ..."

"Yüz mü?" Cümleyi onun için nazikçe tamamladım. "Bana hatırlatıp duruyorsun. Sana bir tavsiyede bulunmama izin ver, Tess. Eğer bir şeyin sonucunu değiştiremiyorsan, bırak gitsin."

"Bunun haksızlık olduğunu düşünüyorum. Çok ... çok bencilce!" Tess ellerini havaya kaldırdı, omuzları çökmüştü. "Tarihsel olarak konuşursak, Blanche'ı oynayacak aktris her zaman bilinmezlikten yükselmiş ve fırlamıştır. Broadway dışı gösterilerden West End'e, okul oyunlarına ve hatta filmlere kadar. *Annem Hakkında Her Şey*'i hiç izlediniz mi?" Başını eğerek bana kuşkulu bir bakış fırlattı. İzlediğimi söyleyemezdim, bu yüzden ona omuz silktim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bütün film, hikayedeki anneyle başlar. Blanche'ı oynayan aktrise aşkıdır. Blanche'a aşkı korkunç bir trajediye yol açar. Blanche sihirlidir. İkonik. Ben o olmak için *doğmuşum*. Ve sen ..." Nefesini içine çekti. Yüzünü avuçlarının içine gömdü ve başını umutsuzca salladı.

"Sen zaten West'i aldın. Bak, anlıyorum. Sen kazandın. O senin. Artık umurumda bile değil. Ama Blanche'ı da alamazsın. Lütfen, Grace. Bu rol benim için olabilir. Pek çok kapıyı açabilir. Senin için, bu

nerede başlayacağını ve biteceğini. Sahneye çıkmak bile istemiyorsun. Seni tanıdığımdan beri bundan kaçırıyorsun. Oyunculuk kariyerinde asla bir şey yapamayacaksın ve istesen bile, hiç şansın yok ..."

Gözlerini benden kaçırdı, yine haddini aştığını biliyordu. Cümlelerin geri kalanını biliyordum. Kasları uzun ve gergin bir şekilde odanın içinde volta atmaya başladı.

"Sana Stella'nın rolünü vereceğim. Seni menajerimle görüştüreceğim. Birbirimize yardım edebiliriz! Evet!" Parmaklarını şıklattı, gülümsüyordu. "Bu harika olacak. Birbirimizin taşlarını tamir edeceğiz. Her zaman senin tarafında olduğumu biliyorsun."

Tess gerçekten de bana karşı aktif olarak kötü davranmadığı için bana büyük bir iyilik yaptığını mı düşünüyordu? Yumruklarımın bedenimin yanında sıkıldığını hissettim.

"Yapamam, Tess. Hayatta, diğer insanların kazanmasına izin vermelisin. Başarısızlık sizi geliştirir ya da yıkar. Bununla ne yapacağın senin seçimin."

Yumruklarımı açtım, çenemi yukarı kaldırarak onun güzel ama acı verici bir şekilde boş yüzünü inceledim.

"Benden her şeyimi alacaksın, ha? Beni kırana kadar durmayacak mısın?" diye mırıldandı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sabrım tükenmişti. "Bütün dünya ayaklarının altında. Sahip olduğum her şey -bu rol, West, hayat- bana senin harcadığının iki katı emekle geldi."

"Aynen öyle!" Tess hayal kırıklığıyla homurdandı ve ellerini yüzümün önünde salladı. "Aynen öyle, Grace. Oyunculuk dünyasında elde edeceğin her şey, mümkün olsa bile, zor kazanılacak. Profesör McGraw'ın sana bu rolü köşeyi dönüp geçmen için verdiği çok açık. Burada kazıklanan benim. Hayatının rolünü kaybeden benim."

En kötüsü de Tess'in içten içe korkunç biri olmadığını bilmemdi. Sadece benim başardığım her şeyi o da başarmak istiyordu. Bu yıla kadar, West ve Blanche olayına kadar, tüm akranlarım arasında bana en iyi davranan oydu.

Ta artık herkes için görünmez olana kadar. Onun rakibi olana kadar.

Ben *kazanana* kadar.

"Tess," diye fısıldadım, gözlerimi kısarak. "Böyle hissettiğin için üzgünüm. Ama seni yatıştırmak için rolümü bırakmayacağım. Ben erkek arkadaşımdan vazgeçmeyeceğim. Umarım aklın gelir ve daha iyi olduğunu anlarsın."

bundan daha iyi." Çenemi ona doğru salladım. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler. Saat dörtte görüşürüz."

Arkamı dönerek uzaklaştım, gözlerini bir tüfeğin merceği gibi sırtımda hissediyordum.

Anka kuşu nihayet küllerinden doğduğunda, görkemli, kırmızı uçlu kanatlarını ağır tozdan kurtardığında neler olacağı konusunda kimse beni uyarmadı.

Yol boyunca savaştacak başka canavarlar ve yaratıklar olacağını.

Özgürlüğüne sahip olmasına rağmen, önünde hala savaşlar vardı.

Ve hepsi kanlı olacaktı.

Chapter Eighteen

Grace

Tess'in üzüldüğü ve Finlay'le her küçük şey için tartıştığı gergin bir provadan sonra -sahnenin ışığı, geç saat, kahve lekeli el yazması ve hatta lanet olası hava ("*Çok sıcak, yarın devam edemez miyiz?*") duygusal olarak tükenmiş bir şekilde pikabıma doğru yola çıktım.

O kadar yorgundum ki, West'e giderek daha da heyecanlandığım rolümle ilgili iyi haberleri mesajla bildirmekle yetindim. Aradığında telefonu açacak gücü kendimde bulamadım. Konuşmanın hak ettiği coşkuyu toplayamadım. Kendime yarın ona sıfırdan yapılmış doyurucu bir sandviç getireceğime ve Profesör McGraw'la olanları uzun uzun anlatacağıma söz verdim.

Evimin önüne park ettim, üst kattaki kargaşanın sesiyle içeri girdim. Sırtım kaskatı kesildi. Marla bağıırıyordu ve ahşap bir kapının ısrarlı tıkırtısı evin içinde yankılanıyordu.

"Aç kapıyı, seni yaşlı yarasa. Bir daha sormayacağım. Şerif Jones'u arayıp bu şeyi söyleyeceğim. Burada kendini gerçekten tehlikeye atıyorsun!"

Tanrım, şimdi ne olacak?

Sırt çantamı sahanlığa bırakıp hızla merdivenleri çıktım. Koridorun köşesini Marla'nın yumruklarını banyo kapısına vurduğunu gördüm, yüzü kızarmış ve saçları dağılmıştı. Yumrukları pembeleşmiş ve şişmişti.

"Savannah!" Kükremesi neredeyse çatıyı havaya uçuracaktı. "Hemen şimdi kapıyı aç!"

Kapının diğer tarafından gelen su sesi kulaklarımı doldurdu.

"Hayır!" Grams'in sesi boş bir kumbaradaki bozuk para gibi çınlıyordu, içi boş ve cırtlaktı. "Artık beni kandıramazsın. Benim tatlı Courtney'mi uyuşturucuya geri çekmek istiyorsun. Açılmayacağım. Sizi tanımıyorum bayan. Eğer bir şey olursa, Şerif Jones'u arayıp *sizi* tutuklatacağım. Burası benim mülküm! Yaşlı olabilirim ama haklarımı bildiğimden eminim."

Büyükannemin Marla'yı tanımadığı ilk ya da beşinci sefer değildi ama ilk kez ona aktif olarak karşı çıkıyordu.

" oluyor?" Elimi omzuna koyarak sordum.

Marla başını sallayarak yüzündeki teri sildi. Bana döndüğünde ağladığını anlayabiliyordum. Gözleri parlak ve şişti.

"Bunu daha fazla yapamam, tatlı turtam. Çok üzgünüm. Yapamam işte. Büyükannen..." Başını salladı ve hıçkırıklara boğulmamak için dudaklarını büzdü. "Durumu iyi değil. Ve onu burada, teşhis konulmadan tutmak ona hiçbir iyilik yapmıyor. Onu huzurevine göndermenin *senin* için uygun olanı yapmakla ilgisi yok tatlım. Bu bencilce bir hareket değil. Keşke bunu anlayabilsen. Bu noktada, onu burada tutarak zavallı kadına kötülük ediyorsun. Artık kendi seçimlerini yapabilecek durumda değil. Aklı başında değil ve yedi gün yirmi dört saat ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir yere ait. Grace..." Boğazı düğümlendi, yaklaşan bir feryat patlamasıyla çenesi sallanıyordu. "Kimse bu işi kabul etmeyecek. Ve bu *senin* kabul etmen gereken bir şey."

Marla'ya hızlıca sarıldım ve onu gönderdim, sonra kapıyı yumruklamak için kollarımı yukarı kaldırdım.

Su kapı aralığından sızmaya başlamıştı. FİLA'larımın altından kayarak koridora doğru ilerleyen ince su tabakasını izlerken nefesim kesildi. Küveti mi dolduruyordu?

Marla'yı dışarıda kilitlemeyi nasıl başardığını bilmiyordum. Orada yalnız olmaması gerekiyordu. Asla.

Dışarıdan seçilebilen kapı kollarını değiştirmen gerekiyordu, diye içimden bir ses öfkeleni. *Kendine sürekli büyükannemin bu kadar pervasız olamayacağını söylüyordun. Bu kadar tehlikeli bir şey yapamayacağını. Onun hakkında kendine söylediğin bir yalan daha.*

"Büyükanne," diye seslendim en yumuşak sesimle. "Benim, Gracie-Mae, torunun. Lütfen kapıyı aç da sana yardım edebileyim."

"Gracie kim?" diye sordu kuşkulu bir öfkeyle. "Gracie-Mae diye birini tanımıyorum. Sahip olduğum tek aile Freddie ve Courtney, onun da başı dertte çünkü senin gibi ayak takımı ona uyuşturucu satmaya çalışıyor. Ama artık bunun olmasına izin vermeyeceğim. Artık bitecek. Değil mi Courtney, bebeğim?"

Kiminle konuşuyordu?

Tanrım, ne kadar kötüydü?

Ama ben bu sorunun cevabını zaten biliyordum. Sadece öyle değilmiş gibi davrandım.

Kapının kolunu tutup salladım. Bu işe yaramayınca avuçlarımı çaresizce tahtaya vurdum.

Su akmaya devam etti, şimdi merdivenlerden aşağı kayıyordu. Tıpkı yangın gecesi gibi, ama tersine. Boğulacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim. West'i ya da Şerif Jones'u arasam bile, onlar buraya gelene kadar kötü bir şey olacağından korkuyordum.

"İçeri geliyorum!" Omzumu kapıya doğru eğerek ve bir adım geri atarak anons ettim. Toplayabildiğim tüm momentumu kullandım ve omzumun yan tarafıyla kapıya .

Muhtemelen çıkık olması dışında bir şey olmadı.

Saçmalık. Saçmalık. Üçlü saçmalık.

"Büyükanne!" Nefes nefese kapıya vurdum. Cevap yok.

Omzumu tekrar kapıya dayadım, gözlerim yaşlarla dolmuş bir halde kapının kolunu tutmaya çalıştım. El yordamıyla telefonumu çıkardım, kapıyı açma çabalarım devam ederken West'i aradım.

"Tex," diye cevap verdi ilk zil sesinden sonra. "Ne var ne yok?"

"Buraya gelmen gerek. Büyükanne kendini banyoya kilitledi ve su akıyor. *Her yerde* su var West."

"Yola çıkıyorum."

Ayağa kalkarken cüzdanının zincirinin sesini, anahtarlarını toplarken çıkardığı şingirtiyi ve botlarının gevşek zeminde çıkardığı çıtırtıyı duydu.

Çakıl.

"Çok geç kalacağınızdan endişe ediyorum..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Onu asla yalnız bırakmamalıydım. Marla ona tek bakamazdı.

Sonra ne olacak? Üniversiteyi bırakıp hayatınızı perişan ettiğiniz ve çoğu zaman sizi hatırlamayan birine bakmaya mı adamak istiyorsunuz?

Ducati'yi devirdiğini duydum ama kapatmadı. "Banka kartınız yanınızda mı?"

"Ah, kartım yok," diye mırıldandım, yüzüm kızararak.

"Cüzdanında kart var mı? Costco? Sağlık sigortası?"

"Kütüphane kartım var," diye yutkundum.

"Plastik mi?"

"Evet."

"Kapının kilidini açmak için sana yol göstereceğim. Kartı al." "Tamam."

O hoparlördeyken telefonu tutarak aşağıya koştum ve JanSport'umun içinde cüzdanımı aradım. Kütüphane kartını çıkarabilmek için üç kez denemem gerekti, parmaklarım çok fena titriyordu. Tekrar merdivenleri koşarak çıktım ve kendimi banyo kapısının önünde konumlandırımdım. Su zemin kata ulaştığında içimi bir korku kapladı.

West'in duyabiliyordum, rüzgâr esiyordu. Telefonunu kaskının içine sokmuştu, onu onlarca kez gördüğüm gibi.

"mı?" diye sordu.

"Anladım."

"Kartı kapı ile çerçeve arasına, kilidin hemen üstüne kaydır." "

Söyleneni yaptım, nefesim boğazımda düğümlendi.

"Şimdi kartı kapı koluna doğru eğin ve kilit ile çerçeve arasında bükmeye çalışın."

"Hallediyorum."

Kartı ileri geri oynattım, kilidin açılıp kapandığını hissettim ama sonuna kadar değil. Ham sinirlerim vücudumun geri kalanına bir sinyal göndererek beni titretti. Kapının diğer tarafındaki küvette suyun şiddetli şırıltısı kusma isteği uyandırdı. Ve sonra...

Kapı tıkırdadı, kayarak açıldı, sadece bir santim. Elimi üzerine koyup içeri daldım. Büyükannem küvetteydi, tamamen giyinikti, su çene hizasındaydı. Bana baktı, uyanıktı, gözleri bulanıktı.

Beni vurmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Açıldı!" Telefona rahatlamış bir şekilde bağırdım ve cihazı kuru lavaboya bıraktım. Büyükanneime doğru fırladım. Elleri suyla dolu olduğu halde beni uzaklaştırdı. Suyu hemen kapattım.

"Defol buradan, seni şeytanın çocuğu! Evimden defol! Hayatımdan çık!"

Olduğum yerde durdum.

"Yüzüne bak!" diye tısladı. "*Canavar*."

Yüzümü , banyo kapısının kilidini açma çabalarım sırasında bir ara şapkamı attığımı fark ettim. "Şeytan sana dokundu ve şimdi işaretlendin. Hem için hem de dışın çirkin ve lekeli. Buraya Courtney'imi almaya geldin, değil mi?"

"Büyükanne, hayır. Bilmiyorsun-"

"Biliyorum." Sesi alçaktı. Birdenbire ürkütücü bir şekilde sakinleşti. "Grace. *Gracie-Mae*. Tam bir baş belasısın, Gracie. sebebi sendin. Bunu biliyor muydun? Çok . Çok gürültücü, çok mızmız, talepkâr. Seni bana verdiğinde, sana baktım ve tek düşündüğüm kendime haksız bir anlaşma yaptığımdı. Kızım yerine bir torun. Seni hiç istemedim. Onu benden aldın. *Sen*." Titrek bir parmağıyla beni işaret etti, burun delikleri açıldı, dudakları maviye döndü, soğuk suda giderek solgunlaşan teniyle birlikte. Zatürreeye yakalanacaktı ve onu oradan çıkarmam gerekiyordu ama sözlerinin akışını durduramıyordum. "Seni işe yaramaz şeytanın kızı! Tek tesellim, Tanrı'nın benim yerime bu işi çoktan yapmış olması. Seni bu yüzle cezalandırdı. Tüm günahlarının bedelini ödedi!"

Başını tavana doğru eğdi, sanki görünmez bir güneş ışını dokunmuş gibi gülümsedi. Gözlerini kapattı, ağzından acı bir kıkırdama çıktı. "Hepsi senin yaptığını düşünüyor. Hepsi. Küçük sırrımızı kimse bilmiyor Gracie-Mae. O gece ne yaptığımı kimse bilmiyor."

Öldürmek için içeri girmeden önce yüklü bir duraklama oldu.

"Bunu bilerek yaptım. Sigarayı gece içkimin yanına bıraktım ve tutmasına izin verdim. Artık yaşamak istemiyordum. Senin de yaşamayı istemedim."

Vahşi bir çığlık boğazımı yırttı. Yaşlı kadının üzerine atıldım, elbisesinin eteğinden tutup onu küvetten dışarı fırlattım, koridora sürükledim ve kurulamak için odasına götürdüm. Onu bir patates çuvalı gibi yatağının çiçekli çarşaflarına attım, üzerine bir havlu attım ve kuruladım. Benimle mücadele etti ama ben yine de onunla ilgilendim.

Ben ve çirkin yüzüm.

Ben ve ölmüş annem.

Kırık alev halkası tenimi yaktı ve onu yere atıp üzerinde binlerce kez tepinmek istedim. Büyükanne yanıliyordu. Bana hiçbir dilek hakkı vermedi. Sadece bana istenmeyen bir çocuk olduğumu hatırlattı.

Büyükanne Savannah tüm bunlar için beni suçladı. Courtney'nin çöküşü için. Shaw ailesinin onun izinden gitmesi için. Ben büyükanne'nin sırtına yüklenmiş bir sorumluluktum, ölü bir yük, kurtulmak istediği biriydim.

Yatağında güreştik, ben üstteydim, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Omzumda güçlü bir el hissettiğimde onu kurulamayı neredeyse bitirmiştım.

"Git, Tex. Ben

devralıyorum." "Ama

ben..."

"Git."

Arkamı dönüp kaçtım, gözlerinin içine bakmaya ve orada ne olduğunu görmeye cesaret edemedim. Benimle ilgili her şey karmaşık ve cesaret kırıcıydı ve milyonuncu kez, West'in üzerinde yürüdüğü toprağa tapan güzelliklerden herhangi biriyle çok daha iyi bir şeye sahip olabilecekken neden burada kaldığını merak ettim.

Bencilce -ah, çok bencilce- banyonun kapısını kilitledim ve bir adım ötemdeki dolu küveti görmezden gelerek duş aldım. Yerde sıırıslıklam havlular, diş fırçaları ve her yere saçılmış sabunlar vardı.

Kavurucu suyun altında her santimetrekaremi temizlemeye, o berbat günü vücudumdan -çirkin, yaralı yüzüm de dahil olmak üzere- atmaya odaklandım.

Sonra parmak uçlarımda koridora çıktım. Büyükanne'nin kapısının arkasında West'in onu sessizce uyuttuğunu duydum, içimde yersiz bir kıskançlık oku kalbimi parçaladı.

Onun kollarında rahatlayan ben olmalıydım. O benim.

Yaşlı, Alzheimer hastası büyükanne'mle bir kedi kavgası başlatma dürtüsü beni ele geçirmeden önce odama girdim.

Pijamalarımı giydim ve tavana bakarak yatağıma çöktüm. Gözyaşlarım yanaklarımdan özgürce akıyordu. Yıllar sonra ilk kez onları durdurmaya çalışmadım.

Büyükanne'nin yumuşak horultuları koridoru doldurduktan sonra West'in yerde tepinmesini dinledim. Banyoyu temizlediğini duydum, paspaslıyordu.

koridoru ve merdivenleri geçip kahve yapmak için mutfığa iniyor.

Onun yaşadığını, *nefes aldığını*, benim dünyamda benim yanımda var olduğunu dinlemek güven vericiydi. O bir nimetti. Büyükanneyle bu gece tek başıma başa çıkamazdım.

Sonunda merdivenlerden çıktı, iki fincan kahveyi odamın önünde yere bıraktı ve alnını diğer taraftan kapıya dayadı.

Vücut dilini bu kadar iyi bilmem beni korkutuyordu. Evimin etrafında kendini nasıl taşıdığını. Tüm bunları yaparken onu gözümde canlandırabiliyordum.

"Kapıyı aç, Texas."

O anki sersemliğimle makyajımı tazelemeyi unutmuştum. Onunla yüzleşmek istemedim. Hele de telefon açıkken büyükanne'nin hakkımda söylediği tüm çirkin şeyleri duyduğunu biliyorken. Kimsenin beni görmemesi yeterince kötüydü zaten.

Birçok kez kırılmıştım ama hiç bugünkü gibi olmamıştım. Ona cevap vermedim.

"Yüzünü görmek istiyorum."

Sesindeki aciliyet beni ürküttü. Sesi tıkanmış gibiydi, yaşamasını istemediğim bir şeyin eşiğindeydi.

"Tamam. Bana beş ver!" Bacaklarımı yatağımın üzerinde yana doğru salladım. "*Çıplak*."

Makyaj malzemelerimi çıkarmak için masamın yarısına geldiğimde olduğum durdum.

Kit.

Korku, ölümcül bir yılan gibi omurgamdan yukarı doğru süzüldü ve uzunluğunu

Boynum, nefesimi boğuyor.

"Ne sorduğunu bilmiyorsun," dedim kalın bir sesle, sözlerini ona geri fırlatarak. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu bilseydim onu affedemeyeceğimi düşündüğünü hâlâ hatırlıyordum.

"Lanet olsun, dene beni."

"Onu duydun. Ben çirkinim. Şeytanın kızıyım."

"Sen güzelsin. Benim kız arkadaşımsın," diye karşılık verdi.

"Bizi öldürmek istedi..." Yıkıldım, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum, hala odamda amaçsızca duruyordum. Bana cevap vermesi biraz zaman aldı.

"Hayır. Kafası karışık ve kinci idi. Sana zarar vermek istedi. Seni asla öldürmek istemedi. Yangın bir kazaydı."

Ama ikimizin de bunu bilmesine imkân yoktu. İşin gerçeği, bu soruyu akli başında büyükanneme asla soramayacaktım. İlgili herkes için çok acı vericiydi.

Çalışma odamdaki aynaya doğru bir adım attım ve West'in birkaç saniye sonra ne göreceğine dair bir fikir edinmek için kendime göz kırptım. Yüzümde en ufak bir makyaj izi yoktu. Geçmişim -yaşadığım trajedi- bir çılgılık gibi her tarafıma yazılmıştı.

Sol tarafımın erimiş ten rengi. Rekonstrüktif ameliyattan sonra etrafına çekilen yara dokusu nedeniyle sağ gözümde biraz daha küçük olan hafifçe çarpık sol gözüm. Kayıp kaşım. Mor... *her şey*.

Zekice kapıya doğru ilerledim. Elimini kapı koluna koydum ve cesaretimi kaybetmeden önce kapıyı açtım.

West ve ben sessizce birbirimizin önünde durduk.

Onun beni izlemesini izledim. Her şeyimi içine çekti, her yuttu. Gözleri sol tarafımı boydan boya dolaştı ve hafızasına kazıdı.

Gördüğü şeyi geri alamaz, diye kendime hatırlattım. Şu andan itibaren, makyajlı ya da makyajsız, size her baktığında göreceği şey bu olacak.

West'in ifadesi ne düşündüğünü ele vermiyordu. İçimin yıkılmış bir gökdelenin patlaması gibi çöktüğünü hissettim ve benden uzaklaşmayı seçerse, anka kuşumun yıkıntıları aşmak için savaşamayacağını biliyordum.

Ama çekip gitmedi.

Elini kaldırarak odama doğru bir adım attı. Parmaklarını yaralarımın üzerinde öyle nazıkçe gezdirdi ki ağlamak istedim, gözlerimin içine baktı, çıplak ruhuma baktı. Parmakları titriyordu. Elini tuttum ve öptüm. Gözyaşlarımdan biri işaret parmağı ile orta parmağının arasına sıkıştı.

"Beni dikkatle dinle, Grace Shaw. Sen hayatım boyunca gördüğüm en güzel kızsın. Sana baktığımda bir savaşçı görüyorum. Direnç, güç ve kimsenin dokunamayacağı bir meydan okuma görüyorum. Nefesimi kesiyorsun ve hiç kimse ve *hiçbir şey* bunu değiştiremeyecek."

Gözlerimi kapattım ve konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Tekrar denedim, kendi sesimi arıyordum. Ağzımdan ne çıkacağını bilmiyordum.

Sanırım gerçek. Bir insanın söyleyebileceği en savunmasız sır.

"Seni seviyorum. Seni sevmekten çok korkuyorum ama yine de seviyorum," diye huysuzca itiraf ettim. "Büyükannemi bulmama yardım ettiğin andan beri

Korkunç bir geceydi, açıkça ihtiyacım olan yardımı reddetmeme izin vermedin. Kalbim senin avucunda."

Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve tüm öpücüklerle son verecek bir öpücük için içeri daldı.

Tarihimizi yeniden yazan bir öpücüktü.

Beni dünyanın en güzel kızı gibi hissettiren bir öpücük. Tadı zafer gibi olan bir öpücük.

"Kırmayacağım."

Batı

Öpücüğün tadı yalan gibiydi.

Grace'in kalbini kırmayacağımı söylemişim ama şimdiden kendimi bunu yaparken görebiliyordum.

Ben onu soyarken.

Onunla sevişirken.

Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Kade Appleton beni izliyordu, biliyordum. Ve neredeyse onun evinde yaşamak onu hedef haline getiriyordu.

Şafak söktüğünde eşyalarımı topladım ve eve doğru yola çıktım.

Harley kullanan kasklı bir adam aniden ortaya çıkıp bana çarptığında bir kavşakta bekliyordum. Motosikletimden fırladım ve yolun ortasına savruldu. Neyse ki o sırada başka araç yoktu.

Bir elimi diğeriyle sıkıca tutarken tıslayarak çakılların üzerinde döndüm. Yanlış yere düşmüştüm ve şimdiden en az iki parmağımı kırdığımı söyleyebilirdim. Beton üzerindeki ağır botların sesi gümürdeyerek bana doğru geldi ve onları kimin giydiğini görmek için başımı kaldırdım.

Bana ulaştığında adam eğildi, göz hizama kadar çömeldi ve dizlerinin üzerinde durdu. Yırtmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

kaskı yüzünden çıkardım ve burnunu yumruğuma dayadım ama hareket edemedim.

"Güzel bir kız arkadaşın var. Ona bir şey olursa yazık olur, değil mi?"

Arkasını döndü ve Harley'ine doğru yürüdü. Ne pahasına

olursa olsun Grace'i güvende tutmalıydım.

Bu onu kaybetmek anlamına gelse bile.

Chapter Nineteen

Grace

A Streetcar Named Desire'ın provalarına **bir** hafta kala, Marla tedirgin ve West gizemli bir şekilde mesafeli olsa da (ve muhtemelen son kavgasından sonra ciddi şekilde garip görünen parmaklara sahip olsa da), benim için bir şey olduğunu biliyordum:

Sahnede çok başarılıyım.

Doğru, sahneye *çıkma*k için yapmam gereken makyaj beni iflas ettirecekti ama şapkayı çıkarmıştım ve Blanche olmaktan keyif alıyordum. Onun kafasında hapsolmak, büyükannemin kafasında olmaya çok benziyordu. Kafası karışık ama zeki. Tatlı ama alıngan. Kaybolmuş ama bulunmuş.

Büyükannemin o gün küvette bana söylediği şeyleri düşünmemeye karar vermiştim. Tess'e söylediğim bir şey aklıma yatmıştı: Bir şeyi değiştiremiyorsam, onu unutmalıyım. Büyükannem tüm sıkıntılarının kaynağının ben olduğuma gerçekten inansa bile, bunu değiştiremezdim. Şimdi değil. Muhtemelen hiçbir zaman.

Finlay provalarda performansım için ağzının suyunu akıttırdı ve Lauren her zaman sahnenin birkaç sıra ötesinde oturur, her seferinde tezahürat yapar ve alkışlardı.

bir sahneyi çiviledi.

Tess bile sakinleşmişti. Pek arkadaş canlısı değildik ama profesyoneldi ve bana daha fazla kötü söz söylememeye özen gösterdi.

On dakikalık bir ara verdiğimizde, prömiyer gecesine neredeyse dokunabileceğim kadar yakın, sabahın erken saatlerinde bir provanın ortasındaydık. Stanley'nin Blanche'a tecavüz ettiği sahneyi ezip geçtikten sonra Finlay ve Aiden'la konuşarak kulise koştum ve bir bardak su içtim.

Tess yanıma geldi, yapımcı Kelly ile konuşuyordu. "Cidden, Reign'le çıkmaya başladığım için çok mutluyum. O benim yanımda, Anlıyor musun? Şu anda komplekse ihtiyacım yok." Saçlarını bir omzuna doğru savurdu.

Kulaklarım içinse, nefesini boşa harcıyordu. Umarım o ve Reign birlikte mutludurlar. Ancak, bana kötü davranan biriyle çıkmanın dengemi bozacağını düşündüyse yanılıyordu.

Tess arkamdan dramatik bir şekilde iç çekerken Finlay benimle konuşmaya devam etti. "Kendimi West gibi tehlikeli ve dengesiz biriyle çıkarken düşünemiyorum. Bu kimseye cevap vermeme işi bir noktadan sonra eskiyor, biliyor musun?"

Evet, kararının West'in onu takıldıklarından beri defalarca görmezden gelmesiyle bir ilgisi olmadığından emindim.

"Şuna bir bakın, önümüzdeki Cuma günü Kade Appleton denen adama karşı ikinci bir maça çıkacak. Bunu kim yapar? Sadece ölüm arzusu olan biri. Hayır, teşekkür ederim. Geceleri erkek arkadaşımın tek parça olduğunu bilerek uyumak istiyorum. Reign bile ona dövüşten çekilmesi gerektiğini söylüyor. Ama West'in parayı hayatındaki insanlardan daha çok önemseddiği bilinen bir gerçek."

Sözleri midemin derinliklerine inip oraya kaya gibi yerleşirken zihnim kırmızı bir sisle doldu.

Her şeye rağmen dövüşü
kabul etti. Bana yalan
söylemişti.

Ondan rica etmiştim... Hayır, diğer kızlara yaptığı saçmalıkların hiçbirini bana yapmayacağına dair söz vermesi için *yalvarmıştım* ve o da yaptı.

Bana bir söz vermişti ve sözünü . "Gitmem
lazım... Gitmem lazım..."

Cümlesinin ortasında olan Finlay ağzını kapattı ve şaşkınlıkla kaşlarını çatarak bana baktı. JanSport'umu kaptığım gibi hızla salondan çıktım. O sırada

Muhtemelen bana verdiği bilgileri bilmediğimi anlamış olan Tess'in gözleri dolmuştur. Eğer herhangi biri doğruysa bile.

Belki de sadece West ve benim kavga etmemizi istiyordu. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Koridora daldım, öğrenci denizi içinde West'i bulmayı umarak çılgınca etrafıma bakındım. Burası derslerinin çoğunu aldığı binaydı, bu yüzden mantıklı geliyordu. Kafalardan oluşan okyanusu taradım ama onu göremedim. Kampüste olup olmadığını bile bilmiyordum. Sher U pek de küçük sayılmazdı ve birkaç farklı fakülteden oluşuyordu. Telefonumu çıkardım ve onun adını tuşladım.

Direkt sesli mesaja. Tekrar denedim. Aynı sonuç. Ona mesaj attım.

Grace: Ara beni. Acil bir durum var.

Çift kapıyı iterek açtım ve onu dışarıda aradım. Çeşmenin yanında. Spor salonunda. Sonra kafeteryaya yöneldim. Onu boğmak istedim. şimdi ailesinin nasıl hissettiğini anlıyordum. Kafeteryadan çıkıp pikaba binmek ve evine gitmek üzereydim ki kafeteryanın köşesinde kumral bukleli bir sa gördüm.

Max.

Bacaklarım beni ona götürürken aklım tek bir şeye odaklanmıştı: West'in gelecek Cuma ringe çıkmasını engellemek. *Gelecek Cuma.* Bu hafta bu kadar tedirgin olmasının nedeni buydu. Tanrı yardımcım olsun.

Max güzel bir kızla sohbet ediyordu, kızın yaslandığı duvara doğru eğilmişti. Sırtına dokundum. Yavaşça arkasını döndü, yüzümü görünce gülümsemesi kayboldu.

Hisler karşılıklı, dostum.

"Uh, hey?"

"Merhaba. Ben Grace Shaw."

"Tamam," dedi güneş gözlüklerini kafasına doğru iterken. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Grace Shaw?" Sanki kendimi bu şekilde tanıtmam aptallık mış gibi tam adımlı tekrarlayarak bir gösteri yaptı. Yanındaki kız homurdandı.

"Sen West'in bahisisisin, değil mi?"

Göğsü böbürlenerek genişledi ve bana bir sırtış fırlattı. "Bu doğru. Sen onun haftanın lezzetisin, değil mi?"

İğnelemesini görmezden geldim.

"Cuma günkü kavgayı istemek için buradayım." "Pardon?"

"Beni duydun." Gözlerimi kısmıştım. "Onun Appleton'la ringe çıkmasını istemiyorum."

"West büyük bir çocuk."

"Ayrıca burada akıllıca bir şey yapmıyor ve bunu ikimiz de biliyoruz."

"Bir buçuk yılda kazandığından daha fazla para kazanmak üzere, yani Tüm saygımla -ki size karşı hiçbir saygım yok çünkü sizi gerçekten tanımıyorum- aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama geride bıraktığı kızı unutarak yanımdan geçti. İşler çirkinleşmeden bu konuşmadan kaçmak istiyordu ama bunun için çok geç olduğunu bilmiyordu. Ben de onu takip ettim.

"Şimdi, eğer dövüşle ilgili bir sorunuz varsa, bunu onunla kişisel olarak halletmenizi öneririm. Ben onun annesi değilim."

Bileğini ölümcül bir şekilde kavradım, vücudumdaki her kemik öfkeyle yanıyordu. Durdu.

"Eğer bunun uçmasına izin verirsen," diye her kelimeyi ısırarak söyledim, konuşurken dişlerim birbirine sıkıca kenetlenmişti, "bu bilgiyle yetkililere gideceğim."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış olduklarını anladım. Max sustu. Kafeteryadaki konuşmalar durdu. Felaket havada asılı, şişman ve şişmiş, suratına patlamaya hazırdı.

Kimse Max ve West'i ispiyonlamadı.

Kimse Sheridan Plaza partileri hakkında yetkilileri bilgilendirmemişti. Yıllardır.

Kural buydu.

Ben de onu kırmakla tehdit ettim.

Max yavaşça dönüp bana baktı ama kalbimi göğsümde hoplatan West oldu. Girişten bana doğru dörtnala koştuğunu gördüm, Easton ve Reign de iki yanındaydı. Gözleri odayı taradı ve aradıkları şeyi -beni- bulduklarında doğruca bana doğru yöneldi.

Çıkmaya başladığımızdan beri okuldaki varlığımı ilk kez kabul ediyordu ve bundan hoşlanmayacağıma dair bir his vardı içimde.

Birisi ona Max'le yaptığım tartışmayı ihbar etmiş. West neler olduğunu biliyordu.

Kavgasını bildiğimi biliyordu. Yalanlarını.

Ama böyle hissetmesi gereken kişi ben değildim. Öfkeli, kızarmış ve korkmuş. Sözünü tutmamıştı. Cevap vermesi gereken çok şey vardı.

West, bronzlaşmış kasları ve zorlukla kontrol altına alınmış öfkesiyle önümde gıcırdayarak durdu. Bir adım geri çekildim ve kendime bunun her gece çarşafaların arasında bana tapan adam olduğunu hatırlattım. Parçalandığımda büyükanneme bakıcılık yapan adam. *Önemseyen.*

"Burada bir sorun mu var?" Sesinden buz damlıyordu. Bana yine tamamen yabancıymışım gibi baktı. Her türlü duygudan yoksun. Derin bir nefes aldım.

Gerçekten mi? Toplum içinde benimle böyle mi konuşuyorsun?

"Aslında var." Burnumu yukarı kaldırdım. Çevremde, West'in arkasında, Reign'in yanında duran Tess'i gördüm. Birbirlerini itiyor ve fısıldaşıyorlardı.

"Sana ona söylememeni söylemiştim. Onun bilmesini istemedi." Reign inledi ve Tess çaresizce omuz silkti, aşık olduğu kızla çıkmaya başladığımdan beri ilk kez boynu bükük görünüyordu.

"Bana yalan söyledin West. Sana Appleton'la kavga edip etmediğini sordum ve sen düpedüz yalan söyledin."

Etrafımızdaki kalabalık giderek artıyordu. İnsanlar mırıldanıyor ve huşu içinde birbirlerini dürtüklüyorlardı. Sarsılmaz, emperyal West St. Claire'in kışına tekme basıyorlardı, hem de Toastie tarafından. Bir de baktılar ki domuzlar da uçabiliyor.

"İşimi benden başka kimse yönetemez." West bana dişlerini gösterdi.

"Tekrar düşün. Ben . ve incinmeni istemiyorum."

Omurgam dimdik, sesim soğukkanlıydı. Sözünü tutmamış olsun ya da olmasın, para için kendini öldürmesine izin veremezdim.

"Sen benim erkek arkadaşısın. Söz hakkım var."

Oda toplu bir nefes aldı. Onun izni olmadan bizi ifşa etmişim ama utanıp sıkılmak yerine tek hissedebildiğim öfkenin alev alev yanmasıydı.

Soluk soluğa ve şaşkın bakışlar canımı acıtmıyormuş gibi davranarak sakın bir şekilde gülümsedim.

"Evet. Gerçek bu, millet. West St. Claire benim erkek arkadaşım. Kimin aklına gelirdi ki, değil mi? Farklı insanlar, farklı vuruşlar, sanırım."

West'e döndüm. "Max'e dövüşemeyeceğini söyledim."

"Yapabilirim." Bana doğru bir adım daha attı, muhteşem yüzüne çirkin bir küçümseme yayıldı. "Ve öyleyim. Bu konuda bana karşı hiçbir kozun yok, o yüzden küçük oyununa geri dönmeni öneririm *Gracie-Mae.*"

Bana Gracie-Mae mi dedi? Büyükanneimin yaptığı gibi mi?

İfademin çöktüğünü hissederek bir adım geri attım. Ama görünüşe göre West'in beni aşağılaması bitmemişti. Nedense, olduğumuz her şeyi paramparça etmek ve geriye kırık parçalardan başka bir şey bırakmamak onun için önemliydi.

"Şunu da açıklığa kavuşturalım: Sen benim kız arkadaşım değilsin tatlım. Sen sadece hiç bitmeyen kemerimdeki bir başka çentiksin. Seninle birden fazla kez yatmış olmam yüzüğümü parmağına takacağın anlamına gelmiyor. Gerçekler senin duygularını umursamıyor ve gerçek şu ki, benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun. Seni becerdim çünkü ben berbat biriyim, evet." Omuzlarını silktilti, birlikte geçirdiğimiz onca zamanı arkasına attı. Nefes alamıyordum. Arkasındaki Easton yüzünü ellerinin arasına gömdü ama o bile West'in bana tüm bunları söylemesine engel olamadı. Çok yaklaşırsa West'in kafasını koparacağını bildiğine dair bir his vardı içimde.

"Gerçeği duymak ister misin? Büyük sırrı?" West air bu sözleri kıkırdarak aktardı. "Peki. Seninle dalga geçeceğim. On yedi yaşımdayken kız kardeşim Aubrey bir yangında öldü. Yangın benim hatamdı. Benim yüzümden öldü. Bir süre sana baktığımda tek gördüğüm kefaretti. Seninle takılmanın özgüvenini biraz olsun yükselteceğini düşünmüştüm. Ama sen asla bundan fazlası değildin. İşte, söyledim. Şimdi yakamdan düş, Shaw."

Arkasını dönüp gitti ve beni telefon kameralarının flaşları, kıkırdamalar ve kahkahalarla baş başa bıraktı.

Bütün gözler üzerimdeydi.

Şapka yok. Erkek arkadaş yok. Gurur kalmadı.

Easton ve Reign West'in peşinden koşarak onu yakalamaya çalıştılar. Yaşadığım şokun etkisiyle Karlîe'nin kalabalığı yarararak bana doğru geldiğini görebiliyordum.

"Çekil yolumdan! Çekil! Geliyorum, Shaw. Olduğun yerde kal. *Oof!* Geçiyorum! Yol açın!"

Hareket edemeyecek kadar uyuşmuştum.

Karlîe rekor bir sürede bana ulaşmak için ayaklarını yere vurup kaburgalarımın dirsek atarken ben olduğum yerde donup kalmıştım.

Hayalinden ilk sıyrılan Tess oldu. Hâlâ bana en yakın yerde duruyordu. Öne fırladı ve vücudunu benimkinin önüne yerleştirerek beni tamamen örttü. Ellerini beline koydu ve kibirli bir şekilde ofladı.

"Tanrım, çok mu aptalsın? Kızı biraz rahat bırak. Sen neye bakıyorsun öyle? Daha önce hiç kavga eden bir çift görmedin mi? Kışt! Kışt!"

Hiçbir şey hissetmedim.

Minnettarlık değil.

Üzüntü

değil.

Öfke değil.

Hiçbir şey.

"Eğer hemen bir yürüyüşe çıkmazsanız hepinizin süslü iPhone'larının parçalanacağından ya da daha kötüsünün olacağından emin olacağım!" Tess'in sesi gürledi.

Yoğun insan halkası sonunda yana doğru kaydı. Karlie kolumdan tutup beni kalabalıktan uzaklaştırdı.

"Bu videoların sızmadığından emin olmalıyız," diye bağırdı Tess'e. O da dudağını ısırarak başını salladı. Suçlu görünüyordu, yanakları pembe pembe kızarmıştı. Olması gerektiği gibi. Bana zarar vermek istiyordu. Sadece işlerin ne kadar ileri gideceğinden emin değildi.

"Hemen Reign ve East ile konuşacağım. Gerekirse onlar da ağırlıklarını koyarlar."

Karlie başını salladı. "Bana

mesaj at." "Atacağım."

"Gel." Karlie ellerini bana doladı. "Seni eve götürelim."

Chapter Twenty

Bati

Sonra.

"Yarın sabah bana waffle yapacağına söz veriyor musun?" Aubrey mutfak kapısında durmuş somurtuyordu. Costco'dan aldığım bir paket tortilla cipsini kaselere doldurdum. East içki şişelerini dizdikten sonra kırmızı Solo bardakları mutfak adasına yerleştiriyordu. Kız arkadaşım Whitley duvara aptal bir doğum günü tabelası asıyordu.

17(inci) yaş günün kutlu olsun West!

Dürüst olmak gerekirse, parti veren ben olduğum halde bir doğum günü işareti yapmanın son derece ezikçe olduğunu düşündüm, ama onun kendi yoluna gitmesine izin verdim. Bu akşam kartlarımı doğru oynarsam, bundan bir oral seks çıkarabilirim diye düşündüm.

Doğum günü artı uyumlu bir erkek arkadaş olmak? Bu iyi seksten daha fazlası demekti. Kafa bulmak hiçbir şeydi. Kutunun dışında düşünmeliyim. Anal istemeliyim. Ya da belki üçlü.

"Westie?" Aubrey şimdi tişörtümü çekiştiriyor, boynuzlu köpek beynimi kafamın içinde yaptığım seks partisinden çekip çıkarıyordu. Altılı tişörtüme baktım.

yaşındaki kız kardeşim. Aramızda kocaman bir yaş farkı vardı ama onu ölesiye seviyordum. Kocaman yeşil gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, kısmen dişsiz sırtışıyla gülümsüyordu. Öndeki iki süt dişi artık yoktu -kendisi çekemeyecek kadar korkak olduğu için onları ben çekmişim- ve çok sevimli görünüyordu. Aubrey dişleri konusunda bilinçliydi. Geçen gün onu karnavala götürdüğümde, dayanışma amacıyla iki ön dişimi karartmak zorunda kaldım. Yüzündeki sırtış, daha sonra beni orada gören futbol takımından yediğim onca boka değdi.

"Evet, Aub. Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim; bütün gece odanızdan çıkmayın, sabah size waffle yaparım."

"Yanında çikolata parçaları ve elma var. Taze kesilmiş." "Yupsters."

"Ve çikolatalı süt."

"Emin olabilirsin, küçük kardeşim. Sadece odandan çıkma."

Annemle babam kırk dakika kadar güneyde yaşayan Carrie Teyze'yi ziyarete gitmişlerdi. Rahatlatıcı bir poker gecesi geçirmeleri gerekiyordu, ama biraz fazla içtiler ve yarın sabaha kadar, araba kullanabilecek kadar ayık olduklarında Aub'a bakıp bakamayacağımı sormak için aradılar. Bizi ilk kez yalnız bırakıyorlardı. Sorun olmadığını söyledim ve tabii ki spontane bir doğum günü partisi düzenlemek için hemen telefonu açtım.

East ve Whitley şimdi garaja girip çıkıyor, daha fazla atıştırma açıyor, onları kaselere bölüyor ve her an burada olabilecek insanlara yer açmak için oturma odasındaki büyük mobilyaları temizliyorlardı.

"Pinky promith?" Aub minik parmağını havada oynatarak sordu.

Tortilla poşetini bir kenara bıraktım ve yüzümü ona dönerek göz hizasına kadar eğildim.

Serçe parmağını elime aldım ve sıktım.

"Serçe parmağına söz, Aub."

Kollarını boynuma doladı ve beni sıkıca kavradı. Yeşil elma şekeri gibi kokuyordu. O kadar bağımlıydı ki ailemiz artık tatlı bir şey yemesine izin vermiyordu. Yatağının altında elma şekeri zulası sakladığını ve kimse bakmazken onları kemirdiğini biliyordum.

Biliyordum, çünkü bunları ona veren bendim.

"Şimdiye kadarki en güzel sabahı yaşayacağız!" diye haykırdı.

Bu, kız kardeşimin gülümsediğini gördüğüm son andı.

Kız kardeşimi en son o zaman görmüştüm.

"Westie? Westie, ."

İnledim, yatağımda sırtımdan karnıma doğru yuvarlandım, gözlerim kapalıydı. Üstüm çıplaktı, yorganımın altında sadece boxerım vardı. Bu bir sorun değildi. Aub beni birçok kez üstsüz görmüştü. Ama hemen yanımda uyuyan Whit'in de gömleksiz olduğunu biliyordum. Ve bu Aubrey'nin daha önce hiç görmediği bir şeydi. Gözlerimi açıp küçük kardeşimin tam olarak ne , Whit'en azından yorgan tarafından örtülüp örtülmediğini görmek istedim, ama gözlerimi açamadım.

Dün gece o kadar çok içmemeliydim.

İşler hızla vahşileşti. Tüm arkadaşlarım çırılçıplak kalınca strip poker, shot pokere dönüşmüştü ve en az on yedi shot içtikten sonra -hayatımın her yılı için bir tane- kendimden geçmişim. Neyse ki Whit'le odamda hızlıca seviştikten sonraydı. Ama ikimizin de kıyafetlerimizi giyme zahmetine girdiğimizi hatırlamıyorum.

"Westie? Puh-leaseeee," Aubrey'nin küçük cırtlak sesini duydum. "Şimdi olmaz, Aub," diye mırıldanmayı başardım.

"Ama söz vermiştin!" diye sızlandı. Yatağımda kıpırdandım, lanet olası gözlerimi zorla açıp ona bakmaya çalıştım ama . Göz kapaklarımın her biri elli kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordum. Vücudum, şehir sınırları içindeki her orospu çocuğu üzerinde yürümüş gibi ağrıyordu. Bir ileri bir geri.

"Evet, bir saat içinde sana krep yapacağım."

"Waffle!" diye bağırdı küfrüme. "Ve saat on oldu! Annemle babam her an gelebilir ve biliyorsun waffle yememe izin vermiyorlar."

Yapmayacaklarını çok iyi biliyordum. Aub'un süt dişlerinde yeşil elma şekeri yüzünden çürükler vardı, bu yüzden yeni dişlerinin çürümemesi için ekstra önlemler alıyorlardı. Bu yüzden waffle onun için çok önemliydi. Ve ben de ona o lanet çikolatalı gofretlerden yapmaya niyetliydim.

waffle ve yanında taze elma. Tekrar insan gibi hissetmek için bir saat kadar daha zamana ihtiyacım vardı. Çok şey mi istemiştim?

"Bana otuz ver..." Mırıldandım, gözlerim hâlâ kapalıydı. "O zamana kadar burada olurlar!"

"O zaman yarın seni lokantaya götüreceğim. Söz veriyorum. Bir de milkshake alırsın. Buz patenine gideceğimizi söyleriz."

"Şimdi waffle istiyorum. Yarın değil. Ayrıca, tutmadıktan sonra söz vermenin ne anlamı var ki?"

"Yalan mı?" Alaycı bir şekilde gıcırdadım. Akşamdan kalmayken çok çirkindim. Kendi berbat şakama güldüm. Ağzımın tadı acıydı. Aubrey'nin altı yılı boyunca, ne zaman serçe parmağımla bir söz versem, her zaman yerine getirdim. Sözlerimi hiç bozmadım. Ama bunu türlü yerine getiremiyordum. Hareket edemeyecek kadar kalmaydım.

"Sen tam bir ... kış koklayıcısın!" Sesi cümlemin ortasında kesildi. Ağlamak üzereyken sesinin nasıl çıktığını biliyordum ve kesinlikle oraya doğru gidiyordu.

"Hadi ama. Aub ..." Gözlerimi tekrar açmayı denedim. Yine açamadım. Küçük ayaklarının halı kaplı koridorda hızla gümbürdediğini duydum. Muhtemelen benden özel olarak nefret etmek için odasına geri döndü. Kendimi rahatlatmaya çalıştım. Sorun yoktu. Onu yarın -hayır, siktir et, bu öğleden sonra- alır ve gönlünü alırdım. Buz pateni pistine giderdik, sonra Pancake House'a giderdik ve vücudundaki her atardamarı tıkayacak kadar waffle sipariş etmesine izin verirdim.

"Bebeğim?" Whit yanımdan bir kolunu göğüs kaslarımın üzerine atarak inledi. "Aubrey miydi o? O iyi mi?"

"O iyi. Uyumaya devam et."

İkimiz de öyle yaptık.

Hatırladığım kadarıyla, kadar yaklaşık iki saat geçmişti, ama gerçekte kırk dakikadan fazla sürmüş olamazdı. Yanan bir şeyin kokusu burun deliklerimi doldurdu. Yemek yanığı.

Ya da plastik yanması?

Kumaş yakma.

Et yanması, kasaplardaki gibi.

Hayır. Yukarıdakilerin hepsiydi.

Gözlerimi kırıştırarak doğrulmaya çalıştım. Başım bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordum. Bu kadar çok içtiğim için kendi yüzümü yumruklamak istedim. Whit hâlâ yanımda uyuyordu.

Kokladım, etrafa bakındım. Her şey iyi görünüyordu. Normaldi. Koridordan odama doğru süzülen duman dışında.

Bu da ne...?

Ayılmak için ihtiyacım olan tüm adrenalin bu kadardı. Kıçım yanıyormuş gibi yataktan fırladım, merdivenleri üçer inmeye başladım. Belli ki bir şeyler yanıyordu. Sadece kıçım değildi.

"Aub? Aubrey? Aubrey!" O kadar sert ve yüksek sesle bağırdım ki, bir cevap bile beklemedim. Ben merdivenlerden inerken duman da hızla yukarı çıkıyordu. Sahanlığa ulaştığımda yoğun bir siyah-gri duman bulutunun içinde duruyordum. Dün gece lambanın üzerine attığım gömleği aldım ve burnuma bastırdım. Hava kavurucuydu ve öksürmeden nefes alamıyordum.

Yangının kalbi mutfaktaydı, ben de oraya gittim.

"Aubrey!" Seslenmeye, bağırma, yalvarmaya devam ettim. Cevap yoktu. Mutfığa girdiğimde tökezleyerek geri dönmek zorunda kaldım. Yangın neredeyse oturma odasına ulaşmıştı ve halı ile duvar kâğıdı olduğu için hızla yayılıyordu.

"Batı mı? Aman Tanrım! West!" Arkamda Whit'in sesini duydum. Merdivenlerden aşağı koşuyordu.

"Çık dışarı. Hemen.

Whit!" "West, ben

çıplağım!"

"Dışarı!" Ateşe doğru koştum, Aubrey'i kurtarmak için yanarak ölsem bile umurumda değildi.

"Aubrey nerede?" Whit'in sorduğunu duydum. Cevap vermedim. Kolumla dumana körükledim, kıvrılan alevlerin ötesinde bir şey fark etmeye çalıştım.

Bunu yaptığımda, onu kurtarmak için bir şansım olduğunu düşünmeyecek kadar akıllı olmayı diledim.

Mutfığımızdaki dolaplardan birinde açıkta duran bir kanca vardı. Eskiden bir kapı koluydu ama haftalar önce yanlışlıkla çekip çıkarmıştım ve tamir etmeye hiç zahmet etmemiştim. Annem bunun sağlık açısından tehlikeli olduğunu söyleyerek beni azarlardı. Birinin yaralanabileceğini söyledi.

"Pantolonum hafta bu şeyin içine sıkışıyor, Westie. Bu konuda bir şeyler yapmalısın. Aubrey bir çentik alabilir."

*Dinlememiştim.
Yapmalıydım.
Ekmek kızartma makinesi kancalı dolabın hemen üstüne yerleştirildi.
Bu sefer sıkışan annemin pantolonu değil, Aubrey'nin gömleğiydi.
Aubrey'nin bedenini kancanın altında gördüm, küçük ceketinin geri kalanı
hâlâ açığıtaki kancanın etrafına sarılıydı.*

Siktir

Siktir

Siktir

*Ona doğru koştum. Eğer onu kurtarabilirsem-iyi. Kurtaramazsam, ben de
yaşamayı hak etmiyordum.*

*Ateşe o kadar yaklaştım ki yankısının tenimi yaktığını hissettim. Ceketini
tuttum ama boştu. Işık. Minik bedeni kollarımda gevşekti. Onu kancadan
kurtarmaya çalıştım, gözlerimin duman ve gözyaşlarıyla dolduğunu hissettim
ve , siktir, siktir.*

"Aubrey, lütfen!" Sesim kesildi. "Lütfen, bebeğim. Lütfen!"

*Geri çekildim, parmaklarım hala ceketine sarılıydı. Beni geri sürükleyen
güçle savaştım. Tekmeliyor, çığlık atıyor ve öfke ve nefretten kör olmuş bir
halde beni saran kolları pençeliyordum. İçime yönelen nefret beni çılgına
çevirdi. Küçük kız kardeşime bir söz vermiştim ve bu sözü tutmamıştım. Dün
sarhoş olmakla o kadar meşguldüm ki, onu hesaba katmak aklıma bile
gelmemişti. Ailem, onlar dışarıdayken kız kardeşimi gece boyunca güvende
tutma sorumluluğunu bana verdiği tek seferde, onları hayal kırıklığına
uğrattım.*

Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

*Çiğerlerim yanana kadar çığlık attım. Beni her kim yakaladıysa karın
fırlattı ve içeri koştu. Ön bahçedeki pozisyonumdan, arkalarından çığlık
atarak koşan başka birini gördüm.*

Baba. Beni kurtardı ve Aubrey için geri döndü.

*Annem. Birini kurtarmak için onunla birlikte içeri girdi, onu ya da
Aubrey'i, anlayamadım.*

*Başımın üstünde delici bir feryat koptu. Gelenin Whitley olduğunu
biliyordum ama arkamı dönüp ona bakamadım. Aslında, vücudum hiç hareket
edemiyordu.*

Artık sarhoş değildim.

Taş gibi ayıktım.

Ve yaptıklarımın acı sonuçlarıyla yüzleşmek.

Yangından sonraki günlerde birkaç şey öğrendim.

Örneğin, ekmek kızartma makinesinin alev almasının nedeninin birinin içine şişe kapakları atması olduğunu keşfettim ve bunu bilmeyen Aubrey, kendine waffle yapmaya çalışırken dondurucudan aldığı iki çikolatalı waffle'ı makinenin çenesine soktu.

Daha sonra sigorta müfettişi (ya da her kimse) bize kızın kaçmaya çalıştığını ama kaçamadığını çünkü Barbie ceketinin açığındaki kancaya dolandığını söyledi. Muhtemelen yardımım için ağlamıştır ama ben evin öbür ucunda, ikinci katta horluyor ve akşamdan kalmalığın etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

İşin özü şuydu: Evimiz, arkadaşlarını kontrol altında tutamayan ve kız kardeşine verdiği küçük bir sözü yerine getiremeyen pislik bir gencin neden yangına karşı sigortalı değildi. Başka bir deyişle, mahvolmuştuk. Başımızı sokacak bir evimiz yoktu, çünkü annem babamı evden çıkardıktan kısa bir süre sonra yangın yayıldı ve ev neredeyse kendi üzerine çöktü.

Bir anda beş parasız, fakir ve evsiz kaldık.

İlk birkaç hafta teyzem Carrie'nin yanına taşındık, bu arada babam ve iş arkadaşları evi tekrar yaşanabilir hale getirmek için ellerinden geldiğince "yara bandı" yaptılar. Yaban mersini tarlası ve küçük bir çiftliği olan babam, işini ihmal etmek ve kendini başımızı sokacak bir çatı kurmaya adanmak zorunda kaldı. Her gece kendini yatağa atıyor ve duş bile almadan gözlerini kapatıyordu.

Duş almadan haftalar geçirdiğine yemin edebilirim.

Belki aylar.

Ne annem ne de babam bana bakmaya dayanamıyordu. Beni açıkça suçlamıyorlardı ama suçlamak zorunda da değillerdi. Aubrey'i ben öldürmüştüm. En azından ölümünden ben sorumluydum. Ve insanların bazen başkalarının ölümünden kendilerini suçladıkları gibi belirsiz bir şekilde değil, çünkü

mamografi ektirmeleri için yeterince ısrar etmediler. Bunun olmasını ben sağladım.

Kendimi yataktan kaldırıp sözümü tutsaydım, Aubrey burada olacaktı. Bizimle birlikte. Mutlu, kısmen dişsiz ve hayatta.

Yangından bir hafta sonra Whitley'den ayrıldım. Ağladı ve bana fikrimi değiştireceğimi söyledi ama değiştirmeyeceğimi biliyordum. Mutluluğu hak etmiyordum ve bir kız arkadaş kesinlikle mutluluk demekti.

Evimize geri taşındığımızda -ya da evimizden geriye ne kaldıysa- annem ve babam kendilerini depresyonun kollarına attılar ve yataktan çıkmadılar. Acılarının üzerinde durdular, ikisi de çalışmadı ya da aileden geriye kalanları desteklemeye çalışmadı. Yaban mersini tarlaları sahipsiz kaldı, meyveler toplanmadı. Futbolu bıraktım ve faturaları ödemek için Chipotle'da işe girdim. Koç Rudy yeniden düşünmem için bana yalvardı ama ona durumumu açıkladıktan sonra vazgeçti.

Ailemle birlikte evsiz kalacağımdan ve sosyal hayatımı süresiz olarak ihmal edeceğimden endişeleniyordum ama East, aylarca öfkelenmeden yüzüne bakamadığım zamanlarda bile yanımda oldu.

Sonra son senem geldi.

Babam okulun ilk gününde yataktan kalkmaya karar verdi. Olayın olduğu sabahı hâlâ hatırlıyorum. İş kıyafetlerini - North Face ceketini ve Blundstone botlarını - giydi ve hasarı görmek için çiftliğe gitti. Aylar süren ihmalden sonra geriye hiçbir şey kalmamıştı. Tarlalardaki meyvelerin ölmesine izin vermiş, sahip olduğu hayvanları da bedavaya dağıtmıştı.

Babam aynı gün şehir merkezine gitti ve kendine bir balıkçı işi buldu. Büyükbaba St. Claire bir balıkıydı, bu yüzden işin inceliklerini öğrenmek zorunda kalmamıştı ama bu kadar geç bir yaşıta yeni bir işe girmek, özellikle de liseden mezun olduğundan beri küçük ailesini geçindirmek için serbest çalışan biri için çok aşığılayıcı olmalıydı.

Annem birkaç hafta sonra odasından çıktı. Benimle gerçekten konuşan ilk kişi oydu ve o zamana kadar, varlığını kabul etmek bir yana, herhangi biri gözlerimin içine bakmayalı neredeyse bir yıl olmuştu.

Görünmez olmuştum.

Bana nasıl hissettiğimi sormadılar. Nasıl başa çıktığımı.

Beni

hissetmedi.

Giydir beni.

Okulun nasıl gittiğini sor.

Kahretsin, futbolu bıraktığımı bile bilmiyorlardı. Görünmez bir hayalet gibiydim, ara sıra mutfağa giderken yollarına çıkıyordum, o kadar.

Beni oturttu ve bunun benim hatam olmadığını söyledi. Adım atmamı ve faturaları ödememi takdir ettiğini ve bundan sonra her şeyin farklı olacağını söyledi.

Ama bunun benim hatam olduğunu ve ailemin yakasından ne kadar çabuk düşersem o kadar iyi olacağını biliyordum.

On sekizinci doğum günümünden önceki haftalarda ailem benimle konuşmak için çaba sarf etti. Annem majör depresyon teşhisi konulduktan sonra bazı ilaçlar almaya başladı. Babam sürekli balık kokuyordu. İyi gibi davranıyorlardı. Buna inanmadım. Neredeyse bir yıl boyunca beni görmezden geldiler. Yaptığım şeyi atlatmış olmalarına imkan yoktu. Atlatmış olsalar bile ben atlatamamıştım.

On sekizinci doğum günümde bana pasta aldılar.

Chipotle'daki vardiyamdan döndüm. Mumları yanan pastanın yanından geçip odama çıktım ve kapıyı kilitledim.

O gün bir daha doğum günü kutlamayacağıma yemin ettim.

On sekizinci doğum günümünden kısa bir süre sonra Sheridan'a taşındım. East nereye gidersem gideyim gitmek için ısrar ediyordu. Bu konuda ona karşı çıkmadım, çünkü o olmasaydı dünyada yapayalnız kalacağımı biliyordum.

Onun yerine, tam burslu okuyacağını ve zamanının tadını çıkaracağını bildiğim bir D1 üniversitesi seçtim.

Sheridan Plaza'daki kavgalar ailemin maddi olarak toparlanmasının başlangıcıydı ama yeterli değildi. Benim hayalim bunu geldiğinde telafi etmektir. Bu da evlerini sıfırdan inşa etmek ve babamın işini yeniden ayağa kaldırmak anlamına geliyordu.

Ama onların tüm sorunlarına bir cevap bulma arayışım sırasında, kendime bu denklemin neresinde olduğumu sormayı unuttum.

Acımadan nasıl nefes alacağımı unuttum.

Hayatta para kazanmak ve hayatta kalmaktan daha fazlası olduğunu unuttum. Ateşle oynadığınızda eninde sonunda yanacağınızı unuttunuz.

Chapter Twenty-One

Batı

Sonunda her şey bu noktaya geldi: Kade Appleton ve gözcülerinin Grace'in kız arkadaşım olduğunu bilmelerine izin veremezdim. Her yerde gözleri vardı ve onunla birlikte olduğumuzu doğrulamak onu ateş hattına sokacaktı.

Bunu yapamazdım.

Ben de yapmam gerekeni yaptım.

Çirkin geçmişimi onun ayaklarının dibine bıraktım. Aubrey bir araba kazasında ölmedi. Benim yüzümden öldü.

Grace Shaw'ı ilk gördüğüm gece Aub'u düşünmedim desem yalan olur. Yemek kamyonundaki işi kabul etmemin nedeni bu değildi. Elbette, ekstra para yardımcı oldu, ama esas olarak, yangından kurtulmuş olsaydı Aub'un nasıl biri olacağını görmek istedim. Büyüyünce nasıl biri olacağını.

Bu hatuna bakıp kız kardeşimi görmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu fark ettim. Ama mesele de buydu. Grace'de Aubrey'i görmüyordum. Hem de hiç.

Grace, Grace'ti. Delicesine eşsiz bir insandı. Tatlı huylu, nazik ve komik, ama aynı zamanda alaycı, alıngan ve zeki. O muhteşemdi-

Benim için önemi bile olmayan yaraları saymazsak, nefes kesiciydi ve onunla vakit geçirdikçe, onu çaresizce sevdiğim kız kardeşimin yerine koymam imkânsız hale geliyordu.

Texas ona acıdığımı sanıyordu. Onun bir evcil hayvan projesi olduğunu. Kade Appleton ve farelerinin de aynı şeyi düşündüğünden emin olmak için onun en karanlık şüphelerini doğruladım.

Ama ona hiç acımadım. Bir saniye bile.

Aksine, onun gücüne *imreniyordum*. Onun yaşadıklarının yarısıyla bile başa çıkamazdım ve hala hayatta kalabilirdim.

Hâlâ kendi ailemle kurdeşen dökmeden konuşamıyorum.

Şimdi, kafeteryada ona yaptığım şeyin suçluluğu, Aubrey'i tüketen ateş gibi beni canlı canlı kemiriyordu.

"Sen tam bir aptalsın." East başını salladı. Direksiyonu çekip camdan dışarı atmaya hazırmış gibi tutarak şehirde dolaşıyordu. Bunu bir saattir yapıyorduk. Toyota Camry'sinde onun yanına oturmuş, aptallığının büyüklüğü içinde debeleniyordum.

"Okul farelerle dolu. Appleton'ın Grace'i öğrenip ona ulaşmasını göze alamazdım." Bakışlarımı pencerenin dışındaki manzaraya sabitledim ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlattım.

"Appleton kız arkadaşına zarar vermek istemiyor, seni moron. *Sana* zarar vermek istiyor."

"Daha önce de kadınları incitti."

East, "O kendi kız arkadaşındı," diye savundu.

"Kendi lanet olası bebek annesi güvende değilken, bir yabancı olan Grace'in güvende olduğunu düşündüren nedir? Ayak işlerine bakan çocuklarından birinin Grace'in nerede yaşadığını bildiğine dair beni uyarması da cabası."

Kavşakta Harley'li adamın Tex hakkında yorum yaptığı olaya atıfta bulundum.

"O zaman neden dövüşe evet dedin?" Doğu . "Bu

Grace'le takılmadan önceydi."

"Neden iptal etmedin?"

"Bana izin vermedi!" Gümürdedim. "Sana beş bin kez durumu anlattığımda orada değil miydin?"

"Neden ona gerçeği söylemedin?" Easton zorlamaya devam etti ve işte o zaman resmen kendimi kaybettim.

"Çünkü zaten yeterince işi vardı ve bir de benim saçmalıklarına ihtiyacı yoktu!"

Kükremem tüm arabayı salladı, yankılandı. Ona tüm gerçeği söylemedim bile. Sadece kendime itiraf edebildiğim gerçeği. Grace'in benden ayrılacağını biliyordum ve bunu bilmeye hakkı vardı. İşler on kat daha karmaşık hale gelmeden önce kışkımdan kurtulma hakkı. Sevdiğin insana yalan söylemek asil bir şey değildi ama aşkın insana çarpık şeyler yaptırdığını uzun zamandır fark etmiştim.

Easton sinir bozucu sessizliğine geri döndü ve ben de nefes alarak bakışlarımı sarı çiftlik tarzı evler, su kulesi ve kaktüslerden oluşan monoton manzaraya diktim.

Belki Aubrey'le işler farklı olsaydı, sevdiğim insanlar hakkında bu kadar paranoyak olmazdım. Ama Aubrey ölmüştü ve içim içimi yese de Grace'i güvende tutmak en büyük önceliğimdi.

Buradan ayrılmak bile bunu değiştirmezdi. Olsa olsa, onu Kade Appleton denen o pislikle aynı posta kodunda korumasız bırakmış olurum.

Onu sevdiğime dair korkunç gerçeği çoktan kabullenmiştim.

Bu, filmlerde ve televizyonda gördüğümde gözlerimi devirip unutmama neden olan türden bir aşktı. Yoğunluğu beni çok korkutuyordu, çünkü kan bağımlı olmayan biriyle bu şekilde olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Onu düşünmeden edemiyordum. Ona dokunmak istiyordum.

Ne düşündüğünü, nerede olduğunu, ne yaptığını merak ediyordum.

Peri masallarından farklıydı, çünkü Grace Shaw olmadan da devam edebileceğimi biliyordum. Bu beni öldürmezdi. En azından fiziksel olarak. Sadece ona aşık olmadan önceki sefil ahmak halime geri dönecektim.

Ama hayatta olmazdım. Pek sayılmaz. Oksijeni, alanı ve kaynakları boşa harcıyor olurum ve çok da gizli olmayan bir şekilde ölmeyi dilemeye geri dönerdim.

Farkına vardığım şey soğuk bir duş gibi üzerime çöktü. Grace ile birlikteyken ölmek istemiyordum.

Yaşamak istedim. Gülmek. Sevmek.

Onunla çıkmak, boynunu ısırarak, tiyatrolardan ve doksanların filmlerinden bahsetmesini ve bel çantalarını şiddetle savunmasını dinlemek için.

Aylardır hayattan zevk alıyormuşum - hatta aktif olarak zevk alıyormuşum ve bunun farkında bile değilmışım.

Artık ölmek istemiyordum.

Yolun bir yerinde, hızlandığımda motosikletimi yoldan çıkarma fikri bana çekici gelmeyi bıraktı. Artık kendimi bir uçurumdan aşağı fırlatmanın nasıl bir his olduğunu hayal etmiyordum. Ringe çıkarken önümdeki pisliğin beni kalp krizine sokacak bir yumruk atmasını istemeyi bıraktım.

Ve hepsi Grace 'Texas' Shaw yüzünden oldu.

"Neden ona dövüşün olmayacağını söylemediğini hâlâ anlamıyorum." East huffed. "Appleton seni dövüşmeye nasıl zorlayabilir?"

"Kolayca, kirli oynayarak. Texas'la ilişkiye girer girmez Max'e gittim ve kaçacağımı söyledim. Max deneyeceğini söyledi ve Appleton'ın devam etmek ve bunu gerçekleştirmek istediğine dair mesajı aldığım andan itibaren tehdit edildim, yemek kamyonunda pusuya düşürüldüm ve eve dönerken bir kavşakta sıkıştırıldım. Kade'in gözü her yerde üzerimdeydi. Beni o yüzüğün içinde görmek istiyor ve tek parça halinde değil."

"*Siktir.*" Easton kirli sakalını kaşıdı.

"Evet."

"Grace'le birlikte olmayacak bile -ki bu arada bence iyi bir karar, çünkü ona yaşattığın rezillikten sonra seni geri kabul etme ihtimali *yok*- yine de kendini açıklamam gerektiğini düşünüyorum. Demek istediğini anladım. Dünya gezegenindeki herkes sizin bir çift olmadığınızı biliyor. Şimdi özür dileme zamanı."

"Yapacağım," dedim inançla. "Her şey bittikten sonra onun ayaklarını öpeceğim ve önünde eğileceğim. Ama şu anda onunla temas kuramam. Bütün hafta boyunca onu ziyaret bile etmedim. Bu boku kilit altında tutmalıyım. Şimdi kaçmak söylediği her şeyin doğru olduğunu teyit eder. Bizim bir çift olduğumuzu."

"Siz bir çift *değilsiniz.*"

Bana hatırlatmasına gerek yoktu.

Kalbimdeki delik işini yaptı.

Cuma gününe kadar geçen hafta hayatımın en kötü haftasıydı.

Belki de en kötü ikinci hafta.

Aubrey'i kaybettikten bir hafta sonra, küçük kız kardeşimi bir daha asla canlı olarak göremeyeceğimi şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. O sadece rüyalarımnda benimle alay edebilirdi. Ama Grace her yerdeydi. Kampüsteydi. Kafeteryada. Geçici oditoryumda. Yanımdan geçip gitti.

-Her zaman Karlie ve yeni beklenmedik müttefiki Tess ona eşlik eder.

Hem rahatlatıcı hem de alay ediciydi.

İkimiz de diğer kişi gibi davrandık.

Onun için yanıp tutuştuğumu açıkça belli , bu beni öldürse bile.

Ben.

Onu iş yerinde görmek artık bir seçenek değildi, çünkü kıçım kafeterya sahnesi. Texas'tan alenen ayrılmamın üzerinden bir saat bile geçmeden Bayan Contreras'tan iş akdimin feshedildiğini bildiren bir mesaj aldım. Ertesi gün posta kutuma bir çek ve resmi bir mektup bıraktı. Bana gelecekte iyi şanslar dilemedi bile. Direkt olarak beni işten çıkardı ve arkasına bakmadı.

Zavallılığımı daha da arttırmak için kendimi sık sık onun mahallesinin etrafında dolaşırken buldum. Her sabah ve her akşam, spor saatini atlayarak. Onun dışında bir şey düşünecek durumda değildim. Aileme haftalık maaşlarını göndermeyi bile unutmuştum.

Grace'i takip ederken birkaç kez gördüm.

Bir keresinde, yemek kamyonundaki vardiyasından eve dönüyordu. İzlediğini hissedince arkasını döndü ve bana ölümcül bir bakış fırlattı.

Onu fark etmemiş gibi davrandım ve arabayı .

Bir başka sefer Marla için bir veda partisi düzenlemişti. Pencereden Bayan Contreras, Karlie ve birkaç kişiyi daha gördüm. Grace Marla'ya kek yaptı ve oldukça güzel bir konuşma yaptı (evet, çoğunu dinleyecek kadar uzun süre etrafta dolaştım).

Sonunda Marla evden çıktı ve sokağın karşısından beni fark ederek bana doğru yürüdü. Yaşlı kadın şişmiş, yağlı eliyle kolumu kavradı ve olabildiğince sert bir şekilde sıktı.

"Grace'e ne yaptığını duydum ve Florida'ya taşınıyor olmam onu izlemeyeceğim, iyi olduğundan emin olmayacağım anlamına gelmiyor. Arkanı dönüp geldiğin cehennem çukuruna geri iyi olur, çünkü onu takip ettiğini duyarsam, yemin ederim Şerif Jones'a söylerim,

ve k  ina tekme  i basıp kasabadan gitmesini sağla. Bu i  e yaramazsa, unutma: *pompalı t  fek*. Onu kullanmaktan korkmam."

Grace'i g  rmeyi ne kadar   ok istesem de, bu duygunun kar  ılıklı olmadığı   ok a  ıktı.

Cuma g  n   yakla  tık  a saat daha yava   ilerliyordu. Sonunda Tex'le konu  abilmek, kendimi a  ıklayabilmek ve af dileyebilmek i  in bu i  i bitirmek i  in sabırsızlanıyordum. Bir   ansım daha olacağını d    necek kadar aptal değildim. Tek istediğim onun lanet bir yara bandından ba  ka bir   ey olmadığını d    nmemesiydi.

East ve Reign ringe   ıkmamın aptallık olacağını s  yledi. Aklım oyunda değildi; Grace'deydi.

Max bile benim i  in en iyisinin ne olduğunu bilseydim   ehri terk ederdim dedi.

Ama okul bitmeden   nce Tex'i birkaç kez daha g  rebilmek i  in kaldım.

O k    k sabahlığı giyip Blanche'ı oynuyordum. Ben par  alanırken geli  iyordu.

Chapter Twenty-Two

Grace

Kafeterya olayından iki gün sonra yemek kamyonunda çalışmaya geri döndüm. Yapmak istediğim tam olarak bu olsa bile, izin alma lüksüne sahip değildim. Neyse ki, Karlie Batı'daki durumu halletmişti. ve onu iki kez çakan şimşekten daha hızlı kovdu.

Çarşamba günü Marla için bir veda partisi düzenledim. En azından bunu hak ediyordu. Aynı gün sonunda ondan West'e beni rahat bırakmasını ve uzak durmasını söylemesini istedim. Ne tür zalim bir oyun oynadığını bilmiyordum. Kalbime bir kılıç saplayıp herkesin görebileceği şekilde ikiye bölmekle kalmamış, her gün mahalleimde dolaşarak kaybettiklerimi bana hatırlatmaya çalışmıştı.

Marla ona av tüfeği konuşmasını yaptıktan sonra geri adım attı, ama bu Sheridan Üniversitesi'nde yolumuz her kesiştiğinde bana bakmasını engellemedi.

Benden ne istediğini bilmiyordum. Madem düşmanım olmaktan hoşlanmıyordu, neden beni düşman yapmıştı?

"Sana bakış şekli..." Kavgadan bir gün önce, Perşembe günü kafeteryada oturduğumuzda Karlie kinci bir sırıtış attı. Bir paket acı sosu yırtıp açtı ve Doritos sepetinin üzerine döktü. "Sheridan Üniversitesi'ndeki en ulaşılmaz adamın ayaklarının dibinde olması nasıl bir duygu?"

"Oldukça berbat," diye itiraf ettim.

İtiraf etmediğim şey, beni izleyen tek kişinin West olmadığı hissine kapıldığımıdı.

Daha fazlası olduğunu. Takip ediliyordum. Bana böyle hissettiren şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama havada asılı kalan tehlike hissi şişmiş ve sıcaktı. Sanki biri bana zarar vermek istiyordu.

Elbette bunu gerçeklerle desteklemeden Karlie'ye söylemek aşırı dramatikti.

"Eğer umut ışığı arıyorsan, işte düşünmen gereken bir şey - sana bakma şekline bakılırsa, terk etme işini *gerçekten* kimin yaptığına şüphe yok."

Ama West'in mutsuzluğu beni biraz olsun rahatlatmadı. Sadece bize bunu sebepsiz yere yaptığı için ondan daha çok nefret etmeme neden oldu.

Sanki işler endişe verici bir tuhaflık seviyesine ulaşmıyormuş gibi, Tess Karlie ve benimle takılmaya başlamıştı. Buna engel olamadım. Duygusal olarak onu kovamayacak kadar yorgundum. Ve samimi görünüyordu. West bana göz koymadan önce hoşlandığım kıza geri dönmüş gibiydi.

Belki de büyüyordu.

Belki de hepimiz büyüyorduk.

Verdiğim bir sonraki kararla kesinlikle öyle olduğumu biliyordum.

"büyükanne, gösteri zamanı. Hazır mısın?"

Cumartesi sabahı Chevy'nin kapısını iterek açtım. Cuma günkü provayı iptal etmek zorunda kaldım ve akşamı Karlie ve Marla'nın yardımıyla büyükannemin tüm eşyalarını toplayarak geçirdim.

Her şey son dakikaya kalmıştı, ancak boş pozisyonla ilgili telefon aldığımızda zaman kaybedemezdik.

Heartland Gardens Huzurevi Austin'in hemen dışında yer alıyordu. Aslında broşürünü West'in masama bıraktığı kalın yığınlardan birinde bulmuştum. Botanik bahçelerinin, açık alanların ve eğlenceli aktivitelerin parlak resimleriyle doluydu ve dans dersleri ve bingo geceleri sunuyordu. Küçük bir kilisesi bile vardı. Sağlık sorunları, bunama ve diğer bilişsel bozukluklardan muzdarip insanlar için eyaletteki en iyi yerlerden biri olarak gösteriliyordu.

Aslında bu yer Alzheimer hastalarına bakma konusunda uzmanlaşmıştı. Ve işin asıl can alıcı noktası, ben broşüre bakma zahmetine hiç girmemiştım ama West bana sadece potansiyel bakım evlerini bulmakla kalmamış, her birini aramış ve onlara durumun özetini de vermişti. Broşüre ilııştırılmış bir not vardı.

T,

Biraz araştırma yaptım. Yeri aradım, Bayan S'nin çantasından sigorta kartınızı çıkardım ve kontrol ettim. Bunun masraflarının çoğunu sigortanız karşılıyor. Eğer Bayan S. testlerden geçer ve sonuçlar destekli yaşama ihtiyacı olduğunu gösterirse, altın değerindesiniz.

-W.

Ne yazık ki test sonuçlarının pozitif çıkacağını biliyordum. Bu yüzden Heartland Gardens'ı aradım. Telefonu müdür açtı ve sanal bir tur yaptık, ardından da kendi gözlerimle görmek için oraya gittim. Büyükannem o hafta çoğunlukla kendinde değildi ama akli başında olduğu saatlerde West'i sormuştu.

Onu bir daha asla göremeyeceğini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. "Ee. Ne düşünüyorsun?" Sesimi şakacı ve mutlu çıkarmaya çalıştım,

Artık büyükannem ve ben onun yeni evinin önündeydik. Hemen bir yer bulduğum için hâlâ şansına inanamıyordum.

Ben kamyonetin kasasından bavullarını ve çantalarını alırken büyükannem yolcu koltuğundan kaydı ve evin görkemli, kaymaktaşlı dış cephesini inceledi.

Küçük bir malikâneye benziyordu. Bakımlı, yemyeşil ön çimler, bir tenis kortu, bir havuz ve kusursuz bir şekilde bakılmış çiçekler.

Ana binanın etrafına serpiştirilmiş bireysel, lüks kabinler vardı, ancak büyükannemin yardımcı yaşama ihtiyacı olduğu için ana tesiste, beş yıldızlı bir otel dairesine çok benzeyen bir odada ikamet edecekti.

"Sanırım..." Etrafımıza baktı, ağzı açık kalmıştı. Tanrım, neler olup bittiğini anlayacak kadar akli başında olması ve bu kararı verdiğim için beni hor görmemesi için dua ettim. "Bence bunu kesinlikle karşılayamayız, Gracie-Mae."

Başımı ona doğru çevirdim.

Gracie-Mae?

Mucizevi bir şekilde sesimi buldum.

"Yapabiliriz. Tek ihtiyacımız olan bazı testler yapmak. Ve eğer ortaya çıkarsa

-" durdum, derin bir nefes aldım-"eğer hak kazanırsanız, ki hem buranın müdürü hem de ben hak kazanacağınızı düşünüyoruz, bu vakıftan size özel bir hibe verilecek. Onlarla çoktan konuştum. Detaylar için endişelenme, büyükanne."

Muhtemelen bana, sürekli fazla mesai yapan Marla'ya ödediğimin yarısına mal olacaktı ve zaten tam da bu yüzden kenara para koymuştuk.

Büyükannem buruşuk elini kalbinin üzerine bastırmış, çocuksu bir huşu içinde mekâna bakıyordu. Aklından neler geçtiğine dair bana en ufak bir fikir verecek bir şey söylemesini diledim. Artık evde ona bakamayacağımı biliyordum. Sadece kendim için değil. Onun için de.

Profesyonel bir bakıma ihtiyacı vardı. Ve arkadaşına ihtiyacı vardı.

Kendi yaşındaki insanlarla iletişim kurmaya ve Sheridan kasabasından - kalbini ve ruhunu kıran anılarla dolu bir kasabadan- uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Annem.

Ölen büyükbabam.

Yangın.

Ve belki ben bile.

"Oh, Gracie-Mae..." Başını öne eğerek elbisesinin üst kısmını tuttu. Şaşkınlıkla gözlerinin kenarlarında yaşlar oluştu ve tehdit ediyordu. "Bu çok güzel. Bütün hak ediyor muyum bilmiyorum. Bu çok süslü. Muhtemelen taşralı olduğumu düşünecekler."

"Büyükanne!" Eski bizmişiz gibi hissederek ve ilk kez -asla olmayacağımızı- ve bunun da sorun olmadığını fark ederek azarladım.

"Ne?

"Sana sahip oldukları için şanslılar."

"Büyükannden kurtulabileceklerinden emin değilim şekerim, ama bu benim sorunum değil."

Bebek mavisii üniformalı, güzel, orta yaşlı bir hemşire otomatik kapıdan bize doğru koşarak bavullarımızı aldı.

"Merhaba! Bayan Shaw?" Kestane rengi atkuyruğu, güneşli yaklaşımıyla mükemmel bir uyum içinde salınarak büyükanne ışıllı ışıllı gülümsedi. "Benim adım Hemşire Aimee ve buraya yerleşmenize yardımcı olmak için geldim. Sonunda sizinle tanıştığımız için *çok* heyecanlıyız. Oda arkadaşınız Ethel sizi bekliyor. Kendisi tam bir fişek, ama torununuz bana sizin de öyle olduğunuzu söylüyor. Çok iyi anlaşıcağınıza dair içimde bir his var."

Grams'ın yüzünde bir şey kıpırdadı.

Daha önce görmediğim bir heyecan ve utangaçlık karışımı.

Elini tutarak onu içeri aldım. İstenmiyormuş gibi ürkekçe etrafına bakındı. Bizim kasabamızda öyle olmadığını fark ettim. İnsanlardan beklediği de buydu. Courtney Shaw'ın annesi ve kendi evini ateşe veren ucubenin büyükannesi olmanın kınanması.

Bu yeniden doğuş için kendi şansıydı. Bir anka kuşu olmak için. Yeniden başlamak, kanatlarını açıp uçmak için.

Neden bu kadar beklemiştim? Neden bu kadar korkmuştum? Neden ona hak ettiği gibi davranma hediyesini veremiyordum?

Çünkü kendimi suçlu hissediyordum. Ve West'in bana kanıtladığı gibi, suçluluk duygusu insanı çılgınca şeyler yapmaya iter.

Hemşire Aimee bizi resepsiyon alanına götürdü ve ben arka ofiste müdürle tüm evrak işlerini bir kez daha gözden geçirirken o da büyükanneyi eğlendirdi.

Ofisin cam penceresinden büyükanne ve Aimee'ye her baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu.

Doğru şeyi yaptığımı bu şekilde anladım.

Heartland Gardens'ta altı saat geçirdim ve büyükanne'nin yeni odasına yerleşmesine yardım ettim. Oda arkadaşı Ethel gerçekten de on dakikalığına oradaydı,

Hemen selam verip yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu ve büyükannesi güzel torununun her şeyi hallettiğini söyleyince, Ethel sıcak yoga dersini kaçırmak istemediği için izin isteyip dışarı fırladı.

"Bir beyefendiye sıırsıklam aşık olduğumu söylemekten utanmıyorum." Büyükanneme göz kırptı. Büyükannemin kaşları gümüş buklelerine doğru kalktı.

"Buradaki insanların randevulaştığını bilmiyordum."

"Oh, bazen öyleler. Ama ben otuz yaşındaki fitness eğitmeninden bahsediyorum! Ağzımızın suyunu akıtan o."

Hemşire Aimee, büyükannem ve Ethel kahkahalarla gülmeye başladılar. Kendi kendime sııttım, tüm kıyafetlerini dolabına katladım ve banyo malzemelerini komodinin üzerine onun sevdiği şekilde yerleştirdim.

Veda etmek en zor kısmıydı. Gitme zamanının geldiğini biliyordum ama *diğer* Büyükanne olduğunda tepkisinin ne olacağını bilmeden gitmek istemiyordum. Hâlâ Courtney ya da Şeytan'ın kızı olduğumu düşünen kişi.

"Sadece git. Erimeyi görmek için burada kalırsan işler daha da kolaylaşmayacak. Ve erime gelecektir. Her zaman olur. Ayrıca, test sonuçlarını aldıktan hemen sonra ilaçlarını ona göre ayarlayabiliriz ve ruh halindeki dalgalanmalar azalır," diye beni rahatlatı Aimee.

Ona büyükannemin durumu için hiçbir ilaç kullanmadığını söylemek istedim ama sonunda sadece başımı salladım. O haklıydı. Büyükannemi sonsuza dek dünyadan saklayamazdım.

Yine de, kamyonete geri döndüğümde, ilk on dakika boyunca tek yaptığım tesise bakmak ve suçluluk duygusunun beni tüketmesine izin vermektir. Büyükanne Savvy beni büyötmüşü. Tanıdığım tek anneydi. Ve şimdi onu hafta sonları sadece kısa ziyaretler için görecektim. Artık onunla yaşamayacaktım. Bu bir dönemin sonuydu.

Torpedo gözüne uzandım ve Karlie'nin bana yazdığı bir şeyi çıkardım. Bugün işim bittikten sonra açmamı istediği bir mektuptu bu. Sanırım sonuna kadar gideceğimden emin olmak istemişti.

Mektubu zarftan çıkardım.

Shaw,

Doğru yaptın. Seninle gurur duyuyorum. Şimdi şu kırık alev yüzüğünü çıkar. Annenin küllerine tutunmaktan daha iyisin.

#PhoenixForTheWin.

-Karlie.

Gözlerim yaşlarla doldu. İstedğini yaptım. Yüzüğü çıkardım ve zarfın içine koyup tekrar kapattım. Parmak uçlarımin arasındaki kâğıt gözyaşlarımla ıslanmıştı. Onu yolcu koltuğuna bıraktım, kokladım ve saatlerdir ilk kez telefonuma uzandım.

Parmağımı ekranda kaydırdım ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Yirmi beş cevapsız arama.

Easton Braun.

Olabilir: Tess

Davis. Karlie

Contreras.

Bloke Numara.

Kısa mesajlar da vardı:

Easton Braun: Ben Easton. Seni aramaya çalıştım. Lütfen beni geri arayın.

Bu acil bir durum. Lütfen. Tess Davis:

Batı'ya olanları duydun mu?

Bu konuda bir şey yapmayacak mısın? Bunu gördüğünde beni aramalısın.

Aç şu lanet telefonu Grace.

Tess Davis: Konuşmak istersen haber ver. <3

Ciddiyim. Dünya patlıyor ve sen de muhtemelen Agnes ve Elmer ile tombala oynuyorsundur Shaw.

Bugün bilerek telefonumu kontrol etmemiştim çünkü rahatsız edilmek istemiyordum ve West'in Appleton'la olan kavgasının sonucunu kesinlikle bilmek istemiyordum.

Sonunda yaşadığım şoktan kurtuldum ve Easton'ı aramaya karar verdim. West'in yanında olması en muhtemel kişinin o olduğunu biliyordum, bu yüzden önce onu aramak mantıklı geldi.

Daha hat bağlanmadan telefonu açtı. O kadar hızlıydı ki birbirimizi aynı anda aradığımızdan emindim.

"Alo? Easton? Ben Grace."

"Grace!" diye bağırdı, sesi nefes nefese çıkıyordu. Ayak seslerinin muşamba zeminde gıcırdadığını duydum. "Tanrım, bütün dünya seni arıyordu."

"O iyi mi?" çabalarımın rağmen sesim titriyordu.

Umursamak istemedim.

Sonra Easton hiçbir kötü haber alıcısının duymak istemeyeceği bir soru sordu.

"Oturuyor musun?"

Chapter Twenty-Three

Batı

Bir gece önce.

"Lanet olsun, ahbap. Kırk dakika geciktin!" Max sanki bir çiftmişiz gibi kollarını bana dolayarak beni selamladı. Onu görüş alanımdan ittim ve tökezleyip kış üstü düşmesine neden oldum. Zikzaklar çizerek Sheridan Plaza'ya girdim, arkamda yan yatan Ducati'min sesi kulaklarımda gümbürdüyordu.

Düzgün park etmeyi unutmuşum. Benim .

İşte benim değerli boyam gidiyor. *Üzgünüm, Christina.*

Kendi ayaklarımda üzerinde tökezleyerek ilerlemeye çalıştım. Ne kadar çabuk atlatabilirim o kadar iyiydi. Max ayağa kalktı ve beni yakalamayı başardı - zorlukla - yardım için inliyordu. East, Reign ve Tess onun yanında belirdiler.

"Oh, vay canına. Sonunda Kanye'den daha deli bir West buldum," dedi Reign. Tess ağzını kapattı ve beni sert bir şekilde yargımlarken başını salladı.

"Ohmigod, Westie."

"Dostum. Adam mahvolmuş." East kollarımdan birini omzuna attı. Reign de diğer tarafımı tuttu. Tess arkamızda koşuşturuyordu, aslanlara atmak istediğim meraklı küçük bir fareydi.

"Dövüşü iptal etmelisin Max," diye bastırdı East. "Böyle bir şey olamaz. Düzgün duramıyor bile."

"*Yerrucan*," diye mırıldandım, meramımı anlatmaya çalışırken onları ittim. East ve Reign beni bıraktı ve eminim ki dik durmayı başardım.

Gördün mü? Sorun değil. Mükemmel yetenekli ...

Thwack!

Yanağıma yayılan sıcaklığın kendi üzerime işlememden kaynaklanmadığını anlamam uzun saniyelerimi aldı.

"Yüzüstü düştüm, değil mi?" Sesim dilime yapışan çakıllar yüzünden boğuk çıkıyordu. Beton ne zamandan beri bu kadar güzel ve rahat hissettiriyordu? İnanılmaz derecede yumuşaktı.

"Nappable diye bir kelime var mı?" diye sordum. East'in inlediğini duydum.

Max iç çekti. "Ben gidip Shaun'la konuşacağım. Bakalım birkaç saat erteleyebilecek miyiz. Ama iptal edemeyiz. Bunu açıkça belirttiler ve ben iki taşığımın da sağlam olmasını istiyorum."

Tozumu alıp yavaşça ayağa kalkarken kendi kendime "Dövüş başlıyor," dediğimi duydum. Deniz tutmuş gibi hissediyordum. Markette bulabildiğim en ucuz viskiden bir şişe içmenin makul bir yan etkisiydi bu. "O ringe çıkacağım ve bu işi bitireceğim."

"Deli misin sen?" Tess gürledi.

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Bayan Davis'le bir alıp veremediğim vardı. Sadece önümde belirmekle kalmadı, aynı zamanda onun birden fazla görüntüsünü gördüm. Kesilmiş Tesses'lerden oluşan bir akordeon gibi birbirlerine karışıyorlardı.

"Altı Tesse görmeyi hak etmek için önceki hayatımda ne tür iğrenç suçlar işledim?" Yüksek sesle düşündüm. Ağzıma kusma ihtiyacı midemi yumrukladı. "Ve kız arkadaşımın aramızın bozulması için tek bir Tess'in yettiğini düşünmek." Öne doğru eğildim ve burnuna dokundum. Birkaç santimle iskaladım ve gözünü dürttüm. *Benim hatam, ikinciye al.*

Reign aramıza girerek elimi itti ve kaşlarını çattı.

"Artık *eski kız arkadaşımın* ve bunu Tess'in üzerine yıkma. Bunu Grace'den saklaman onun suçu değil. Gerçekten kimsenin ona söylemeyeceğini mi düşündün?"

"Ona dövüşe yakın bir zamanda söylemeyi umuyordum. Tess'e Grace'den uzak durduğumu söylemişsin, o da benim aletimi çok özlediği için ona söylemiş."

Hırlamam geçirerek çıktı. Ekstra klas.

"Özür dilerim, tamam mı?" Tess yüzünü buruşturdu. "Gerçekten üzgünüm. Bu kadar kötü olacağını hiç düşünmemiştim. Senin için her şeyi mahvetmek istemedim. Sadece onları... zorlaştırdım."

Cebimdeki telefonum çaldı. Tess'in özrünü görmezden gelerek el yordamıyla telefonu çıkardım. Max ileri geri volta atıyor, telefonla konuşuyor, muhtemelen Appleton ve ekibine bir şeyler anlatıyordu.

Ekranımı kontrol ettim.

Anne.

Bunun gerçekten Grace olabileceğini düşünecek kadar sarhoş muydum?

Şansım vardı. Kendime karşı dürüst olursam, birkaç . Ve ben hepsini mahvettim. İyi haber, sonunda doğru düşünmeye başlamıştım. Grace'in kurtulacağından emin olmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Bir şeyler planlıyor gibi görünüyor, şu anki durumu göz önüne alındığında bu iyi bir şey olamaz." Easton'ın sesi Reign ve Tess'in eşzamanlı yalvarışlarına saplandı. Bana su ve yiyecek bir şeyler getireceklerini söylediler. Biri beni duvara yaslamadan önce kendimi toparlamam birkaç dakikamı aldı, sanki bir mobilya parçasıymışım gibi. Üst katta kalabalığın kükreyişini ve tezahüratını duyabiliyordum.

Salon dolu. Biletler tükendi. Bütün enchilada. Ve modaya uygun olmayan bir şekilde geç kaldım.

Birkaç dakika sonra Max aramayı sonlandırdı. Kıdemli bir laboratuvar ineği, elinde paketlenmiş bir sandviç ve bir şişe suyla bize doğru koştu.

"Al." Easton'a uzattı, o da yiyecek ve içeceği yüzüme itti. "Tıka basa iç. Hepsini."

"İkinci rauntta altıma işememi ister misin?" Bayat bir ısırığın etrafında mırıldandım. Bu sandviçi kim yapmıştı? Bir üst seviye kötüydü. Ekmek ekşiydi, peynir çok yumuşaktı ve jambon muhtemelen benim yaşımdaydı.

Siktir, Taco Kamyonu'nun yemeklerini özlemişim.

"Dövüşü durduracaksa üstünü kirletmene karşı değilim," diye homurdandı East.

"Bu dövüşü hiçbir şey durduramayacak," dedim kesin bir dille. "Sakın denemeye kalkma." "Bu senin için neden bu kadar önemli?" Reign çömeldi.

"Ben bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bunu kazanamayacaksın, üzgün halinle değil

göt devlet. Kahretsin, seni şu anda bir amigo kızın karşısına koysam yine kaybedersin."

Max yardımsever bir şekilde, "Ölü bir amigo kız," dedi.

"Ben kızlara el kaldırmam," diye mırıldandım. *O aptal Appleton'ın aksine.*

"İşler asla o noktaya gelmez. Daha ilk yumruğu atmadan onu bir karton kutuyla karıştırırsın." Reign güven verici bir şekilde omzuma vurdu.

Bir süre sonra -bir saat, bir hafta, lanet bir dakika, emin değildim- Max ellerini birbirine vurdu ve "Tamam, gerçek an geldi. Bunu daha fazla erteleyemem. Ben bir etkinlik organizatörüyüm, sihirbaz değil."

"Sen birinci sınıf bir kancıksın ve onu geri dönemeyeceği bir kavgaya sokmanın bedelini ödeyeceksin." Easton dişlerini göstererek bana elini uzattı. Max gözle görülür bir şekilde irkildi. İsteksizce Easton'ın beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Ayak sesleri betona vururken ringe çıkan merdivenlere .

"Hey." Tess elini göğsüme koydu. Tokatla uzaklaştırdım. Bu saçmalığı fırtınaya dönüştüren kişiyle konuşacak havada değildim.

"Çek ellerini, Tess."

"Özür dilerim, tamam mı? Bana bak." Yanaklarımı paranteze aldı.

Sarhoş halimle bile -ki bu çok fazlaydı- gözlerinde yüzen pişmanlığı görebiliyordum.

"Bu şekilde olacağını hiç düşünmemiştim. Acı çekiyordum, kıskanıyordum ve Grace'in neden kendim için dilediğim her şeyi elde ettiğini anlayamıyordum. Küçük bir kriz istedim, büyük bir felaket değil."

Bileklerini kavradım ve ellerini ittim. "Üzgünüm, benim trajedim senin kışın için biçilmiş kaftan değil."

Arkamı döndüm, yukarı çıkıp kavgayı bitirmek üzereydim ki göğüs kaslarım bir başkasınınikiyle çarpıştı.

Yere baktım.

Appleton.

Terli ve çıplak göğüslüydü, yüzü Özgürlük Heykeli'ni köpürtmeye yetecek kadar vazelinle kaplıydı.

"St. Claire. Bir kız arkadaşın olduğunu ve onun *tostla* ilgilendiğini duydum."

Beni iterken çarpık dişlerini göstererek iğrenç bir kahkaha attı. Shaun ve ekibinden başka bir palyaço onun iki yanında durmuş, kötü kötü kıkırdıyorlardı.

IQ'ları toplamı on iki olan üç kişiden daha iyisini değil, ama burnuna bir yumruk kendimi , burun deliklerinden iki kalın akıntı halinde kan fişkirirken geriye doğru yuvarlanmasına neden oldu.

"Dafuq!" Appleton burnunun kenarını sıkarak sızlandı. Elini yüzüme doğru salladı. "Yine aynı şeyi yapıyor. Zil çalmadan önce birkaç yumruk atıyor."

"İşyerime adam gönderdin, pislik." "Bunu kanıtlayamazsın."

"Seni öldürebileceğimi kanıtlayabilirim." Dişlerimi gösterdim.

"Hepsi bir piliç yüzünden." Çenesinden aşağı kan damlarken dudak büktü. "Amcık kırbacından bahsediyoruz."

Grace'in benim kızım olmadığını söyleyerek onu düzeltmek üzereydim -en azından artık değil- ama kendimi tuttum. Grace'in her zaman şüphe duymasının nedenlerinden biri de buydu. İlişkimizi hiçbir zaman kabullenmedim. Toplum içinde onun elini hiç tutmadım. Herkes izlerken onu öpmedim. Bu kıza karşı ne hissettiğimi tüm dünyaya gösterdim.

Kade Appleton'ın Grace'i rahat bırakmayacağını da biliyordum. Er ya da geç ona ulaşacaktı, çünkü Grace benimle bağlantılıydı ve ben onun için hassas bir konuydum.

Tabii...

Kaybetmediğim sürece. Anıt gibi. Ringde kıcıma tekme yemediğim sürece. Dövüşü bırakmazsam. Artık her şey açıktı.

Herkesin bir anka kuşu anı vardır. Bu benimkiydi.

Appleton'ın yanından hızla geçerek merdivenlere yöneldim. "Hadi gel. Şu boktan gösteriyi bitirelim."

Arkasında kırmızı damlalar bırakarak beni kovaladı. Yoğun, kudurmuş kalabalığı iterek derme çatma ringe girdim. Appleton da beni yakından takip etti. Arkamızda Shaun, Max, East, Reign ve Tess hızımıza ayak uydurmaya çalışıyordu.

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Gel bana." Kazanamayacağımı biliyordum.

Kazanmama *izin vermeyecektim*.

Hayatımda hiç kavga etmemiştim, ama Grace Shaw için kurşunu ısırma hazırdım.

Max kararsız bir şekilde aramıza baktı. Hâlâ ayık olmaktan çok uzaktım ama yine de tehlikeliydim.

"Hazır mısın?" Max sordu. "Tabii ki."

Appleton'a odaklandım ve bundan sonra olacakları umursuyormuş gibi davrandım.

Gösteri zamanıydı.

Dövüşün sadece bazı kısımlarını hatırlıyordum.

Appleton çeneme bir yumruk atarak beni uçurdu ve tahta kutu yığınının üzerine düşürdü.

Karın kaslarıma doğru bir tekme savururken ondan kaçmaya çalışıyormuş gibi yapıyordum.

Appleton'ın yanıma dirsek atması. Bir ya da iki kaburgamı kırmayı başardığını fark ettiğimde aniden acı fişkırdı.

Ben, yerde iki büküm, kendi kanımı gargara yapar gibi içiyordum.

Kendime sürekli, kaybedersem her gece yatağa Kade Appleton ve onun pislik arkadaşlarının Grace'e ne yapıp yapamayacağı konusunda endişelenerek girmek zorunda kalmayacağımı söylüyordum. O benim Aşil topuğumdu. Durumu nasıl tersine çevirirsem çevireyim, Kade'in gururunun onarılmasına ihtiyacı vardı, ya benim? Egom Grace'in benim için ifade ettiğinin yarısı kadar bile değerli değildi.

Her şey ağır çekimde ilerliyordu. Etrafımızdaki heyecanlı tezahüratlar yerini Max'in dövüşü bitirmesi için panikle atılan çığlıklara bırakmıştı. Ama Kade'in beni nakavt edip acıma son vermesi için orada olduğundan bile emin olmadığım bir tanrıya ne kadar dua edersem edeyim, son darbe asla gelmedi.

Bir ara nakavt yapmayı düşündüm ama baygın görünmek için kendi yeteneklerime güvenmiyordum. Yine de karşılık vermedim. Deniyormuş gibi yapmadım. Bu bir dövüş değildi. Appleton'ın istediğini yapmasına izin vermemdi, onu yendiğim için cezalandırılmamdı.

Kade beni mindere itti ve kıcıımı yemek istiyormuş gibi görünen bir Jiu-Jitsu hareketi deneyerek benimle g reşti. Orada, birbirimizle aynı hizaya geldiğimizde, sonunda kanlı bir ağızla homurdandım.

"Sadece işi bitir. Ringe çıkmadan önce bu boku fırlattığımı biliyorsun, neden sür kl yorsun?"

"Bunun gayet farkındayım, St. Claire." Bana kısmen dişsiz bir sırtış fırlattı. "Ama kazanmak yeterli değil.  nce seni küçük d ş recek im."

Ertesi gün yoğun bakımda uyandım.

Yavaş yavaş kendime gelerek etrafıma bakındım ve bir seruma bağlandığımı, nabzımın izlendiğini ve alçılı bir el ile bandajlara sarıldığımı gördüm...

Gözlerim aşağıya doğru kaydı. Hastane önlüğü giyyordum. Daha önce hiç giymemiştim. Toz mavisinin benim rengim olduğunu düşünmemiştim diyelim.

"Günaydın, günışığı!" Easton'ın sesi bu durum için fazla yüksek ve neşeliydi. Kapı açıldı ve içeri girdi. Güçlü bir fincan Joe içmeden önce onun sa malıklarıyla uğraşmayı reddederek gözlerimi kapattım.

"Seni uyanık görmek ne güzel. Dün gece bizi epey korkuttun."

"Neden seksen yaşındaymışsın gibi konuşuyorsun?" T k r ğ m n bir kısmını yutmaya çalışarak mırıldandım. *Kötü bir fikirdi.* Hiç t k r ğ m yoktu. Boğazım Max'in bağlantılarından daha kuruydu. Homurdandım.

East yanımdaki bir tabureye oturdu ve odanın etrafında daha fazla karışıklık duydum. Buradaki tek kişi o değildi ama odaya kimin girdiğini görmek için gözlerimi açmak g ndemimde yoktu.

East, "Dün gece neredeyse  l yordun," diye işaret etti.

"Teşekk rl r, Kaptan Belli. Gidecek başka yeriniz yok mu? Hudson Nehri'nin yanında durup turistlere havanın yağışlı olduğunu söylemek ya da Alaska'ya gidip soğuk havaya dikkat çekmek gibi?"

"Aman Tanrım, sadece bir dişini kaybetmedi. Mizah anlayışı da darbe aldı." Reign odanın diğer tarafından dramatik bir şekilde nefes verdi.

Sesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kimin burada olmasını bekliyordum ki?

Grace. Grace'i bekliyordum.

East, "Ailen yolda ve bu konuda hiçbir şey duymak istemiyorum," diye uyardı. "Sana ne olduğunu duyduklarında kebablarını düşürdüler."

İlk içgüdüm onlara söylediği için kafasını koparmaktı. Yine de fazla seçeneği yoktu. Hastaneye uzun bir yolculuk yapmamı başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Bu da beni bir sonraki soruma getirdi.

"Hastane personeline ne söylediniz?"

"Bisiklet dublörü." Reign yanımdaki yatağa uzandı. "Zavallı Christina'nın dövüşten kısa bir süre sonra Kade ve yordakçıları tarafından darmadağın edildiğini görünce buna inanmak kolay oldu." Cık cık etti. "Umarım bir eğlence gezisine güvenmiyordun, çünkü bisikletin şu anda pek neşeli hissetmiyor."

Homurdandım, gözlerim hâlâ kapalıydı.

"Max'e göre Appleton şu anda mutlu bir kampçı, yani en azından dışarıda daha fazla bok çıkarmaya çalışmadığını biliyoruz," dedi East bana bardağın yarısını uzatarak. Sidikle.

"Hunky-dory."

"Şimdi kim seksen yaşında, ha?" East bir kutu kolayı kırdı ve pipetle uğraşmadan dudaklarıma götürdü. *Pislik* herif. Yavaşça bir yudum aldım, sıvının boğazımda bir yol açmasına izin verdim. İyi geldi.

"Karar nedir?" Sonunda gözlerimi açtım ve yüzümü işaret ettim.

"Kırık burun, dövüşten önce kırılmış üç parmak, iki kırık kaburga ve belirsiz miktarda çürük." East parmaklarıyla saydı.

"Aile üyesi olmayanlara kişisel bilgi vermek HIPAA kurallarına aykırı değil mi?" Kaşlarımı çattım.

"Sağlık personeli bu bilgiyi gönüllü olarak vermedi. Benim sadece çalışan iki gözüm var," dedi Easton.

"Bu bile seni acile götürmemiz için yeterli değildi," diye itiraf etti Reign diğer tarafımdan. "Ama sonra dövüşten sonra yerde uzun bir uyku çekmeye karar verdin ve seni on dakika boyunca uyandıramadık. Easton beyin sarsıntısı olduğunda ısrar etti. Sonunda, Tess, nam-ı diğer kız arkadaşım, ki sen ona tam bir pislik gibi davranıyordun, ambulans çağırma kararı aldı.

İyi ki de öyle yapmış, çünkü görünüşe göre bazı iç organların fena halde şişmiş. Hâlâ kızımdan nefret mi ediyorsun?"

"Her zaman," diye törpülemeyi başardım. Kaburgalarım hafifçe vurarak güldü. Bir küfür savurdum.

"Sınırların nerede? O piçleri daha yeni kırdım." "Bu benim kız arkadaşımla yattığın içindi."

"O halde." Ona doğru döndüm, bileğini kavradım ve neredeyse kırılanda kadar büküm. Reign bir çığlık attı. "Bu kız arkadaşım lakap taktığın içindi."

On iki yaşındaki çocuklar gibi davranıyorduk ama böyle davranmanın bir zamanı varsa o da şimdi, ağrı kesicileri suçlayabileceğim zamandı.

"Son kez söylüyorum, St. Claire, o artık senin kızın değil."

"Bunu göreceğiz."

Gözlerim Easton'a kaydı. Ona anlatmak zorunda değildim. Ne istediğimi çok iyi biliyordu.

Nerede o?

Benim için mi geliyordu?

Ne yaptığımı biliyor muydu?

Neden yaptığımı?

East'in boğazı düğümlendi. Gözlerini kaçırdı ve benim için getirdiği atıştırmalıkları plastik bir torbadan çıkarıp komodinin üzerine koymakla meşgul oldu.

"Ona ulaşmaya çalışıyoruz. Eminim yakında telefonu açacaktır."

"Evet," diye ekledi Reign neşeli bir ses tonuyla. "Bugün hafta sonu. İnsanlar oturup telefonlarına bakmıyor."

"O gelecek." Easton elimi okşadı.

"Yüzüne. Birçok kez. Göreceksin. Hatunlar kendileri için yumruk atmana bayılır. Onun için neredeyse ölüyordun," diye belirtti Reign. "Bu en azından birkaç oral sekse değer, değil mi?"

Gözlerimi kapadım, hiç uyanmamayı dileyerek uykuya daldım.

Chapter Twenty-Four

Batı

Bir sonraki uyandığım da akşamın geç saatleriydi.

Annem ve babam odadaydı, silüetleri birbirine sarılmış, karanlık tarafından yutulmuştu. Pencerenin yanında durmuş, birbirlerine sarılmışlardı, tıpkı Aubrey'nin öldüğü sabah onları karların üzerinde gördüğüm gibi.

Boğazımdaki tanıdık yumru kalınlaştı. Bir an için hâlâ uyuyormuşum gibi davranmak istedim. Ama Grace Shaw bana bu dünya hakkında bir şey öğrettiyse, o da sorunlarınızdan kaçmanın kötü bir fikir olduğu ve her zaman geri gelip sizi kışınızdan ısıracağıydı.

Hastane yatağında doğrudum ve boğazımı temizleme hareketi yaptım.

Aynı anda arkalarını döndüler. Annem nefes almadı ya da ağlamadı. Gözleri parmakları gibi yüzümde geziniyor, bana usulca dokunuyordu. Neredeyse beş yıl önce onu son gördüğümde olduğundan on yıl daha yaşlı görünen babam, sanki Appleton'ın darbelerini alan kendisiymiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Oğlum."

Tek bir kelime, sanki okyanusun dibinden geliyordu ve vücudumun her yerinde yankılanıyordu.

Annem ve babam yıpranmış görünüyorlardı ve aralarında yaklaşık 20 kilo fark vardı. Onları zar zor tanıyordum ama yine de böyle olmalarının büyük bir sebebinin ben olduğumu fark ettim.

Bana doğru ilk koşan babam oldu. Hastane yatağının üzerine eğildi, tüm vücudu benimkine değdi ve bana şimdiye kadar gördüğüm en nazık, en az dokunaklı sarılmayı yaptı. On yılın yarısında sarılmamıştık.

"Jambon yapabilirsin, baba. Kaçamayacağım bir sarılma için bu senin tek şansın," diye mırıldandım. Sıkıca sarılırken sıcak bedeninin benimkine karşı titrediğini hissettim. Aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. O ayağa kalkıp uzaklaştığında sıra anneme gelmişti.

Gözlerimi ikisinin üzerinde gezdirdim ve onlara çarpık bir sırıtış attım. "Bu hafta para göndermeyince endişelendiniz, değil mi?"

Böyle bir şey söylemem çok boktan ve bir o kadar da klasikti. İkisi de ne yüzünü buruşturdu ne de özür diledi. Annemin gözleri benimkilere dikilmişti. Beni son gördüğünden beri bir şeyler değişmişti. İfadesinde Aubrey ölmeden önceki annesini daha çok gördüm. Kararlılık gözlerini aydınlatıyordu ve eğer yaramazlık yaparsam bana cehennemi yaşatacağına söz vermişti.

"Aubrey'e olanlar yüzünden kendini öldürmene izin vermeyeceğimizi söylemek için buradayız. Üzgün olduğunuzu anlıyoruz. *Biz* de üzgünüz. Her zaman üzgün olacağız. Sevgili kızımızı kaybettik. Ama Tanrı adına, West Camden St. Claire, başka bir çocuk daha kaybetmeyeceğiz. Kederden değil. Suçluluk duygusuyla değil. *Hiçbir şey* için. Bir daha asla. Bizden uzun yaşayacaksın ve bunun tadını çıkaracaksın."

Omurgası dikleşti ve tüylerimi diken diken eden bir vahşilikle gözlerimin içine baktı.

"Kendimden nefret ediyorum." Bu itiraf dudaklarımdan kısık bir sesle döküldü. "Hem de çok. Ve senin nasıl nefret etmediğini anlamıyorum."

"Bu senin hatan değil." Babam elimi tuttu. Başka tarafa baktım. Ağlama ihtimali göz teması riskini göze alamayacak kadar gerçek olmaya başlamıştı. "Öyle olsaydı bile seni yine de sever, yine de affederdik. Bazı şeyleri farklı yapabilir miydin? Yapabilirdim. Ama yapmadın. Sen bir suç işlemedin West. Sadece kötü kararlarının sonuçları son derece trajik oldu."

"Aub'a verdiğim sözü tutmadım."

"Hepimiz bazen verdiğimiz sözleri tutmayız." Annem diğer elimi tuttu ve artık bakacak yerim yoktu, çünkü ailem her yerdeydi. Bakabilirdim.

artık onlardan kaçmıyoruz. Hayalet gibi. Onları atlatmak. Onları bir çekle susturabilirmişim gibi davranmak.

"Mesele asla para değildi." Babamın yüzünden sıcak bir damla gözyaşı koluma düştü. "Bu işten para ödeyerek kurtulmanı hiç istemedik. İlk başta, bunun kederinle başa çıkmanın, şeytanları susturmanın kendi yolu olduğunu düşündük. Daha iyi anladığımızda artık çok geçti. Siz çok uzaktaydınız ve biz size nasıl geri döneceğimizi bilmiyorduk."

"Berbat durumdaydık," diye araya girdi annem. Dönüp ona baktım. O da ağlıyordu. "Aubrey'nin ölümünden hemen sonra yaşadığımız dönem-"

"Her türlü hakka sahiptin," diye araya girdim, sesim duygu yoğunluğu içindeydi.

Sakın ağlama. Sakın ağlamaya kalkma.

Kendime hissetme izni vermeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, istesem bile bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Hayır. Buna hakkımız yoktu Westie. Hâlâ düşünmemiz ve ilgilenmemiz gereken bir sen vardın. Sonuçlarını düşünmek yerine, depresyona girmemize izin verdik."

"Depresyona girmezsiniz. Pennywise gibi sizi ayağınızdan yakalar ve bok dolu derin, karanlık bir lağıma sürükler. Depresyon asla sizin suçunuz değildir. Bunun için özür dilemeyin."

Daha fazla tutamadım. Gözlerim ve burnum yandı ve yanağımdan aşağı sıcak bir gözyaşı süzüldü. Avucumla hızlıca sildim.

"Seni seviyoruz Westie." Annem başını eğdi ve omzuma gömdü. "Seni çok ama çok seviyoruz. Parayı hiç istemedik. Sadece seninle konuşmak istedik. Oğlumuzu geri istiyoruz ve şu andan itibaren senden tek kuruş almayı reddediyoruz. Easton bize borçlarımızı ödememize yardımcı olmak için neler yaptığınızı anlattığında ne yaptım biliyor musunuz?" diye sordu.

Bu kadar aptal olduğu için oğlunu hemen evlatlıktan mı reddettin?

"Bize hiç söylemediği için Easton'ın suratına bir tokat attım. Bizi hiç uyarmadığı için. Bize yardım etmek için her Cuma hayatını riske atıyordun. Son beş yılda neler yaşadığını bilmediğim için lütfen beni affet." Yanaklarımı avuçlarının arasına aldı. Çok acıyordu ama şimdi bunu sırası değildi. "Çok şey istediğimi biliyorum ama bunun benim için ne anlama geldiğini sana göstermek için çok çalışmaya hazırım."

Bir hain gözyaşı daha yanağımdan aşağı yuvarlandı.

Ağzımı açtım ve İngiliz dilindeki en özgürleştirici iki kelimeyi söyledim.

"Affedildin."

Grace

Kamyonetimi hastanenin otoparkına park ettiğimde güneş uzun ağaçların altına düşmüştü ve hava neredeyse tamamen kararmıştı. Trafik çılgıncaydı, yolda iki araba kazası olmuştu ve festivaller nedeniyle yolların çoğu kapalıydı. West'ten uzakta geçirdiğim her an beni umutsuzluğun kollarına sürüklüyordu ve endişeden öylesine hastaydım ki, Savvy Nine'nin Heartland Gardens'taki ilk gününe dair tüm endişelerim sihirli bir şekilde yok olmuştu.

Oraya gittiğimde West uyanıktı.

Beni ilk karşılayan Tess oldu ve kollarını omuzlarıma attı. "Grace! Burada olmana çok sevindim. Daha yeni uyandı." Şok olmuş bir halde beceriksizce sırtını sıvazladım. Yaşanan onca şeyden sonra onunla yeniden iyi ilişkiler kurmanın tuhaf bir yanı vardı ama West'le tanıştığım andan itibaren öğrendiğim bir şey varsa o da affetmenin duygular savaşında ezilen taraf olsa da her zaman kazanması gerektiği idi.

Easton ve Reign, West'in odasının dışındaki dar bir koltuğa oturmuş, rahat olamayacak pozisyonlarda uyukluyorlardı. Tess bir adım geri çekilip beni taradı. "Easton seni sorduğunu söyledi."

İçimde bir coşku kabardı ama kendimi yutkunmaya "Çok acı çekiyor mu?"

Tess yavaşça başını salladı. "Henüz içeri girmedim. Olanlardan sonra yüzümü görmekten hoşlanmayacağını düşündüm. Ama Reign ve Easton daha iyi görüldüğünü söylediler. Git hadi. Seni bekliyor."

Tam ailesi çıkarken kapıyı iterek açtım. Annesini hemen tanıdım. Çarpıcı, karanlık yüz hatları olan minyon bir kadındı. Kollarını bana sararak beni yeniden şarj etti.

"Grace. Westie'yi görmeye geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette." Gergin bir şekilde gülümseyerek kolunu okşadım. "Elimden geldiğince çabuk geldim."

"Her gece aranızdaki sorunları çözmeniz için dua ettim. Bunu yaptığınıza sevindim," dedi Caroline. Yüzümü buruşturdum, çünkü West ve ben coğrafi olarak aramızın düzelmesinden mümkün olduğunca uzaktık.

West odasının derinliklerinden alçak bir inilti çıkardı. Ailesi önünü kapattığı için onu göremedim.

"Bu kadar yeter anne."

Caroline kalbimin yerinden fırlamasına neden olan abartılı bir göz devirmesi yaptı, çünkü eğer bu konuda şaka yapabiliyorsa, belki de görüldüğü kadar kötü görünmüyordu.

"Oğluma iyi bak."

Yanağımdan öptü ve gitti.

Kapıyı arkamdan kapattım ve onunla yüzleşmek için döndüm. Sıcaklık boynuma doğru tırmandı.

Korkunç görünüyordu.

Burnu yanlışı yerleştirilmiş, gözleri şişmiş ve morarmıştı; beş kez dikiş atılmış gibi görünüyordu, zor tanıdığım bir Batı'ya dönüşmüştü ve tanıdığım kusursuz Adonis'ten çok uzaktaydı.

Gözlerimi kaçırmak için duyduğum acil ihtiyaç vücudumdaki her zerreyi ele geçirdi, ama gözlerimi ona dikerek devam ettim.

Sizi en kötü halinizle, nasıl görüldüğünüzü bilerek sevdi. Şimdi onu olduğu gibi sevdiğini kanıtlama zamanı. Yara izleri ve her şeyle.

"Nasıl görünüyorum?" Alçılı eliyle kendini işaret etti ve bana mizahsız bir göz kırptı.

"Yaşıyor," sesim kelimenin ortasında kesildi. "Her şey düşünüldüğünde, dileyebileceğimden çok daha fazlası. East telefonda bana dağılmış bir halde geldiğini ve hiç karşı koymadığını söyledi. Ne düşünüyordun ki?"

Odaya attığım her adımda kaslarım gevşiyordu. Arkadaşları ona kola, atıştırmalıklar, çiçekler ve bir iPad getirmişti bile. Ona götürmek için bir şey alacak vaktim olmamıştı. Huzurevinden doğruca Austin'e Sheridan'dan bile daha uzak olan ilçe hastanesine gitmiştim. Büyükanne Savvy'nin Heartland Gardens'ta olduğunu bile bilmiyordu. Ayrı kaldığımız kısa süre içinde çok şey olmuştu.

"Ne pahasına olursa olsun seni korumam gerektiğini düşünüyordum." Çenesi gerildi. "Bedelinin bir kısmı kalbimin kırılması olsa bile."

Yatağının önüne oturdum, gözlerim onun yüzünden hiç ayrılmadı.

West, "Kade yemek kamyonunu basmaları için adam gönderdikten sonra, bir kız arkadaşım olduğu duyulursa hedef haline geleceğini biliyordum," diye açıkladı.

"Neden bana söylemedin?" Boğuldum, ona dokunmamaya dikkat ettim. Eğer başlarsam, asla duramazdım. Ona sarılır, öper ve kendimi onun içinde boğar, bir daha asla nefes alamazdım.

"Yetkilileri bu işe karıştırmak söz konusu bile olamazdı. Yasadışı dövüş sahnem ortaya çıkacaktı ve herkes mahvolacaktı. Sadece beni değil, Max, East ve Reign'i de hapse atarlardı." Gözleri yüzümü aradı, ne düşündüğüme dair ipuçları arıyordu. "Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdim. İlk başta, istediğin gibi dövüşü iptal etmeye çalıştım. Max'e Reign'in partisinde olduğumu söyledim. Max, Shaun'u aradı ama hiçbir şey yapmadı. Kade için bu bir gurur meselesiydi. Ben de dövüşü iptal edeyim, o şerefsiz de gününü gün ve bu kabus bitsin dedim.

"Ama Kade Appleton'ın ne kadar çılgın olduğunu hafife almışım. Dövüşten önce neredeyse beni öldürüyordu. Beni yemek kamyonunda saldırıya uğrattı ve senden eve dönerken bisikletimden attı. Artık mesele para değildi. Etrafımdakilere zarar vermesin diye kaybetmek istedim. Yine de tüm bu saçmalıkları senin üzerine yıkamazdım. Bakman gereken büyükannen, bulman gereken bir bakıcı ve Profesör McGraw'ın tehdidi başının üzerindeydi. Sana söylememeyi hiç , Tex. Sadece bunu kendi şartlarımla yapmak istedim."

Elimi içine aldı. Teni yanlışı geliyordu. Soğuk ve kuru, kil gibi. Ölumlülüğü içime bir yıkım topu gibi çarptı.

Ölebilirdi.

Neredeyse ölüyordu.

"İşlerin istediğin gibi gitmediğini söylemek yeterli." Burnumu çektim, başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. "Beni inanamayacağım kadar küçük düşürdün West. Bana verdiğin sözü aldın ve tanıdığımız herkesin önünde toz haline getirdin."

Nefes alarak gözlerini kapattı. O günden kalan yara izleri benim için yüzümde ve kolumda taşıdığım her şeyden daha acıydı. Çünkü onları en çok sevdiğim kişi yapmıştı.

"Kız arkadaşım olduğunu söylemiştin ve *öyleydin* de. Kahretsin, bir yanım hâlâ öyle olduğunu umacak kadar zavallı ve tek görebildiğim Kade Appleton'ın küçük farelerinin ona koşup taşaklarını avuçlayan güzel sarışını anlatmasıydı. Hedef olacağını biliyordum. Onu senin izinden uzaklaştırmam gerekiyordu. Senden uzak durduğundan emin olmak için. Ve

Bunu yapabilmemin tek yolu o hafta benden nefret etmeni ve uzak durmanı sağlamaktı."

"Görev tamamlandı. Ama yine de evimi ziyaret ettin. Beni gözetledin."

Omuz silkti, yüzünden hüzünlü bir gülümseme hayaleti geçti.

"Senin dahil olduğun durumlarda hiçbir zaman takdire şayan bir özenetime sahipmişim gibi davranmadım, Texas Shaw. Bu yüzden bu karmaşanın içindeyiz. Keşke senden uzak durabilseydim."

"Hâlâ bu pozisyonda olurdun. Seni mahvetmek istedi çünkü sen daha iyiydin. Ve sen de ona izin verdin."

Sessizlik odayı kaplamıştı. Sonunda yüzünü bana doğru çevirdi. "Bebeğim" - muzafer bir edayla gülümsedi - "Hiç makyaj yapmamışsın."

Ağzım açık kaldı. Bir elimi yaralı tarafıma koydum ve gözlerimin kısıldığını hissettim. *Tanrım*. Yüzüm tamamen çıplaktı. Bütün günü huzurevinde bir damla makyaj yapmadan geçirmiştım ve insanların tepkilerini fark etmemiştim bile. Komik bakışlar yoktu. İğrenmiş kaşlar yok. Bana işaret eden ve gülen çocuklar yoktu. Sessiz fısıltılar ya da yargılayıcı alaylar yoktu.

Huh.

"Seninle gurur duyuyorum, Texas."

"Bunu duyduğunda daha da gururlanacaksın - bugün nerede olduğumu biliyor musun?" Gözlerini kapadı, küçük bir dua ediyormuş gibi yaptı.

"neredeyse, umarım bu hikâyede çekici bir erkek yoktur."

Gözlerimi devirerek kıkırdadım. "Büyükanneimin eşyalarını yerleştirmesine yardım ettim. Austin'in hemen dışında bir huzurevine taşındı. Bana bıraktığın broşürdeki bir bakımevine-Heartland Gardens. İyi uyum sağlıyor ve ona eşlik edecek aynı derecede eksantrik bir oda arkadaşı var."

"Vay anasını," diye gürledi. Sesi o kadar yüksekti ki, Bayan St. Claire her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için odaya koştu.

"Westie? İyi misin?"

"Evet, anne. Yaralıyım, altı değil. Kapıyı kapat."

Adamın yüzündeki sırıtışı görünce güldü, başını salladı ve kapıyı tekrar kapatarak bizi yalnız bıraktı.

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki, bu gerçek olamaz. Oyunda yer alıyorsun. Büyükanne için doğru olanı yapıyorsun. Sen benim kahramanım gibisin, Tex. Bir imza alabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin." Güldüm.

"Vücudumun herhangi bir yerinde mi?" Kaşlarını oynattı. Alçılı avucunu avucumun içine aldım ve parmaklarının uçlarını öptüm.

Akşamın geç saatleriydi ve gitmem gerekiyordu. İstedğim için değil, gitmek *zorunda olduğum* için. West'le kalmak cazip geliyordu ama müzikle yüzleşmek iyileşme sürecimin bir parçasıydı. Bu geceyi atlatmak zorundaydım. Büyükanmem olmadan evde yalnız geçireceğim ilk geceydi. İlk yalnız gecem, *nokta*. Buna alışmam gerekiyordu.

"İyi olmana sevindim West. Eminim dinlenmeye ihtiyacın vardır, o yüzden şimdi gidiyorum." Ayağa kalktım ve elimi onunkinden çektim. Elimi sıkıca kavradı. Ağzından çıkan kelimeyi boğazında düğümledi.

"Yapma."

Onu sessizce inceledim.

"Beni bırakma. Vedaları tanımakta gerçekten iyi olmaya başladım ve o kapıdan bir kez girdin mi, bir daha geri dönmeyeceksin."

Haksız değildi. Bunu daha fazla yapamazdım. Kalbimi tehlikeye atıp onu güvende tutmasını umamazdım. Daha önce bu kadar dikkatsiz davranmışken olmazdı.

"Bensiz de yaşayacaksın," diye fısıldadım, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Ağzımın içine kaydı, tuzluluğu dilimin üzerine yayıldı.

"Hayatta kalmak artık işe yaramayacak. Seninle tanışmadan önce beş yıl boyunca hayatta . Bu yeterli değildi."

İnleyerek derin bir nefes aldı. Her nefes alışında acı çekiyordu ve bu kadar kötü dayak yemesinin sebebi bendim.

"Aramızda geçen her şeyi unutamam, unutamam, geri alamam." Başını iki yana salladı. "Seni sevmekten vazgeçemem Grace Shaw. Düzgün düşünme yeteneğimi tamamen kaybettiğim bir noktaya kadar lanet olası DNA'ma işlendin. Bir an seni bir vaşak gibi parçaladım, diğer an seni ittim, benim pisliğime bulaşmanı istemedim. Seni ittim, çektim, kovaladım, canını yaktım ve sana her şekilde taptım, çünkü o lanet kelimeleri aklıma ilk geldiklerinde söyleyemedim. Seni seviyorum."

Nefes

alamıyordum.

"Beni seviyor
musun?"

"Kahretsin, Tex. Sana karşı hissettiklerimi anlatacak kelime yok. o ilk gece? Büyükanmem kaybolduğunda? Aubrey ölmeden önce ilk kez kendimi eski ben gibi hissetmiştim. Hafif, eğlenceli ve sadece... *gerçek* olan bir şeydi." İçini çekti. "Stresliydin, endişeliydin ve aniden benim öne çıkmam gerekti. İlk kez eski benliğimin kırıntılarını gördüm. Sanırım bana çok fazla bok verdiğin içindi." Güldü ve ön koluyla gözlerini kapattı. "Kim olduğumu hiç umursamadın.

öyleydi. Adımın bu kasabada ne anlama geldiğini. Bu beni cezbedti. Ve o
geceden beri sana doymadım. Seni mümkün olan her şekilde tükettim-
arkadaş, sevgili, oda arkadaşı, iş arkadaşı, akran. Sadece sana ihtiyacım vardı.
Sürekli olarak. Karşı koymaya çalıştım. Kendime bunun bir şey olmadığını
söylemeye çalıştım. Ama ne zaman geri adım atsam, sen ya da Easton ya da
Reign -hayatımdaki herhangi *biri*- beni yerime geri *koyuyor* ve Grace Shaw'ın
hayatından ibaret olduğumu görmemi sağlıyordu."

Başımı öne eğdim, bebek gibi ağlamamak için dudağımı ısırdım.
Haftalardır her gece bu anın hayalini kuruyordum. Hatta aylarca. Ama şimdi
nihayet bana aşkını itiraf ettiğine göre, kelimeler güzel, boş mermi kovanları
gibi geliyordu.

Beni incitti.

Bir kere

bile.

İki kere değil.

Bir tür bağıllık olmadan kendimi dördüncü kez bu duruma sokacak kadar
aptal değildim. Bir dahaki sefere işler yolunda gitmediğinde en azından beni
kendinden korumaya çalışacağına dair bir işaret.

"Ben de seni seviyorum West. Bu yüzden gitmeme izin vermelisin. Bana
teklif ettiğin şey yeterli değil. Ben her şeyi istiyorum. Peri masalını.
Romantizm. Beni dünyanın en güzel kızımışım gibi gezdirecek bir adam
istiyorum - çünkü sabit ya da değil, kendi gözümde *asla* güzel olamayacağım.
Benim için iyi olan birine ihtiyacım var." Elimi onunkinden çektim ve
neredeyse göğsünü parçalayacak kadar düzensiz bir nefes alışını izledim. "Ve
o kişinin sen olmamasından ölesiye korkuyorum."

Göz kapakları çırpınarak kapandı. Pes ediyordu. Vücudundaki
mücadelenin buharlaştığını görebiliyordum.

Dizlerimin üzerine çöküp yapmaması için yalvarmak istedim.

Birlikte olabilmemiz için ihtiyacım olan her şeyi bana vermesi için onu
ikna ettim. Ama bu benim suçum değildi.

Bu West'in . Kazanmak için verdiği
savaş.

Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

Bu kez, hem hayatımın aşkını hem de eski, güvensiz Grace'imi geride
bırakırken arkama bakmadım.

O gece yatağa girmek gerçeküstüydü.

Büyükannemin evde genellikle çıkardığı seslerin eksikliği beni sarsıyordu. Hareket eden nesneler, horlama, konuşma, *nefes alma - tüm* bunlar eksikti ve gürültülü sessizlik kemiklerime zehir gibi sızdı.

Karlie daha önce bana mesaj atmış, spontane bir pijama partisi için uğramasını isteyip istemediğimi sormuştu. Doksanlar temalı filmler, ucuz şarap ve *şu ya da bu* oyunlar. Her ne kadar cazip gelse ve kafamın içindeki kaostan uzaklaşmak istesem de, yeni benliğimin böyle kaçmaktan daha iyi olduğunu biliyordum.

Bu gecenin sonunu görmem ve kendimin daha iyi bir versiyonu olarak çıkmam gerekiyordu.

Hala bozuk.

Ve tuhaf.

Asimetrik.

Ama aynı

zamanda bir

bütün.

Ve bağımsız.

Hiç olmadığım kadar güçlüydüm.

İçinde West olmadan garip hissettiren bir yatakta dönüp dururken, kapıların kilitli olduğundan ve televizyonun açık olduğundan emin olduktan sonra, kendimi o kadar yalnız hissetmemek için statik ışığı yüzümde dans ederken, doğru yolda olduğumu hissettim.

İnişli çıkışlı bir yol olacağı kesindi ama bu yol beni nereye götürürse götürsün ben hazırdım.

Chapter Twenty-Five

Grace

Sonraki bir hafta boyunca kendimi hem işe hem de okula verdim.

A Streetcar Named Desire'ın prömiyeri, hayatımdaki diğer her şeyin üzerine gölge düşürdü.

West, ben onu ziyaret ettikten üç gün sonra hastaneden taburcu edildi. Hastanedeyken yiyecek ve geçmiş olsun kartları göndermişim ama onu tekrar ziyaret edecek cesareti kendimde bulamamışım. Artık top onun sahasındaydı.

West Sheridan'a döndükten birkaç gün sonra provanın ortasında ortaya çıktı. Hâlâ yara bere içindeydi, yüzü şişti ve birkaç kilo zayıflamıştı ama bu, salonun büyük çift kapısı arasında belirdiğinde nefesimin kesilmesini engellemedi; o kendine has ukala sırtışıyla ağzının kenarından bir şeker çubuğu görünüyordu.

Onu gördüğümde sahnedeydim. Aiden elinde sahte bir et paketiyle içeri girdi. Sahne, Stanley ve Blanche olarak ilk karşılaşmamızdı. Zihnimi oyuna yeniden ayarlamam gerektiğini bilsem de, sahenin hemen altında, ön sırada oturmuş, soğukkanlı ve dikkatli gözleriyle beni izleyen West'in hareketlerini gözlerimle takip etmekten kendimi alamadım.

"H'lo. Küçük kadın nerede?" Aiden göğsünü şişirerek gürledi.

Sonunda West'in haftalar önce onu dövüşürken görmeye geldiğinde neler hissettiğini anladım. Aynı odada bulunup da bir şekilde birbirimiz tarafından tüketilmememiz mümkün değildi.

Bir sigara yakmış ve ondan bir nefes çekiyormuş gibi yaparak bakışlarımı West'ten ayırdım ve kendimi rolün içine attım.

"Banyoda."

Aiden repliklerini bana atıyordu, ben de kendiminkilere karşılık veriyordum. Sahnede iyi bir kimyamız vardı. Zaman geçtikçe West'in orada olduğunu unutmaya başladım ve kendimi performansın tatlı büyüüne bıraktım.

Sahne sona erdiğinde, Tess repliklerini söyleyerek içeri girdiğinde, Finlay ilk sırada, West'in yanındaki yerinden ayağa fırlayarak alkışladı.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama bu tam bir mükemmellikti. Beş dakika ara.

Grace, lütfen çok ileri gitme."

Başımı salladım ve sahneden indim. West bana doğru yürüdü. Nabzım hızlanmış, boğazımın kenarına çarpıyordu. Birbirimizin önünde durduk. Bir şey bekledim, herhangi bir şey, onu her düşündüğümde yaşadığım damarlarımı yırtan acıyı dindirecek bir şey.

Eski, güzel geri dönmeye başlamıştı bile. "Tex."

"Maine."

Sırıttı. Ona nadiren böyle seslenirdim ama seslendiğimde her zaman göz kamaştırıcı bir etki yaratır ve kendimi ilk kez soyunan bir siren gibi hissetmeme neden olurdu.

"Şu haline bak," diye fısıldadı hayranlıkla.

Yüzüm kızararak başımı öne . "Oldukça sıkı çalışıyorduk.

Teşekkürler."

"Biz" mi? Ben sadece seni gördüm. Başka insanlar da var mıydı?" dedi, sesinde biraz sahiplenme duygusu vardı.

Bana çıkma teklif et.

Bensiz yaşayamayacağını söyle.

Yarım bir kalple dolaşıyormuşum gibi hisseden tek kişi değilmişim.

Yumruklarını ön ceplerine soktu ve bir ayağından diğerine geçti.

"Daha sonra kahve içmek ister misin? Arkadaş olarak," diye açıklığa kavuşturmak için acele etti. Kalbim sıkıştı. *Arkadaş* olarak. Tabii ki arkadaş. Ona her şeyden daha azına razı olmayacağımı söylemişim ve o da buna değmeyeceğimi düşünmüştü. Adil olan da buydu. Bunu kabullenmem gerekiyordu. Bana veremeyeceği bir şeyi ondan isteyemezdim.

"Elbette." Zayıf bir gülümseme takındım. "Kahve kulağa harika geliyor." "Birkaç saat içinde seni alırım."

Arkasını döndü ve uzaklaştı. Tess'in bakışlarını yakalayarak sahneye geri döndüm. Perişan görünüyordu. Aramızdaki konuşmayı duyduğunu fark ettiğimde yanaklarım kızardı.

Ne kadar büyük olurlarsa o kadar sert düşerler derler.

West'in bana olan aşkının sonunda inadına üstün geldiğinde çıkaracağı gümbürtüyü duymak için sabırsızlanıyordum.

Batı

İntikam ve Karma'nın ortak bir yönü vardı, ikisi de orospuydu.

Bugün onları zehirli bir sarılmış olarak Kade Appleton'a teslim ettim.

Onun küçük penis sendromuna uyum sağlamaya çalışmışım. Gerçekten denedim. Bu durumdaki zararı en aza indirmek için aşırı çaba sarf etmişim. Dilimi ısırđım ve güneşte bir an geçirmesine izin verdim, ama şimdi tüm bahisler kapalıydı.

Bir daha asla benim ve ailemin peşine düşmeyeceğinden emin olmak istedim.

Sadece onun saçmalıklarına katlanmayacağım için değil, aynı zamanda kız arkadaşımı geri istediğim için.

Bu sefer güvende olacaktı. Ondan.

Benden.

Ona zarar vermek isteyen herkesten.

Hurdaya dönmüş Ducati'mi Max'in evinin önüne park ettim. Christina günlerdir dükkândaydı ve hâlâ bok gibi görünüyordu.

Daha önce Max'in evine hiç gitmemiştim. Düşündüm de, kiminle yaşadığını bile bilmiyordum. Güzel, Craftsman tarzı kazılar ve bakımlı ön çimlere bakarak, ailesiyle birlikte yaşadığına bahse girerim. Üzücüydü, çünkü bekâretini kaybetme arayışında önüne daha fazla engel çıkmasına ihtiyacı yoktu.

Kapıya doğru ilerlerken botlarımın altında pişmiş yapraklar çıtırdadı. Max kasvetli bir yüz ifadesiyle kapıyı açtı ve destek getirip getirmediğimi görmek için omzumun arkasından baktı.

"O burada mı?" Teknik olarak davet edilmeden evine girdim. Max hızla başını salladı. "İşe yarayacağını söylemiştim."

"Yalnız mı?" Ben vurguladım.

Gömleğini yuvarlak göbeğinden aşağı doğru çekti. "Ben aptal değilim. Beni öldürmeni istemiyorum."

"Birincisi doğru değil, ikincisi ise hâlâ olası." Çiçekli mobilyalar ve aile resimleriyle dolu temiz bir oturma odasına girdim, bu da Max'in ailedeki tek becerilemez kişi olmadığını kanıtlıyordu.

Kade'i kanepeye yığılmış, esrar içerken, düz ekran televizyonda futbol maçının tekrarını izlerken, kucağında bir kutu birayla buldum.

"Bir şeyler kokuyor." Gözlerini ekrandan ayırmayı reddederek havayı kokladı.

Sağındaki koltuğa oturdum ve onu incelemeye başladım. Kıpırdandı, parmakları birasının etrafında dans ediyordu. Sağ gözünde bir tik fark ettim.

"Hastanede olduğunu duydum." Kendini yeniden düzenlerken kaslarını esnetme gösterisi yaptı. "Bana kesinlikle iyi görünüyorsun."

"Tıbbi değerlendirme için teşekkürler, Dr. Bok beyinli."

Sakin görünmeye çalışarak birasından bir yudum aldı. Ama dizleri titriyordu ve alt dudağı titriyordu. O da benim kadar iyi biliyordu ki, eğer istersem onu tam burada, şu anda yere serebilir ve her şeyi olması gerektiği gibi bitirebilirdim. Benim daha iyi bir dövüşçü olduğum konusunda hiçbir tartışma yoktu. İşin aslı, onun yerine dövüşü ben başlatmışım ve o da açgözlülükle beni neredeyse öldürmeye karar vermişti, daha iyi olduğum için beni cezalandırıyordu.

Sözsüzce ona baktım, çözülüşünü izledim.

"Beni neden buraya çağırdın ki?" Öfkelendi. "Özür dilemek için mi?"

Max onun yanına çöktü ve yüzünü dizlerinin arasına gömdü.

"Sadece ailemin bir saat içinde burada olacağını bilmenizi istiyorum, bu yüzden halıyı kanla kirletmek ..."

"O zaman tükürsen iyi olur, St. Claire." Kade gözlerini ekrandan ayırıp beni süzdü. "Bunu çocuklarımızın tamponu olmadan yapmak istedin. Bu da demek oluyor ki her ne olacaksa aramızda kalmalı. Bana neden burada olduğumu söyle."

Belki de bir tuğla kadar aptal değildi. Belki de bir kaya kadar aptaldı. Hala bir nesne, ama yarısı kadar ölümcül.

"Dövüşten gelecek paranın yarısını ve asla benim, arkadaşlarımla, ailemin ve *en* önemlisi ... peşime dair söz vermeni istiyorum." Bir oktav yükseldim, ses tonum havayı bir bıçak gibi kesiyordu. "Kız arkadaşım."

Grace ve ben birlikte değildik ama bir erkek hayal kurabilirdi.

Kade başını kanepede çevirdi, dudaklarının arasından metalik bir kahkaha süzüldü.

"Paramın tek kuruşunu bile alamayacaksın. Adil bir şekilde kazandım ve kızına zarar vermeyeceğime söz veriyorum ama ona asılmayacağıma söz veremem. Güzel bir kışın var. Ve yeni bekar olduğumu duydum. Peki, ne biliyorsun? Vegas'taki kontratımı kaybettim ve kalıcı olarak buraya taşındım. Seksi eski sevgiline vurmaktan daha iyi bir eğlence düşünemiyorum."

"Şimdi, Kade, yapmayalım-" diye başladı Max ama Appleton elindeki yarı dolu bira kutusunu odanın öbür ucundaki televizyona fırlattı. Kalın, beyaz sıvı üzerine yuvarlandı, köpükler yerde tısladı.

"Kapa Riviera, adamlar konuşuyor şimdi." "I ..." Max kekeledi.

"Git temizle," diye havladı Kade. "Bay ve Bayan Fugly'nin halılarında kan istemedikleri kadar bira da istemediklerine eminim."

Çenemin büküldüğünü hissederek kolçaklarımı sıktım. Doğal tepkim o piçi öldürmek olsa bile bu oyunu doğru oynamalıydım. Onun histeri krizlerine sürüklenmek amatörce ve nihai hedef için yapıcı olmayan bir davranış olurdu.

"Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin, Appleton," dedim sakın bir sesle. "Öyle mi? Nedenmiş o?" Bana sert bir bakış fırlattı.

Ön cebimden telefonumu çıkardım, aradığım şeyi buldum ve görmesi için ona uzattım. İsteksizce öne doğru eğildi, izliyordu.

Shaun ile birlikte iki pitbull köpeğini birbirlerine doğru fırlattıkları bir videoydu. Köpekler birbirlerini vahşice parçalıyor, Kade ve menajeri

Onları alkışlıyor, gülüyor ve surat yapıyorlardı. Kanlı köpeklerin etrafında bir çember vardı. Yüzlerini net bir şekilde görebiliyordunuz ve bu pisliklerin hiçbirinin kaydedildiklerinin farkında olmadıkları anlaşılıyordu.

Köpeklerden biri dişlerini diğerinin boynuna geçirdi, o kadar çok kan aktı ki yaralı köpek inledi ve yan yattı, kan kaybından şiddetli spazmlarla mücadele etti. Bu, kazanan köpeğin onu parçalamasını engellemedi.

Pitbulllardan biri diğerini yardım için ağlarken canlı canlı yedi. kadar vahşiydi ki, duyarsızlaşmış kırım bile izleyemedi. Ne zaman Kade'in eski kız arkadaşı bana o videoları göndermeyi kabul etmişti, ben de onun köpek dövüşü günlerine bir son vereceğime söz vermiştim. Bu, bozmaya niyetli olduğum bir söz değildi. Aslında, bu noktadan sonra, ne zaman birine bir şey için söz versem, bunu yerine getireceğimden emin olacaktım.

"Bunu nereden buldun?" Dik oturdu, şimdi uyanık görünüyordu. Telefonu elimden kapmaya çalıştı ama ben hemen cebime geri soktum.

"Seni hiç ilgilendirmez. Şimdi, açıklığa kavuşturalım, eski kız arkadaşını dövdüğün için şartlı tahliyenin üzerine Shaun olarak da bilinen insan tuğlasıyla köpek dövüşleri mi düzenliyorsun? Evet, bu büyük bir suç yığını. Bana kalırsa dövüş yeteneklerin hapishanede işine yarayabilir, tabii herkesin küçük orospusu olmaktan memnun değilsen."

"Bunu hiçbir zaman yapmayacağım-"

"Saçmalamay! bırak. Bulutumun her yerinde bu videoların kopyaları var. Bu videolar yeni. Artık ringe çıkamayacağına göre bu senin yeni işin. Eğer beni dikkatle dinlemezsen, gece yarısına kadar tüm bunların YouTube'da ve şerifin masasında olmasını sağlayacağım. Şimdi tekrar soruyorum, dövüşten alacağın paranın yarısı ve adamlarıma asla yaklaşmayacağına dair söz. Asla. Bu özellikle Grace Shaw için geçerli. Eğer ona doğru osurduğunu duyarsam, her doğum günün için bir ölüm olmak üzere seni yirmi altı kez öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Boğazı çalışıyordu, çenesi ileri geri hareket ediyordu. Her ne kadar kafayı bulmuş olsa da, sisteminden tamamen çıkmıştı. Artık akli başındaydı ve az önce ayaklarının dibine bıraktığım devasa bok yığınının farkındaydı.

"Ciddiyim," diye homurdandım. "Senin için bir dövüş yaptım. İyi niyetimi bunun ötesine taşımayacağım. Onu taciz edersen seni öldürürüm."

"Eğer bunu yaparsam, o videoları geri isterim." Parmağını masaya vurdu. Bu salak internetin nasıl çalıştığını bilmiyor muydu?

"Videoları garanti olarak saklıyorum," dedim açık açık.

"Bana ihanet etmeyeceğini nereden bileceğim?"

"Çünkü ben sözümün eriyim." En azından öyle olacaktım. Sözlerimi tutma konusunda bok gibiydim. Ama bu değişmek üzereydi. "B-çünkü hiçbir parçam yeni doğan kızının hapiste bir babayla büyümesini istemiyor, her ne kadar ait olduğu yer orası olsa da. Eğer yasal bir işe gireceğinden, köpek dövüşünü bırakacağından, eski karının geçimini sağlayacağından ve beni ve benimkini rahat bırakacağından emin olduktan sonra buradan ayrılırsam, bir anlaşma yapmış olursun."

Ahlak polisi gibi konuştum ama gerçek şu ki, Plaza'da son birkaç yılda olan biten her şeyi ortaya çıkarmak hepimizi boka sürükleyecekti ve ben içten içe ikinci şanslara inanıyordum.

Kade Appleton'a yüzde yüz güvenmiyordum. Ama bu yüzden Max vardı. Ona göz kulak olacaktı. Bu pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirdiğinden emin olacaktı.

Kade başka tarafa baktı. "İyi. *Siktir.*"

"O parayı önümüzdeki on iki saat içinde posta kutumda bekliyorum. Oh, ve, Kade?"

Ayağa kalktım. Başını çevirip isteksizce bana baktı. Ağzım bir karış açıldı.

"Ciddiyim. Eğer adının geçtiği bir köpek dövüşü olduğunu ya da halkıma yaklaştığını duyarsam seni öldürürüm ve bu sözümünden dönmeyeceğim."

Grace

West ve ben o hafta her gün kahve içmeye gittik. Hep aynı yerde, kasabanın dışındaki küçük lokantada, büyükannemin bana yardım ettiği gece gittiği yerde.

Benim tarzım kahve bile yoktu. Ben cappuccino severdim ama menüde yoktu. West'in de filtre kahvesine dokunmadığını fark ettim. Ellerimizle fincanlarımızı birleştirip konuşuyorduk.

Bizden başka her şeyi konuştuk.

Ailesinin ona bir daha kavga etmeyeceğine dair yemin ettirdiğini, onun da bunu kabul ettiğini ve bu sefer sözünden dönmemeye niyetli olduğunu anlattı.

Cumartesi günü büyükanneme yapacağım ziyaret hakkında. İniş çıkışları olsa da huzurevine ne kadar iyi uyum sağladığını. Onu tomografi testine götürmek zor olmuştu ama Hemşire Aimee beni arayıp günün sonunda Grams' o kadar bitkin olduğunu, yedide yattığını ve ertesi sabah yepyeni uyandığını, kahvaltı salonunda Ethel ile birlikte şarkı söylediğini söyledi.

Artık ilaç tedavisi görüyordu ve onun için işe yarayacak doğru ilacı ve dozu bulmak zaman alacak olsa da bu bir başlangıçtı.

West ile vakit geçirmeyi seviyordum. Sadece konuşmak ve gülmek, o gün kafeteryada kırılan şeyleri yeniden inşa etmek. Ve kalbimi tekrar bir araya getiren sadece günlük kahvemiz değildi. West, programlarımızın uyuşmadığı günlerde bile beni her gün okul için evimden almayı ve derslerimin dışında beni beklemeyi ihmal etmemişti.

Yeni oditoryum tiyatrosu nihayet hazırды ve son provamızı yeni inşa edilen devasa salona taşдық.

West sırt çantamı taşır ve komik olmadıklarında bile şakalarım gülerdi. Kafeteryaya gidip Karlie'nin yanına oturduğumda, bir şekilde yoktan var olup yanımıza oturdu. Doksanlı yılların dizilerinden bahsetmemize bile aldırış etmedi. Sadece benimle vakit geçirmekten memnundu.

Çok tatlıydı.

Ve romantik.

Bu bende onu öldürme isteği uyandırdı.

A Streetcar Named Desire'ın prömiyerinden bir gün önce Karlie'ye "Onu boğmak istiyorum," diye itiraf ettim. Gerçekten istiyordum. Tüm kalbimle. Bu ironikti, çünkü Kade Appleton neredeyse hayatına son verdiğinde çok korkmuştum.

"Daha spesifik olmanız gerekecek. Onun en büyük hayranı olmasam da, son zamanlarda boktan bir şey yapmadı. Kesinlikle onu öldürmek için ilham verecek bir şey yapmadı." Karlie kalın bir ders kitabının sayfalarını çevirip altını çizdi.

Yatağında onun yanına uzandım ve bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım. Artık şapka takmıyordum. Sadece sağlıklı miktarda makyaj yaptım. Hem vücut ısım hem de kafa derim için son derece özgürleştirici hissettirdi.

"Mükemmel bir erkek arkadaş gibi davranıyor." İnledim.

"İğrenç!" Karlie öğürüyormuş gibi yaptı. " ne cüret? Piç kurusu."

"Ama o benim erkek arkadaşım *değil*. Bana çıkma teklif etmedi. Hastaneden çıktığından beri ilişkimizi hiç konuşmadık. Biz sadece ...platonik."

Bu kelimenin tadı ağzımda asit gibi kaldı. Ayrıldığımız için pişman değildim. Ama neden benimle vakit geçirmekte ısrar ettiğini ve daha fazlası olmak için herhangi bir hamle yapmadığını anlamıyordum. Artık top . Bu bağlılığa hazır olup olmadığını anlaması gereken kişi oydu ve bunu ona hastanede açıkça belirttim.

"Belki de dikkatli davranıyordur. Siz birlikteyken işleri fena halde batırdı," diye önerdi Karlie, sarı keçeli kalemını kapatıp yeşil bir tane çıkararak. Ders kitaplarının gökkuşağı gibi görünmesini sağlayan bir vurgulama sistemi vardı.

"Belki de sadece gönlümü almaya çalışıyordur. Belki de tüm bunlar mezun olup taşınmadan önce bana iyi davranmak içindir."

West'in mezuniyetten önceki son dönemi idi. Teknik olarak, önümüzdeki ay Sheridan'dan ayrılabilirdi. Artık onu burada tutan hiçbir şey yoktu.

Bu düşünce beni soğuk terler dökmeye itti.

Karlie bunu fark etti ve ders kitabını kapatıp geçerek bir kolunu omzuma doladı.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi Shaw?"

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Karl," diye fısıldadım. "Austin bölgesinden uzaklaşmam. Büyükanнем burada. Ama onun gidişini izlemek..." Nefes almaya çalıştım ama yeterince hava ememedim. "Onun gidişini izlemek benim sonum olacak."

Karlie kolumu ovuşturarak çenesini omzuma yasladı. "Üzgünüm, Gracie-Mae. Ateşle oynarsan böyle olur."

Chapter Twenty-Six

Grace

Büyük galanın sabahı West'ten gelen bir mesajla uyandım.

Batiya: Ön kapınızı kontrol edin. Bu gece görüşürüz (ön sırada var).

Başım dönerek yalınayak kapıma doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. İçinde hamur işleri, taze demlenmiş kahve ve çiçeklerle dolu kocaman bir sepet vardı. bir şeyi nereden bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Burada, Sheridan'da satın alamayacağınız kesindi. Ya yakınlardaki bir kasabadan getirtmiş ya da kendisi sıfırdan yapmıştı. Onu eve getirdim ve mutfak masasının üzerine koydum, içinde çok sayıda kart olduğunu fark ettim.

İlk kartı çıkardım.

*Seninle gurur duyuyorum, tatlı
turtam. O zaman. Şimdi de.
Sonsuza kadar.
Bir numaralı hayranın.
-Marla.*

Kartı çevirdim. Marla'nın kameraya gülümsediği, iki torununun da kucağında oturduğu, palmiye ağaçlarının ve okyanusun fon oluşturduğu bir fotoğrafın arkasında yazıyordu. Sırıttım. Florida'da çok eğleniyordu.

İkinci kartı çıkardım.

Alev halkasını çıkardın ve kendi ateşin oldun. Bana gücü öğrettiğin için teşekkür ederim.
-Karlie.

Kartı çevirdim. İkimizin kucaklaştığı ve kameraya gülümsediği bir fotoğraftı. Her şeyden çok sevdiğim şey, bu fotoğrafın yangından *sonra* çekilmiş olmasıydı. Aslında bu, yaralarım çıktığından beri Karlie'yle çekirtmeyi kabul ettiğim tek fotoğraftı. Başımda eski, gri şapkam vardı. Karlie'nin neden bu fotoğrafı seçtiğini biliyordum. Bu benim yeni halimdi, şimdiki halime geçmeden önceki halim.

Evet, yaralanmıştım ve biraz farklı görünüyordum ama daha az değerli değildim.

Bir kart daha aldım.

Vivien Leigh'in senin kışında hiçbir şeyi yok.
#SlayTonight!
-Tess.

Ve bir tane daha.

Bu gece iyi şanslar, Grace.
Erkek arkadaşın nasıl büyük bir jest yapacağını iyi biliyor.
Gerçeklik abartılıyor. Sihre evet de.
-Profesör McGraw.

Gözyaşlarım ve neşem birbirine karıştı ve kontrolsüzce gülerek yüzümü ve burnumu sildim.

Seninle gurur duyuyorum Shaw.
(Kayıtlara geçsin, Jackass St. Claire'den intikam almak için benimle ilgileniyormuş gibi yaptığın gün oyunculuk yeteneğin olduğunu anlamıştım).

-Easton.

Ve ayrıca bu şaşırtıcı kart:

*Grace,
Özür dilerim, aptalca davrandım.
Maşa gibi davranmadığın için teşekkürler.
-Reign.*

Bir kart kalmıştı. Beklediğim kart buydu. Onu kruvasanların, keklerin ve kurabiyelerin arasından çıkardım.

*Senin için ateşin içinden
geçeceğim. Seni seviyorum.
-Eski .*

Kartı ters çevirdim. Hiç tanımadığım bir fotoğrafım vardı. Belki de ne zaman çektiğini fark etmediğim içindir. Yemek kamyonundaydık. Pembe şapkamı takmışım, gülüyordum, gözlerim kapalıydı, elimde bir slushie vardı, pipetin ucunu ısıırıyordum.

O anı hatırladım. Yerde uzanmış, yıldızları seyreder gibi bana bakıyordu. Kendimi güzel hissetmişim. Canlı. Canlı.

Neden ondan ayrıldın? Sen ne yaptın?

Mutfak lavabosunda yüzümü yıkadıktan sonra aceleyle üzerime rahat bir şeyler giydim ve pikabıma atladım. Büyük geceden önceki son provaydı. Biletler tükenmişti ve Profesör McGraw ile Finlay sinir krizinin eşiğindeydi.

Prova kusursuz geçti ve duş alıp hazırlanmak için eve döndüğümüzde, kapımda beni bekleyen başka bir sepet vardı, bu sefer berbat görünen ve kokan yemeklerle doluydu, tahminimce West onları kendisi yapmaya çalışmıştı. Bu sefer sadece bir kart vardı.

*Yeni bir şey denedim.
Pek başarılı olamadım.
Yine de sana pizza sipariş ettim.
Sevgiler, West.*

"Dikizleme. Kötü şans getirir." Tess sahne arkasındaki alanda yanımdan geçerken kıcıma vurdu. Dinlemedim. Yüzümü perdelerin arasına sokup etrafa bakındım. Salon tıklım tıklım doluydu. Tamamen doluydu. Yüzlerin yüzde doksanını tanıımıyordum. Muhtemelen gösterinin tadını çıkarmak isteyen şehir dışından gelenlerdi. Ama ön sıra, Profesör McGraw da dahil olmak üzere Sheridan Üniversitesi çalışanlarıyla doluydu ve liseye ve ortaokula birlikte gittiğim insanlar vardı. Hepsi birkaç dakika içinde benim yeni yüzümü görecekti.

Gerçek yüzüm.

Yaralı yüzüm.

Garip bir şekilde, buna hazırlıklıydım.

Hazırlıklı olmadığım şey West'in göze çarpan yokluğu. Hiçbir yerde görünmüyordu.

Tess suratını asarak yüzünü kırmızı perdelerin arkasından benimkine yaklaştırdı. "Cidden Grace, neye bakıyorsun sen?"

"West burada değil," diye mırıldandım. Beni eski elbisemden tutup sahne arkasına çekti.

"Eminim yakında burada olur. Reign bilet aldığını söyledi." "Bilet mi? Çoğul mu?"

Omuz silktili. "Evet. Hem de çok sayıda. Muhtemelen ebedi sevgilisi East Braun'u da getiriyordur ve Reign'in de geleceğini biliyorum."

Ayılmadan önce güldüm. "Biletleri sadece oyuna yardım etmek için almaz, değil mi?"

Tess bana deliymişim gibi baktı. "Bu oyun harika. Yardıma ihtiyacımız yok. Biletleri aldı çünkü sana hava atmak istiyor, aptal."

West orada olmadığı için çıldırmanın eşiğine geldiğimde, gösteri başlıyordu ve Blanche olmaya odaklanmak için endişemi bir kenara itmek zorundaydım. Şaşırtıcı derecede kolaydı. Gözlerin üzerimde olmasını ne kadar sevdiğimi unutmuşum. İnsanların sahnede olup verdikleri tepkilerin ne kadar bağımlılık yaptığını.

Seyircilerden gelen her kahkaha, soluk ve alkış mideme yerleşti ve beni besledi.

İkinci sahnemde salonun kapıları açıldı ve West bir milyon dolar gibi görünerek içeri girdi, smokin giymişti, daha azı değil, sevgilisi oyuncu kadrosunun koluna asılmıştı.

Easton Braun değildi.

Büyükanne Savvy'ydi.

Arkalarında, kolunu Easton Braun'un koluna dolamış olan Hemşire Aimee vardı. Onun randevusuydu.

Onu Florida'dan gelen ve Reign'in eşlik ettiği Marla izledi.

Tüm repliklerimi okurken, hareket ederken, Blanche'ın yaptığı her şeyi yaparken kalbim gırtlığımdaydı. İlk sıraya yerleşmelerini göz ucuyla izledim. Büyükanne Savvy o çok sevdiği payetli elbisesini giymişti. Parlak bir gülümsemeyle bana el salladı.

Beni tanıdı.

West bana gülümseyerek küçük bir göz kırptı ve üzerimdeki geceliği beğendiğini ve gecenin sonunda tamamen yok etmeyi planladığını belirtmek için hareketini onaylayan bir bakışla süsledi. Sahnemi bitirdiğimde neredeyse mutluluktan patlayacaktım. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Gösterinin geri kalanı sorunsuz geçti.

Bir anka kuşuydum, havayı yarıyor, yıllardır beni gömen küllerden daha da uzağa uçuyordum.

Kanatlarıma karşı hissettiklerini her zaman hatırlayacağımı biliyordum. Ama beni bir daha asla yere indirmelerine izin vermeyeceğimi de. *Ve hala yükseliyorum.*

Batı

Kalabalık gösteri bittikten sonra on dakika boyunca tezahürat yaptı.

Ne zaman alkışların ve ısıklıkların azaldığını düşünsem, yeni bir dalga başlıyordu. Bir yandan, Grace' oyunu katledip Aiden ve Tess'i arkasında bir toz yığını halinde bırakmasını izlerken göğsüm gururdan patlamak üzereydi. Diğer yandan, hastaneden ayrıldığım andan beri üzerinde çalıştığım için bir sonraki bölümü bitirmek istiyordum.

"Oradaki benim torunum, Gracie-Mae!" Büyükanne alkışlamaya ara verip Grace'i işaret etti ve Aimee'nin kulağına bağırdı.

Aimee alkışlamaya devam etti. "Biliyorum. Muhteşemdi."

"Bir kırbaç kadar akıllı ve bir melek kadar güzel. Bu kıza Tanrı dokunmuş."

Sonunda oyuncular sahne arkasına çekilmeye başladı.

Profesör McGraw elinde mikrofonla sahneye çıktı ve Grace'in omzuna dokunarak geride kalmasını işaret etti.

Al sana hiçbir şey Tex. Arkadaşı eşliğinde, halkın önünde küçük düşürülme!

Birkaç kez mırıldandılar. Ardından McGraw kalabalığa seslendi. "Buraya geldiğiniz ve A

Streetcar Named Desire, Tennessee Williams'ın Amerikan klasiği." Yönetmenin, yapımcının ve başrol oyuncularının künyelerini sıraladıktan sonra söze girdi.

"Gösteri sona ermiş olsa da, öğrencilerimizden biri, günümüzde ve çağımızda herkes için önemli olduğunu düşündüğüm bir mesajı iletmemi istedi. Amfi tiyatronun düşündürücü, duygusal açıdan uyarıcı bir alan olduğuna inanandanım ve bu öğrencinin söylediklerini dinledikten sonra, sizde de aynı duyguları uyandıracağına dair bir his var içimde. Cesaret, yüreklilik ve yürek gösterisi, az önce tanık olduğunuz gösteri kadar büyük bir gösteridir. Sözü daha fazla uzatmadan West St. Claire'i sahneye davet etmekten büyük heyecan duyuyorum."

Etrafımdaki tezahüratları duymazdan gelirken ayaklarım hareket etmeye başladı. Grace'e baktım ve gözlerindeki şaşkınlığı gördüm. Şüphe çirkin başını kaldırdı. Bunu yaptığım için tam bir aptal mıydım?

Mükemmel bir erkek arkadaş istemişti. Büyük jestler için. Onu güzel hissettirecek şeyler. Eğer bu işe yaramazsa, havlu atabilirim.

On saniye sonra sahnede idim. Profesör McGraw bana mikrofonu uzattı ve omzumu sıktı.

"Öldür onları, tatlım."

Texas'ın önünde durdum. Gözlerini kırıştıtararak bana baktı, bu tuhaf sahne için bir açıklama bekliyordu. Ona arkamı döndüm ve onun yerine seyirciye hitap ettim.

"Bu sömestr başlamadan önce *A Streetcar Named Desire* oyununu bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse mi? İçinde patlamalar ve Megan Fox olmayan hiçbir sanat eseri hakkında fazla bir şey bildiğimi sanmıyorum."

Seyirciler arasındaki erkeklerden bazı kıs kıs gülüşler ve ulumalar aldım. Pek de mavi kanlı bir kalabalık sayılmaz. Bu benim lehime oldu.

"Ama sonra Grace Shaw, şuradaki kız, oyun için sahne asistanı olarak çalışıyordu ve ben ona ilgi duyuyordum, o da oyuna ilgi duyuyordu, ben de okumaya karar verdim. *Arzu Tramvayı*'nda onu neyin büyülediğini öğrenmek istedim. Ve anladım. Gerçekten anladım. Tennessee Williams'ın burada söylemeye çalıştığı şeyi. Bir yere, *herhangi* bir yere ev deme arzusu. Edebiyat uzmanı değilim, ama bu konuda hoşuma giden şey, hepimizin bazen gözlerimizin kapalı olduğunu bile fark edemeyeceğimiz kadar karanlık bir yolda ilerlediğimiz fikri. Ta ki bir ışık çatlağı ortaya çıkana kadar."

Derin bir nefes aldım ve can alıcı noktaya geldim.

"Son birkaç yılımı karanlıkta evden kaçarak geçirdim. Gerçek anlamda değil - kışım tam burada, Sheridan'daydı. Ama aptalca bir hata yüzünden mahvettiğim bir yere ait olmak istemiyordum. Sonra Grace Shaw'la tanıştım. Hayatımı üst etti. Bunun güzel bir şey olduğunu kim söylediye, hayatlarını değiştiren kimse *olmamış*. Çok acımasızdı." Başımı salladım.

Bu herkesi güldürdü, Teksas da dahil. Yumruğunun içine doğru kıkırdayarak yan tarafını tuttu. Bu iyiydi. Cesaret vericiydi. Belki de bu konuşma tam bir fiyasko değildi.

"Sanırım beni ona aşık eden şey, her birlikte olduğumuzda birbirimizin duvarlarını çekiçle parçalamamızdı. Acımasızdı. O benim yüzüme ayna tutardı. Ben de onunkine ayna tutardım. Birbirimizi en iyi ve en kötü halimizle gördük. Birbirimizi korkularımızla, güvensizliklerimizle ve yalnızlığımızla yüzleştirdik. Sonunda, ona o kadar çok, gülünç, acınası bir şekilde aşık olmuştum ki, doğru düzgün göremiyordum bile. Ve her şeyi berbat ettim. Hem de çok fena."

Bu zor kısmıydı. Kendini kabullenme kısmı. Nefret ettiğim kısım. Ona bakmak için döndüm. Yüzü arıyordu, duruşu gevşekti.

"Hak ettiğinden daha azını yaptığım için üzgünüm Tex, ama korkarım bundan vazgeçmene izin veremem. Görüyorsun, bu vazgeçilemeyecek kadar iyi ve nadir bir şey. Kafeteryada kız arkadaşım olmadığını söyledim ve değildin." Durakladım, yüzünün tekrar şokla buruşmasını izledim. "Sen benim *her şeyimdin*. Hâlâ öylesin bebeğim. Seni güzel hissettirmemi istedin, ama bu lanet olası dünyada senin yarın kadar güzel kimse yok. Lütfen..." Sesim kesildi ve her zaman planladığım gibi dizimi büktüm.

"Kalbimi tekrar bir araya getirdikten hemen sonra kırma."

Herkes nefesini tutarken salonda yoğun bir hava vardı. Onun tepkisi olmadan geçen her saniye için hayatımdan bir yıl kaybettiğime emindim. İşin iyi tarafı, tam bir dakika sonra ölecektim ve kendi rezilliğime tanık olmak zorunda kalmayacaktım.

Sonunda Grace sesini buldu. "Ayağa kalk, Aziz Claire," diye fısıldadı nefesinin altından. "Bir kral başkalarının önünde eğilmez."

Ayağa ve onu kucakladım, insanlara bu Allah'ın belası kasabada yıllarca bakıp konuşacakları bir şey verdim, dudaklarına kirli bir öpücük kondurdum bu sırada neredeyse çenesini kırıyordum.

"Kraliçesi için yapar."

Epilogue

Grace

Üç Yıl Sonra.

"Bayanlar ve baylar, *Kral Lear* oyuncularını için bir alkış!"

Oyuncu arkadaşlarımla el ele tutuşarak öne çıkıyorum ve başımı öne eğiyorum. Sahne ışığı üzerimde, parlak sarı tonlar vücudumu kesiyor. Seyirciler gösteri boyunca yara izlerimi fark etmişlerdir şüphesiz.

Benim için fark etmez. Sadece Austin'deki Paramount Tiyatrosu'nda oyuncu olarak ilk ücretli işimi kutlamaya odaklanmış durumdayım. Küçük bir rol ama faturalarımı ve daha fazlasını ödeyecek.

Ben ücretli bir

oyuncuyum.

Sevdiğim işi

yapıyorum.

Yapmak için *doğduğum* şeyi. Kendimi bir an için bunun böyle olmadığına ikna etmeye çalışsam bile. Bunu başaramayacağıma.

Başımı üçüncü kez eğdiğimde, onu üçüncü sırada alkışlarken ve ısıklı çalarken fark ediyorum.

Hayatımın aşkı. Ben kendimden vazgeçtikten çok sonra bile benden vazgeçmeyen adam. Easton, kız arkadaşı Lilian'la birlikte onun yanında oturuyor.

Ve ... bu Karlie mi? Onun burada ne işi var? Washington'da olması gerekiyordu, yerel bir gazetede prestijli bir stajyerlik kapmış.

Elimde değil. Yüzüme bir sırtıma yayılıyor. Onlara hızlı bir öpücük kondurup başımı eğiyorum, makyajımın altında kıpkırmızı olduğumu biliyorum.

Alkışlar azalıyor ve tüm oyuncular birbirlerine sarılıp tebrik ederek sahne arkasına dönüyorlar. Soyunma odasına giriyorum ve normal kıyafetlerime dönüyorum - artık kapüşonlu giymek yok benim için. Dar bir kot pantolon ve kısa kollu bir gömlek işimi görüyor. Gösteri sonrası bir şeyler içmek için sokağın aşağısına gideceğiz ama ilk içkileri sadece erkek arkadaşım, Easton, Karlie ve Lilian'la içebileceğimi umuyorum.

West ve ben, mezun olduktan sonra Austin'e taşındığımdan beri Lilian ve Easton ile birlikte çok zaman geçiriyoruz. West benden önce mezun olduğu için ilk taşınan . O ve Easton birlikte bir spor salonu açtılar. Oldukça başarılılar ve adım adım ilerliyorlar. Lilian onların yönetici asistanı ve Easton ile hemen kaynaştı.

Her şeyin bu kadar iyi çalıştığına hâlâ inanamıyorum.

West Teksas'ta kaldı ve büyükannemin huzurevinden on beş dakika bile uzakta olmayan bir daire kiraladı. Lisans eğitimimi tamamlarken, hafta içi Sheridan'da çalışıyor ve hafta sonlarını onunla geçiriyordum. Bu yılın başında, mezun olduktan tam bir gün sonra onun yanına taşındım.

Soyunma odasından olabildiğince hızlı çıkıyorum. Arkadaşlarım kulisin hemen dışında beni bekliyorlar, güvenlik onları durdurmadan önce oyunculara ulaşabilecekleri en yakın yerde.

"Karlie!" En iyi arkadaşımın üzerine atladım. Kıkırdarak birbirimize sarılıp dönüyoruz. Karlie gideli dört aydan az bir süre olmasına rağmen kendimizi toparlamamız tam bir dakikamızı alıyor.

"Benim teşekkürüm nerede? Onu DC'den Austin'e giden ilk uçağa bindiren benim," diye homurdanıyor West arkasından ve ben de Karlie'yle olan milyonuncu sarılmamı yarıda kesip onun da üzerine atlıyorum, yüzüne ıslak öpücükler konduruyorum.

"Özür dilerim! Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Minnettarlık en iyi eylemler yoluyla iletilir."

Gözlerimi deviriyorum ve göğsünü okşuyorum. "Bu gecenin ilerleyen saatlerinde ödüllendirileceksin." "Bu daha iyi." Doğu, Batı'ya bir yumruk atıyor.

Lilian ve ben bıkkın bakışlarımızı değiş tokuş edip gülüyoruz. Erkek arkadaşım elimi tutuyor ve hepimiz güzel yaz gecesine dökülüyoruz, geziniyoruz

yerel bir bara doğru. West'in adımlarının özellikle yavaş olduğunu fark ediyorum. Karlie, bizden birkaç metre ötede, Easton ve Lilian'ın yanında hızlı adımlarla yürüyor. Biz çok geride kalıyoruz.

"Onların nesi var?" Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Onlar koşuyor, biz de arkalarından koşuyoruz."

"Buna insanları rahat bırakmak deniyor." West'in sesi gergin, gergin. Bu, son üç yıldır tanıdığım West değil. Alıştığım o mutlu-şanslı adam. Aubrey'e olanlardan önce olduğu adam. Tekrar bir araya gelir gelmez adam geri döndü - bu sefer gerçekten- ve ben ona daha da çok aşık oldum.

"Yer lazım mı?" Ben sordum. "Bu Noel'de nerede olacağımızla mı ilgili? Çünkü sana daha önce de söyledim, Noel'i senin ailenle, Yeni Yılı da büyükannemle geçirmek benim için sorun değil."

Son birkaç yıldır yaptığımız şey buydu. Büyükannemin bilişsel durumu yıllar içinde beni hiç hatırlamadığı bir noktaya kadar kötüleşti. Ama olabildiğince rahat ve ben hala onu haftada bir ziyaret etmeye çalışıyorum. İdeal bir durum değil ama bu durumla yaşamayı öğrendim - durum mükemmel olmasa bile biri için elimden gelenin en iyisini yapmak.

Ne yazık ki büyükannem için Noellerimi nerede geçirdiğimin bir önemi yok ama yine de ona eşlik etmek, onunla konuşmak ve elini tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Mesele Noel değil." West başını sallar. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Tamam."

"Başka biriyle görüşüyordum."

Yürümeyi bıraktım, gözlerinin içine baktım. Buna inanmıyorum. İnanmayı *reddettiğimden* değil, sadece inanmıyorum. Tüm hatalarına rağmen, o hayatımda tanıdığım en sadık adam. Başımı yana eğerek onu inceliyorum.

"Bu doğru

mu?"

"Korkarım

öyle."

"Nasıl biri?" Onunla dalga geçiyorum. Kıskançlığın artık aramızda bir şey olmaması hoşuma gidiyor. İlişkimizin ilk altı ayını onun Tess ya da Melanie'yle kaçması yüzünden histerik bir halde geçirmiştım, oysa onu çıldırtan tek kadın bendim. Arkadaşlarımız şimdi sokağın köşesini döndüler ve duyma mesafesinden uzaklaştılar.

"O harika biri. Çok dikkatli, akıllı, zeki..." diye devam ediyor, yüzümde kızgınlık belirtisi arıyor. Hiçbir şey bulamadı. "Ama ondan istediğimi aldıktan sonra ayrıldım."

"Hangisi?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Tek dizinin üzerine çöküyor ve cebinden bir şey çıkarıyor. Kare şeklinde küçük bir kutu, önümde açıyor. Etrafımızdaki insanların merakla izlemek için durduklarının farkındayım.

"O bir kuyumcu ve bunu yapmama yardım etti. Umarım beğenirsiniz." Kutunun içine baktım. Bu bir yüzük.

Herhangi bir yüzük değil.

Bir alev yüzüğü.

Annemin geride bıraktığından tamamen farklı bir alev yüzüğü. Bu saf beyaz altından yapılmış ve ortasında parıldayan bir yakut var. Parmaklıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Enfes bir şey. Daha da etkileyicisi, *tam bana* göre.

"Ben... bu..."

West onu çıkarıp yüzük parmağıma takıyor.

"Üç yıl önce bir üniversite tiyatrosuna girdim ve ilk rolünü nasıl ezip geçtiğini izledim. Şimdi büyük kız ve erkeklerle oynuyorsun ve biliyor musun? Yapacağından hiç şüphem yoktu. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, çünkü senden önce gelen her şey boşa gitti. Sen beni tamamlamıyorsun, Grace Shaw. Daha iyi bir ben *yaratıyorsun*." Hızlı bir nefes alıp başını sallıyor. "Lanet olsun, bu benim yüzyıllık klişe kotam. Eğer daha iyi olacaksa, söylediklerimin her birini tek tek düşündüm. East'in önerdiği gibi ilham almak için Pinterest'e *bir kez bile* bakmadım."

"Bok ye, St. Claire. Pinterest'in harika fikirleri var!" Easton'ın sokağın köşesinden, kırmızı tuğlalı bir binanın arkasından bağırıldığını duyuyorum. Şimdi heyecandan kıkırdıyor ve hıçkırıyorum. Hepsi köşede toplanmış, cevabımı bekliyorlar.

"Ne dersin, Tex? Ateşin içinden birlikte yürümek ister misin?"

Başımı sallıyorum, ayağa kalkması için elini çekiştiriyorum.

"Hayatımın geri kalanını birlikte geçirebileceğim daha iyi birini düşünemiyorum."

Anlaşmayı bir öpücükle mühürlüyoruz ve ben de kollarımı ona dolayarak o ana teslim oluyorum. Öpücüğü yoğun, tatlı ve talepkâr, ama kalabalık bir cadde için fazla sıcak olmadan önce West öpücüğü kesiyor ve sırtımı okşuyor.

"Vay anasını, Tex." Bana sırtıyor. "Her şeyin, sırf seni kızdırmak için bir yemek kamyonunun merdivenine bir çift balerin ayakkabısı koymamla başladığını düşünsene!"

"Bir de ona sana aşık olacak kadar aptal olduğunu söylediğimi düşün!" Karlie köşeden yeniden belirdi, kocaman bir sırtıyla bize doğru kasıla kasıla geliyordu. Heyecandan ciyaklayarak üzerime atlıyor.

"Bir de West'i harekete geçirmek için Grace'in kışını bir randevuya sürüklemek zorunda kaldığımı düşünün!" Easton gülerek West'in sırtına atlar.

"Ve düşünmek için..." Lilian duraksıyor, kaşlarını çatıyor ve biraz düşünüyor. "Peki, elimde bir şey yok. Üç yıl önce sizi tanımıyordum."

Hepimiz kahkahalara boğulduk ve çok geçmeden tüm sokak bizi alkışlamaya başladı.

Büyükannemin bunun tadını çıkarmak için burada olmadığı gerçeğinin mutluluğumu engellemesine izin vermiyorum.

Onu kucaklıyorum. Kendimi mutluluğun içine atıyorum. Kendime bu anın içinde olma izni veriyorum. Çünkü bir zamanlar beni motosikletiyle gezdiren bir çocuk bana, tüm sorunları için kendini suçlamadan da bir başkasıyla ilgilenilebileceğini söylemişti.

O zamanlar kendi sözlerine inanmıyordu ama şimdi . Ben de inanıyorum.

Batı

Austin-Bergstrom Uluslararası Havaalanı'nda ailemi bekliyorum. Tess ve Reign yanımdalar, uçakları Indiana'dan yeni inmiş. Artık Reign'in ailesinin yanında yaşıyorlar. O bir sigorta komisyoncusu, Tess ise evde oturan bir anne.

Bebek kızları Ramona'yı Reign'in ailesine bıraktılar.

Ben annemle babamı seçmeye çalışırken ikisi de iki yanımdan dirsek atıyor. Teksas, hepimize birer fincan kahve uzatarak görüş alanımın dışına doğru kayıyor.

Tess ona çabucak sarılıyor. "İyi görünüyorsun, Grace!" "Aynen, Tess. Ramona nasıl?"

"Diş çıkarıyor. Bu da çok hoş." Tess homurdanıyor. "Cidden, evlendiğin için teşekkürler. Hafta sonu tatiline çıkmak ve onu kayınvalidelere bırakmak için bundan daha mükemmel bir zamanlama olamazdı."

"Seni tekrar hamile bırakmam için yeterli zaman!" Reign karısına göz kırpmıyor ve kolunu omzuna atıyor. Kadın gözlerini devirir ve homurdanır.

"Bu üç dakika eder. Hafta sonunun geri kalanında ne yapacaksın?" Homurdanıyorum. Herkes gülüyor. Annemle babamın kapıdan çıkmasını istiyorum ki buradan gidebilelim. Havaalanı cehennem gibi dolu.

Artık büyük kalabalıklardan nefret etmiyorum. Depresyon ve intihar düşünceleri yüzünden terapiye gitmeye başladığımdan beri. Dr. Riskin içe dönük-dışa dönük biri olduğumu söylüyor. Ben sadece bir avuç insanın varlığından hoşlanan bir adam olduğumu söylüyorum. Çoğunlukla nişanım ve en iyi arkadaşım.

"Oh adamım, bak kim gelmiş." Reign parmağını yana doğru salladı. Annemle babamın çoktan burada olup olmadıklarını ve bana henüz mesaj atıp atmadıklarını merak ederek bakıyorum. Ama hayır. Bu Kade Appleton. Maymun kafasını kaldırıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Yüzümü görüyor ve bana şaşkın bir bakış fırlatıyor.

Sakin buraya gelme.

Tabii ki bize doğru geliyor.

Geçtiğimiz üç yıl boyunca Kade Appleton'ın doğru yolda kalmasını sağlamak için çok çaba sarf ettim. Max'teki konuşmamızdan kısa bir süre sonra sefil menajerini bıraktığını biliyorum, çünkü ikisi de ortak yönettikleri yasadışı operasyonlar olmadan değersizdi.

Appleton önümde durdu. Texas yanımda, parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve bana sadece "*lütfen kimseyi öldürme*" olarak tanımlayabileceğim bir bakış atıyor. *Elbisenin parasını çoktan ödedik.*

Not aldım, bebeğim.

"Kahretsin. St. Claire. Sensin. İyi görünüyorsun."

Neden herkes bunu söyleyip duruyor? "İyi görünüyorsun?" İnsanlar neden umursuyor ki? Buradan toplu bir seks partisine gitmiyoruz ki.

"İyi misin?" Nişanlığımın omzuna koruyucu bir kol atarak ona bakıyorum. Bu asla kurtulamayacağım bir içgüdü.

"Kesinlikle, dostum. İyi vakit geçiriyorum. Başımı eğiyorum. Şartlı tahliyem bitti, dövüş sanatları ligue geri döndüm. İlk ayım. Bir aile tatili için buradayım."

Bana bilmediğim bir şey söylemiyor. Onu yakından izliyorum. Bebek annesine iyi davrandığından emin olmak için. Bakışları Grace'e kayıyor ve ben sertleşiyorum. En iyi davranışıyla ona içtenlikle gülümsüyor.

"Erkek arkadaşın..."

"Nişanlısı," diye tatlı bir şekilde düzeltiyor.

Kıkırdıyor. "Senin için kim olursa olsun, senin için deli oluyor. Umarım bunu biliyorsundur."

"Elbette."

"Westie! Gracie!" Kapının derinliklerinden duyuyorum ve Kade'i unutuyorum. İkimiz de ailemi selamlamaya gidiyoruz. Annemi havaya kaldırıp bir tur attırıyorum. Biraz kilo aldı ve sonunda Aubrey kadar hafif hissetmiyor. Babam da hiç fena görünmüyor. Tıraşlı ve temiz gözlü. On sekiz yaşında Maine'den ayrıldığım zamankinden daha genç görünüyorlar.

"Gelebilmene sevindim." Texas babamı sıkıyor. "Son zamanlarda işlerle meşgul olduğunu biliyorum."

Annem, "Düğününü hayatta kaçırmayız," diyor ve ben de bunun doğru olduğunu anlıyorum.

Bu her zaman doğru olmayabilir -Aubrey'in ölümünü takip eden birkaç yıl içinde de- ama ailem bir geçişi hak ediyor.

Kahretsin, ben

pas aldım.

Grace izin aldı.

Hepimiz mükemmelden daha azını yaşadık.

Çünkü günün sonunda hepimiz kendi küllerimizden doğan, bilinmeyen bir hedefe doğru uçan, kanat uçlarımız alevlerle dövülmüş anka kuşlarıyız.

Son.

Acknowledgements

Ateşle Oynamak'tan kendime pay çıkarabilmeyi isterdim ama işin aslı şu ki, ben sadece kitabı yazdım. West ve Grace bana bir rüyada geldiler ve hikaye onlara ait, bana değil.

Özellikle Grace.... pek çok kahramanın mükemmel görüldüğü bir türde mükemmelden daha az mükemmel bir kadın yazma ihtiyacımdan doğdu. Onu şiddetle seviyorum ve sahip olduğum her şeyle onu korumak istedim, bu yüzden bu kitap zor bir süreci ama inanılmaz bir maceraydı.

Bu kitapta yanımda olan ve bana yardımcı olan insanlara teşekkür etmek istiyorum. Editörlerime: Angela Marshall Smith, Tamara Mataya, Max Dodson ve Paige Maroney Smith. West ve Grace'e hak ettikleri sevgi ve ilgiyi gösterdiğiniz için çok teşekkür ederim!

Bu kitabı sayılamayacak kadar çok okuyan, beni ve sürecimi en ince ayrıntısına kadar bilen asistanım Tijuana Turner'a. Sen benim en sevdiğim (ve tek) annemsin.

Beta okuyucularım Vanessa Villegas, Amy Halter ve Lana Kart'a. Milyonlarca teşekkür sırayla!

Beni kenardan destekleyen EN İYİ ARKADAŞLARIM Charleigh Rose, Ava Harrison ve Parker S. Huntington'a ve harika sokak ekibim ve okuma grubum L.J's Sassy Sparrows'a.

Menajerim Kimberly Brower'a, kapak tasarımcılarım Letitia Hasser ve Bailey McGinn'e ve formatçım Stacey Ryan Blake'e çok teşekkür ederim. Hepiniz çok yaratıcı, yetenekli ve yaptığınız işte çok iyisiniz!

Sosyal Kelebek'e ve tüm ekibine PR için çok teşekkür ederiz. Her zaman olduğu gibi, takdire şayansınız.

Bu yolculuk boyunca beni destekleyen blog yazarlarına ve okuyuculara özel bir teşekkür. Size sonsuza dek minnettarım!

Ateşle Oynamak'ı beğendiyseniz (ya da beğenmediyseniz ama bu konuda güçlü hisleriniz varsa), dürüst bir yorum bırakmayı seçerseniz çok memnun olurum.

Tüm kalbimle çok teşekkür ederim.

L.J. Shen xoxo

Contact Me

Özel materyaller için LJ'nin [posta listesine](#)

katılın [Facebook](#)

[Okuma grubu](#)

[Web sitesi](#)

[Instagram](#)

Veya yeni sürüm uyarısı almak için SHEN yazıp 313131'e gönderin (yalnızca ABD)

Other Books by L.J. SHEN

Standalones

[Tyed](#)

[Serçe Kandan](#)

[Gece Yarısı](#)

[Mavisi Kirli](#)

[Manşetler Öpücük](#)

[Hırsızı](#)

[Olası Bir Durumda](#)

The Devil Wears Black (03/09/2021'de çıktı, ön siparişe hazır)

Seri

Aziz Günahkarlar:

[Defy](#) (#0.1)

[Vicious](#) (#1)

[Ruckus](#) (#2)

[Scandalous](#) (#3)

[Bane](#) (#4)

All Saints Lisesi:

[Pretty Reckless](#) (#1)

[Kırık Şövalye](#) (#2)

[Kızgın Tanrı](#) (#3)

Boston Belles:

[Avcı](#) (#1)

Kötü Adam (#2)

Canavar (#3)

The Rake (#4)

Daha fazlası gelecek...

Ayrılmadan önce, benim imzam niteliğindeki tek kişilik serim
GÜNAHKÂRLAR'ı mutlaka deneyin. *Vicious* serinin ilk kitabı. İşte ilk bölüm.
Umarım beğenirsiniz!

Chapter One

Emilia

BÜYÜK ANNEM BİR ZAMANLAR BANA, sevgi ve nefretin farklı koşullar altında yaşanan aynı duygular olduğunu söylemişti. Tutku aynıdır. Acı aynıdır. Göğsünüzde kabarcıklar oluşturan o garip şey? Aynı şey. Baron Spencer'la tanışana kadar ona inanmadım ve o benim kabusum oldu.

Sonra kabusum gerçeğe dönüştü.

Ondan kaçtığımı sanmışım. Hatta varlığımı unuttuğunu düşünecek kadar aptaldım.

Ama geri , düşündüğümünden daha sert vurdu. Ve domino taşı gibi düştüm.

On Yıl Önce

Malikâneye daha önce sadece bir kez, ailem Todos Santos'a ilk geldiğinde girmiştim. O da iki ay önceydi. O gün, hiç gıcırdamayan aynı demir ahşap döşemenin üzerinde olduğum yere çakılıp kalmışım.

İlk seferinde annem kaburgalarımın dirsek atmıştı. "Buranın dünyanın en sert zemini olduğunu biliyor musun?"

Dünyanın en sert kalpli adamına ait olduğunu söylemeyi unutmuştu.

Bu kadar çok parası olan insanların neden bu kadar iç karartıcı bir eve para harcadıklarını bir türlü anlayamıyordum. On yatak odası. On üç.

Banyolar. Kapalı bir spor salonu ve dramatik bir merdiven. Paranın satın alabileceği en iyi olanaklar... ve tenis kortu ve altmış beş metrelik havuz dışında hepsi siyah renkteydi.

Siyah, büyük demir çivili kapılardan içeri girer girmez sahip olabileceğiniz her türlü hoş duyguyu bastırıyordu. Soğuk, cansız renklere ve tavandan sarkan dev demir avizelere bakılırsa, iç mimar bir ortaçağ vampiri olmalıydı. Zemin bile o kadar karanlıktı ki sanki bir uçurumun üzerinde asılı duruyormuşum ve hiçliğe düşmeme saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

On yatak odalı bir ev, içinde üç kişi yaşıyor -ikisi neredeyse hiç evde bulunmuyor- ve Spencer'lar ailemi garajın yanındaki hizmetçi dairesine yerleştirmeye karar vermişlerdi. Richmond, Virginia'daki fıçı tahtası kiraladığımız evden daha büyüktü ama o ana kadar yine de bana ters gelmişti.

Artık değil.

Spencer konağıyla ilgili her şey göz korkutmak için tasarlanmıştı. Zengin ve varlıklı ama pek çok açıdan fakir. *Bunlar mutlu insanlar değil*, diye düşündüm.

Ayakkabılarıma baktım - çakma olduklarını gizlemek için üzerlerine renkli çiçekler çizdiğim yırtık pırtık beyaz Vans ayakkabılarıma - ve yutkundum, *o* beni küçümsemeden önce bile kendimi önemsiz hissediyordum. *Onu* tanımadan önce bile.

"Acaba nerede?" Annem fısıldadı.

Koridorda durduğumuzda, çıplak duvarlardan yansıyan yankıdan ürperdim. Küçük kız kardeşim Rosie'ye ilaç almamız gerektiği için iki gün erken ödeme alıp alamayacağımızı sormak istiyordu.

"Şu odadan gelen bir ses duyuyorum." Tonoğlu fuayenin karşı tarafındaki kapıyı işaret etti. "Sen git kapıyı çal. Ben mutfığa gidip bekleyeceğim."

"*Ben mi?* Neden ben?"

"Çünkü" dedi, vicdanıma saplanan bir bakışla beni kıştırarak, "Rosie hasta ve ailesi şehir dışında. Sen onun yaşındasın. Seni dinleyecektir."

Bana söyleneni yaptım - annem için değil, Rosie için - sonuçlarını anlamadan. Sonraki birkaç dakika bana tüm son yılıma mal oldu ve on sekiz yaşında ailemden koparılmamın nedeni oldu.

Vicious sırrını bildiğimi
sanıyordu. Bilmiyordum.

O gün o odada ne hakkında tartıştığını öğrendiğimi sandı.

Hiçbir fikrim yoktu.

Tek hatırladığım, başka bir karanlık kapının eşiğine doğru yürüdüğüm, yaşlı bir adamın derin sesini duymadan önce yumruğumun kapıya birkaç santim yaklaştığı.

"Ne biliyorsunuz, Baron." Bir adam. Muhtemelen sigara içen biri.

"Kız kardeşim ona yine sorun çıkardığını söyledi." Adam sesini yükseltmeden ve avucunu sert bir yüzeye vurmadan önce sözlerini geveledi. "Ona saygısızlık etmenden bıktım artık."

"Siktir git." Genç bir adamın sakin sesini duydum. Sesi eğleniyor gibiydi. "Onu da sikeyim. Bekle, bu yüzden mi buradasın, Daryl? Sen de mi kardeşinden bir parça istiyorsun? İyi haber şu ki, eğer ödeyecek paran varsa o iş için açık."

"Ağzına bak, seni küçük amcık." *Tokat.* "Annen gurur duyardı."

Sessizlik ve ardından, "Annem hakkında tek kelime daha edersen, babamla konuştuğun o diş implantlarını yaptırman için sana gerçek bir sebep veririm." Genç adamın sesinden zehir damlıyordu, bu da bana annemin düşündüğü kadar genç olmayabileceğini düşündürdü.

"Uzak dur," diye uyardı genç ses. "Şimdi seni eşek sudan gelinceye kadar dövebilirim. Aslına bakarsan, bunu yapmak için oldukça istekliyim. Hepsini. Lanet olsun. Zaman. Seninle işim bitti."

"Peki sana başka seçeneğin olduğunu düşündüren ne?" Yaşlı adam karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Sesini kemiklerimde hissettim, iskeletimi kemiren bir zehir gibi.

"Duymadın mı?" diye genç adam. "Dövüşmeyi seviyorum. Acıyı seviyorum. Belki de bir gün seni öldüreceğim gerçeğini kabullenmemi çok daha kolaylaştırdığı içindir. Ve öldüreceğim, Daryl. Bir gün seni öldüreceğim."

Nefesim kesildi, hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Yüksek bir ses duydum, ardından biri yere yuvarlandı, yere düşerken bazı eşyaları da beraberinde sürükledi.

Kaçmak üzereydim -bu konuşmanın benim duymam için yapılmadığı belliydi- ama beni hazırlıksız yakaladı. Ne olduğunu anlayamadan kapı açıldı ve benim yaşlarımda bir çocukla yüz yüze geldim. *Çocuk* diyorum ama onda çocuksu hiçbir şey yoktu.

Yaşlı adam arkasında durmuş, nefes nefese kalmış, ellerini masaya dayamıştı. Kitaplar ayaklarının etrafına saçılmıştı ve dudağı kesilmiş ve kanıyordu.

Oda bir kütüphaneydi. Tavandan tabana kadar yükselen, ciltli kitaplarla dolu ceviz raflar duvarları kaplıyordu. Göğsümde bir sızı hissettim çünkü bir şekilde oraya bir daha girmeme izin verilmeyeceğini biliyordum.

"Ne oluyor lan?" diye öfkeleni genç çocuk. Gözleri kısılmıştı. Bana doğrultulmuş bir tüfeğin nişangâhı gibiydiler.

On yedi mi? On sekiz mi? Yaklaşık aynı yaşta olmamız bir şekilde durumla ilgili her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Başımı eğdim, yanaklarım tüm evi yakmaya yetecek bir sıcaklıkla alev alev yanıyordu.

"Dinliyor muydun?" Çenesi seğirdi.

Çılgınca başımı *hayır* anlamında salladım ama bu bir yalandı. Her zaman berbat bir yalancı olmuşumdur.

"Hiçbir şey duymadım, yemin ederim." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Annem burada çalışıyor. Onu arıyordum." Bir yalan daha.

Hiçbir zaman korkak bir kedi olmadım. Her zaman cesur olan bendim. Ama o anda kendimi o kadar da cesur hissetmiyordum. Ne de olsa orada, onun evinde olmamam gerekiyordu ve kesinlikle onların tartışmasını dinlememem gerekiyordu.

Genç adam bir adım daha yaklaştı, ben de bir adım geri çekildim. Gözleri ölüydü ama dudakları kırmızı, dolgun ve çok canlıydı. *Eğer izin verirsem bu adam kalbimi kıracak.* Ses kafamın içinde bir yerlerden geliyordu ve bu düşünce beni sersemletti çünkü hiçbir anlam ifade etmiyordu. Daha önce hiç aşık olmamıştım ve bu adama karşı bir şeyler hissetmek bir yana, göz rengini ya da saç şeklini bile fark edemeyecek kadar endişeliydim.

"Senin adın ne?" diye sordu. Nefis kokuyordu -erkek erkeğin erkeksi baharatı, tatlı ter, ekşi hormonlar ve annemin birçok işinden biri olan temiz çamaşırların zayıf izi.

"Emilia." Boğazımı temizledim ve kolumu uzattım. "Arkadaşlarım bana Millie der. Siz de diyebilirsiniz."

Yüz ifadesinden hiçbir duygu okunmuyordu. "İşin bitti, *Emilia*." Güneyli aksanıyla dalga geçerek adım söyleyi ve elimi bir bakışla bile onaylamadı.

Çabucak geri çektim, utanç yanaklarımı yeniden alevlendirdi.

"Yanlış yer ve yanlış zaman. Bir daha seni evimin içinde bir yerde bulursam ceset torbası getir çünkü buradan canlı çıkamayacaksın." Gürleyerek yanımdan geçti, kaslı kolu omzuma sürtündü.

Nefesim tılandı. Bakışlarım yaşlı adama kaydı ve gözlerimiz kilitlendi. Başını salladı ve öyle bir sırttı ki içime kapanıp yok olmak istedim. Dudağından deri çizmesine kan damlıyordu.

-Yıpranmış MC ceketı gibi siyah. Böyle bir yerde ne işi vardı ki zaten? Bana öylece baktı, kanı temizlemek için hiçbir hareket yapmadı.

Arkamı döndüm ve boğazımda yanan safranın taşmak üzere olduğunu hissederek koşmaya başladım.

Rosie'nin o hafta ilacını almadan idare etmek zorunda kaldığını ve annemle babamın ödemelerinin planlanandan bir dakika bile erken yapılmadığını söylemeye gerek yok.

Bu iki ay önceydi.

Bugün mutfaktan geçip merdivenleri tırmandığımda başka seçeneğim yoktu.

Vicious'un yatak odasının kapısını çaldım. Odası ikinci katta, geniş kavisli koridorun sonundaydı ve kapı mağarayı andıran malikânenin yüzen taş merdivenlerine bakıyordu.

Vicious'un odasına hiç yaklaşmamıştım ve keşke öyle kalabilseydim. Ne yazık ki matematik kitabım çalınmıştı. Dolabıma kim girdiyse eşyalarımı silmiş ve içine çöp bırakmıştı. Dolabın kapağını açtığım anda boş soda kutuları, temizlik malzemeleri ve prezervatif ambalajları etrafa saçılmıştı.

All Saints Lisesi'ndeki öğrencilerin bana buralarda ucuz bir yardımcıdan başka bir şey olmadığını hatırlatmak için kullandıkları pek de akıllıca olmayan ama etkili bir yol daha. O ana kadar buna o kadar alışmıştım ki neredeyse hiç kızarmamıştım. Koridordaki tüm gözler bana çevrildiğinde, her boğazdan kıs kıs gülüşmeler ve kıkırdamalar yükseldiğinde, çenemi yukarı kaldırdım ve doğruca bir sonraki dersime doğru yürüdüm.

All Saints Lisesi şımarık, aşırı ayrıcalıklı günahkârlarla dolu bir okuldu. Belli bir şekilde giyinmediğiniz ya da davranmadığınız takdirde ait olmadığınız bir okuldu. Rosie benden daha iyi uyum sağlamıştı, Tanrı'ya şükür. Ama Güneyli ağzı, sıra dışı tarzı ve okuldaki en popüler çocuklardan biri olan Vicious Spencer'ın benden nefret etmesiyle okula uyum sağlayamadım.

Durumu daha da kötüleştiren şey ise uyum sağlamak *istemememdi*. Bu çocuklar beni etkilemiyordu. Nazik ya da misafirperver değillerdi, hatta çok zeki bile değillerdi. Arkadaşlarımda aradığım özelliklerin hiçbirine sahip değillerdi.

Ama buradan kaçmak istiyorsam ders kitabıma çok ihtiyacım vardı.

Vicious'un yatak odasının maun kapısını üç kez çaldım. Alt dudağımı parmaklarımın arasında yuvarlayarak içime çekebildiğim kadar oksijen çekmeye çalıştım.

ama boynumda zonklayan nabzı sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı.

Lütfen orada olma... Lütfen

eşeklik etme... Lütfen...

Kapının altındaki çatlaktan yumuşak bir ses sızdı ve bedenim gerildi.

Kıkırdama.

Vicious asla kıkırdamazdı. Hatta neredeyse hiç kıkırdamazdı. Gülümsemeleri bile çok azdı. Hayır. Bu ses şüphesiz bir kadına aitti.

O hırıltılı ses tonuyla duyulmayacak bir şeyler fısıldadığını duydum ve bu onu inletti. Kulaklarım yandı ve ellerimi endişeyle kalçalarımı örten sarı kot şortuma sürttüm. Hayal edebileceğim tüm senaryolar arasında bu açık ara en kötüsüydü.

Onu.

Başka bir kızla.

Adını bile bilmeden önce nefret ettiğim kişi.

Hiç mantıklı gelmiyordu ama yine de gülünç derecede kızgın hissediyordum. Ama o açıkça oradaydı ve ben de görevdeki bir kızdım.

"Vicious?" Sesimi sabit tutmaya çalışarak bağırdım. Beni göremese de omurgamı dikleştirdim. "Ben Millie. Böldüğüm için özür dilerim. Sadece hesap kitabınızı ödünç almak istemiştım. Benimki kayboldu ve yarınki sınava gerçekten hazırlanmam gerekiyor." *Tanrı seni sınavımıza çalışmaktan korusun*, diye içimden sessizce geçirdim.

Cevap vermedi ama keskin bir nefes alma sesi duydum -kız- ve kumaşın hışırtısını ve bir fermuarın çekilme sesini. Aşağı, hiç şüphem yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve alnımı kapısının serin tahtasına dayadım.

Kurşunu ısır. Gururunu bir kenara bırak. Birkaç yıl içinde bunun bir önemi kalmayacaktı. Vicious ve onun aptal maskaralıkları uzak bir anı, Todos Santos' kibirli kasabası ise geçmişimin tozla kaplı bir parçası olacaktı.

Josephine Spencer onlara iş teklif ettiğinde annemle babam bu fırsatı kaçırmamıştı. Sağlık hizmetleri daha iyi olduğu ve kira ödememize bile gerek olmadığı için bizi ülkenin öbür ucuna, Kaliforniya'ya sürüklemişlerdi. Annem Spencer'ların aşçısı/kâhyasıydı, babam da yarı bahçıvan ve tamirciydi. Önceki yatılı çift işten ayrılmıştı ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Eminim annemle babam da bu işe pek hevesli değillerdi. Ancak bu tür fırsatlar nadirdi ve Josephine Spencer'ın annesi büyük teyzemle arkadaştı, bu sayede işi almışlardı.

Yakında buradan gitmeyi planlıyordum. Tam olarak, başvurduğum ilk eyalet dışı üniversiteye kabul edilir edilmez. Ama bunun için bir bursa ihtiyacım vardı.

Burs için çok iyi notlar almam gerekiyordu. İyi notlar için de bu ders kitabına ihtiyacım vardı.

"Vicious," diye onun aptal lakabını söyledim. Gerçek adından nefret ettiğini biliyordum ve elimde olmayan nedenlerden dolayı onu üzmem istemiyordum. "Kitabı alıp ihtiyacım olan formülleri hemen kopyalayacağım. Uzun süre ödünç almayacağım. Lütfen." Boğazımda düğümlenen hayal kırıklığı yumağını yuttum. Vicious'tan iyilik istemek zorunda kalmadan eşyalarımın *çalınması* zaten yeterince kötüydü.

Kıkırdamalar arttı. Yüksek, cırtlak ses tonu kulaklarımı tırmaladı. Kapıyı itip açmak ve yumruklarımın ona saldırmak için parmaklarımı karıncalandı.

Zevkten inlediğini duydum ve bunun birlikte olduğu kızla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Benimle alay etmeyi seviyordu. İki ay önce kütüphanesinin ilk karşılaşmamızdan beri, bana yeterince iyi olmadığını hatırlatmaya kararlıydı.

Malikanesi için yeterince iyi değil.

Okulu için yeterince iyi değil.

Kasabası için yeterince iyi değil.

En kötü kısmı mı? Lafın gelişi değildi. Gerçekten de onun şehriydi. Soğuk ve acımasız davranışları nedeniyle Vicious lakabıyla anılan Baron Spencer Jr. Kaliforniya'daki en büyük aile servetlerinden birinin varisiydi. Spencer'lar bir boru hattı şirketine, Todos Santos şehir merkezinin yarısına (alışveriş merkezi dahil) ve üç kurumsal ofis parkına sahipti. Vicious'ın ailesinin gelecek on nesline bakacak kadar parası vardı.

Ama ben yapmadım.

Ailem hizmetçiydi. Her kuruş için çalışmak zorundaydık. Anlamasını beklemiyordum. Vakıf fonu çocukları asla . Ama en azından diğerleri gibi rol yapacağını düşündüm.

Eğitim benim için önemliydi ve o anda bunun elimden alındığını hissettim. Çünkü zengin insanlar kitaplarımı çalmıştı.

Çünkü bu zengin çocuk, ders kitabını hemen ödünç alabilmem için odasının kapısını bile açmadı.

"Vicious!" Hayal kırıklığım beni ele geçirdi ve avucumu kapısına düz bir şekilde vurdum. Bileğimde yarattığı zonklamayı görmezden gelerek devam ettim,

bıkkın. "Hadi ama!"

Arkamı dönüp gitmeye çok yaklaştım. Bu, Sydney'in kitaplarını ödünç almak için bisikletimi alıp şehrin öbür ucuna kadar gitmem gerektiği anlamına gelse bile. Sydney, All Saints Lisesi'ndeki tek arkadaşımı ve sınıfta sevdiğim tek kişiydi.

Ama sonra Vicious'un kıkırdadığını duydum ve şakanın bana yapıldığını anladım. "Seni sürünürken görmeye bayılıyorum. Yalvar bebeğim, ben de sana vereyim," dedi.

Odasındaki kıza değil.

Bana.

Kendimi kaybettim. Yanlış olduğunu bildiğim halde. O kazanıyordu.

Kapıyı iterek açtım ve odasına daldım, yumruğumla kolu boğdum, eklemelerim bembeyazdı ve yanıyordu.

Gözlerim kral boy yatağına kaydı, üzerindeki muhteşem duvar resmini - karanlığa doğru dört nala koşan dört beyaz at- ya da zarif, koyu renk mobilyaları görmek için zar zor durdu. Yatağı odanın ortasında duran, büyük, yüksek ve yumuşak siyah satenle örtülü bir taht gibiydi. Yatağının kenarına tünemişti, kucağında beden eğitimi dersime giren bir kız vardı. Adı Georgia'ydı ve büyükanne ve büyükbabası Carmel Vadisi'ndeki üzüm bağlarının yarısının sahibiydi. Georgia'nın uzun sarı saçları adamın geniş omuzlarından birini örtüyordu ve Karayip bronzluğu Vicious'un solgun tenine karşı mükemmel ve pürüzsüz görünüyordu.

Koyu mavi gözleri -o kadar koyu ki neredeyse siyahtı- benimkilere kilitlenmiş, onu doyumsuzca öpmeye devam ederken -dili birkaç kez göründü- sanki pamuk şekerden yapılmış gibiydi. Başka tarafa bakmam gerekiyordu ama yapamadım. Bakışlarına hapsolmuştum, gözlerimden aşağısı tamamen hareketsizdi, bu yüzden bir kaşımı kaldırarak ona umursamadığımı gösterdim.

Sadece ben önemsedim. Çok önemsedim.

Hatta o kadar önemsiyordum ki, utanmadan onlara bakmaya devam ettim. Dilini ağzının derinliklerine sokarken çukurlaşmış yanaklarına, yakıcı, alaycı bakışları benimkileri hiç terk etmiyor, bir tepki verip vermeyeceğimi ölçüyordu. Vücudumun alışık olmadığım bir şekilde uğuldadığını, onun büyüüne kapıldığımı hissettim. Tatlı, keskin bir sis. Cinseldi, hoş karşılanmıyordu ama yine de tamamen kaçınılmazdı. Kurtulmak istedim ama bir türlü başaramadım.

Kapının kolunu kavrayışım sıkılaştı ve yutkundum, gözlerim onun belini kavrayıp şakacı bir şekilde sıkın eline kaydı. Sarı-beyaz ayçiçeği bluzumun kumaşından kendi belimi sıktım.

Benim neyim vardı böyle? Onu başka bir kızı öperken izlemek dayanılmazdı ama aynı zamanda garip bir şekilde büyüleyiciydi.

Görmek istedim.

Onu görmek istemedim.

Her iki şekilde de, onu *görmeden* edemedim.

Yenilgiyi kabul ederek gözlerimi kııptım ve bakışlarımı masasındaki sandalyenin başlığına asılı siyah Raiders şapkasına çevirdim.

"Ders kitabın, Vicious. Ona ihtiyacım var," diye tekrarladım. "O olmadan odanı terk etmeyeceğim."

Georgia'nın kıkırdayan ağzına, "Defol git, Yardım et," dedi.

Kalbime bir diken battı, kıskançlık göğsümü doldurdu. Bu fiziksel tepkiyi aklım almıyordu. Acıyı. Utanç. *Şehveti*. Vicious'tan nefret ediyordum. Sert, kalpsiz ve nefret doluydu. Annesinin o dokuz yaşındayken öldüğünü duymuştum ama şimdi on sekiz yaşındaydı ve ne isterse yapmasına izin veren iyi bir üvey annesi vardı. Josephine tatlı ve sevecen görünüyordu.

Bu kadar acımasız olması için hiçbir neden yoktu ama herkese karşı öyleydi. Özellikle de

Ben.

"Hayır." İçim öfkeyle dolup taşıyordu, ama dışarıda etkilenmeden. "*Calc. Ders kitabı*." Yavaşça konuştum, ona aptal olduğumu düşündüğü gibi davrandım. "Sadece bana nerede olduğunu söyle. İşim bittiğinde kapına bırakacağım. Benden kurtulmanın ve aktivitelerine geri dönmenin en kolay yolu."

Beyaz kılıf elbisesinin fermuarını arkadan açmış olan Georgia homurdanarak adamın göğsünden bir anlığına uzaklaştı ve gözlerini devirdi.

Dudaklarını onaylamayan bir surat ifadesiyle sıktı. "Gerçekten mi? Mindy?" -Benim adım Millie'ydi ve o bunu biliyordu- "Zamanını harcayacak daha iyi bir şey bulamıyor musun? O senin liginin biraz dışında, sence de öyle değil mi?"

Vicious beni incelemek için bir an durdu, yüzüne ukala bir sırıtma yerleşmişti. Çok yakışıklıydı. Ne yazık ki. Siyah saçları parlaktı ve modaya uygun şekilde kesilmişti; yanları kısa, tepesi uzundu. Çivit rengi gözleri, dipsiz derinlikleri, ışıltılı ve sertti. Neyle, bilmiyordum. Teni o kadar solgundu ki çarpıcı bir hayalete benziyordu.

Bir ressam olarak, Vicious'un formuna hayranlıkla bakarak sık sık zaman geçirdim. Yüzünün açıları ve keskin kemik yapısı. Tüm pürüzsüz kenarlar. Tanımlanmış ve net. O resmedilmek için yaratılmıştı. Doğanın bir şaheseri.

Georgia da biliyordu. Kısa bir süre önce beden eğitimi dersinden sonra soyunma odasında onun hakkında konuştuğunu duymuştum. Arkadaşı "Güzel çocuk" demişti.

"Dostum ama *çirkin* bir kişiliği var," diye eklemekte gecikmedi Georgia. İkisi de bir kahkaha atmadan önce bir an sessizlik oldu.

"Kimin umurunda?" Georgia'nın arkadaşı sonuca varmıştı. "Ben yine de yapardım." En kötüsü de onları suçlayamamamdı.

Hem iyi bir oyuncu hem de çok zengindi; doğru şekilde giyinen ve konuşan popüler bir adamdı. Mükemmel bir All Saints kahramanıydı. Doğru türde bir arabası vardı -Mercedes- ve gerçek bir alfanın o gizemli havasına sahipti. Her zaman odaya sahipti. Tamamen sessiz olduğunda bile.

Sıkılmış gibi yaparak kollarımı kavuşturdum ve bir kalçamı kapının pervazına yasladım. Doğrudan ona ya da Georgia'ya bakarsam gözlerimde yaşlar belireceğini bildiğimden pencereden dışarı baktım.

"Onun *ligi* mi?" Alay ettim. "Ben aynı oyunu oynamıyorum bile. Ben kirli oynamam."

"Seni yeterince zorladığım zaman yapacaksın," diye tersledi Vicious, sesi düz ve mizahsızdı. Sanki bağırsaklarımı söküp, demir ağacından yapılmış tertemiz zemine fırlatmış gibi hissettim.

Yavaşça göz kırptım, umursamaz görünmeye çalışıyordum. "Ders kitabı mı?" İki yüzüncü kez sordum.

Bana bir gün için yeterince işkence ettiği sonucuna varmış olmalı. Başını masasının altında duran sırt çantasına doğru eğdi. Çantanın üstündeki pencere, yaşadığım hizmetli dairesine bakıyor ve ona doğrudan odamı mükemmel bir şekilde görme imkânı veriyordu. Şimdiye kadar onu pencereden bana bakarken iki kez yakalamıştım ve nedenini hep merak etmiştim.

Neden, neden, neden?

Benden o kadar nefret ediyordu ki. Bana her baktığında bakışlarının şiddeti yüzümü yakıyordu, ki bu istediğim kadar sık değildi. Ama mantıklı bir kız olduğum için bunun üzerinde durmama asla izin vermedim.

Her gün okula götürdüğü Givenchy marka kauçuk kaplı sırt çantasına doğru yürüdüm ve çantayı açıp eşyalarını gürültülü bir şekilde karıştırırken hava üfledim. Sırtımın onlara dönük olmasından memnundum ve inlemeleri ve emme seslerini duymamaya çalıştım.

Elim tanıdık beyaz-mavi hesap defterine dokunduğu anda durdum. Sırtına karaladığım kiraz çiçeğine baktım. Öfke omurgamda karıncalanıyor, damarlarımda dolaşıyor, yumruklarımı sıkıp gevşetiyordu. Kulaklarımda kan uğuldadı ve nefes alışım hızlandı.

Lanet dolabımı kırdı.

Titreyen parmaklarımla kitabı Vicious'un sırt çantasından çıkardım. "Ders kitabımı mı çaldın?" Yüzümü ona döndüm, yüzümdeki her kas gergindi.

Bu bir tırmanmaydı. Kör bir saldırganlık. Vicious benimle hep alay ederdi ama beni daha önce hiç bu kadar aşağılamamıştı. Tanrı aşkına, eşyalarımı çalmış, dolabımı prezervatif ve kullanılmış tuvalet kâğıdıyla doldurmuştu.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine karıştı. Georgia'yı, oynamayı bitirdiği hevesli bir köpek yavrusuymuş gibi kucağından itti ve ayağa kalktı. Ben de bir adım öne çıktım. Artık burun buruna gelmiştik.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" Boş, taş gibi yüzüne bakarak .

"Çünkü yapabilirim," dedi gözlerindeki acıyı gizlemek için sırtarak.

Ne , Baron Spencer?

"Eğlenceli olduğu için mi?" diye ekledi, Georgia'nın ceketini ona fırlatırken kıkırdadı. Ona doğru bir bakış bile atmadan gitmesini işaret etti.

O açıkça bir dekordan başka bir şey değildi. Bir amaç için bir araç. Bana zarar vermek istemişti.

Ve başardı.

Neden böyle davrandığını umursamamalıyım. Hiçbir şey fark etmiyordu. Sonuç olarak ondan nefret ediyordum. Ondan o kadar nefret ediyordum ki, saha içinde ve dışında görünüşünü sevdiğim için midem bulanıyordu. Sağlığımdan, aptallığımdan, gülümsemek için mücadele ettiğinde kare, sert çenesinin titremesini sevmekten nefret ettim. Sınıfta konuşurken ağzından çıkan zeki, esprili şeyleri sevdiğimden nefret ettim. Ben umutsuz bir idealistken onun alaycı bir realist olmasından nefret ediyordum ve yine de yüksek sesle söylediği her düşünceyi seviyordum. Ve haftada bir kez, her hafta, *onun* o olabileceğinden şüphelendiğim için kalbimin göğsümde çılgınca şeyler yapmasından nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum ve onun da benden nefret ettiği çok açıktı.

Ondan nefret ediyordum ama Georgia'dan daha çok nefret ediyordum çünkü öptüğü kişi oydu.

Onunla mücadele edemeyeceğimi çok iyi bildiğimden -ailem burada çalışıyordu- dilimi ısırđım ve kapıya doğru hışım la yürüdüm. Eşiğe ancak gelebilmiş tim ki nasırlı eli dirseğı me dolandı, beni olduğum yerde döndürdü ve bedenimi çelik göğsüne doğru fırlattı. Bir iniltiyi geri yuttum.

"Dövüş benimle, Yardım et," diye yüzü me doğru hırladı, burun delikleri vahş i bir canavar gibi alevlendi. Dudakları yakındı, çok yakındı. Baş ka bir kızı öpmekten hâlâ şiş miş , açık tenine karşı kıpkırmızıydı. "Hayatında bir kez olsun, lanet olası yerinde dur."

Dokunuşundan sıyrıldım, ders kitabımı kalkanımmış gibi göğsüme bastırdım. Odasından hızla çıktım ve hizmetlilerin dairesine varana kadar nefes almak için bile durmadım. Kapıyı hızla açarak odama girdim ve kapıyı kilitleyerek derin bir iç çekişle yatağıma uzandım.

Ağlamadım. Gözyaşlarımı hak etmiyordu. Ama kızgındım, üzgündüm ve evet, biraz da kırılmıştım.

Uzaktan, odasından bangır bangır müzik sesi geliyordu, sesi sonuna kadar açtıkça her saniye daha da yükseliyordu. Şarkıyı tanımam birkaç vuruş sürdü. Oasis'ten "Stop Crying Your Heart Out".

Birkaç dakika sonra Georgia'nın kırmızı otomatik Camaro'sunun - Vicious'ın sürekli dalga geçtiği, *"Kim otomatik Camaro alır ki?" diye dalga geçtiği* - ağaçlarla çevrili araba yolundan aşağı indiğini duydum. Sesi de kızgın geliyordu.

Vicious gaddardı. Ona duyduğum nefretin sevgi gibi görünen ince bir kabuğa batırılmış olması çok kötüydü. Ama o bana ulaşmadan önce bu kabuğu kıracağıma, parçalayacağıma ve yerine saf nefreti salacağıma dair kendime söz verdim. *O, kendime söz verdim, beni asla kıramayacak.*

[Vicious](#)'u buradan alın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.